

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

LISA KLEYPAS

WHERE DREAMS BEGIN

Nơi khởi đầu của những giấc mơ

Where Dreams Begin

Lisa Kleypas

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Chương 10](#)
[Chương 11](#)
[Chương 12](#)
[Chương 13](#)
[Chương 14](#)
[Chương 15](#)
[Chương 16](#)
[Chương 17](#)
[Phần kết](#)

Phu nhân Holly đã từng nghĩ những giấc mơ cũng đã rời bỏ nàng khi người chồng yêu dấu, George Taylor qua đời. Thế nên nàng không bao giờ ngờ được rằng, một lần nữa trong đời, nàng lại có thể mơ, và trong giấc mơ ấy, những đóa hoa hồng – biểu tượng của tình yêu lại đến với nàng. Và nàng cũng không ngờ được rằng, khi nàng có được giấc mơ ngọt ngào ấy, trong một đêm ngủ thật an lành lần đầu tiên kể từ khi chồng nàng mất, lại cũng là đêm đầu tiên nàng ngủ dưới trang viên của Zachary Bronson – một thương nhân với tiền tài và tai tiếng không thua nhau là bao, với tư cách là người hướng dẫn lễ nghi cho gia đình anh.

Hai con người, hai thế giới, nhưng lại có chung một khao khát yêu thương mãnh liệt. Họ phải làm gì để gạt bỏ được rào cản xã hội, và nhất là rào cản trong tiềm thức của mỗi người để đến được với nhau? Hay tất cả cũng chỉ là một cơn mơ, tuy thật ngọt ngào, nhưng chỉ là ảo ảnh tan biến trước ban mai mà thôi? Khi hai người ấy tỉnh dậy cũng là lúc phải nói lời giã biệt, để quay trở về với thế giới, với cuộc sống thường nhật vốn có trước khi người kia xuất hiện? Thế nên vẫn phải dùng đến chiêu câu khách vốn cũ kĩ nhưng không thể không dùng, hãy cùng xuất phát từ “Nơi khởi đầu của những giấc mơ” với hai nhân vật chính, để rồi xem khi bình minh xuất hiện, rồi những giấc mơ ấy có thực vẫn chỉ là những giấc mơ mà thôi hay không...

MỤC LỤC

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Phần kết

Chương 1

Nàng phải trốn khỏi đây.

Những tiếng chuyện trò huyên náo, sắc màu rực rỡ của những ngọn đèn chùm như tắm một lớp sáp nóng lên các cặp khiêu vũ cùng vô số mùi hương đã báo hiệu một bữa tối xa hoa sắp diễn ra, tất cả như nhấn chìm quý bà Holly Taylor. Đúng là sai lầm khi tham dự một buổi dạ hội không lâu sau cái chết của George. Đương nhiên, tất cả mọi người đều không cho rằng ba năm là khoảng thời gian “chưa đủ lâu”. Nàng đã trải qua một năm lễ một ngày của Đại tang, không bước chân ra khỏi nhà ngoại trừ đi dạo quanh vườn với cô con gái Rose bé bỏng. Nàng đã khoác lên mình tấm vải chèo đen và che mái tóc cũng như khuôn mặt bằng mạng che mặt tượng trưng cho cách trở với chồng cũng như thế giới tâm linh. Nàng dùng bữa một mình, che tất cả các tấm gương trong nhà bằng nhiễu đen và viết những lá thư trên những thếp giấy viền đen, cứ như vậy đó là tất cả giao thiệp nàng duy trì với thế giới bên ngoài biểu lộ nỗi đau buồn của mình.

Rồi lại bước sang năm chịu tang thứ hai. Nàng vẫn khoác lên mình toàn bộ y phục đen, nhưng đã tháo chiếc mạng che mặt xuống. Sau đó, vào năm thứ ba sau cái chết của George, Holly đã trải qua Bán tang nên được phép mặc màu xám hoặc hoa cà, và tham dự các hoạt động nhỏ cũng như kín đáo của các quý phu nhân, như dùng trà với họ hàng thân thuộc hay những người bạn nữ thân thiết.

Giờ thì tất cả các giai đoạn của tang lễ đã kết thúc, Holly không còn phải vận đồ đen và có thể khuây khỏa phần nào khi giấu đi khoảng thời gian khổ đau để gia nhập thế giới của những buổi vũ hội rực rỡ đã dần trở nên xa lạ. Chính xác là như vậy, những khuôn mặt và khung cảnh vẫn y nguyên như những gì nàng nhớ... ngoại trừ George đã không còn kề bên nữa. Nàng có cảm giác ai cũng để ý dáng vẻ cô độc, không thoải mái của mình như nét nhận biết mới với tư cách bà quả phụ Talor. Giống như những người khác, nàng luôn nhìn những góa phụ với những dáng hình ảm đạm để động lòng trắc ẩn, những người phụ nữ khoác lên mình tấm áo choàng vô hình của thảm kịch bất kể phục sức bên ngoài trông ra sao. Giờ đây nàng đã hiểu tại sao rất nhiều quả phụ tham dự những buổi vũ hội như vậy mà luôn luôn trông giống như thể họ đã ước rằng mình đang ở một nơi nào khác. Mọi người lại gần nàng với nét mặt cảm thông, đề nghị nàng dùng một tách nhỏ rượu pân hoặc vài lời an ủi rồi bỏ đi với thái độ thận trọng trút bỏ âu lo, như thể đó là một bốn phận xã hội phải hoàn thành trước khi thoải mái tận hưởng buổi vũ hội vậy. Trong quá khứ nàng cũng từng làm những điều tương tự với các góa phụ, muốn thể hiện sự ân cần mặc dù miễn cưỡng tỏ ra xúc động trước nỗi đau buồn ánh lên trong đôi mắt họ.

Không hiểu sao chuyện này không xảy ra với Holly để nàng có thể cảm thấy cô độc giữa khán phòng đông đúc này. Khoảng trống ngay bên cạnh nàng, là nơi George đã từng đứng, như một khoảng trống ghi dấu ấn khổ đau. Bất ngờ, một cảm xúc gần như xấu hổ len lỏi trong lòng, như thể nàng đã sa chân vào một nơi mà mình không hề thuộc về. Giờ nàng chỉ là một nửa của thứ gì đó trước kia đã từng nguyên vẹn. Sự có mặt của nàng ở buổi vũ hội chỉ nhắc nàng nhớ rằng người đàn ông mình yêu tha thiết giờ đã không còn nữa.

Khuôn mặt trở nên chai cứng và lạnh lẽo ngay khi nàng lê từng bước dọc bức tường để tới cửa phòng tranh. Giai điệu rộn ràng trầm bổng các nhạc công đang chơi không hề cổ vũ cho nàng, như những người bạn đã gieo vào lòng nàng những niềm hy vọng... dường như âm nhạc chỉ giấu cợt nàng.

Trước đây Holly đã từng khiêu vũ rất nhẹ nhàng và thanh thoát như những người phụ nữ trẻ ở đây đêm nay, cảm tưởng như thể mình đang bay trong vòng tay bảo vệ của George. Họ sinh ra để dành cho nhau, và mọi người cũng nhận xét như vậy với những nụ cười đầy ngưỡng mộ. Khổ người của nàng và George tương tự nhau, vóc dáng nhỏ nhắn của nàng rất tương xứng với thân hình mảnh khảnh của chồng. Mặc dù George chỉ có chiều cao trung bình, anh vẫn có những vầng thơ tuyệt vời và vô cùng đẹp trai với mái tóc vàng nâu cùng đôi mắt xanh tinh anh, bên cạnh nụ cười lấp lánh chẳng bao giờ ẩn giấu quá lâu. Anh thích nở nụ cười, khiêu vũ, chuyện trò... không buổi khiêu vũ hay hội họp hoặc bữa tiệc chiêu đãi nào có thể trọn vẹn mà thiếu vắng anh.

Ôi, George. Một áp lực ướm át dần dâng lên trong đôi mắt nàng. Em đã may mắn chừng nào khi có anh. Chúng ta đã may mắn chừng nào khi được ở bên nhau. Nhưng làm sao em có thể tin được phải tiếp tục sống mà không có anh đây?

Những người bạn có thiện ý đã ép nàng tới đây đêm nay, tham dự buổi vũ hội kiểu này sẽ khởi đầu cho chuỗi ngày tự do khỏi những nghi thức ngọt ngào của tang lễ. Nhưng nàng chưa sẵn sàng... không phải tối nay... có thể là mãi mãi.

Ánh mắt lướt qua gian phòng đông đúc, nàng đã trông thấy những vị trí khác nhau mà các thành viên trong gia đình George đang đứng ngay khi họ hòa vào cùng đám đông và thưởng thức nét tinh xảo của những bức tranh khắc Serves mỏng manh được mạ vàng. Người anh lớn, William, quý ngài Taylor, đang hộ tống phu nhân của mình tới phòng trưng bày tranh, nơi điệu vũ bốn cặp chuẩn bị được bắt đầu. Quý ngài và quý bà Taylor là một cặp đẹp đôi, nhưng tình cảm ấm áp của hai người không thể lại gần ranh giới của tình yêu đích thực mà nàng và George đã cùng chia sẻ. Dường như tất cả mọi người trong gia đình George – cha mẹ anh em, và những người vợ của họ - cuối cùng cũng đã vực dậy được từ sau cái chết của anh. Đủ để họ có thể tham dự buổi vũ hội này, cười đùa và ăn uống, cho phép bản thân quên rằng thành viên yêu dấu nhất của gia đình vừa cất bước sang thế giới bên kia. Holly không thể trách họ bởi họ còn phải mang trọng trách trên vai, mà giờ thì George đã đi rồi... nhưng thật ra, nàng đã thêm muốn được như họ biết dường nào. Điều kỳ lạ làm sao khi trút bỏ được chiếc áo choàng tang thương vô hình đã phủ kín toàn bộ con người nàng. Nếu không phải vì cô con gái Rose, nàng sẽ không bao giờ có một giây phút bình an từ nỗi mất mát tưởng như vô tận đó.

“Holland,” một tiếng thì thầm cất lên không xa, và khi quay lại nàng trông thấy người em trẻ nhất của George, Thomas. Mặc dù Thomas có rất nhiều nét lôi cuốn tương đồng, đôi mắt xanh và những lọn tóc màu hổ phách mà tất cả những người đàn ông trong gia đình Taylor chia sẻ, ở cậu vẫn thiếu những nét nhìn tinh nghịch, nụ cười lấp lánh lan tỏa, lòng nhiệt tình và sự tin cậy đã khiến George trở nên hấp dẫn không thể cưỡng lại được. Thomas cao hơn, mang

hiều về u sầu hơn người anh trai lôi cuốn của mình. Cậu đã trở thành chỗ dựa đáng tin cậy từ khi George qua đời vì sốt thương hàn.

“Thomas,” Holly khẽ đáp, gương nở nụ cười trên đôi môi chai cứng, “em có thích buổi vũ hội không?”

“Không đặc biệt lắm,” cậu trả lời, trong khi sự cảm thông nhen lên từ đôi mắt biếc xanh sâu thẳm. “Nhưng em tin mình đã trải qua khá hơn chị, chị yêu quý. Mặt chị đang nhăn nhó kìa, như thể một trong những cơn đau đầu lại bắt đầu rồi vậy.”

“Phải rồi.” Holly thừa nhận, chợt phát hiện cơn đau dai dẳng trên thái dương và đằng sau đầu, mạch máu rần rật cảnh báo cơn đau tệ hơn đang chuẩn bị tới. Nàng chưa bao giờ mắc phải chứng đau nửa đầu này cho tới khi George qua đời, nhưng nó chỉ thật sự bắt đầu từ sau lễ chôn cất của anh. Những cơn đau đầu xuất hiện một cách bất ngờ và lần nào cũng khiến nàng nằm liệt giường vài ngày.

“Để em hộ tống chị về nhà nha?” Thomas hỏi. “Em chắc chắn Olinda sẽ không bận tâm đâu.”

“Không,” Holly nhanh chóng nói, “em phải ở lại đây để tận hưởng buổi vũ hội với vợ mình, Thomas. Chị hoàn toàn có thể tự quay về nhà. Thật ra, nếu vậy chị sẽ thấy thoải mái hơn.”

“Được rồi mà.” Cậu mỉm cười, và những nét tương đồng với George làm con tim nàng nghẹt lại trong đau đớn và khiến cơn nhức nhối trong đầu trở nên trầm trọng hơn. “Ít nhất cũng cho phép em đi gọi xe ngựa của gia đình chứ.”

“Cảm ơn em,” nàng nói đầy biết ơn. “Chị sẽ chờ ở lối vào đại sảnh được không?”

Thomas lắc đầu. “Em sợ cả đám xe cộ đông đúc ở bên ngoài có thể khiến xe của nhà mình mất vài phút để tới được mặt tiền của ngôi nhà mất. Trong khi đó, có vài nơi yên tĩnh để chị chờ. Em nhớ có một phòng khách nhỏ đáng yêu được mở ở phía trước nhà kiếng rất kín đáo. Chị sẽ tìm thấy nó khi đi quá đại sảnh, dọc theo hành lang bên trái của cầu thang xoắn.”

“Thomas,” Holly thì thầm, chạm khẽ vào tay áo cậu và mỉm cười yếu ớt. “Chị sẽ làm được gì nếu không có em?”

“Chị sẽ không bao giờ phải tìm ra điều đó đâu,” cậu trả lời trang trọng. “Không có chuyện gì mà em không làm cho vợ của George. Phần còn lại của gia đình cũng vậy. Mọi người sẽ chăm sóc chị và Rose. Luôn luôn như vậy.”

Holly biết mình sẽ nhận được niềm an ủi trong lời nói của cậu ấy. Dù sao đi nữa, nàng không thể trả hết món nợ ân tình mà nàng nhận thức được khi trở thành gánh nặng cho gia đình George. Tiền trợ cấp hàng năm dành cho nàng từ sau khi George mất giờ quá ít ỏi chỉ đủ để trang trải cho những khoản nhỏ nhất, khiến nàng tất yếu phải bán căn nhà với những cột trụ trắng thanh nhã họ đã từng sinh sống. Nàng rất biết ơn sự nhân ái của gia đình Taylor khi trao cho mình hai phòng trong gia đình họ làm nơi trú ngụ. Nàng nhận ra rằng những góa phụ khác

đều bị gạt sang một bên, hoặc bị ép phải kết hôn thêm một lần nữa, cốt để gia đình có thể thoát khỏi họ. Thay vào đó, gia đình Taylor đã đối xử với nàng như một vị khách được yêu mến, và hơn nữa, được sống trong những hồi ức tưởng niệm về George.

Khi Holly di chuyển dọc theo bức tường của phòng tranh, bả vai trái thỉnh thoảng chạm phải chiếc gờ cứng, được mạ vàng để trang trí cho khung cửa. Nàng hụt chân lao qua ô cửa ngõ, vào lối vào đại sảnh được đặt-khóa-hình-thức của tòa lâu đài thuộc về ngài Bellemont, Bá tước Warwick. Tòa trang viên này được thiết kế cho những bữa tiệc gia đình nhằm mục đích chính trị, những cuộc hôn nhân được sắp đặt và tài sản đem ra trao đổi. Phu nhân Bellamont rất xứng đáng với cương vị bà chủ nhà sành sỏi, mời một lượng hoàn hảo các nhà quý tộc, chính khách, nghệ sĩ tài năng tới các buổi khiêu vũ và dạ hội của bà. Gia tộc Taylor yêu quý và tin tưởng phu nhân Bellemont, và nghĩ rằng rất thích hợp cho Holly quay trở lại với giới thượng lưu tại buổi khiêu vũ đầu tiên của Mùa vũ hội này.

Khoảng không vòng quanh lối vào được bao quanh bằng hai cầu thang cong lớn. Đặt thuận tiện ở tầng trệt, những căn phòng chính của lâu đài được phân thành tập hợp những phòng khách và khu vực thăm quan hướng về khu nhà kiếng hoặc một góc lát đá của khu vườn. Bất cứ ai mong muốn một cuộc gặp riêng tư hay nơi hẹn hò lãng mạn không mấy khó khăn có thể tìm thấy một nơi tách biệt.

Nhịp thở đều đặn theo mỗi bước chân giúp nàng nhanh chóng đi xa khỏi phòng tranh đông đúc, Holly bước những bước dài dọc hành lang hướng về phía phòng khách mà Thomas đã gọi ý. Chiếc váy dạ hội nhuộm màu xanh đậm gần tương tự màu đen, quắt mạnh vào chân nàng mỗi bước đi. Đường viền váy được lót bông nặng nề cùng những nếp lụa được khâu xếp lại đang rất thịnh hành, quá khác biệt với trào lưu những chiếc váy thanh thoát, bông bênh trước khi George qua đời.

Cửa phòng khách mở ngỏ, và căn phòng không hề được thắp sáng. Dù sao đi nữa, toàn bộ ánh sáng lạnh lẽo hắt qua những khung cửa sổ, soi rọi căn phòng cũng vừa đủ để Holly có thể nhìn được mà không cần tới sự trợ giúp của một ngọn nến nào. Một cặp ghế bành hình cung kiểu Pháp và một chiếc bàn choáng một góc phòng, trong khi vài nhạc cụ nằm im lìm trên chiếc bàn ăn đặt cách đó không xa. Những khung cửa sổ và mặt trên lò sưởi được phủ bằng rèm nhung đính tua. Tấm thảm dày dưới chân, được trang trí với những chiếc mề đay hoa văn, đã nuốt lấy tiếng bước chân nàng.

Len dần vào không gian mờ ảo, tĩnh lặng, Holly đóng cửa lại, đặt một tay lên dải lụa thắt quanh eo rồi trút tiếng thở dài.

"Tạ ơn Chúa," nàng thì thầm, trong chừng mực nào đó yên lòng vì được ở một mình. Thật là làm sao... nàng đã trở nên quen với nỗi cô đơn tới mức không còn cảm thấy thoải mái trong đám đông nữa. Xưa kia nàng đã từng giỏi giao thiệp, pha trò, luôn thoải mái trong bất cứ hoàn cảnh nào... nhưng tất cả là vì hiện diện của George. Trở thành vợ anh đã khiến nàng có sự tự tin mà giờ nàng thấy thiếu hụt khủng khiếp.

Khi lững thững dẫn sâu vào căn phòng, một làn gió lạnh thổi qua khiến nàng rung mình. Mặc dù chiếc áo cổ thuyền chỉ cao vừa phải, gần như bao phủ xương đòn, nhưng cổ cùng bả vai đều lộ ra hứng trọn những cơn gió. Tìm xem cơn gió tới từ đâu, Holly nhận ra phòng khách thông với nhà kiếng dẫn ra khuôn viên khu vườn, và cánh cửa kiểu Pháp bên tay trái chỉ được khép hờ. Nàng bước tới đóng cửa lại, sau đó tay nàng thoáng ngập ngừng trên nắm đấm lạnh lẽo bằng đồng như thể một cảm xúc kỳ lạ vừa ulla vào tâm trí. Rồi nàng bắt đầu bước qua cánh cửa với những ô kiếng thắm đẫm sương đêm, nàng thấy nhịp tim tăng nhanh tới mức đáng lo ngại, cho tới khi nó đập thành thạch và rộn lên từng nhịp một.

Nàng có cảm giác chênh vênh như trên đỉnh một vách đá với không gian thăm thẳm dưới chân. Thôi thúc nhanh chóng quay trở lại phòng khách an toàn, tới với nàng như cơn sóng dồn dập. Nhưng thay vào đó, nàng chỉ nắm chặt nắm cửa cho tới khi chúng trở nên trơn ướt và nóng hổi trong hai gam bàn tay đầm mồ hôi. Màn đêm thôi thúc nàng bước ra ngoài, ra khỏi mọi thứ an toàn và thân thuộc.

Khẽ run rẩy, Holly cố tập trung sức lực để cười sự ngu ngốc của bản thân. Nàng bước về phía trước, có ý định lấp đầy hai lá phổi bằng luồng gió đem theo bầu không khí trong lành. Thành linh một vật có hình dạng to lớn, mịn mờ xuất hiện trước mặt nàng... đáng cao ngất ngưỡng của một người đàn ông. Holly ớn lạnh cả người trong bất ngờ cao độ. Đôi bàn tay yếu ớt trượt dần khỏi cánh cửa, trong khi cơn sốc khiến toàn thân nàng như bị kim châm. Có lẽ đó là sự xuất hiện của Thomas để báo cho nàng biết xe ngựa đã sẵn sàng. Nhưng anh ta quá cao, quá đồ sộ so với em chồng nàng, hay bất kỳ người đàn ông nào mà nàng quen biết.

Trước khi có thể thốt nên lời, người lạ đã vớ tay vào bên trong rồi kéo nàng băng qua ngưỡng cửa. Với một tiếng kêu nhỏ, Holly trượt chân về phía trước, lao vào người anh ta, và không nằm trong vòng tay anh ta ngoại trừ chiếc váy lụa rối tung và tay chân cứng ngắc. Anh ta đỡ nàng dậy một cách dễ dàng, sức mạnh lớn tới độ nàng như thể một con mèo vô dụng trong đôi bàn tay to lớn của anh ta vậy.

“Khoan đã—” nàng hỗn hển trong hoang mang. Cơ thể anh ta cứng tựa hồ được làm từ thép chứ không phải da thịt. Lớp vải áo choàng mượt mà dưới đôi tay mượt mồ hôi của nàng. Mũi nàng ngập tràn hương vải lanh, thuốc lá, brandy, và một mùi hoàn toàn nam tính pha trộn với nhau nhắc nàng một chút nhớ tới mùi hương tỏa ra từ George ra sao. Đã lâu lắm rồi nàng mới được ôm như vậy. Trong ba năm qua nàng chưa hề có ý định hướng tới bất cứ một người đàn ông nào để tìm sự an ủi, không muốn bất kỳ một cái ôm nào chen vào ký ức về lần cuối cùng chồng ôm nàng trong vòng tay anh.

Dù sao đi nữa, nàng chưa bao giờ cho phép khả năng đó xảy ra. Khi nàng lấp bắp một câu phản đối và vùng vẫy thoát khỏi cơ thể vững chãi của anh ta, anh ta cúi đầu xuống và thì thầm sát cạnh tai nàng.

Âm thanh từ giọng nói của anh ta làm nàng choáng váng... một chấn động rung lên từ trong sâu thẳm, như thể giọng nói vọng lên từ âm ty khi anh ta kéo một Persephone* không bằng lòng xuống vương quốc địa ngục của mình vậy. “Ở đây em sẽ nhận được một khoảng thời gian

ngọt ngào, quý bà của tôi.”

(Persephone: trong thần thoại Hy Lạp, con gái yêu của Zeus và Demeter đã bị Pluto (hay Hades) – vị thần cai quản địa ngục bắt xuống địa ngục và biến nàng thành nữ hoàng ở đó. Zeus cho phép nàng quay trở lại, nhưng chỉ sáu tháng mỗi năm, từ lúc xuân về cho tới khi hạ qua đi. Bởi vậy, nàng tượng trưng cho cái chết và hồi sinh, và sự biến đổi từ đông sang xuân. Trong thần thoại La Mã tên nàng là Proserpina, và trong thần thoại Anh nàng đôi khi được gọi là Proserpine.)*

Anh ta nghĩ nàng là một người khác, nàng nhận thức rõ điều đó. Không hiểu tại sao nàng lại tình cờ lạc vào chỗ hẹn lãng mạn của một người nào đó như vậy. “Nhưng tôi—tôi không phải —”

Lời nói tan ra trong im lặng khi miệng anh ta bao phủ lấy miệng nàng. Nàng giật nảy mình trong phản ứng hoảng hốt, kinh ngạc, sợ hãi và đột ngột giận dữ... anh ta đã lấy đi nụ hôn cuối cùng của George... nhưng ý nghĩ đó đã bị thiêu rụi trong ngọn lửa đam mê bất chợt nhen lên. Miệng của anh ta nóng bỏng, thúc ép và đòi hỏi cho tới khi bờ môi nàng gượng tách ra. Chưa bao giờ nàng được hôn như vậy, miệng anh ta đang truyền một thông điệp của nỗi thèm muốn khủng khiếp khiến nàng rũ xuống vì hơi nóng. Nàng ngoảnh đầu đi để chạy trốn, nhưng anh ta chuyển động theo, gắn đầu mình thêm sát cạnh với đầu nàng. Trái tim đập cuồng loạn, và nàng thút thít trong nỗi sợ hãi bản năng.

Đúng lúc đó Holly thấy người đàn ông đã nhận ra nàng là một người xa lạ. Nàng cảm nhận được anh ta im lặng rời ra với nỗi kinh ngạc, ngưng thở. Giờ anh ta sẽ buông tha nàng, nàng lơ mơ nghĩ vậy. Nhưng sau một lúc lâu ngập ngừng, cái ôm của anh ta thay đổi, vòng tay vẫn kiên cố nhưng không còn ép chặt nữa, và một bàn tay to lớn trượt dần lên phía trên lưng để đỡ chiếc gáy trần của nàng.

Nàng là một người phụ nữ đã kết hôn – nàng nghĩ mình có kinh nghiệm và từng trải. Tuy nhiên người lạ mặt này đã hôn nàng theo cách mà chưa một ai từng hôn nàng, xâm chiếm, thưởng thức nàng bằng lưỡi anh ta, khiến nàng run rẩy và lùi lại vì sợ hãi. Một chút vị brandy phảng phất trên cái miệng mượt mà, ấm áp của anh ta... và có một thứ gì đó khác nữa... một vài mùi hương riêng biệt đã quyến rũ nàng mạnh mẽ. Cuối cùng nàng cũng nhận ra mình đã thư thái khi tựa vào thân thể cứng rắn của anh ta, chấp nhận sự say đắm dịu dàng từ nụ hôn đó, và còn đáp lại sự thám hiểm của lưỡi anh ta bằng những tiếp xúc rụt rè của bản thân. Có lẽ đó là do cuộc gặp gỡ đột ngột này, hoặc do bóng đêm đã vây quanh họ, hoặc do thực tế họ hoàn toàn không biết gì về đối phương... nếu không trong một giây phút yếu mềm nàng đã trở thành người hoàn toàn khác trong vòng tay anh ta. Buộc phải chạm vào một nơi nào đó trên người anh ta, bất cứ chỗ nào, nàng vói tay ôm lấy chiếc cổ và cảm nhận cái gáy trơn mượt và cứng rắn của anh ta, và mái tóc dày, gọn đã xoắn lại yếu ớt qua những đầu ngón tay nàng. Chiều cao to lớn khiến nàng cần thiết phải nhướn chân mới chạm được vào anh ta. Nàng lướt tay qua chiếc má rắn chắc nhẵn thín của anh ta.

Dường như anh ta xúc động dữ dội trước sự đụng chạm của nàng, thở hổn hển nặng nhọc

trên má nàng, mạch máu đập thành thịch trong khu vực mẹn màng dưới xương hàm. Holly khao khát nét đàn ông tuyệt diệu và cứng rắn của anh ta, say mê hương thơm và sự thưởng thức tham lam của anh ta trước khi nàng đột ngột nhận ra những việc mình đang làm.

Sợ hãi, nàng vùng ra với tiếng kêu ngệt lại, và tại biểu hiện đầu tiên của việc không bằng lòng đó, người lạ mặt đã buông nàng ra. Vòng tay bao quanh nàng trượt xuống ngay khi nàng bước loạng choạng về phía bóng râm che phủ của nhà kiếng. Cuối cùng nàng dừng lại trước chỗ chắn gió từ đôi cánh của chiếc tượng đặt dựa vào bức tường đá, nơi không thể trốn tránh xa hơn được nữa. Anh ta bước theo, mặc dù không hề di chuyển để chạm vào người nàng một lần nữa, dừng lại thật gần đủ để nàng có thể cảm nhận được hơi nóng hoang dại phả ra từ người anh ta.

“Ôi,” nàng run run thì thầm, vòng tay ôm lấy người mình, như thể sẽ dẫn lại được sự xúc động tiếp tục lan tràn từ mọi dây thần kinh. “Ôi.”

Trời quá tối để nhìn thấy khuôn mặt của người kia, nhưng hình thể to lớn của người đàn ông đã được in bóng bởi ánh trăng mờ ảo. Anh ta mặc dạ phục – hẳn là khách mời của vũ hội. Nhưng anh ta không có khổ người mảnh khảnh, thanh lịch của một quý ông có nhiều thời giờ rảnh rỗi. Anh ta có những bắp thịt dữ dội, rắn như sắt của những ngày dài lao động. Bờ vai và bộ ngực quá thâm trầm, bắp đùi nở nang. Những quý ông thuộc dòng dõi quý tộc thường không sở hữu những cơ bắp rõ ràng như vậy. Họ thích phân biệt bản thân với những người phải kiếm sống bằng lao động chân tay hơn.

Khi anh ta nói, chất thô ráp trong giọng nói dường như càng làm nổi bật sự rung động dễ chịu dọc theo sống lưng nàng. Trọng âm không được nhấn một cách chính xác như những nhà quý tộc. Anh ta xuất thân từ tầng lớp thấp, nàng nhận ra. Làm cách nào một người đàn ông như vậy lại được tham dự vào buổi khiêu vũ như thế này?

“Em không phải quý bà tôi mong đợi.” Anh ta dừng lại và thêm vào một cái chạm cộc cằn thích thú, rõ ràng thừa biết sự thật rằng đã quá trễ để xin thứ lỗi, “Tôi xin lỗi.”

Holly cố gắng bình tĩnh trả lời, mặc dù giọng nói run rẩy đã tố cáo nàng. “Được rồi. Anh đơn thuần chỉ tấn công làm người thôi. Tôi chắc chắn sai lầm tương tự sẽ xảy ra với bất cứ ai nấp trong bóng tối.”

Nàng nhận thấy lời đáp lại của mình đã làm anh ta ngạc nhiên, bởi anh ta cho rằng nàng sẽ gào lên trong cơn kích động. Một tiếng cười dịu dàng bật ra. “À. Có lẽ là tôi không lấy làm tiếc như tôi nghĩ.”

Khi thấy tay anh ta chầm chậm nâng lên, nàng nghĩ anh ta định kéo mình vào vòng tay của anh ta lần nữa.

“Đừng chạm vào tôi,” nàng nói, giật lùi về phía sau cho tới khi vai chạm phải bức tường. Thay vào đó, anh ta đặt tay lên phiến đá bên cạnh đầu nàng và cúi người xuống thật gần, tới khi nàng cảm thấy bị giam cầm bởi bộ khung vạm vỡ của cơ thể anh ta.

“Chúng ta có nên tự giới thiệu không?” anh ta hỏi.

"Dứt khoát là không."

“Ít nhất hãy nói cho tôi điều này... em đã thuộc về ai chưa?”

“Thuộc về ai à?” Holly ngậy người lặp lại, lùi tiếp về phía sau cho tới khi xương bả vai lại chạm vào bức tường cứng.

“Kết hôn,” anh ta giải thích. “Đính hôn. Hay cam kết với người nào đó.”

“Ồ, tôi... đúng. Phải.” Nàng là một góa phụ, nhưng nàng cũng kết hôn với ký ức về George như khi ở bên anh trong suốt cuộc đời anh. Khi nghĩ về George, Holly chán chường tự hỏi không biết cuộc sống của mình rồi sẽ ra sao, bởi người chồng tuyệt vời, yêu dấu đã ra đi và nàng thì ở lại đây trong bóng tối, nói chuyện với người lạ mặt thực tế đã tấn công mình.

“Thứ lỗi cho tôi,” anh ta nói, giữ giọng nói thật dịu dàng. “Tôi đã thu xếp để gặp một người khác... một quý bà rõ ràng đã không thể giữ được lời hứa của mình. Khi thấy cô bước qua cánh cửa, tôi đã nhận lầm cô là cô ấy.”

“Tôi... tôi muốn được ở một mình ở nơi nào đó trong khi xe ngựa được đưa tới.”

“Rời buổi khiêu vũ sớm vậy à? Tôi không trách cô. Những chuyện kiểu này tệ nhạt tới đáng nguyên rủa.”

“Chúng không hề như vậy,” nàng thì thầm, nhớ lại cách mình đã từng cười, khiêu vũ và đùa cợt với George cho tới những giờ đầu tiên của sáng hôm sau. “Nó còn tùy thuộc vào người bạn mà mỗi người tự lựa chọn. Với một người đúng đắn, một buổi tối như vậy có thể trở nên... kỳ diệu.”

Vẻ tiếc nuối hằn rõ trong giọng nói của nàng, thành linh tác động lên anh ta. Nàng cảm nhận được hơi nóng của đầu ngón tay anh ta lướt trên vai mình, trên cuống họng, cho tới khi chạm vào khuôn mặt và úp lòng bàn tay lên má nàng. Nàng nên giật mạnh khỏi sự đụng chạm đó, nhưng nàng đã sốc bởi khoái cảm từ bàn tay ấm áp, nâng niu của anh ta trên mặt mình.

“Em là thứ ngọt ngào nhất tôi từng chạm vào,” tới từ giọng nói trong bóng tối. “Hãy nói cho tôi biết em là ai. Hãy cho tôi biết tên em.”

Holly hít một hơi thở sâu rồi đẩy mình khỏi bức tường, nhưng chẳng có chỗ nào để bước đi. Cơ thể đàn ông mạnh mẽ của anh ta ở khắp mọi nơi, vây lấy nàng, và không hề chủ định, nàng bước thẳng vào vòng tay anh ta. “Tôi phải đi,” nàng thở hắt. “Xe ngựa của tôi đang đợi.”

“Hãy để nó đợi. Ở lại đây với anh.” Một bàn tay siết chặt eo nàng, bàn tay còn lại trượt sau lưng, và một cơn rung mình kích động miễn cưỡng xuyên qua nàng. “Em có sợ không?” anh ta hỏi khi cảm nhận được cơn rung không chủ ý đó.

“K-không.” Nàng nên kháng cự, đấu tranh để thoát khỏi anh ta, nhưng một niềm vui sướng âm ỷ dần lan ra trong vòng tay ôm lấy cơ thể cứng cáp, chở che của anh ta. Nàng giữ đôi tay giữa hai người, khi tất cả những gì nàng muốn là nép mình vào vòng tay và tựa đầu lên bộ ngực rộng của anh ta. Một nụ cười run rẩy thoát ra. “Chuyện này thật điên rồ. Anh phải thả tôi ra.”

“Em có thể bước ra khỏi vòng tay tôi bất cứ lúc nào em muốn.”

Nhưng nàng vẫn không chuyển động. Họ đứng đó cùng nhau, thở dồn dập, xiết chặt lấy rủi ro và nỗi đam mê kích động trong khi vài điệu nhạc trôi bồng bềnh tới bên họ từ phòng khiêu vũ. Buổi khiêu vũ như là một thế giới khác thật xa xôi.

Hơi thở nóng bỏng của người lạ mặt phả lên tai nàng và làm lay động vài lọn tóc xung quanh đó. “Hôn anh lần nữa đi.”

“Làm sao anh dám đề nghị—”

“Sẽ không ai biết đâu.”

“Anh không hiểu,” nàng run rẩy thì thầm. “Chuyện này không giống tôi... Tôi không làm những việc như vậy.”

“Chúng ta là những người lạ mặt trong bóng tối,” anh ta lại thì thầm. “Chúng ta sẽ không bên nhau như vậy nữa. Không, đừng đẩy anh ra. Hãy cho anh thấy làm sao một buổi tối có thể trở nên diệu kỳ.” Bất ngờ làn môi anh ta lướt trên vành tai nàng, dịu ngọt và khẩn khoản.

Tình cảnh vượt quá xa kinh nghiệm thông thường của Holly. Nàng chưa bao giờ hiểu được tại sao những người phụ nữ lại cư xử táo bạo trong những vấn đề này, tại sao họ có thể đón nhận rủi ro và phá vỡ lời thề vì chút ham muốn tự nhiên thoáng qua... nhưng giờ nàng đã hiểu. Không một ai trong đời từng tác động tới nàng như vậy này. Nàng cảm thấy trống rỗng và thất vọng, không muốn gì hơn tan ra trong cái ôm của anh ta. Đã từng rất đơn giản để trở thành người đoan chính khi nàng luôn luôn được bảo vệ khỏi cám dỗ. Giờ đây nàng thực sự đã nắm được bản chất yếu mềm trong tính cách của mình. Nàng cố gắng đưa hình ảnh của George lại trong tâm trí, nhưng chỉ thêm tuyệt vọng, nàng không thể hình dung nổi khuôn mặt của anh nữa. Ở đây chỉ có duy nhất một vì sao lấp lánh, ánh trắng yếu ớt ánh lên trong đôi mắt nàng, và thân thể chắc nịch của người lạ mặt là hiện hữu.

Hít thở khó khăn, nàng quay đầu lại, chỉ một cử động nhỏ thôi, nhưng cũng đủ đưa miệng nàng ép lên đôi môi cháy bỏng của anh ta. Chúa nhân từ, anh ta biết cách hôn làm sao. Anh ta dùng một tay để kéo đầu nàng sát vào bờ vai mình, thật vững chắc như đôi môi đang nghiêng đi trên môi nàng. Cảm giác về miệng anh ta thật tinh tế khi anh ta chiếm lấy nàng bằng những nụ hôn chậm chạp, trêu ghẹo, dùng đầu lưỡi để cám dỗ. Nàng đã dâng lên theo anh ta trong những cử động vụng về, chân run lẩy bẩy để ép mình vào sâu hơn trong cơ thể đàn ông chở che đó. Anh ta ôm cứng nàng, một tay trượt quanh lưng, một tay khóa chặt hông nàng. Đã lâu lắm rồi nàng mới cảm nhận được ham muốn tự nhiên nhiều như cơn khoái cảm bùng nổ này.

Những nụ hôn kiểm tìm dần trở nên sâu sắc hơn, mang nhiều cảm giác xâm chiếm hơn, và Holly bất lực đáp lại, trong khi bởi vài cảm xúc đang giữ ngẹt lấy đam mê khiến đôi mắt nàng cay xè và mọng nước. Nàng nhận thấy vài giọt nước mắt lăn khỏi khóe mắt và trượt xuống chiếc cằm đang run rẩy của mình, lúc nàng vẫn tiếp tục đáp lại anh ta bằng tất cả khao khát liều lĩnh đã khiến nàng bắt đầu không thể kiểm soát nổi.

Những ngón tay dịu dàng của anh ta vuốt nhẹ má nàng và cảm nhận được đôi má ửng đỏ. Miệng anh ta chậm chạp rời khỏi miệng nàng, để lại làn môi ẩm ướt và mềm mại bởi những nụ hôn. “Ôi chao,” anh ta thì thào, đôi môi âu yếm lướt trên bề mặt ướt át của làn da nàng. “Quý bà ngọt ngào... hãy nói cho tôi biết vì sao một nụ hôn lại khiến em rơi nước mắt.”

“Tôi xin lỗi,” nàng hốt hển. “Hãy để tôi đi. Tôi không bao giờ nên...” Nàng vùng ra khỏi anh ta, an tâm vì anh ta không định sẽ bám theo khi nàng chạy lại phòng khách và hướng tới những căn phòng chính. Đường như chân không thể khiến nàng chạy trốn đủ nhanh khỏi nơi đó, và nàng biết ký ức về nó sẽ trở thành nguyên nhân của cả nỗi tủi hổ lẫn đam mê tội lỗi trong suốt phần đời còn lại.

**

Quý bà Bellemont, một người phụ nữ xinh đẹp, đầy sức sống ở độ tuổi bốn mươi lăm, cười khúc khích khi được dẫn tới khung cửa sổ nhà bà ta ở mặt trước phòng khách bởi một bàn tay đàn ông mạnh mẽ đặt trên tay mình. Bà đã quá quen nhận được sự tôn trọng tuyệt vời nhất từ mọi người đàn ông mình quen biết trừ người này, người dường như đối xử với các nữ bá tước và những người hầu phục vụ y như nhau. Đúng là rất kích thích tò mò của bà khi được nắm tay một cách thân mật bởi người đàn ông cao lớn và lôi cuốn này, người coi bộ không nhận ra sự tồn tại của rào cản to lớn chắn giữa hai người họ. Mặc cho chồng và những người bạn phản đối, hoặc có lẽ vì vậy, bà đã quyết định trở thành bạn với anh ta. Sau tất cả, một người phụ nữ không bao giờ có thể đoán trước được.

“Được rồi,” quý bà Bellemont nói với nụ cười rung động, “chỉ cho tôi ai đã kích thích quá nhiều quan tâm nơi cậu coi nào.”

Họ cùng nhau nhìn chằm chằm dãy xe ngựa và hàng dài những người hầu bận rộn, trong khi điệu valse từ phòng tranh cách đó không xa cuốn qua khung cửa mở của phòng khách. Người khách nhỏ bé vừa mới rời khỏi quay lại cảm ơn người giúp việc đã đỡ nàng vào xe ngựa. Ánh sáng vàng hắt ra từ ngọn đèn bên ngoài đã chiếu sáng toàn bộ khuôn mặt nàng.

Quý bà Bellemont nghe thấy người đàn ông bên cạnh mình nín thở. “Ở đó,” anh ta nói, giọng nói trầm. “Là người đó. Trong chiếc váy xanh thẫm. Hãy nói cho tôi biết nàng là ai.”

Khuôn mặt của quý bà Holland Taylor, một người phụ nữ trẻ mà phu nhân Bellemont biết rất rõ. Không hiểu sao dường như nỗi khổ đau in dấu cảnh góa bụa, thường lấy đi phần lớn nhan sắc của một người phụ nữ, giờ đây lại chỉ càng làm nổi bật vẻ đẹp của quý bà Holly. Dáng hình của nàng, luôn được giữ thật đầy đặn, lúc này trở nên gọn gàng và thanh thoát. Kiểu dáng

giản dị của mái tóc, mái tóc màu nâu phản chiếu chút ánh sáng yếu ớt được búi lại trên đỉnh đầu, chỉ càng tô điểm cho nét đẹp lạ thường trên khuôn mặt ... cái mũi thẳng nhỏ nhắn, chiếc miệng trông mềm mại và chín mọng, cùng đôi mắt nâu trong vắt màu whisky scotch của nàng. Từ khi chồng qua đời, tính cách yêu đời lấp lánh trong con người nàng đã được thay bằng bầu không khí trầm lặng tới u sầu. Biểu lộ của nàng như thể mãi mãi chìm sâu vào một giấc mơ đẹp nhưng thật buồn. Và sau tất cả những gì đã mất, nào ai có thể trách nàng?

Những người đàn ông vo ve bên người góa phụ trẻ quyến rũ như đàn ong lân la một đóa hoa đặc biệt ngát hương. Dù sao đi nữa, dường như quý bà Holland đang mang trên mình dấu hiệu cấm vô hình “đừng-đụng-vào-tôi”. Phu nhân Bellemont đã quan sát tỉ mỉ thái độ của người góa phụ tối nay, tự hỏi liệu nàng có chú ý tới việc bắt lấy một người chồng để nương tựa hay không. Nhưng nàng đã từ chối tất cả những lời đề nghị khiêu vũ và coi bộ không hề để tâm những người đàn ông khác nhau đang tranh lời cuốn sự chú ý của nàng. Rõ ràng người phụ nữ góa bụa không hề muốn một người đàn ông nào khác, không phải bây giờ, và chắc là mãi mãi.

“Ôi trời,” quý bà Bellemont thì thầm với người đàn ông đứng bên cạnh, “khen cho sự thưởng thức không chê vào đâu được của cậu. Nhưng quý bà đó không dành cho cậu đâu.”

“Nàng đã kết hôn,” anh nói hơn là hỏi, đôi mắt đen ngầy dại như đá.

“Không, quý bà Holland là góa phụ.”

Anh thoáng nhìn phu nhân Bellemont với sự quan tâm bất chợt, nhưng bà ý thức được sự mê hoặc khủng khiếp đang cuộn lên dưới vẻ ngoài tĩnh lặng kia. “Trước đây tôi chưa từng trông thấy nàng.”

“Tôi không hề ngạc nhiên. Chồng của quý bà Holland đã qua đời ba năm trước, vừa đúng lúc trước khi cậu tới. Đây là buổi vũ hội đầu tiên cô ấy tham gia từ lúc mãn tang.”

Khi chiếc xe ngựa của quý bà Holland lăn bánh khỏi lâu đài, ánh mắt của người đàn ông sáng lấp lánh phía sau chiếc xe và nhìn mãi cho tới khi nó khuất hẳn khỏi tầm mắt. Cậu ta làm phu nhân Bellemont nhớ tới một chú mèo đang nhìn chăm chăm vào con chim vỗ cánh bay lên không trung quá xa cho có thể với tới. Bà thở dài đầy cảm thông, bởi dần hiểu được bản tính đầy tham vọng của cậu ta. Vĩnh viễn cậu ta sẽ với tay tới những thứ không được sinh ra để chạm vào và sẽ không bao giờ có thể có được.”

**

George Taylor là hình ảnh thu nhỏ của mọi thứ mà một quý ông nên có,” quý bà Bellemont lưu ý để cố giải thích cho tình cảnh này. “Thông minh, đẹp trai và sinh ra trong một gia đình hiếm có. Cậu ta là một trong ba con trai của Tử tước Taylor sau cùng.”

“Taylor,” anh nhắc lại, không đặc biệt quen thuộc với cái tên này.

“Sự giáo dục và dòng dõi của họ rất xuất sắc. George có vẻ ngoài như mọi thành viên trong gia đình, và quyến rũ hơn hẳn những gì nên được giao cho một người đàn ông. Tôi tin mọi phụ nữ gặp cậu ta đều cảm thấy một chút rung động trước cậu ta... nhưng cậu ra yêu vợ mình say đắm, và chẳng có gì bí mật về chuyện đó. Họ đã có một cuộc hôn nhân đặc biệt, cuộc hôn nhân không bao giờ có thể sánh được. Một thành viên trong gia đình Taylor đã tâm sự riêng với tôi rằng chắc chắn Holly sẽ không bao giờ tái hôn, bởi bất cứ mối quan hệ nào trong tương lai cũng không thể bằng với những gì cô ấy đã có với George.”

“Holly,” anh êm ái lặp lại.

“Một cái tên thân mật được gọi bởi gia đình và những người bạn cực kỳ thân thiết.” Phu nhân Bellemont cau mày một chút, lo lắng bởi sự quan tâm rõ ràng của cậu ta đối với quý bà Holland. “Anh bạn thân mến, tôi có thể cam đoan với cậu có rất nhiều tiểu thư duyên dáng và *có thể đạt được* hiện diện ở đây đêm nay. Hãy để tôi giới thiệu cậu với một vài người sẽ run lên vui sướng đón nhận sự chú ý của cậu.”

“Hãy nói cho tôi biết mọi thứ bà biết về quý bà Holland,” anh nói, nhìn bà thật chăm chú.

Phu nhân Bellemont nhăn mặt rồi thở dài. “Được thôi. Ngày mai cậu có thể tới dùng trà với tôi rồi chúng ta sẽ thảo luận—”

“Ngay bây giờ.”

“Ngay giữa buổi khiêu vũ mà tôi đang chủ trì sao? Có thời gian và địa điểm thích hợp cho—” Bà dừng lại và bật cười khi thấy bản thân đang bị kéo đi không chút khách sáo tới một chiếc ghế trường kỷ không xa. “Anh bạn thân mến, tôi thấy nét đàn ông của cậu rất quyến rũ, nhưng có lẽ là hơi độc đoán—”

“Mọi thứ,” anh lặp lại, rồi toét miệng cười trong một điệu bộ quyến rũ gian xảo khiến bà cảm thấy trái tim quay sang một nhịp đập mới. “Làm ơn.”

Và đột nhiên quý bà Bellemont cảm thấy chẳng điều gì bà có thể thích làm hơn việc dành phần còn lại của tối nay để lờ buổi dạ hội bà chịu trách nhiệm đi và kể với cậu ta bất cứ và mọi thứ cậu ta mong được biết.

**

Holly băng qua ngưỡng cửa lâu đài của gia đình Taylor như một chú thỏ thoắt lui vào chiếc hang an toàn của nó. Mặc dù gia đình Taylor không sở hữu nhiều của cải cần thiết để giữ ngôi nhà được duy trì ở tình trạng hoàn hảo, Holly vẫn yêu từng inch nét tao nhã và dịu nhẹ mà nơi này khoác lên. Những tấm thảm trang trí và những tấm thảm Aubusson đã sồn trở nên gần gũi thân thuộc. Ngủ dưới mái vòm cổ kính khiến người ta có cảm giác như được nằm trong vòng tay yêu thương của tổ tiên.

Mặt tiền ngôi nhà trang nghiêm này được trang trí bởi những trần tường, những cột trụ

xinh xắn, những ô cửa sổ tinh xảo là nơi George đã sống khi còn là một đứa trẻ. Thật dễ dàng tưởng tượng chàng trong dáng hình một cậu bé ồn ào, chạy lên chạy xuống cầu thang trung tâm, vui đùa trên những thảm cỏ êm ái ở bên ngoài, ngủ một trong những phòng trẻ tương tự như con gái Rose của nàng đang say giấc nồng.

Holly mừng vì ngôi nhà trong khu trung tâm thành phố nơi nàng và George từng sống suốt cuộc hôn nhân đáng yêu nhưng ngắn ngủi của họ đã được bán. Nơi đó chứa đựng những kỷ ức hạnh phúc nhất và cả đớn đau nhất trong cuộc đời nàng. Nàng muốn ở đây hơn, nơi niềm sầu muộn bị phai mờ bởi những hình ảnh dễ thương của George suốt thời thơ ấu. Nơi đây có những bức vẽ của anh khi còn là một cậu bé, những món đồ gỗ nơi anh khắc tên mình, những rương đồ chơi cùng những cuốn sách đầy bụi chắc phải khiến anh bận rộn trong hàng giờ. Gia đình... mẹ, hai anh em trai của anh cùng vợ họ, không kể tới những người hầu đã chăm sóc anh từ khi còn ẵm ngửa, vô cùng tốt bụng và đầy yêu thương. Tất cả những tình cảm đó trước đây đều dành cho George, thành viên thân thương nhất của gia đình, giờ lại được trao cho nàng và Rose. Nàng có thể dễ dàng hình dung phần đời còn lại của mình sống tại đây, trong thế giới êm dịu gia đình Taylor đã sắp xếp cho hai mẹ con.

Chỉ duy vài khoảnh khắc lạ kỳ khiến Holly cảm thấy bối rối trước nơi an cư biệt lập hoàn hảo này. Đó là những lúc nàng ngồi với công việc may vá và chợt nhận ra mình đang trôi vào những tưởng tượng vừa lạ lẫm, vừa dữ dội khiến nàng dường như không thể kiểm soát nổi. Đó cũng là những lúc nàng cảm nhận vài nỗi xúc động không thể kìm nén không tài nào thoát ra được... nàng muốn làm việc gì đó thật khủng khiếp, đi tới nơi nào đó trong bộ váy đỏ sặc sỡ rồi khiêu vũ... hoặc hôn một người xa lạ.

“Chúa nhân từ,” Holly thì thầm to lên, nhận ra có điều gì đó tội lỗi bên trong mình, điều gì đó chắc đã có căn nguyên và thít chặt nàng. Đó là một vấn đề rất tự nhiên, sự cần thiết của một người phụ nữ đối với một người đàn ông, tình cảnh tiến thoái lưỡng nan mà tất cả những người góa phụ đều phải đối mặt khi không còn người chồng ghé thăm chiếc giường của họ nữa. Nàng yêu những âu yếm của George, và luôn mong đợi đêm xuống khi anh sẽ ghé thăm phòng mình và ở lại cho tới bình minh. Từ ba năm trước nàng đã đấu tranh với nhu cầu không thể diễn đạt thành lời mình cảm nhận được từ sau cái chết của anh. Nàng không giải bày vấn đề của mình với một ai, bởi nàng biết rõ quan điểm của giới thượng lưu trước khát khao của nữ giới. Điều đó không bao giờ nên tồn tại. Phụ nữ phải sống gương mẫu cho những người đàn ông và dùng đức hạnh của mình để chế ngự bản năng cơ bản của những ông chồng. Họ phải cam chịu những người chồng, nhưng không bao giờ được khuyến khích đam mê của một người đàn ông, và chắc chắn không được phô ra bất kỳ một dấu hiệu thêm muốn hết sức tự nhiên nào trong con người mình.

“Phu nhân! Buổi khiêu vũ ra sao? Cô thấy vui không? Cô có khiêu vũ không? Cô có nhận ra được nhiều người quen không?”

“Tuyệt, có, không và rất nhiều,” Holly trả lời, gượng cười với người hầu, Maude, hiện ra ở ngưỡng cửa của dãy buồng hai phòng của nàng và đón nàng vào trong. Maude là người hầu gái duy nhất Holly có thể giữ lại sau cái chết của George. Những người khác đều trở thành người

hầu của gia đình Taylor, hoặc cho nghỉ việc để có thể tới làm ở những nơi thích hợp và được khoản đãi nhiều như khoản Holly đã trả cho họ. Maude là một người phụ nữ thu hút, đầy đà ở độ tuổi ba mươi, mang trong mình một bầu nhiệt huyết dồi dào và nghị lực không bao giờ cạn. Ngay cả mái tóc cũng rất sum sê, với những lọn tóc xoăn tít luôn xổ ra khỏi những mớ tóc xoăn khín khít cô kẹp nó lên. Ngày nào cô cũng làm việc chăm chỉ, chủ yếu trong vai trò cô trông trẻ của Rose, và kiêm luôn cả vị trí đầy tớ của phu nhân cho Holly mỗi khi cần thiết.

“Nói với tôi Rose ra sao đi,” Holly hỏi, đi thẳng tới ngọn lửa nhỏ trong lò sưởi và duỗi thẳng đôi tay để đón lấy hơi ấm. “Con bé ngủ dễ chứ?”

Maude cười buồn. “Tôi xin lỗi khi phải nói cô bé không vậy đâu. Cô bé lú lo như một chú chim nhỏ về buổi vũ hội và cô trông xinh đẹp dường nào trong bộ váy xanh.” Cô đón lấy chiếc áo choàng của Holly rồi cuộn gọn gàng trên tay mình. “Mặc dù, nếu cô hỏi tôi, những chiếc váy mới của cô trông vẫn như váy tang—chúng mang quá nhiều màu tối. Tôi ước gì cô một lần mặc màu vàng hoặc gam màu xanh xinh xắn như tất cả những quý bà xinh đẹp vẫn thường mặc—”

“Tôi đã mặc màu đen và xám trong ba năm rồi mà,” Holly nhún nhó ngắt lời, đứng yên cho người hầu gái cởi những nút áo đằng sau lưng chiếc váy xanh thẫm. “Tôi không thể thành lĩnh ních những sắc màu rực rỡ được, Maude à. Người ta phải dần dần thích nghi với những thứ như vậy thôi.”

“Cô vẫn mặc đồ tang vì người chồng đáng thương của cô, phu nhân à.” Chiếc váy chặt khít được nói khỏi bờ vai của Holly. “Tôi nghĩ một phần trong cô vẫn muốn bày tỏ điều đó cho cả thế giới biết, đặc biệt là bất cứ quý ông nào có ý muốn ve vãn cô.”

Ngay lập tức đôi má Holly nóng bừng lên vô cớ trước sức nóng của ngọn lửa. May mắn sao Maude đang ở đằng sau nên không chú ý tới đôi má ửng đỏ ấy. Thật khó chịu khi Holly nghĩ ít nhất có *một* người đàn ông nàng không cần cố gắng để khiến anh ta lại gần mình. Thật ra, nàng đã làm mọi thứ ngoại trừ ủng hộ một tên đểu cáng hôn mình lần thứ hai. Ngay cả bây giờ, ký ức làn môi anh ta phủ lấy môi nàng vẫn còn sinh động. Bộ dạ phục thông thường anh ta khoác lên người có chút gì đó huyền bí, ngọt ngào và kỳ lạ. Anh ta nhìn xuyên thấu tính cách táo bạo của nàng và dù sao anh ta vẫn quá... dịu dàng. Mãi cho tới khi bỏ anh ta đi, nàng vẫn không thể ngừng tự hỏi anh ta là ai và trông ra sao. Có lẽ nàng sẽ gặp lại anh ta một lần nữa và không bao giờ nhận ra anh ta là người lạ mặt đã hôn mình.

Nhưng nàng nhớ được giọng nói anh ta. Khép mắt lại, nàng nhớ tiếng thì thầm nam tính thật khê đó, vẫn vương vấn quanh nàng như làn khói thuốc: *Quý bà ngọt ngào... hãy nói cho tôi biết vì sao một nụ hôn lại khiến em rơi nước mắt.* Nàng yếu ớt lắc đầu, và nhớ lại thực tại khi Maude xen vào.

“Chắc cô mệt rồi, phu nhân. Đây là buổi khiêu vũ đầu tiên từ khi ông chủ qua đời... Tại sao cô lại về nhà sớm vậy?”

“Thật ra, tôi về sớm vì bệnh đau đầu lại tái phát, và—” Holly chột sững lại, bối rối và lo lắng chà xát hai bên thái dương. “Thật lạ,” nàng thì thầm. “Nó đi rồi. Một khi nó bắt đầu,

thường không gì dùng được.”

“Để tôi đem thuốc bổ bác sỹ kê cho cô nha, đề phòng nó quay trở lại?”

Holly lắc đầu, bước ra khỏi vòng tròn tạo bởi chiếc váy của mình. “Không, cảm ơn chị,” nàng trả lời, vẫn còn bối rối. Dường như cuộc nói chuyện trong nhà kiếng đã xua đi cơn đau đầu thoáng tới đó. Lại biết bao khi nó có thể làm dịu đi những cơn đau, nàng u sầu ngẫm nghĩ. “Tôi không tin tối nay mình sẽ có nhiều vấn đề rắc rối hơn.”

Với sự giúp đỡ của Maude, nàng thay bộ áo ngủ bằng vải lanh trắng với một chiếc áo choàng có dải buộc ngang lưng được thắt lại ở mặt trước. Sau khi xỏ chân vào đôi dép đi trong nhà, Holly chúc người hầu gái ngủ ngon rồi bước lên cầu thang hẹp dẫn tới phòng trẻ. Ánh sáng từ ngọn nến nàng cầm theo chiếu ánh sáng lung linh khắp căn phòng chữ nhật bé nhỏ.

Một chiếc ghế trẻ em bọc nhung hồng được trang trí bằng những chiếc tua lụa choáng một góc phòng, kế đó chiếc bàn uống trà thu nhỏ đặt trên mình một bộ tách trà đồ chơi sứ mẻ được dùng rất nhiều lần. Một bộ sưu tập những chai dầu thơm cũ chứa đầy nước đủ màu được sắp xếp cẩn thận ở ngăn dưới giá sách. Ít nhất cũng có nửa tá búp bê nằm rải rác khắp phòng trẻ. Một con búp bê được đặt trên ghế, và một con khác chênh chếch trên con ngựa đá mòn vẹt là thứ từng thuộc về George. Và một con khác nữa được siết chặt trong vòng tay Rose trong lúc con bé đang ngủ.

Holly mỉm cười khi tiến tới bên chiếc giường, cảm nhận tình yêu dâng tràn lúc ngắm nhìn con say ngủ. Khuôn mặt bé nhỏ của Rose thật ngây thơ và yên bình. Làn mi đen thẫm é tựa trên đôi má tròn đáng yêu, và chiếc miệng hơi hơi hé mở. Quỳ xuống bên cạnh giường, Holly chạm vào một bàn tay của con gái, khẽ mỉm cười trước những vết bẩn màu xanh dương và xanh lá vẫn cứ nấn ná bám lại dù đã được kỳ cọ cẩn thận. Rose yêu sơn và họa, và bàn tay con bé mãi mãi dính những vệt màu. Khi được bốn tuổi, bàn tay con bé vẫn lưu giữ những nét tròn trĩnh của trẻ sơ sinh.

“Đôi bàn tay quý báu,” Holly thì thầm, và đặt một nụ hôn lên một mu bàn tay. Đứng dậy, nàng tiếp tục chăm chú quan sát con gái. Khi con bé ra đời, tất cả mọi người, kể cả Holly, đều nghĩ con bé giống các thành viên trong gia đình Taylor. Tuy vậy, Rose được sinh ra gần như y hệt bản sao của nàng, nhỏ nhắn, mái tóc tối màu và đôi mắt nâu. Con bé thừa hưởng tính cách của George, sở hữu sức hấp dẫn bẩm sinh cùng khả năng tư duy lạnh lợi.

Giá bây giờ anh có thể trông thấy con bé, anh yêu. Holly khao khát nghĩ thầm.

Trong cái năm con gái họ chào đời, mười hai tháng cuối cùng của cuộc đời George, Holly và George vẫn thường ngắm nhìn con gái ngủ. Phần lớn những người đàn ông không hề bày tỏ sự quan tâm tha thiết đến những đứa con của mình, bởi như vậy sẽ thật yếu đuối. Những đứa trẻ là một phần trong thế giới của những người đàn bà, và một người đàn ông chỉ có một chút công việc với chúng, ngoại trừ thi thoảng thăm hỏi về sự tiến bộ hoặc nựng chúng trong lòng mình một phút hoặc hai. Vậy mà George thẳng thắn thể hiện bị mê hoặc bởi con gái mình, say mê, âu yếm, đùa nghịch với con bé theo cách khiến Holly rất vui sướng. Niềm tự hào anh đặt

vào Rose không hề có giới hạn.

“Chúng ta được liên kết mãi mãi với đứa bé này,” một tối George đã nói vậy, khi anh và Holly đứng trước chiếc nôi viền đăng ten của con bé. “Chúng ta đã cùng tạo nên con bé, Holly... như một điều tự nhiên, đơn giản giữa hai người khi có con... nhưng điều đó hầu như thách thức tầm hiểu biết của anh.” Quá khuấy động trước những lời đó, Holly đã hôn anh, yêu anh thay cho phần của Rose bởi con bé chính là một điều kỳ diệu.

“Người cha kính yêu mà con đã có đó, Rose,” nàng thì thầm. Thật đau lòng khi biết rằng con gái mình sẽ lớn lên mà không có sự an toàn cũng như bảo vệ mà một người cha đem lại... Nhưng mãi mãi không một người đàn ông nào có thể thay thế được George.

Chương 2

Zachary Bronson cần một người vợ. Anh đã quan sát các kiểu quý bà mà một người đàn ông giàu có và có địa vị trong giới thượng lưu cưới làm vợ - những người phụ nữ trầm tĩnh, ít lời và là người trông nom các công việc trong gia đình và mọi chi tiết nhỏ nhất trong cuộc sống của một người đàn ông. Những người phục vụ trong gia đình được điều hành trơn tru như những bộ phận của một chiếc đồng hồ... hoàn toàn không giống với gia nhân của anh. Đôi khi những người hầu trong nhà làm việc có vẻ rất hiệu quả, nhưng ngược lại có những lúc họ lại khiến cuộc sống của anh rơi vào một tấn trò hề. Những bữa ăn thường xuyên phục vụ trễ, khăn ăn, đồ bạc cùng vật dụng trong nhà chưa bao giờ sạch sẽ tinh tươm như những gia đình giàu có khác, trong khi tiền lương hoặc quá khoản đãi hoặc không thể tưởng tượng nổi.

Zachary đã liên tiếp thuê những người quản gia cho tới khi anh nhận ra rằng ngay cả người giỏi nhất cũng cần được hướng dẫn tổng thể từ một vị phu nhân làm chủ gia đình. Và Chúa biết rằng mẹ anh không có chút khả năng về việc làm cách nào đưa ra mệnh lệnh tới một người hầu, hơn việc rụt rè hỏi một tách trà hay nhờ giúp đỡ thay y phục.

“Họ là người hầu, mẹ à,” Zachary nhẩn nại nói, ít nhất cũng một trăm lần rồi. “Họ mong chờ mẹ yêu cầu về mọi thứ. Họ muốn mẹ làm vậy. Nếu không họ chẳng có việc gì để làm. Giờ thì mẹ ngừng việc trông hối lỗi một cách đáng nguyên rủa khi cần thứ gì đó đi, và rung dây chuông với vài uy quyền coi nào.”

Nhưng mẹ anh chỉ bật cười khe khẽ, rồi nhất quyết rằng bà ghét phải phiền ai đó, ngay cả khi họ được trả tiền để làm việc đó. Không, mẹ anh sẽ không bao giờ cải thiện được vấn đề này —bà đã từng sống trong cảnh hèn mọn quá lâu để có thể có bất cứ khả năng nào trong việc

quản lý những người khác.

Một phần của vấn đề là những gia nhân, giống như tiền bạc của anh, tất cả đều mới. Những người đàn ông có tiền khác được kế thừa một ngôi nhà với những người phục vụ giàu kinh nghiệm đã sống và làm việc cùng nhau trong nhiều năm, kể cả hàng thập niên. Zachary đột xuất đã buộc phải thuê tất cả người hầu của mình vì cần thiết. Một vài là đội ngũ những người mới trong nghề, nhưng hầu hết tất cả những người phục vụ đều bị sa thải từ vị trí trước do nhiều nguyên nhân khác nhau. Nói cách khác, giờ anh là ông chủ của chồng chất những kẻ nghiện rượu, những bà mẹ không chồng, những người không nên thân, và những tên ăn cắp vặt ở phía tây Luân Đôn.

Những người bạn đã khuyên anh lựa chọn một người vợ đúng kiểu có thể làm nên kỳ tích với vấn đề quản lý gia nhân, để anh có thời gian cho công việc anh giỏi nhất—kiếm tiền. Lần đầu tiên trong đời, Zachary nhận thấy ý tưởng kết hôn hợp lý và thậm chí còn lôi cuốn. Dù sao đi nữa, anh phải tìm cho ra đúng người phụ nữ phù hợp và thuyết phục cô ta chấp nhận lời thỉnh cầu của mình, và đây chỉ là một nghĩa vụ đơn giản. Mà anh dứt khoát đòi hỏi ở bất cứ người phụ nữ nào mình cân nhắc lấy làm vợ.

Duy có một thứ, cô ta phải là người có xuất thân cao quý, nếu anh có ý định gia nhập vào giới thượng lưu như anh vẫn mong mỏi. Thực tế, suy cho cùng sự thiếu hụt về xuất thân cũng như giáo dục của anh, cô ta nên bù đắp bằng dòng dõi của mình là điều đã có từ thời William. Tuy vậy, cô ta không được tỏ ra chiếu cố tới anh—anh không muốn một người vợ nhìn mình dưới cái mũi quý tộc. Cô ta cũng phải là một người tự lập, để không cảm thấy phiền trước sự vắng mặt thường xuyên của anh. Anh là một người đàn ông bận rộn, và điều cuối cùng anh muốn là bị ai đó lôi kéo và cố gắng chiếm đoạt chút thời gian rảnh rỗi mà anh hiếm hoi có được.

Nhan sắc không cần phải có. Thực tế là, anh không muốn một người vợ quá dễ thương để những người đàn ông khác nhìn chằm chằm và nhỏ nước miếng rồi luôn tìm cách quyến rũ cô ta. Quấn rũ vừa phải hoàn toàn phù hợp với anh. Có tư duy và sức khỏe tốt mới là cấp thiết, bởi anh muốn cô ta sinh những đứa con khỏe mạnh và thông minh cho mình. Khéo léo trong giao thiệp cũng rất quan trọng, vì cô ta sẽ chuẩn bị những tiền đề cho anh gia nhập vào giới thượng lưu rõ ràng phải miễn cưỡng chấp nhận anh.

Zachary cũng nhận thức rõ rất nhiều thành viên trong giới quý tộc kín đáo chế giễu về xuất thân hèn mọn và tài sản được thiết lập một cách mau lẹ của anh, buộc tội anh có dã tâm và háms lợi, rằng anh không hiểu chút nào về phong cách, sự thanh lịch và tầng lớp trên. Họ đúng trong sự đánh giá này. Anh biết những mặt hạn chế của mình. Dù sao đi nữa, anh nhận lấy sự thỏa mãn cay nghiệt rằng thực tế không một ai có đủ khả năng để công khai nhạo báng anh. Tự bản thân anh có thứ quyền lực có thể thanh toán kẻ đó. Anh xoáy sâu những xúc tu tài chính của mình vào các ngân hàng, công ty, bất động sản, đầu tư tín dụng... có vẻ như anh có vài loại liên kết các nguồn tiền tệ, dù lớn hay nhỏ, với tất cả những người đàn ông có tiềm lực ở Anh Quốc này.

Giới quý tộc sẽ không muốn anh cưới một trong những cô con gái quý giá của họ. Hôn nhân

giữa các thành viên trong giới là sự sắp đặt giữa một gia tộc lớn với một gia tộc khác, là sự hòa trộn giữa dòng máu trâm anh với dòng máu trâm anh. Một khi không được sinh ra là con vật có dòng máu huy hoàng thì chỉ bằng với loài chó lai. Ngoại trừ loại chó lai đặc biệt có đủ tiền để chi trả cho bất cứ thứ gì nó muốn—kể cả một cô dâu quý phái.

Vì kết cục này, anh đã sắp xếp một cuộc gặp gỡ với quý bà Holland Taylor. Nếu lời mời của anh tỏ ra đủ lôi cuốn, nàng sẽ tới dự tiệc trà. Zachary đã tính phải mất một ngày để người góa phụ khó đoán cân nhắc ý định, ngày thứ hai cho những người bạn và gia đình khuyên nhủ nàng từ bỏ, và ngày thứ ba cho sự tò mò của nàng lựa chọn điều gì tốt hơn cho mình. Cho toại ý nguyện của anh, nàng đã chấp nhận lời mời. Hôm nay anh sẽ gặp nàng.

Anh bước tới ô cửa sổ phía trước thư viện, một căn phòng lớn đặt ở góc phía đông bắc tòa lâu đài theo kiến trúc gotich. Tòa nhà được thiết kế theo phong cách kiến trúc sư gọi là “cottage orné,” một thuật ngữ Zachary tin rằng mang ý nghĩa kiêu căng và đắt đỏ. Tuy vậy, hẳn cả giới thượng lưu đều ngắm nhìn, hoặc ít nhất cũng chú ý tới nó, và nó tạo dựng thông điệp Zachary gửi gắm—rằng anh là một người đàn ông quan trọng, một người đàn ông quyền lực. Nó là chiếc bánh cưới đồ sộ của ngôi nhà chứa đầy những đường xoắn ốc, những ngọn tháp, những mái vòm, những nhà kiếng và những khung cửa kiểu Pháp lộng lẫy. Một tòa nhà gồm hai mươi phòng ngủ nằm dài xấp xỉ trên khắp dải đất rộng lớn phía tây Luân Đôn. Những cái hồ nhân tạo và những rừng cây nhỏ tạo phong cảnh hữu tình, không kể tới những khu vườn, công viên, những công trình phô trương và những con đường cả uốn lượn quanh co lẫn thẳng tắp, tùy thuộc cả khẩu vị của những người thăm viếng.

Anh tự hỏi không biết quý bà Holly sẽ nghĩ gì về trang viên này, nàng sẽ cho đây là thiên đường hay một nơi khủng khiếp. Chắc chắn nàng có sự ngưỡng thức tuyệt vời mà phần lớn những quý phu nhân ở địa vị đó sở hữu, loại thị hiếu mà anh chỉ có thể cảm phục chứ dường như không thể học theo. Sở thích của anh là những kiểu dễ dàng đập ngay vào mắt sự phô trương thành công của mình—điều anh không thể nào dừng được.

Tiếng chuông từ chiếc đồng hồ hộp dài trong phòng khách báo cho anh biết thời gian, và anh nhìn chằm chằm qua khung cửa sổ về phía làn đường cho xe chạy hình vòng cung ở phía mặt tiền ngôi nhà. “Quý bà Holly,” anh nói dịu dàng, lấp đầy với mong đợi đau đớn, “Tôi đang chờ em đây.”

*

Mặc dù bị cả gia đình Taylor phản đối, Holly vẫn quyết định chấp nhận lời mời tới dự tiệc trà đường đột của ông Zachary Bronson. Nàng không có lý do gì để chối từ. Bởi buổi tối tại vũ hội ở nhà Bellemont, cuộc sống thường lệ đã quay lại với nhịp độ yên bình của nó, nhưng lễ nghi trong lối sinh hoạt của gia đình Taylor bằng cách này hay cách khác cũng đánh mất nỗi cảm thông đầy ma lực của nó. Nàng quá chán nản công việc may vá và những lá thư tay cùng tất cả các công việc đặc trưng hàng ngày đã chiếm giữ mình trong suốt ba năm qua. Kể từ lúc xảy ra những vụ hôn vụng trộm trong nhà kiếng của nhà Bellemont, nàng luôn có cảm giác bồn chồn không thể lý giải nổi. Nàng muốn một điều gì đó xảy ra, để làm thay đổi cuộc sống lờ lững

để đoán trước của mình. Sau đó lá thư từ ông Zachary Bronson đã được gửi tới, với câu mở đầu ngay lập tức đã mê hoặc nàng:

Mặc dù chưa bao giờ có vinh dự được quen biết bà, tôi nhận ra rằng tôi cần sự giúp đỡ của bà trong một vấn đề có liên quan tới những gia nhân trong gia đình tôi...

Làm sao một người đàn ông như ông Bronson nổi tiếng có thể cần sự giúp đỡ của nàng?

Cả gia đình Taylor đều coi quyết định gặp anh ta là một ý kiến tồi. Họ lấy cớ có rất nhiều quý bà không chịu hạ cố chấp nhận giới thiệu với anh ta. Ngay cả một bữa tiệc trà vô hại cũng có thể trở thành nguyên nhân của một vụ bê bối.

“Một vụ bê bối à? Từ một buổi tiệc trà đơn giản?” Holly hoài nghi đáp lại, và người anh trai lớn của George, William, liền giải thích.

“Ông Bronson không phải một người đàn ông thông thường, thím à. Hẳn là một kẻ trèo cao—một kẻ khác biệt—hắn có xuất thân cũng như cách xử sự rất tầm thường. Còn có những lời đồn về hắn khiến tôi cảm phẫn và phát hoảng, mà như thím biết đó, tôi là người từng trải. Không hay chút nào khi thiết lập quan hệ với hắn. Xin thím đó, Holly, đừng tự đặt mình vào những việc gây tổn hại hoặc xúc phạm tới phẩm giá của thím. Ngay lập tức gửi lời khước từ tới Bronson đi.”

Trước sự kiên định của William, Holly đành phải cân nhắc quyết định từ chối lời mời của ông Bronson. Dù sao đi nữa, tính hiếu kỳ vẫn áp đảo. Và ý niệm vẫn được bọc kín ở một nơi an toàn trong khi một trong những người đàn ông quyền lực nhất nước Anh thỉnh cầu được gặp nàng... ừm, đúng là nàng phải tìm ra nguyên nhân tại sao. “Em tin mình có thể chống lại được ảnh hưởng hư hỏng của ông ta ít nhất trong một hoặc hai giờ,” nàng nói nhẹ nhàng. “Và nếu thấy hành vi của ông ta đáng chê trách, đơn giản em chỉ cần ra về.”

Đôi mắt xanh của William—cùng chung dáng hình cũng như màu sắc của mắt chồng nàng—lóe lên với tia nhìn phản đối. “George sẽ không bao giờ muốn thím bị đặt vào cái tay bắt chính đó đâu.”

Lời tuyên bố đó như phá hủy nàng. Holly cúi thấp đầu, trong khi cảm xúc giật mạnh tại từng bắp thịt nhỏ bé trên khuôn mặt. Nàng đã thề sẽ sống cả phần đời còn lại như mong muốn của chồng. George đã bảo vệ nàng trước mọi khó khăn, và nàng tin cách đánh giá của anh trong tất cả mọi chuyện. “Nhưng George đi rồi,” nàng thì thầm, và thoáng nhìn lên khuôn mặt đã cứng lại của William qua đôi mắt đong đầy nước mắt. “Giờ em phải học cách tin vào chính kiến của bản thân mình.”

“Và nếu chính kiến của thím tỏ ra không chính xác,” anh đáp lại, “Tôi buộc mình phải nhắc lại những ký ức về em trai tôi để can thiệp.”

Holly mỉm cười yếu ớt, nhớ lại từ ngày mình được sinh ra trên đời, luôn có ai đó bảo vệ và dẫn dắt. Đầu tiên là cha mẹ kính yêu, kế tới là George... và giờ là gia đình của George. “Hãy để

em mắc vài lỗi lầm, William,” nàng nói. “Từ giờ em phải học cách tự ra quyết định, vì lợi ích của Rose cũng như của chính em.”

“Holly...” giọng anh len dần ra xung quanh nàng với cơn bực mình dễ thấy. “Thím có thể thu được lợi lộc gì từ việc viếng thăm một gã như Zachary Bronson chứ?”

Sự đợi chờ cuộn lại bên trong, khiến nàng nhận thức được mình cần chạy trốn khỏi lớp mền bảo bọc của gia đình Taylor tới mức nào. “Ừm,” nàng nói, “Em mong sẽ tìm ra sớm thôi.”

**

Những thông tin nhà Taylor đã xoay sở để lượm lặt được về ông Bronson rõ ràng không làm tâm trí họ thanh thản về việc Holly đã thiếu khôn ngoan khi bộc lộ việc đồng ý sẽ gặp anh ta. Bạn bè cùng những người quen biết rất hăm hở chia sẻ chút hiểu biết họ có về kẻ khó đoán mới gia nhập xã hội thượng lưu Luân Đôn. Zachary Bronson được mệnh danh là một thương gia cự phách trong rất nhiều lĩnh vực, và tên gọi này không hề có dụng ý xu nịnh chút nào. Anh ta giàu kinh khủng, tới mức không thể tưởng tượng nổi, và anh ta hầu như thô lỗ phô trương của cải của.

Một kẻ lập dị, không hứng thú gì với tiền ngoại trừ quyền lực mà nó đem lại, Bronson tài tình lừa gạt và hủy diệt những đối thủ theo cách của một con sư tử ngồi giữa những người văn minh. Anh ta không điều hành công việc kinh doanh như một quý ông, chấp nhận tất cả những thỏa thuận cũng như những giới hạn ngầm được công nhận. Nếu một người không được giải thích rõ ràng mọi câu chữ của một bản giao kèo, theo lời đồn, Bronson sẽ lợi dụng điều đó một cách nhẫn tâm. Các quý ông miễn cưỡng đặt quan hệ giao dịch với anh ta, và họ vẫn còn tự ép buộc mình bởi niềm hy vọng có thể sẽ nhận được chỉ một miếng bánh nhỏ từ những khoản lợi nhuận khủng khiếp vẫn đổ về phía anh ta.

Bronson khởi đầu như một võ sĩ quyền anh, ai đó nói vậy. Một tên đấu sĩ đường phố tầm thường. Và sau đó cuối cùng anh ta cũng trở thành thuyền trưởng của một con tàu chạy bằng hơi nước của riêng mình và ngày càng dành được số lượng gia tăng các tuyến giao thương. Tính bền bỉ cùng sự vận động khôn ngoan hoặc khiến các đối thủ phá sản hoặc sát nhập họ vào với anh ta.

Vận may vừa mới chớm của Bronson đã bùng nổ khi anh ta bắt đầu bán cổ phần ra thị trường với mức giá cao hơn giá trị thật của chúng, và anh ta quay sang lĩnh vực bất động sản. Bởi chỉ có vài vùng đất nhỏ có giá trị mua được ở Anh, anh ta đã mua hàng nghìn mẫu đất trang trại ở Mỹ và Ấn Độ. Những trang trại có quy mô bị thu hẹp của anh ta đã từng thuộc quyền sở hữu những thành viên trong giới quý tộc Anh hàng thế kỷ, cùng với số lượng đồ sộ hàng hóa sản xuất cũng như nhập về một lần nữa tiếp tục nhân lên sự giàu có của anh ta. Giờ Bronson đang đầu tư cho việc phát triển tuyến đường sắt ở Durham, trong lúc một đầu máy hơi nước được cho có thể kéo được những toa hàng nặng nề đạt tốc độ mười hai dặm một giờ. Mặc dù mọi người nghĩ rằng sức mạnh của đầu máy hơi nước sẽ không bao giờ có thể thay thế được những con ngựa trong toàn bộ ngành vận tải, nhưng cuộc thử nghiệm vẫn được theo đuổi một

cách hằng say dưới sự bảo trợ của ông Bronson.

“Bronson là một kẻ nguy hiểm,” ngài Avery nói, một người bạn lâu năm của gia đình Taylor, người đã được mời tới dùng bữa tối. Có vị trí trong ban điều hành của một vài ngân hàng và các công ty bảo hiểm. “Từ ngày tôi trông thấy sự giàu sang của nước Anh dần chuyển từ những gia đình và những điền chủ cao quý sang những kẻ cơ hội như Bronson. Nếu hắn ta được cho phép hòa nhập vào với chúng ta, trở thành một thành viên trong chúng ta, đơn thuần chỉ bởi hắn có một chồng của cái thôi... hừm, chuyện đó chẳng hơn gì một cái kết cho giới thượng lưu như chúng ta đều biết.”

“Nhưng không nên chuốc lấy thù oán chứ?” Holly ngại ngần hỏi, thừa hiểu một người phụ nữ đáng kính không bao giờ được tham gia vào những cuộc thảo luận về chính trị hay tài chính. Tuy vậy, nàng không thể cưỡng lại được. “Chúng ta không nên thừa nhận năng lực của ông Bronson bằng việc chào đón ông ta vào giới chúng ta sao?”

“Hắn ta không thích hợp với giới thượng lưu đâu, Holly yêu quý,” một lời phản hồi rất mạnh mẽ vang lên. “Bản chất cao quý là tổng hòa của xuất thân, giáo dục và tinh túy. Người ta không thể mua một vị trí trong giới quý tộc được, đó chính xác là thứ ông Bronson đó cố gắng làm. Hắn ta không có địa vị, không thuộc dòng dõi danh giá, theo những gì tôi được biết, chỉ được giáo dục tối thiểu. Tôi chỉ xem hắn như một thằng nhóc lành nghề—nếu không chỉ là một tên bịp bợm, và đó là mảnh khố để vui đùa với những con số cho tới khi dùng cách nào đó để kết thúc bằng việc nhân một khoản tiền nhỏ thành một khoản tiền lớn vậy thôi.”

Những vị khách khác cùng các thành viên trong nhà Taylor gật đầu với lời giải thích.

“Tôi hiểu,” Holly thì thầm, và chú mục vào món ăn trên đĩa, trong khi thầm nghĩ có chút gì đó ghen tị trong giọng nói của ngài Avery. Có thể ông Bronson chỉ là một tên lừa đảo—nhưng một tên lừa đảo đã là cái gì! Mỗi người đàn ông xuất thân cao quý tại cái bàn này đều yêu việc sở hữu tài năng như Midas của Bronson. Và những lời chê bai về ông ta không hề hoàn thành được ý định ngăn cản nàng khỏi cuộc gặp với ông Bronson. Thật ra, nó còn khiến nàng hiếu kỳ hơn.

Chương 3

Holly chưa bao giờ trông thấy một nơi nào như trang viên ở Luân Đôn của Zachary

Bronson, sự giàu sang có lẽ cũng khiến nhà Medici đổ ky. Lối vào đại sảnh, được lát phung phí bởi đá Rouge Royal và một hàng cột mạ vàng tỏa ánh sáng lung linh cùng những tấm thảm vô giá, được trải dọc suốt chiều cao của hai tầng nhà. Những ngọn đèn chùm pha lê đồ sộ được treo trên trần nhà chạm nổi-ánh-bạc-vàng, rọi sáng một số lượng đáng ngạc nhiên những bức tượng La Mã. Những chiếc bình lớn làm bằng malachit cắm đầy những cành cọ và dương xỉ um tùm đặt ở bốn lối vào hướng thẳng tới trung tâm đại sảnh.

(Medici: một gia đình Italia giàu có và quyền lực sở hữu các ngân hàng, thống trị cả thành phố Florence từ thế kỷ XV tới thế kỷ XVIII, và đã dành rất nhiều tiền cho mỹ thuật và vào việc cung cấp nguồn tài chính để chu cấp cho các họa sỹ.)

Malachi: hay malachite là loại đá có màu xanh dùng trong kim hoàn và trang trí.)

Một vị quản gia trẻ không tin nổi dẫn Holly băng qua đại sảnh để tới dãy phòng đọc. “Dãy à?” Holly lập lại, bối rối và người quản gia giải thích những bộ sưu tập tư nhân của ông Bronson về sách, bản viết tay, sách cổ và bản đồ quá lớn để có thể chứa được chỉ trong một căn phòng. Holly cố dẫn bản thân xoay vòng vòng khi chăm chú quan sát xung quanh mình. Cả hai mặt của hành lang đều được phủ bằng lụa xanh, với hàng trăm con bướm bằng thủy tinh được đính thêm vào. Hai bên lối vào thư viện được trang trí bởi một cặp tranh—của Rembrandt—mỗi bức đều tuyệt vời hơn tác phẩm hội họa xuất chúng nhất mà gia đình Taylor sở hữu.

(Rembrandt: (1606-1669) Rembrandt Harmenszoon van Rijn hay Rembrandt van Rijn, là một họa sỹ và nghệ sỹ khắc bản in nổi tiếng người Hà Lan. Ông được coi là một trong những họa sỹ vĩ đại nhất trong lịch sử hội họa Châu Âu nói chung và Hà Lan nói riêng. Các tác phẩm của Rembrandt đã đóng góp vào Thời đại hoàng kim của Hà Lan thế kỷ XVII)

Được giáo dục lưu ý việc bộc lộ vẻ ngoài bình tĩnh và thư thái nhất trong bất cứ hoàn cảnh nào, Holly thầm nghĩ nơi đây đúng là một nơi khủng khiếp để thưởng thức. Nhưng nó quá ngoạn mục trước số lượng tuyệt đối mà đã thể hiện nên đã đem lại một nụ cười kinh ngạc nở trên môi nàng. Chợt nhớ tới lời đồn Bronson đã bắt đầu sự nghiệp bằng nghề đấu sĩ săn tiền thưởng, nàng cảm thấy sự nể phục gần như khiến mình sợ hãi, rằng người đàn ông này có khả năng đạt được nhiều thứ cỡ nào.

Người quản gia dẫn nàng vào một căn phòng ngập tràn ánh sáng phản chiếu từ trần nhà ốp kiếng cầu kỳ. Những bức tường được phủ nhung xanh và một số lượng lớn những bức họa treo thành từng cụm ba bức dần xuất hiện những bức chân dung của các bậc tổ tiên đáng kính. Những hàng nối hàng những giá sách mặt kiếng chứa những bộ sưu tập sách đầy hấp dẫn. Cầm dở lấy một cuốn sách rồi tựa đầu trên một trong những chiếc ghế da rườm rà xa hoa và dựa lưng vào những chiếc gối bọc nhung lông lấy mới lớn làm sao. Vượt qua một trái địa cầu nhuộm nâu bóng loáng đường kính phải lên tới gần hai mét, nàng dừng lại và ngập ngừng chạm vào nó. “Tôi chưa từng thấy một thư viện nguy nga dường này,” nàng nói.

Mặc cho người quản gia cố gắng để trông trầm tĩnh, biểu cảm trên mặt anh ta chứa đựng sự

pha trộn giữa thích thú và tự hào. “Đây mới chỉ là lối vào thư viện thôi, thưa quý bà. Phòng chính mới ở phía trước kia.”

Holly đi theo anh ta tới căn phòng bên cạnh, và ngừng lại ở ngưỡng cửa với một hơi thở hỗn hển yếu ớt. Thư viện này như thể nằm trong hoàng cung, quá đẹp mắt để có thể thuộc về một gia đình. “Có bao nhiêu cuốn sách được lưu giữ trong này vậy?” nàng hỏi.

“Gần hai mươi nghìn cuốn, tôi tin là vậy.”

“Chắc ông Bronson phải rất yêu đọc sách.”

“Ồ, không, thưa quý bà, ông chủ hầu như không đọc sách bao giờ. Nhưng ông ấy cực kỳ yêu mến những cuốn sách.”

Nén lại một tiếng cười không thích hợp, Holly thơ thẩn đi vào sâu hơn thư viện. Phòng chính kéo dài lên phía trên với chiều cao ba tầng, trần nhà được vẽ công phu với những thiên thần và quang cảnh trên thiên đường. Sàn lát gỗ sáng bóng dưới chân tỏa hương thơm tươi mát của sáp đánh sàn trộn lẫn một cách dễ chịu với mùi của những cuốn sách làm từ da thuộc và da bê, thoang thoảng hương hơi nồng còn sót lại của mùi thuốc lá. Ngọn lửa cháy lách tách trong lò sưởi tạc đá cẩm thạch xanh có thể chứa vừa cả một chiếc xe ngựa. Ở phía xa tận cuối căn phòng, đặt một chiếc bàn gỗ màu nâu sậm đồ sộ tới mức hẳn phải cần sức mạnh của một tá đàn ông mới có thể di chuyển nổi. Người đàn ông ngồi sau chiếc bàn đứng dậy khi nghe quản gia báo tên của Holly.

Mặc dù nàng đã gặp những nhà quý tộc và cả những vị hoàng thân với lòng tin cậy hoàn hảo, giờ Holly vẫn cảm thấy hơi lo lắng. Có lẽ bởi danh tiếng của ông Bronson hoặc quang cảnh lộng lẫy vây quanh mình lúc này, nhưng thật sự nàng vẫn nín thở một chút khi ông ta lại gần. Nàng mừng vì đã mặc chiếc váy thường ngày đẹp nhất, một chiếc làm từ lụa Ý màu cà phê, cao cổ gọn gàng với sợi ruy băng buộc kiểu thông thường, ống tay phồng thít lại ở khủy tay bằng những dải lụa.

Tại sao, ông ta còn trẻ, Holly thầm kinh ngạc, đang mong đợi một người đàn ông ở độ tuổi bốn mươi hoặc năm mươi. Dù sao đi nữa, Zachary Bronson không thể già hơn ba mươi tuổi. Không kể bộ quần áo thanh lịch—áo khoác đen và quần màu nâu tối—anh ta khiến nàng nhớ tới một chú mèo rừng, cao và thân thể to lớn, không có vẻ tao nhã của những nhà quý tộc nàng quen nhìn. Mái tóc đen dày đổ tràn xuống trán nên được vuốt lại về phía sau với một chút sáp thơm, và nút thắt cravat quá lỏng, có vẻ nó vừa mới được giật ra một cách vô ý.

Bronson rất đẹp trai, mặc dù nét mặt hơi gồ ghề và chiếc mũi nhìn như thể đã từng bị gãy. Anh ta có một quai hàm vững chắc, một chiếc miệng rộng và nét cười ở khóe mắt để lộ tính hài hước sẵn có. Nàng nhận được một cú sốc kỳ lạ từ tiềm thức khi chạm phải cái nhìn chằm chằm của anh ta. Đôi mắt nâu có hồn sâu tới mức tưởng như chúng có màu đen sẫm, khiến ánh mắt linh hoạt của anh ta có khả năng xuyên thấu làm nàng rõ ràng không hề cảm thấy thoải mái. Quỷ mới có đôi mắt như vậy, táo bạo, hiểu biết... đầy nhục dục.

“Rất hân hạnh, quý bà Holland. Tôi không nghĩ rằng bà sẽ tới.”

Âm thanh từ giọng nói của anh ta khiến nàng xém chút thì ngã. Khi lấy lại được thăng bằng, nàng đông cứng tại chỗ và nhìn chăm chăm vào tấm thảm trên sàn. Căn phòng dường như quay cuồng, và khó khăn lắm nàng mới tập trung nổi để duy trì sự cân bằng của bản thân khi toàn bộ cơ thể run lên dữ dội vì sợ hãi và rối loạn. Nàng nhận ra giọng nói đó, nhận ra ở dù ở bất cứ nơi đâu. Anh ta chính là người lạ mặt, người đàn ông đã nói với nàng quá đỗi âu yếm và hôn nàng với sự thân mật đã để lại một dấu vết không tài nào gột sạch khỏi ký ức. Máu nóng của nỗi thẹn thùng dâng tràn trên khuôn mặt, và có lẽ không tiện để nhìn lại anh ta. Nhưng sự im lặng buộc nàng phải nói điều gì đó.

“Thực sự chút nữa tôi bị can ngăn,” nàng thì thào. Ôi, giá nàng nghe theo gia đình George và ở yên sau những bức tường an toàn của trang viên nhà Taylor!

“Tôi có thể hỏi lý do nào khiến bà quyết định chiếu cố tới tôi không?” Giọng anh ta rất lịch sự, rất ôn hòa, khiến nàng ngược nhìn lên đầy ngạc nhiên. Đôi mắt màu đêm đỏ cam đoan không có chút chế giễu nào.

Anh ta không nhận ra, nàng nghĩ với niềm hy vọng dữ dội nhen lên bất chợt và phần nào cảm thấy yên lòng. Anh ta không hề biết nàng chính là người phụ nữ anh ta đã hôn tại vũ hội nhà Bellemont. Liếm đôi môi khô rát, nàng cố gắng biểu hiện như tại một buổi nói chuyện thông thường. “Tôi... thực sự không biết nữa,” nàng đáp lời. “Hiếu kỳ, tôi nghĩ vậy.”

Điều đó nhanh chóng đem lại một nụ cười toe toét. “Lý do tuyệt vời như bất cứ lý do nào vậy.” Anh ta ân cần nắm lấy tay nàng, những ngón tay dài hoàn toàn nhấn chìm những ngón tay của nàng. Hơi ấm từ lòng bàn tay anh ta ăn sâu xuyên qua đôi găng tay dệt thanh tú của nàng. Holly gần như lắc mình khỏi ký ức bất chợt lóe lên... làn da nóng hổi ra sao tại đêm khiêu vũ ở Bellemont, cái miệng cứng cáp và ấm áp dường nào khi hôn nàng...

Nàng rút tay ra kèm theo một âm thanh khó chịu.

“Chúng ta nên ngồi chứ?” Bronson chỉ vào cặp ghế bành thời Louis XIV được đặt cạnh chiếc bàn uống trà mặt cẩm thạch.

“Được, cảm ơn ông.” Holly biết ơn ở viễn cảnh chiếm giữ một chiếc ghế thay vì tin cậy vào việc nghi ngờ sự chống đỡ của chính đôi chân mình.

Sau khi nàng ngồi xuống, Bronson đặt mình xuống một chiếc ghế đối diện. Anh ta ngồi với cả hai chân đặt trên sàn nhà, bắp thịt ở hai bên đùi trải ra về hai phía khi hơi nghiêng người về phía trước. “Trà, Hodges,” anh ta nói khẽ với người quản gia, rồi hướng sự chú ý vào Holly và trao cho nàng một nụ cười toét miệng đánh tan mọi nghi ngờ. “Tôi hy vọng sẽ khiến bà hài lòng, thưa phu nhân. Thưởng thức các món ăn ở nhà tôi một chút giống với đánh bài Rulet vậy.”

(Rulet: hay roulette trò chơi mà một viên bi sẽ lăn tròn quanh một chiếc đĩa được chia

hiều khay nhỏ đang chuyển động, và người ta cố thắng tiền bằng cách đoán xem viên bi sẽ lăn tròn vào khay nào.)

“ Bài Rulet à?” nàng cau mày kỳ quặc trước một từ ngữ không quen thuộc.

“Một trò may rủi,” anh ta giải thích. “Vào một ngày đẹp trời, bà nấu bếp không tới nổi nào của tôi. Vào một ngày xấu trời... ừm, bà có thể gãy răng vì một trong những chiếc bánh quy của bà ấy.”

Holly bất ngờ bật cười, đánh mất vài nổi bồn chồn bị lộ ra ngoài bởi Bronson đưa ra những lời phàn nàn về gia đình như một người đàn ông bình thường vẫn làm.

“Nhất định với một chút quản lý...” nàng bắt đầu, sau đó chợt dừng lại khi nhận ra mình đã trao cho anh ta một lời khuyên khi không được yêu cầu.

“Chẳng có sự quản lý đúng đắn nào trong gia đình tôi hết, thừa phụ nhân. Tất cả chúng tôi đều rồi tam bành lên mà không có chút phương hướng nào, ngoại trừ có vài điều lát nữa tôi muốn thảo luận với bà.”

Có phải đó là lý do anh ta mời nàng tới trang viên của anh ta không? Để nhận được những ý kiến của nàng trong việc điều hành trơn tru việc quản lý một ngôi nhà? Tất nhiên là không rồi. Chắc anh ta phải nghi ngờ nàng chính là người phụ nữ anh ta đã gặp gỡ ở buổi vũ hội nhà Bellemont mới đúng. Anh ta đang đùa giỡn nàng, có lẽ vậy. Anh ta sẽ hỏi vài câu hỏi quý quyết để nàng có thể mắc câu.

Nếu như vậy, cách chống đỡ hay nhất là đem mọi thứ ra ánh sáng ngay lúc này. Nàng đơn giản sẽ giải thích rằng đêm đó anh ta bị bất ngờ trước nàng, rằng nàng đã cư xử hoàn toàn không giống với con người mình bởi anh ta đã kéo nàng ra khỏi mọi sự bảo vệ.

“Thưa ông Bronson,” nàng nói, kéo dài từng từ ra khỏi cổ họng bị nghẹn lại của mình, “Có vài điều tôi n...nên nói với ông...”

“Vâng?” anh ta chăm chú nhìn nàng với đôi mắt đen sắc sảo.

Đột nhiên Holly nhận ra thật không tin nổi rằng mình đã hôn người đàn ông to lớn này, rằng đã ghì chặt và vuốt ve cái cằm cạo sạch râu của anh ta... rằng anh ta đã hôn lên những giọt nước mắt trên đôi má nàng. Trong vài khoảnh khắc vụng trộm họ gặp nhau, nàng đã chia sẻ sự thân mật với anh ta nhiều hơn với bất cứ người đàn ông nào ngoại trừ George.

“Ô...ông...” trái tim nàng nện thành thịch vào mạng sườn. Chết tiệt cái kẻ nhát gan bên trong nàng đi, Holly buông ra một lời tuyên bố đầy cố gắng. “Ông có một căn nhà cực kì tuyệt đẹp.”

Anh ta hơi mỉm cười. “Tôi nghĩ có lẽ nó không hợp với sở thích của bà.”

“Đúng là không phải. Nhưng nó hợp với ý định mà mà nó đem lại.”

“Và ý định đó là gì vậy?”

“Sao chứ, để tuyên bố với mọi người rằng ông đã thành đạt.”

“Chính xác.” Anh ta trao cho nàng một cái nhìn chăm chăm đầy lôi cuốn. “Vài ngày trước một số nam tước khoa trương đã gọi tôi là ‘kẻ trèo cao.’ Tôi đã không nhận ra nó có ý gì cho tới tận lúc này.”

“Phải,” Holly nói với một nụ cười dịu dàng. “Ông là người vừa mới gia nhập vào giới thượng lưu mà.”

“Đó không phải một lời khen tặng,” anh ta trả lời khô khan.

Đoán rằng chắc anh ta phải nhận được hàng trăm lời hạ bệ bóng gió từ những người quý tộc đã chạm trán cho tới bây giờ, Holly cảm nhận một chút cảm thông. Chuyện này hầu như không phải lỗi của Bronson bởi anh ta đã tới từ nơi khởi đầu ít ưu tú. Dù sao đi nữa, tầng lớp quý tộc Anh cho rằng nói chung người đàn ông đó không bao giờ nên “vượt khỏi mấy cái khay của mình.” Những người trong tầng lớp phục vụ, hoặc tầng lớp lao động, có lẽ không bao giờ nên nâng bản thân lên đẳng cấp cao hơn trong xã hội, không thành vấn đề dù cho gia tài của họ có lớn cỡ nào. Và tới giờ Holly vẫn thiên về cho rằng thành tựu một mình đem lại đã đủ để khiến một người đàn ông như vậy được chấp nhận vào tầng lớp đầu rồi. Nàng tự hỏi không biết George sẽ đồng ý với mình không, hoặc là anh sẽ có cảm nghĩ ra sao về người đàn ông này? Nàng thực sự không biết nữa.

“Theo quan điểm của tôi, thành công của ông xứng đáng được ngưỡng mộ, thưa ông Bronson,” nàng nói. “Hầu hết những nhà quý tộc Anh đơn thuần duy trì sự giàu có bằng cách thừa kế từ gia đình do những vị vua từ xa xưa ban tặng như một phần thưởng vì sự phục vụ của họ mà thôi. Ông đã tự tạo nên của cải của chính mình, và điều này cần một trí thông minh hơn người và cả ý chí nữa. Mặc dù vị nam tước kia không dành cho ông một lời khen tặng bằng cách gọi ông là ‘kẻ trèo cao’, thực sự nó đã là một lời khen rồi.”

Anh ta nhìn nàng chăm chú trong một khoảng thời gian dài không thể giải thích nổi. “Cảm ơn bà,” cuối cùng anh ta khẽ nói.

Đối với sự kinh ngạc của Holly, những lời nàng nói trở thành nguyên nhân của cơn thủy triều màu sắc lan dần lên trên từ cổ áo của Bronson. Nàng đoán anh ta không hề quen với những lời ca tụng trực tiếp như vậy. Nàng hy vọng anh ta không nghĩ mình đang cố gắng tăng bốc anh ta vì vài lý do nào đó. “Thưa ông Bronson, tôi không phải đang nịnh bợ ông đâu,” nàng nói.

Một nụ cười giật mạnh ở phía trái chiếc miệng của anh ta. “Tôi chắc chắn bà sẽ không bao giờ xu nịnh ai... vì bất cứ lý do nào.”

Hai người hầu xuất hiện đem theo những khay trà bằng bạc lớn, và lẳng xẵng sửa soạn chiếc bàn uống trà. Người hầu gái, người đang sắp đặt những chiếc đĩa nhỏ đựng bánh

sandwich, bánh mì nướng và bánh quy, có vẻ bồn chồn và sẵn sàng cười rúc rích khi thực hiện nhiệm vụ của mình. Người nhỏ hơn lóng ngóng với đồ làm bằng bạc và khăn ăn và đã đặt những chiếc tách và đĩa sai vị trí. Họ chập vạt để đặt chiếc ấm đun nước lên trên một ngọn lửa nhỏ, gần như đã làm nó lật nhào. Kín đáo phiền lòng bởi sự phục vụ rõ là vớ vẩn khi những cô gái này rõ ràng cần vài lời hướng dẫn, Holly tạo khuôn mặt mình ẩn sau một chiếc mặt nạ lịch sự.

Nàng ngạc nhiên bởi những người hầu rõ ràng thiếu đào tạo. Một người đàn ông ở vị trí của ông Bronson nên có sự phục vụ tốt nhất mới phải. Một người hầu trình độ cao là người im lặng và có năng lực, sẽ khiến anh ta hay cô ta trở thành một phần của cảnh vật. Từ kinh nghiệm của Holly, chắc chắn một gia nhân không bao giờ được lộ ra sự chú ý của mình và dĩ nhiên sẽ không được trả tiền để cười rúc rích trước mặt một vị khách.

Cuối cùng khi mọi thứ được chuẩn bị xong xuôi và những người hầu đã bước ra ngoài, Holly bắt đầu mở khay cổ tay đôi găng nhỏ màu nâu và kéo chúng ra một cách gọn gàng khỏi những ngón tay. Nàng dừng lại khi cảm nhận được ánh nhìn miệt mài của Bronson, và nhìn lên với một nụ cười dò hỏi. “Cho phép tôi?” nàng hỏi, những động tác hướng về việc pha trà, và anh ta gật đầu, rồi ngay lập tức quay lại sự chú ý với đôi bàn tay nàng.

Có điều gì đó trong đôi mắt của Bronson, điều gì đó bùng lên trong bản khoả khiến Holly cảm thấy như thể nàng đang mở khay áo thay vì đơn giản bỏ đôi găng của mình ra vậy. Việc để lộ đôi bàn tay trần trước một quý ông là điều hết sức bình thường, vậy mà cái cách anh ta nhìn nàng không chớp mắt khiến việc nàng đang làm dường như thân mật một cách lạ lùng.

Nàng tráng ấm trà Sevres bằng nước sôi để làm ấm, rồi đổ nước đó vào một chiếc chén sứ. Một cách thành thạo nàng ước lượng rồi múc những lá trà thơm phức bằng muỗng vào bình trà và châm nước nóng vào. Trong khi trà được ngâm, Holly lựa những chiếc bánh sandwich và bánh quy trên đĩa rồi bắt đầu một cuộc nói chuyện vô thưởng vô phạt. Dường như Bronson bằng lòng theo sau sự dẫn dắt của nàng.

“Ông đã lấp đầy thư viện của ông với những bộ sưu tập chân dung rất đáng yêu, thưa ông Bronson.”

“Tổ tiên của những người khác,” anh ta trả lời cộc lốc. “Của tôi không phải kiểu ngồi vào những bức tranh.”

Holly đã được nghe nói những người đàn ông mới phát khác làm những việc tương tự—treo những bức chân dung của những người lạ trong nhà để tạo ấn tượng về một gia đình có dòng dõi nổi tiếng. Dù sao, Zachary Bronson là người đầu tiên mà nàng quen biết đã thẳng thắn thừa nhận điều đó.

Nàng trao cho anh ta một chiếc đĩa nhỏ và khăn ăn. “Ông ở đây một mình sao?”

“Không, mẹ và em gái Elizabeth của tôi cũng sống ở đây.”

Sự quan tâm của Holly đã được khơi gợi. “Tôi không tin một ai đó đã đề cập trước đây rằng ông có một cô em gái.”

Dường như Bronson trả lời với lo âu rất lớn. “Tôi đang đợi tới lúc thích hợp để đưa Elizabeth giới thiệu trước giới thượng lưu. Tôi chỉ e... những nghi thức hiện tại mà họ... những thứ có lẽ sẽ khó khăn với con bé. Con bé chưa từng được dạy cách...” Anh ta dừng lại, rõ ràng đang tìm từ ngữ để diễn tả những kiến thức rắc rối một phụ nữ trẻ được trông mong để có điệu bộ và cách cư xử khéo léo của giới thượng lưu.

“Tôi hiểu.” Holly gật đầu trong sự suy xét mau chóng, đôi lông mày dính lại với nhau. Thật sự rất cam go, cho một cô gái chưa từng được dạy dỗ khắt khe trong những vấn đề như vậy. Giới thượng lưu có thể trở nên nhẫn tâm. Vượt lên trên tất cả, gia đình Bronson bình thường ở mọi lĩnh vực ngoại trừ có tiền, và điều cuối cùng họ muốn là tai họa do một kẻ đào mỏ đổ lên đầu Elizabeth. “Ông đã cân nhắc chuyện gửi cô ấy tới trường để hoàn thành việc học chưa, ông Bronson? Nếu ông muốn vậy, tôi có thể giới thiệu một...”

“Con bé hai một tuổi rồi,” anh ta nói thẳng. “Con bé lớn tuổi hơn tất cả những cô gái khác... con bé báo cho tôi rằng nó ‘thà chết’ chứ không tham dự một trường nào hết. Con bé muốn sống ở nhà.”

“Tất nhiên.” Holly khéo léo rót trà qua một chiếc rây nhỏ bằng bạc với tay cầm hình một chú chim. “Ông thích dùng trà đậm không, ông Bronson, hay tôi nên thêm chút nước?”

“Đậm, làm ơn.”

“Một miếng hay hai?” nàng hỏi với một cái kẹp thanh tú ngay trên chén đường.

“Ba. Và không sữa.”

Vì vài lý do Holly thấy một nụ cười không cưỡng lại được đang dần tới với mình. “Ông là người hảo ngọt phải không ông Bronson.”

“Có chuyện gì không ổn với điều đó à?”

“Không hề,” Holly êm ái trả lời. “Tôi chỉ đang nghĩ ông sẽ thích một trong những buổi tiệc trà của con gái tôi thôi. Với Rose, ba miếng tuyệt đối là lượng tối thiểu.”

“Vậy thì có lẽ một ngày nào đó tôi sẽ đề nghị Rose rót trà cho tôi.”

Holly không chắc ý của anh ta là gì, nhưng sự thân thiết mà nó ngụ ý, một lời hứa gần gũi, khiến nàng băn khoăn. Mau chóng dứt ánh mắt khỏi anh ta, nàng hướng sự chú ý vào việc rót trà. Vừa chuẩn bị một tách cho Bronson, nàng vừa tự rót cho mình, thêm vào một chút đường và khá nhiều sữa.

“Mẹ tôi thường rót sữa vào trước,” Bronson chú ý, khi đang quan sát nàng.

“Có lẽ ông nên gợi ý cho bà ấy rằng việc quan sát màu của tách trà sẽ đơn giản hơn khi thêm sữa vào sau cùng,” Holly thì thầm. “Những nhà quý tộc có khuynh hướng chê bai những người rót sữa vào trước tiên, bởi đó là thường là cách làm của những người trông trẻ, gia nhân và...”

“Những người ở tầng lớp của tôi,” anh ta nhún nhó nói.

“Phải.” Holly ép mình nhìn vào ánh mắt của anh ta. “Có một câu châm ngôn trong giới quý tộc khi một người phụ nữ không được giáo dục tới nơi tới chốn... họ nói rằng cô ta đúng là kiểu người ‘cho-sữa-vào-trước’.”

Đúng là có chút tự phụ trong nàng khi đưa ra một lời khuyên như vậy, không quan trọng nó có dụng ý hữu ích ra sao, và còn gây một chút xúc phạm nữa. Nhưng dù sao, Bronson chấp nhận một cách thoải mái. “Tôi sẽ nói với mẹ,” anh ta nói. “Cảm ơn bà.”

Nhẹ lòng được một chút, Holly với một chiếc bánh quy. Nó rất ngon, ngọt ngào và mềm xốp, thứ đi kèm hoàn hảo cho một buổi tiệc trà sáng khoái. “Người đầu bếp đang có một ngày tốt lành,” nàng tuyên bố sau khi nuốt một miếng bánh.

Bronson bật cười, âm thanh trầm sâu, hoàn toàn tích cực. “Tạ ơn Chúa,” anh ta trả lời.

Sau đó cuộc chuyện trò trở nên đơn giản và thân thiện, mặc dù khiến Holly lấy làm lạ, việc đơn độc ngồi cạnh một người đàn ông không phải họ hàng cũng như giữ quan hệ quen biết lâu dài. Một vài dấu vết về ý thức của bản thân mau chóng bị nhấn chìm bởi sự thu hút của Zachary Bronson. Anh ta là một người đàn ông đặc biệt có hoài bão và dường như khiến tất cả những người đàn ông khác mà nàng quen trở thành những con người yếu ớt, thụ động.

Nàng nhấp chút trà khi lắng nghe khi anh ta miêu tả những thử nghiệm gần đây với với những toa tàu chạy bằng hơi nước, hay đầu máy xe lửa, ở Durham. Anh ta nói về việc những chiếc máy bơm nhiên liệu phun nước nóng vào những chiếc nồi hơi, và luồng hơi nước sẽ được dẫn qua hệ thống ống nước trên đỉnh của phương tiện đi lại, cùng những phát minh khác nhằm cải tiến bản phác thảo lò luyện để gia tăng thêm sức mạnh. Một ngày gần đây, anh ta nhận định, đầu máy xe lửa không chỉ dùng để chuyên chở vật nặng, mà còn chở thú nuôi và cả những hành khách nữa, với những tuyến đường sắt sẽ băng qua mọi thành phố trọng yếu của nước Anh. Holly có ý hoài nghi nhưng vẫn bị mê hoặc. Đây là loại chủ đề một quý ông hiếm khi thảo luận với một quý bà, cũng như các quý bà vẫn suy nghĩ không vượt quá những quan tâm vào các vấn đề về gia đình, xã hội và tôn giáo. Nhưng thật khoan khoái khi được nghe một số điều khác ngoài những chuyện ngồi lê đôi mách của giới thượng lưu, và Bronson đã xoay sở để giảng giải các vấn đề kỹ thuật theo cách Holly có thể dễ dàng hiểu được.

Zachary Bronson tới từ một thế giới quá khác biệt với nàng, thế giới của những thương nhân, những nhà sáng chế, những chủ doanh nghiệp... Quá rõ ràng là anh ta sẽ không bao giờ thích nghi hoàn toàn trong tầng lớp quý tộc tẻ nhạt đã bị ngập úng trong truyền thống hàng thế kỷ. Tuy vậy, rõ ràng anh ta cũng đã tự xác lập được vị trí cho mình trong giới đứng đầu xã hội, và chúa cứu rỗi bất cứ ai cố gắng ngăn trở anh ta.

Khi sống với anh ta chắc sẽ bị vắt kiệt sức, Holly trầm ngâm, tự hỏi làm sao mẹ và em gái anh ta có thể đối phó được với nguồn năng lượng như chẳng bao giờ cạn đó. Anh ta có một cái đầu rất nhanh nhạy và quá nhiều điều quan tâm, bên cạnh đó nỗi khao khát rõ ràng của anh ta với cuộc sống khiến nàng kinh ngạc. Một điều nàng muốn biết nữa là không biết anh ta có bao giờ sắp đặt thời gian để ngủ không. Nàng không thể ngăn được việc so sánh anh ta với George, người yêu những cuộc bách bộ dài và thanh thoi, rồi im lặng đọc sách với nàng cạnh lò sưởi trong những chiều mưa, và nằm dài với nàng hàng sáng để nhìn con yêu mình vui đùa. Nàng không thể tưởng tượng Zachary Bronson đã từng ngồi yên lặng ngắm nhìn điều gì trần tục như một đứa trẻ học bò chưa.

Không hiểu tại sao cuộc nói chuyện nhẹ nhàng dần bị lái sang những vấn đề riêng tư hơn và Holly thấy bản thân mình đang mô tả cuộc sống với gia đình của George, cùng với những thực tế cảnh góa bụa của mình. Thông thường khi đề cập về George với một người quen của anh ấy, cổ họng nàng trở nên nghẹn lại và đôi mắt bị che phủ bởi những giọt nước mắt. Dù sao đi nữa, Bronson không hề biết George, cùng với vài lý do sẽ đơn giản hơn nhiều cho Holly khi nói chuyện về chồng mình với một người xa lạ.

“George chưa bao giờ bệnh,” nàng kể. “Anh ấy chưa bao giờ bị sốt hay đau đầu... anh ấy luôn luôn sung sức và khỏe mạnh. Nhưng rồi một ngày anh ấy bắt đầu kêu mệt mỏi, và những cơn đau trong những khớp xương, rồi anh ấy không thể ăn. Bác sỹ chuẩn đoán đó là sốt thương hàn, căn bệnh tôi biết cực kỳ nguy hiểm, nhưng có rất nhiều người đã vượt qua được. Tôi tin chắc chỉ cần được chăm sóc tốt và nghỉ ngơi thật nhiều, George sẽ hồi phục.” Nàng thất thần nhìn vào cái tách rỗng không trên đĩa của mình rồi vuốt ngón tay quanh chiếc miệng mạ vàng thanh tú của nó. “Ngày qua ngày anh ấy héo hon trước mắt tôi. Cơn sốt chuyển thành mê sảng. Trong vòng hai tuần anh ấy ra đi.”

“Tôi rất tiếc,” Bronson khẽ nói.

Tôi rất tiếc là điều mọi người luôn luôn nói. Thực sự không còn câu nào khác. Nhưng nét ảm áp mờ vương trong đôi mắt đen đã truyền tải những thông điệp cảm thông chân thực, và nàng thấy anh ta thực sự hiểu được chiều sâu nỗi mất mát của mình.

Im lặng cứ trải dài giữa họ, cho tới khi Bronson lên tiếng lần nữa. “Bà có thích sống với gia đình Taylor không, phu nhân?”

Nàng mỉm cười nhẹ nhàng. “Thực sự đó không phải vấn đề thích hay không thích. Đó chỉ là lựa chọn duy nhất sẵn có với tôi.”

“Vậy gia đình bà thì sao?”

“Cha mẹ tôi vẫn còn nuôi nấng ba cô con gái và cố gắng tìm những cuộc hôn nhân môn đăng hộ đối cho các em tôi. Tôi không muốn thêm gánh nặng cho họ khi quay về nhà với con mình. Và sống cùng với gia đình Taylor, tôi có cảm nhận được chút gì đó gần gũi với George hơn.”

Cái miệng rộng của Bronson mím chặt ở cuối cùng. Thoáng nhìn vào tách trà đã cạn của nàng cùng đĩa bánh, anh ta đứng dậy rồi đưa tay cho nàng. “Đi dạo với tôi đi.”

Giật mình bởi sự đột ngột của anh ta, Holly nghe theo một cách máy móc, nắm lấy bàn tay đang đưa ra của anh ta. Những ngón tay ngứa ran trước hơi ấm mãnh liệt từ cái chạm của anh ta, nàng ngưng thở. Kéo nàng đứng dậy, Bronson đặt tay nàng lên khuỷu tay mình và dẫn nàng đi. Cách anh ta chạm vào nàng quá thân mật—ngay cả các anh em trai của George cũng không dám chạm vào bàn tay trần của nàng. Nhưng có vẻ ông Bronson này không còn biết cách nào hơn nữa.

Khi họ đi dạo, Bronson phải điều chỉnh những bước dài của mình để hợp với những bước chân ngắn của nàng, và nàng ngờ rằng hiếm khi anh ta đi dạo một cách chậm rãi như vậy. Anh ta không phải kiểu người đàn ông thích đi thơ thẩn.

Dãy phòng đọc mở ra trước mắt với một phòng trưng bày cá nhân đồ sộ, được đặt dọc theo dãy cửa sổ trải tầm nhìn ra phía khu vườn kiểu cách phía bên ngoài. Phòng tranh được lấp đầy với một bộ sưu tập đáng sửng sốt của các họa sỹ bậc thầy. Với những bức tranh của Titian, Rembrandt, Vermeer và Botticelli, tất cả đều mang dấu ấn sâu đậm trong sắc màu phong phú và phong cách lãng mạn của họ. “Sao vậy, không có của Leonardo da Vinci sao?” Holly khẽ hỏi, biết rằng bộ sưu tập của Bronson rõ ràng là bộ sưu tập ấn tượng nhất nước Anh.

Bronson nhìn lên những hàng tranh và nhú mào như thể thiếu một bức tranh của da Vinci là không thể chấp nhận được. “Tôi nên mua một bức chẳng?”

“Không, không, tôi chỉ đang đùa thôi,” Holly vội vàng nói. “Thật đó, thưa ông Bronson, bộ sưu tập của ông rất long lanh, và còn hơn cả trọn vẹn. Bên cạnh đó, một bức của da Vinci không dễ mà có được.”

Hầm một âm thanh không rõ trong cuống họng, Bronson chú mục vào khoảng trống trên bức tường, rõ ràng đang cân nhắc coi phải mất bao nhiêu để đặt một bức của da Vinci ở đây.

Holly rút tay mình ra rồi quay mặt nhìn anh ta. “Thưa ông Bronson... ông không định nói cho tôi biết lý do hôm nay ông mời tôi tới sao?”

Bronson lơ đãng bước tới bên một bức tượng bán thân bằng cẩm thạch được đặt trên một chiếc đôn, và chà nhẹ ngón tay cái khiến một chút bụi vàng bay ra. Anh ta trượt về phía Holly một cái nhìn đánh giá nghiêng nghiêng khi nàng đứng trong phần nắng nhuộm hắt qua khung cửa sổ.

“Bà được mọi người miêu tả là một quý bà hoàn hảo,” anh ta nói. “Giờ, khi được gặp bà, tôi hoàn toàn đồng ý với ý kiến đó.”

Mắt Holly mở rộng, và thoáng nghĩ trong tội lỗi và hốt hoảng rằng anh ta sẽ không bao giờ bày tỏ như vậy nếu nhận ra nàng chính là người phụ nữ đã bạo dạn đáp lại nụ hôn của anh ta

vài đêm trước.

“Danh tiếng của bà không chê vào đâu được,” anh ta tiếp tục, “bà được tiếp đón ở mọi nơi, và bà có sự hiểu biết và tầm ảnh hưởng mà tôi cần. Vô cùng cần. Bởi vậy tôi muốn thuê bà như một kiểu... người hướng dẫn lễ nghi.”

Cứng người, Holly chỉ có thể nhìn chăm chăm vào anh ta. Phải mất nửa phút nàng mới có thể tìm lại được giọng nói. “Thưa ông, tôi không tìm kiếm bất cứ loại công việc nào.”

“Tôi biết.”

“Vậy thì ông sẽ hiểu tại sao tôi phải từ chối...”

Anh ta ngừng nàng lại với một cử động ngăn trở nhẹ nhàng. “Hãy nghe tôi nói trước đã.”

Holly gật đầu vì lịch sự, mặc dù chẳng có lý nào để chấp nhận lời đề nghị của anh ta. Thời buổi này có những góa phụ bị buộc phải tìm kiếm một công việc thích hợp vì các vấn đề tài chính, nhưng nàng không vương phải trường hợp như vậy. Gia đình của George sẽ không bao giờ nghe theo, và ngay cả nàng cũng không. Việc này không đơn giản chỉ là gia nhập vào tầng lớp lao động, mà dứt khoát nó còn ảnh hưởng tới vị trí của nàng trong giới thượng lưu. Và ông chủ lại là một người đàn ông như Zachary Bronson, không quan tâm anh ta có giàu cỡ nào... sự thật là, sẽ có những người và những nơi có thể không đời nào chịu tiếp đón nàng nữa.

“Tôi cần một chút xi đánh bóng,” Bronson đều đều nói tiếp. “Tôi cần vài lời giới thiệu. Không nghi ngờ bà đã được nghe tôi bị quy là một kẻ trèo cao, điều hoàn toàn không sai. Tôi còn bị nguyên rửa nhiều hơn vậy nhiều, nhưng tôi cần được giúp đỡ để đi bước tiếp theo. Sự giúp đỡ của bà. Tôi cũng cần một người dạy Elizabeth làm cách nào để... à, giống như bà. Dạy cho con bé làm sao để làm được những việc như các tiểu thư ở Luân Đôn khác làm. Đó là cách duy nhất giúp con bé tìm được một mối thích hợp.”

“Thưa ông Bronson,” Holly cẩn thận nói, gắng nhìn chăm chú vào chiếc ghế bằng đá hoa cương bên cạnh anh ta, “tôi rất lấy làm hãnh diện. Tôi ước gì mình có thể giúp ông. Dù sao đi nữa vẫn còn nhiều người khác sẽ thích hợp hơn tôi...”

“Tôi không muốn người khác. Tôi muốn bà.”

“Tôi không thể, thưa ông Bronson,” nàng nói chắc nịch. “Bên cạnh còn nhiều hạn chế, tôi còn phải quan tâm tới con gái tôi nữa. Chăm sóc Rose là trách nhiệm quan trọng nhất trên đời với tôi.”

“Phải, còn có Rose nữa.” Bronson nhét hai tay vào túi quần, trông có vẻ thư giãn khi bước vòng qua chiếc ghế. “Chẳng có cách tế nhị nào cho chuyện này, quý bà Holland, vì vậy tôi sẽ nói thẳng. Các kế hoạch cho tương lai con gái bà là gì? Bà muốn gởi Rose tới những trường học đắt đỏ... một chuyến du lịch quanh đại lục... cho cô bé một khoản hồi môn để thu hút những người cầu hôn có tước vị. Nhưng trong hoàn cảnh hiện giờ, bà không thể lo liệu cho cô bé được những

thứ như vậy. Với việc không có tài sản đi kèm, cô bé sẽ chỉ lấy được những quý tộc nhỏ thôi – nếu điều đó có xảy ra.” Anh ta dừng lại và mướt mà thêm vào, “Nếu Rose có một khoản hồi môn lớn, kèm theo xuất thân cao quý, một ngày nào đó cô bé có thể kết hôn với một người chồng danh giá mà chắc hẳn George cũng mong muốn kết đôi cho cô bé.”

Holly nhìn anh ta chăm chăm, choáng váng. Giờ nàng đã hiểu làm cách nào Bronson lại có thể chiến thắng trước bao nhiêu kẻ thù trên thương trường như vậy. Không gì có thể cản đường anh ta – anh ta đã dùng chính con gái nàng để thuyết phục nàng làm theo ý mình. Zachary Bronson có thể trở nên vô cùng nhẫn tâm khi điều đó phục vụ cho chủ đích của bản thân.

“Tôi ước chừng sẽ cần sự giúp đỡ của bà trong khoảng một năm,” anh ta nói. “Chúng ta có thể thảo một bản hợp đồng cho các điều khoản của đôi bên. Nếu không thích làm việc cho tôi – nếu bà cảm thấy có bất cứ lý do nào khiến bà muốn kết thúc thỏa thuận – chỉ cần lên tiếng, và bà có thể rời đi với một nửa số tiền mà tôi đề nghị.”

“Và đó là bao nhiêu?” Holly nghe bản thân mình hỏi, tâm trí ong ong với những suy nghĩ kích động. Nàng quá tò mò muốn biết anh ta nghĩ việc hướng dẫn của nàng trị giá bao nhiêu.

“Mười nghìn bảng. Cho một năm làm việc.”

Khoản tiền ít nhất cũng gấp một nghìn lần so với một gia sư kiếm được trong một năm. Đó là cả một gia tài, đủ cho một khoản hồi môn hấp dẫn cho con gái nàng, đủ cho một ngôi nhà độc lập, bao gồm cả những người hầu. Suy nghĩ có một ngôi nhà cho chính mình khiến Holly gần như ngất xỉu vì mong mỏi. Nhưng ý tưởng mắc mưu bản thân mình một cách gần gũi với người đàn ông này, và phản ứng của gia đình và bạn bè...

“Không,” nàng bình tĩnh nói, gần như tắc nghẹn với từng từ. “Tôi rất tiếc, thưa ông Bronson. Lời đề nghị rất hào phóng, nhưng ông phải tìm người khác thôi.”

Dường như anh ta không chút ngạc nhiên trước lời từ chối của nàng. “Vậy thì, hai mươi nghìn bảng,” anh ta nói, và làm nàng lóa mắt với một nụ cười ranh mãnh. “Thôi được rồi, quý bà Holland. Đừng nói với tôi bà đang định quay về gia đình Taylor và dành cả phần đời còn lại như bà đã làm ba năm trước. Bà là một người phụ nữ thông minh – bà cần nhiều hơn công việc thêu thùa và những câu chuyện tầm phào để thể hiện bản thân.”

Anh ta đã đánh một đòn chính xác lên một điểm yếu nữa của nàng. Cuộc sống với nhà Taylor thực sự đã dần trở nên đơn điệu, và ý nghĩ không còn phải sống phụ thuộc vào họ nữa... phụ thuộc vào bất cứ ai... Hai tay Holly xoắn lại chặt hơn.

Bronson dồn trọng lượng vào một chân rồi chống đầu gối lên trên ghế. “Chỉ cần nói đồng ý, và tôi sẽ lập một khoản ủy thác cho Rose. Cô bé sẽ không bao giờ lo thiếu thốn. Và khi cô bé kết hôn, tôi sẽ cho một cỗ xe tứ mã chở tới làm quà cưới.”

Chấp nhận lời đề nghị của anh ta đồng nghĩa với việc bước chân vào chốn xa lạ. Nếu Holly

nói không, nàng biết chính xác kiểu cuộc sống mà nàng và Rose sẽ có. Một cuộc sống an toàn, nếu như không nói là luôn luôn thoải mái. Họ sẽ sắp xếp để sao cho đủ để chịu, và sẽ được sưởi ấm trong tình yêu và sự đồng thuận của tất cả mọi người mà họ biết. Nếu nàng nói đồng ý, sẽ là một náo động không ngờ và cả sự chỉ trích. Sẽ có những lời bình luận xấu xa và những lời đồn phải mất hàng năm mới lắng xuống, nếu không nói là mãi mãi. Nhưng đó là tương lai của Rose! Và có điều gì đó bên trong Holly, điều gì đó liều lĩnh và dữ dội, cùng với sự bốc đồng khủng khiếp nàng đã phải đấu tranh từ khi chồng mình qua đời.

Bất ngờ nàng đánh mất cuộc chiến của mình.

“Tôi sẽ làm với ba mươi nghìn bảng,” nàng nói, lắng nghe giọng nói của chính mình như thể nàng không hiểu sao lại đứng ngoài cảnh tượng này.

Mặc dù nét mặt của Bronson không hề thay đổi, nàng vẫn cảm nhận được sự vừa lòng kỳ lạ của anh ta, giống như một con sư tử dần lắng xuống để thưởng thức chiến lợi phẩm của nó. “Ba mươi,” anh ta lặp lại, có vẻ khó chịu trước con số. “Tôi nghĩ hai mươi là đủ cho những gì tôi yêu cầu rồi chứ?”

“Hai mươi cho Rose, mười cho tôi,” Holly trả lời, giọng dần trở nên vững vàng. “Tầm ảnh hưởng trong giới thượng lưu giống như tiền mặt – một khi đã dùng hết, sẽ không dễ gì lấy lại được. Có thể tôi chẳng còn lại gì khi năm nay qua đi. Nếu chấp nhận đề nghị của ông, người ta sẽ thêu dệt và truyền tụng những tin đồn về tôi. Họ còn có thể ngụ ý rằng tôi là... của ông”

“Nhân tình,” anh ta êm ái tiếp lời. “Nhưng họ đều sai, có phải vậy không?”

Nàng đỏ mặt và vội vã tiếp tục. “Không ai trong số những người đó có thể phân biệt thật giả. Bởi vậy, tư cách sẽ mất của tôi trị giá khoản phụ thêm mười nghìn bảng. Và tôi... tôi muốn ông đầu tư và quản lý nó cho tôi.”

Một nhánh lông mày đen của Bronson khẽ nhấc lên. “Bà muốn tôi quản lý tiền của bà?” anh ta nhắc lại, thực tế âm thanh chỉ rung lên thật thấp. “Và không phải là ngài Taylor sao?”

Holly lắc đầu, nghĩ về William, người rất đáng tin cậy nhưng cực kỳ bảo thủ với những khoản đầu tư. Giống như những người đàn ông khác trong môi trường của anh, tài năng của William là bảo toàn của cải, chứ không phải nhân chúng lên. “Tôi muốn ông để tâm nó hơn,” nàng nói. “Điều kiện duy nhất là tôi không muốn ông đầu tư vào bất cứ trường hợp nào bị cho là bất chính.”

“Tôi sẽ coi xem có thể làm gì,” Bronson trang nghiêm nói, nét cười nháy múa trong đôi mắt đen như ác quỷ của anh ta.

Holly hít sâu. “Vậy là ông đồng ý với ba mươi? Và nếu tôi thôi việc sớm, tôi có thể giữ lại một nửa?”

“Thỏa thuận. Dù sao, đổi lại món tiền phụ thêm mà bà yêu cầu, tôi sẽ đòi hỏi thêm một

điều.”

“Ồ?” nàng thận trọng đáp lại.

“Tôi muốn bà sống ở đây. Cùng với tôi và gia đình tôi.”

Holly kinh ngạc nhìn anh ta chòng chọc. “Không. Tôi không thể.”

“Bà và Rose sẽ có một dãy phòng riêng, và một cỗ xe ngựa phục vụ cho một mình bà. Nếu muốn, hãy đưa những người hầu của bà tới. Tôi sẽ lo việc trả lương cho họ vào năm nay.”

“Tôi không thấy tại sao lại cần thiết...”

“Việc chỉ dẫn gia đình Bronson cử xử sao cho giống những người ở tầng lớp thượng lưu sẽ mất nhiều thời gian hơn vài giờ không đáng kể trong một ngày đó thừa bà. Một khi biết về chúng tôi, bà sẽ không nghi ngờ điều đó đâu.”

“Thưa ông Bronson, tôi chỉ không thể...”

“Bà có thể có ba mươi nghìn bảng, thừa phu nhân Holland. Nhưng bà sẽ phải chuyển ra khỏi gia đình Taylor để lấy nó.”

“Tôi sẽ nhận ít hơn và không sống ở đây.”

Thình lình Bronson cười nhả nhỏ, dường như không mảy may lo lắng trước cái quắc mắt của nàng. “Đàm phán kết thúc rồi, thừa phu nhân. Bà sẽ sống ở đây một năm và chấp nhận ba mươi nghìn bảng, hoặc sẽ chẳng có giao kèo gì hết.” (anh đều lăm anh Zachary à)

Ngập trong náo động tới lo lắng, Holly thấy run rẩy cả người. “VẬY THÌ TÔI ĐỒNG Ý,” nàng hỗn hển nói. “Và tôi muốn cỗ xe tứ mã ông hứa tặng Rose sẽ được viết vào hợp đồng.”

“Được thôi.” Bronson duỗi tay ra, ghì bàn tay bé nhỏ của nàng và lắc một cách kiên quyết. “Tay bà lạnh quá.” Anh ta giữ lại những ngón tay nàng trong tay mình trong một lúc lâu hơn cần thiết. Mối anh ta cong lên với nụ cười. “Bà sợ à?”

Đó là điều tương tự anh ta đã hỏi nàng trong nhà kiếng cái đêm anh ta hôn nàng. Để rồi khiến nàng lại cảm thấy thật giống mình lúc đó, bị lấn át bởi sự việc khác thường mà nàng chưa bao giờ muờng tượng. “Phải,” nàng thì thầm. “Đột nhiên tôi thấy sợ rằng tôi có lẽ không phải kiểu phụ nữ mà tôi luôn nghĩ là mình.”

“Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi,” anh ta nói, giọng trầm và dịu dàng.

“Ông không thể h... hứa một chuyện như vậy.”

“Ồ, tôi có thể chứ. Tôi có thể hình dung được phản ứng của gia đình bà trước chuyện này. Đừng đánh mất dũng khí của bà nhé.”

“Tất nhiên là không,” nàng cố gắng nói với vẻ kiên cường. “Ông có lời hứa của tôi. Tôi sẽ giữ thỏa thuận.”

“Tốt,” anh ta lầm bầm, trong khi ánh mắt vẫn lấp lánh niềm vui chiến thắng chên vênh.

Xe ngựa của phu nhân Holly chậm chậm lăn bánh, ánh mặt trời rải lên chiếc xe sơn đen bóng loáng một vệt nắng mờ. Zachary gạt tấm màn che cửa sổ thư viện sang một bên và dõi theo cho tới khi chiếc xe ngựa khuất hẳn. Giờ anh đang ngập tràn thứ năng lượng bùng nổ mà lúc nào cũng cảm nhận được sau khi thiết lập một thỏa thuận rõ ràng rất có lợi với mình. Phu nhân Holland Taylor sẽ sống dưới mái nhà của anh, với con gái của nàng. Đó là hoàn cảnh mà không ai, bao gồm cả anh, có thể nào tin nổi.

Điều gì ở nàng đã tác động tới anh sâu sắc như vậy? Anh đã bị khuấy động khoảnh khắc nàng bước vào căn phòng, khuấy động và bị mê hoặc trong khi chưa từng lâm vào tình trạng như vậy với bất cứ một người đàn bà nào khác trong cuộc đời. Khoảnh khắc nàng tháo đôi găng, để lộ đôi bàn tay thanh nhã hơi xanh xao, đã làm gợn lên phần dục tính trong cả năm của anh.

Anh đã từng biết rất nhiều người đàn bà cực kỳ xinh đẹp với tài năng tuyệt vời, cả trong giường lẫn bên ngoài. Anh không thể tìm ra nổi tại sao người góa phụ nhỏ bé đó lại có thứ sức mạnh ảnh hưởng tới mình. Có lẽ đó là hơi ấm đã chiếu rọi qua vẻ bề ngoài kín đáo. Rõ ràng nàng là một quý bà, nhưng không có bầu không khí và sự cầu kỳ anh trông thấy ở những người phụ nữ khác ở cùng tầng lớp với nàng. Anh thích cách nói chuyện thẳng thắn và thân thiện của nàng với mình, như thể hai người có địa vị ngang nhau. Nàng rục rỡ, hồn hậu và quá tinh tế đối với một kẻ như anh.

Bồn chồn, Zachary ấn hai tay vào túi quần, rồi túm lấy viền áo choàng. Anh thơ thẩn đi qua dãy phòng đọc, lơ đãng liếc nhìn bộ sưu tập vô giá những cuốn sách và đồ nghệ thuật mà anh tích lũy. Ngay từ ngày thơ ấu, anh đã nhận thức được thôi thúc luôn dấy vò bên trong, để giành được chiến thắng. Anh được lấp đầy với cảm giác không hài lòng với thứ mình đã có, việc đã khiến anh làm việc, mưu tính và lập kế hoạch kéo dài trong đêm khi những người đàn ông khác đang say ngủ. Dường như luôn luôn có hơn một mục tiêu nào đó mà anh muốn giành được, hơn một thỏa thuận mà anh muốn thiết lập, tới khi chỉ còn một ngọn núi cuối cùng để trèo thì có lẽ mới là lúc anh cảm thấy hạnh phúc. Nhưng anh chưa bao giờ có cảm giác đó.

Không hiểu sao lúc kề bên phu nhân Holly Taylor, anh lại thấy mình giống như một người đàn ông bình thường, một người có thể thư giãn và thích thú. Trong suốt giờ đồng hồ mà nàng ghé thăm, tất cả những kế hoạch xâm chiếm thường xuyên trong lòng đều biến mất. Anh cảm thấy hầu như... mãn nguyện. Trước đây chuyện này chưa bao giờ xảy ra với anh. Thứ cảm xúc không thể xua đi, và anh muốn cảm nhận nó nhiều hơn nữa. Anh khao khát sự hiện diện của phu nhân Holly trong ngôi nhà của mình.

Và anh khao khát sự hiện diện của nàng trong giường mình. Nhớ thời điểm chính xác khi nàng nhận ra anh là người đàn ông đã hôn nàng, Zachary chợt thấy một nụ cười giật mạnh trên

môi. Nàng trở nên đỏ dừ, và dường như cả cơ thể đều run rẩy. Trong chốc lát anh đã tự hỏi không biết nàng có ngất xỉu. Anh ước gì nàng ngất... như vậy sẽ cho anh lý do để ôm nàng lần nữa. Nhưng nàng đã lấy lại được bình tĩnh và tiếp tục giữ im lặng, rõ ràng hy vọng rằng anh sẽ không nhận ra nàng. Ai đó có thể nghĩ nàng đã phạm một tội ác tày đình thay vì trao một nụ hôn vội vã với một người lạ trong bóng tối. Với tất cả những hiểu biết về xã hội, nàng không hề giả tạo. Anh không chắc lý do tại sao mình khuấy động mức đó.

Nàng có nét ngây thơ mà những người đàn bà đã kết hôn thường không có, cứ như nàng không thể nhận ra đâu là tội lỗi hay sa đọa dù nó đập thẳng vào mắt đi nữa.

Nàng đã khóc vào lần thứ hai anh hôn nàng, và giờ anh đã hiểu tại sao. Anh chắc chắn nàng chưa từng được hôn hay âu yếm bởi bất cứ ai sau cái chết của chồng mình. Một ngày nào đó, anh nghĩ, nàng sẽ lại khóc trong vòng tay anh. Nhưng lần tiếp theo đó, sẽ xuất phát từ lạc thú, chứ không phải từ nỗi tiếc thương.

Chương 4

Nàng nhấc móc bản thân suốt quãng đường trở về vì tính bốc đồng của mình. Khi chiếc xe ngựa nảy lên lộc cộc trên những con đường lát đá gồ ghề của Luân Đôn, nàng quyết định viết một lá thư cho ông Bronson ngay khi về tới nhà Taylor. Nàng sẽ giải thích rằng mình đã quyết định quá vội vàng, rằng chuyện đó không nằm trong mối bận tâm hiện giờ nhất của nàng, không kể cả liên quan tới Rose, để khiến nàng phải triệt để thay đổi cuộc sống và con gái như vậy. Lúc đó không biết nàng đã nghĩ gì mà lại đồng ý làm việc cho gia đình mà mình không hề quen biết, một gia đình rõ ràng không thuộc giới thượng lưu, và cho một người đàn ông được mọi người biết như là một tên vô lại táng tận lương tâm và đầy vụ lợi? “Mình điên rồi,” nàng lẩm bẩm.

Dù sao mối lo nàng cảm thấy vượt lên trên quyết định đó lại trái ngược hoàn toàn bởi sự miễn cưỡng kỳ lạ mỗi lúc một gia tăng để quay trở về với cuộc sống ảm đạm mà nàng đã biết trong suốt ba năm qua. Không hiểu vì sao ngôi nhà từng đã một nơi ấm cúng sau cái chết của George giờ lại trở nên giống như ngục tù, và gia đình Taylor thì giống như những người cai ngục thiện chí và vô cùng tốt bụng. Thật bất công, nàng thầm nghĩ, khi nghĩ theo chiều hướng đó.

Mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi, Bronson đã lẩm bẩm điều đó ngay trước khi nàng rời khỏi trang

viên của anh ta. Anh ta biết rằng nàng sẽ suy nghĩ lại, rằng ngay cả gia tài anh ta đề nghị cũng không đủ để thuyết phục nàng làm việc cho anh ta, trừ khi...

Trừ khi có điều gì đó thật hoang dại và táo bạo ở sâu trong nàng, điều gì đó sẽ không cho phép nàng rút lui khỏi bước đi liều lĩnh vào cái nơi xa lạ đó. Và sự thật là, nàng muốn đưa Rose và Maude rời khỏi gia đình Taylor. Nàng muốn phá vỡ con đường phẳng lặng mà mình vẫn men theo từ trước tới giờ.

Điều tệ hại nhất gì có thể xảy ra nếu nàng làm như vậy? Nàng sẽ phải đối mặt với sự chê trách của xã hội... à, mà vậy thì đã sao? Người duy nhất có quyền quyết định nhất với nàng đã mất rồi. Phản ứng của mọi người trong gia đình của George là điều đáng lo, tất nhiên, nhưng nàng có thể cố nài rằng mình không muốn trở thành gánh nặng cho họ thêm nữa. Và còn liên quan tới Rose, nhưng Holly biết rằng mình có thể thuyết phục con gái coi đây như một chuyến phiêu lưu. Và một ngày nào đó Rose sẽ có một món hồi môn đáng giá, và con gái nàng chắc chắn sẽ được coi như một mối đáng ao ước cho một vài quý tộc có tước vị tương đối cao nào đó.

Holly rên lên và lấy tay ôm khuôn mặt, thừa biết rằng mình không thể không giữ lời hứa với Zachary Bonron. Bởi tất cả những lý do của nàng đều rút xuống thành một lý do mà thôi – nàng muốn làm việc cho anh ta.

Mặc dù tất cả mọi người trong gia đình Taylor, bao gồm cả những người hầu, rõ ràng đều hăm hở được biết chuyện gì đã diễn ra trong suốt buổi tiệc trà với Zachary Bronson, Holly vẫn nói rất ngắn gọn. Trả lời cho hàng hà sa số câu hỏi, nàng chỉ nói rằng Bronson là một quý ông lịch sự, rằng ngôi nhà của ông ta đẹp lạ kỳ và cuộc chuyện trò hoàn toàn dễ chịu. Thay vì tuyên bố chung chung rằng nàng sẽ sớm rời khỏi nơi đây, Holly quyết định rằng sẽ đơn giản nhất khi báo tin với các anh em của George và để họ nói với những người còn lại trong gia đình. Sau bữa tối, nàng xin được gặp riêng William và Thomas trong thư viện, và họ đã đồng ý, cả hai người đều ngạc nhiên bởi lời đề nghị dị thường này.

Rượu port được đem ra cho hai anh em George và một tách trà cho Holly, nàng ngồi xuống chiếc ghế da nặng nề cạnh lò sưởi. Thomas chiếm giữ chiếc ghế bên cạnh nàng, trong khi William đứng tựa khuỷu tay vào mặt lò sưởi lát cẩm thạch trắng. “Được rồi, Holly,” William điềm tĩnh cất lời, “thím nói xem. Tên Bronson chết tiệt đó muốn gì ở thím? Tôi nghĩ chúng ta đã trì hoãn đủ lâu rồi.”

Quay mặt về phía hai người đàn ông giống chồng mình một cách đau đớn, đôi mắt xanh của họ chứa cả một biển những nét tò mò tương đồng, Holly cảm giác chiếc tách run rẩy trên chiếc đĩa mà mình đang nâng. Đột nhiên nàng thấy mừng vì sẽ không sống ở đây lâu nữa. Có lẽ điều đó sẽ tốt hơn, dễ dàng hơn, khi không bị vây quanh bởi quá nhiều thứ cứ mãi gọi nhớ thương về George. Thứ lỗi cho em, anh yêu, nàng nghĩ, thầm hỏi liệu giờ George có đang dõi theo mình không.

Chậm rãi, cẩn thận để không nghe có vẻ không chắc chắn, Holly giải thích Bronson mong được thuê nàng như một người hướng dẫn lễ nghi và một gia sư cho gia đình anh ta, trong thời hạn một năm. Phải mất một lúc hai anh em nhà Taylor kinh ngạc trợn tròn nhìn nàng, và rồi Thomas phá lên cười ngặt nghẽo. “Em cá là hấn muốn thuê chị,” Thomas hỗn hển giữa những tràng cười ngắt quãng. “Nghĩ tới chuyện hấn có thể thuê một trong số chúng ta – vợ của George nữa chứ, không hơn! Em hy vọng chị đã nói với con khỉ kiêu căng đó rằng chị có nhiều thứ hay ho để làm hơn là dạy phép tắc cho hấn. Cứ đợi cho tới khi em kể cho bạn em về chuyện nực...”

“Hấn đề nghị thím bao nhiêu?” William hỏi, không tham gia vào sự thích thú của Thomas chút nào. Là anh lớn và nhạy bén hơn nhiều so với các em trai, anh đã trông thấy điều gì đó trên khuôn mặt Holly khiến anh lo lắng.

“Một gia tài,” Holly nhẹ nhàng đáp.

“Năm nghìn? Hay mười?” William giục, đặt ly rượu lên lò sưởi và quay mặt hấn về phía nàng.

Holly lắc đầu, từ chối cho con số chính xác.

“Nhiều hơn mười sao?” William hồ nghi hỏi. “Thím đã nói với hấn thím không thể để mình bị đem ra mua bán, đương nhiên là vậy.”

“Em đã nói với anh ta...” Holly ngừng lại để nuốt một ngụm trà phỏng rất, rồi đặt cả tách lẫn đĩa lên chiếc bàn cách đó không xa. Nàng khoanh hai tay trên lòng và nói mà không nhìn lên một ai trong hai anh em của George. “Em đã sống ở đây được ba năm, và cả hai người đều biết về mối bận tâm dần trở thành gánh nặng cho gia đình của em...”

“Thím không phải gánh nặng,” William ngay lập tức ngắt lời. “Chúng tôi đã nói với thím cả nghìn lần rồi.”

“Dạ, và em hiểu rõ lòng tốt và sự rộng lượng của mọi người còn hơn những gì em có thể nói. Tuy vậy...”

Khi nàng ngừng lại trong một khắc để tìm từ ngữ, cả hai người đều mang cái vẻ hồ nghi y hệt nhau khi họ nhận ra nàng đang cố gắng diễn đạt điều gì. “Không,” William nhẹ nhàng nói. “Đừng nói với tôi là thím đang cân nhắc lời đề nghị của hấn.”

Holly bồn chồn hắng giọng. “Thực sự thì, em đã chấp nhận đề nghị của anh ta.”

“Lạy Chúa,” William kêu lên. “Tối qua thím chưa nghe vào một từ của ngài Avery về hấn sao? Hấn là một con sói, Holly. Và thím thì yếu ớt như một con cừu. Hấn ta đã mời chài nhiều người còn lỏi đời và từng trải hơn thím nhiều. Nếu thím không nghĩ tới bản thân, thì ít nhất cũng phải nghĩ cho con gái mình – thím không có chút bản năng làm mẹ nào để bảo vệ con bé sao?”

“Em có nghĩ tới Rose,” Holly dữ dội cự lại. “Con bé là tất cả những gì còn lại của George mà em có – tất cả những gì em nghĩ đều vì con bé.”

“Con bé cũng là tất cả những gì chúng ta còn lại của George. Sẽ là độc ác, là tội lỗi, nếu đem con bé đi khỏi gia đình duy nhất mà con bé biết.”

“Hai người có vợ và những đứa con của mình để chở che và chăm sóc. Em không có chồng. Em cũng không định tìm kiếm cho mình một người. Và em không muốn phụ thuộc vào mọi người mãi mãi.”

William nhìn nàng như thể nàng đã đâm anh. “Điều đó thật khủng khiếp sao, sống ở đây ấy? Tôi đã không nhận ra chúng tôi lại gây khó chịu cho thím đến thế.”

“Tất nhiên là không phải. Em không có ý...” Holly thở dài trong thất vọng. “Em sẽ luôn luôn biết ơn cái cách mọi người bảo vệ em từ trước đến giờ... nhưng em phải nghĩ cho tương lai.” Nàng thoáng nhìn về Thomas, người vẫn lặng thinh trong chiếc ghế bên cạnh nàng. Mặc dù nàng đã hy vọng có một đồng minh, Thomas hiển nhiên hoàn toàn đồng ý với anh cả của mình.

“Em không thể tưởng tượng chuyện gì đang diễn ra,” Thomas nói, giọng kìm chế không hề giận dữ, nhưng ảo não. “Holly, nói cho em biết làm cách nào để dừng nó lại. Nói cho em biết về lời đề nghị đã khiến chị đồng ý. Em biết không phải vì tiền. Chị không phải người bị thống trị bởi thứ đó. Có phải vì gia đình không? Có người nào đã nói hoặc làm điều gì khiến chị tổn thương phải không? Khiến chị có cảm giác như thể không được chào đón phải không?”

“Không đâu,” Holly vội đáp, cảm thấy tội lỗi khủng khiếp. “Thomas thân mến, chị không tin mình có thể tồn tại từ sau cái chết của George mà không có sự giúp đỡ của em. Chỉ là chị...”

“Bronson sẽ muốn nhiều hơn những bài học nghi thức từ thím,” William lạnh lùng cắt ngang. “Tôi hy vọng thím nhận ra điều đó.”

Holly ném cho anh một cái nhìn quở trách. “Em thấy đó là một nhận xét đáng ghê tởm, William.”

“Thím cần phải biết điều gì đang đợi mình, sống trong căn nhà của gã đàn ông mà cả giới thượng lưu đều biết không phải một quý ông. Thím sẽ phải dựa vào lòng nhân từ của hần, và mong muốn đối với tiền của hần sẽ dẫn thím tới chỗ phải làm những việc ngay cả tưởng tượng thím cũng không ngờ được đâu.”

“Em không phải một đứa trẻ.”

“Không, thím là một góa phụ trẻ đã ba năm không có người đàn ông nào chăm sóc,” William nói thẳng với sự cộc cằn khiến nàng thở dốc. “Thím không bao giờ dễ tổn thương như ngay lúc này, bởi vậy bất cứ quyết định nào của thím cũng không thể tin tưởng được. Nếu thím cần tiền, chúng tôi sẽ tìm cách để làm tăng lợi tức của thím. Tôi sẽ tìm vài nơi đầu tư sẽ thu về lãi suất lớn hơn cho thím. Nhưng tôi sẽ không cho phép thím nhận một đồng nào từ thằng con

hoang nhẫn tâm Bronson đó đâu. Tôi sẽ không cho phép thím làm vậy dù có vì thím hay vì con của em trai tôi đi nữa.”

“Đủ rồi, William,” Thomas quát. “Chị ấy cần sự đồng tình, và thay vào đó anh lại lấy hết sức khùng bố và xa lánh chị ấy như...”

“Được rồi, Thomas,” Holly bình tĩnh nói. Mặc dù một nửa trong nàng muốn để các anh em của George quyết định thay cho mình, nửa kia lại nhớ sự thách thức trêu người trong đôi mắt của Zachary Bronson, và lời nhắc nhở không được đánh mất can đảm của anh ta. “Chị hiểu William làm vậy chỉ vì hạnh phúc của chị thôi. Anh ấy không muốn chị mắc sai lầm. Chị đã được hưởng xa hoa nhờ sự chăm nom của hai người từ khi George mất. Và chị luôn luôn biết ơn. Nhưng chị muốn tự ra ngoài kia bằng đôi cánh của mình. Chị muốn lựa chọn. Cả muốn vấp ngã nữa.”

“Em không hiểu,” Thomas chậm chạp nói. “Tại sao chị làm vậy, Holly? Em chưa bao giờ lại nghĩ tiền lại quan trọng dường ấy đối với chị.”

Trước khi Holly có thể trả lời, nàng đã bị cắt ngang bởi giọng nói đều đều lạnh lẽo của William. “Lần đầu tiên tôi mừng rằng em tôi đã chết. Tôi mừng vì nó không thể chứng kiến chuyện gì đang xảy ra với thím.”

Holly trắng bệch vì sốc. Nàng chờ đợi cảm nhận cơn đau quất lại từ lời nói của William, nhưng thay vì đó chỉ là một cơn tê buốt chết chóc. Lão đảo nàng dần lấy lại thăng bằng và quay lưng khỏi hai người họ. “Thảo luận chuyện này thêm nữa cũng chẳng ích lợi gì,” nàng khó khăn thốt. “Em đã quyết định rồi. Em sẽ đi khỏi đây trong vòng một tuần. Nếu có thể, em muốn đưa Maude đi cùng.”

“Thím sẽ sống với Bronson,” William nhỏ nhẹ nói, dưới cái nhìn phản đối sắc lạnh của em trai. “Giờ thì tôi đã hiểu chính xác chuyện gì đang diễn ra rồi. Được, cứ đưa Maude đi với thím, nếu thím định vậy. Nhưng Rose thì sao? Thím sẽ dễ dàng vứt bỏ con bé như thím vứt bỏ hồi ức về em trai tôi, và để chúng tôi chăm sóc cho con bé chứ? Hay thím sẽ đem nó theo, và để cho nó nhìn cái cảnh thím trở thành nhân tình của một gã giàu có phải không?”

Chưa một ai từng lăng mạ nàng như vậy. Nghe điều đó từ một người xa lạ đã đủ tệ lắm rồi, mà đây lại là từ một trong các anh em trai của George khiến nàng gần như không chịu đựng nổi. Ép bản thân không được bật khóc, Holly rảo chân về phía cửa. “Em sẽ không bao giờ bỏ Rose vì bất cứ lý do gì,” nàng nói qua vai mình, giọng chỉ hơi run rẩy.

Khi rời khỏi nàng nghe thấy hai anh em họ tranh luận, Thomas mắng William vì sự nhẫn tâm của anh ta và William đáp lại bằng cái giọng cáu kỉnh của một người đang kìm lại cơn giận không thể lường. Liệu George sẽ muốn nàng làm gì? Holly tự hỏi, và biết câu trả lời ngay lập tức. Anh sẽ yêu cầu nàng ở lại trong vòng bảo bọc của gia đình anh. Holly dừng lại trước khung cửa sổ nhìn ra sân trong nhỏ bé. Ngưỡng cửa sẫm màu bị cắt bởi hàng nghìn vết khắc nhỏ xíu và những vết trầy xước. Một trong những người hầu đã kể cho nàng nghe rằng George đã từng mở những cuộc chiến giữa các chiến binh đồ chơi của mình với chính khung cửa sổ này. Nàng

như hình dung được đôi bàn tay nhỏ của anh đang điều khiển những kỵ binh bằng sắt sơn vẽ nhiều màu, cũng chính đôi bàn tay đó khi trưởng thành đã vuốt ve và ôm ấp nàng. “Em xin lỗi, anh yêu,” nàng thì thào thật khẽ. “Khi năm nay qua đi, em sẽ sống theo cách chính xác mà anh muốn. Và Rose sẽ không thiếu thứ gì. Chỉ một năm thôi, và rồi em sẽ giữ tất cả những lời hứa với anh.”

Chương 5

Phu nhân Holly hiện ra từ chiếc xe ngựa, nhẹ bước xuống khoảng sân với sự giúp đỡ của người hầu giữ cửa. Khi Zachary quan sát nàng, anh nhận ra một cảm xúc thật khác lạ cuộn lên trong lồng ngực, một nhịp đập thỏa mãn sâu sắc. Cuối cùng nàng cũng ở đây. Ánh mắt anh uống lấy hình ảnh của nàng. Nàng xoay bước một cách hoàn hảo, đôi bàn tay bé nhỏ bọc trong đôi găng, mái tóc nâu sẫm mềm mượt và óng ả bên dưới chiếc nón hẹp vành gọn ghẽ với một mảnh voan phía trước. Zachary bị xúi giục muốn làm xáo trộn vẻ ngoài kín đáo của nàng, muốn lùa hai bàn tay vào mái tóc nàng và tháo hàng khuy nghiêm trang cài kín cổ trên chiếc váy màu sôcôla đỏ.

Lại một chiếc váy nâu khác, Zachary thầm nghĩ, một đường nhăn hằn giữa đôi lông mày. Dấu hiệu cho thấy nàng vẫn tiếp tục để tang – “gần mãn tang,” là tên gọi cho thứ quần áo khổ hạnh đó – đâm vào anh một cơn đau khó chịu. Cá nhân anh chưa bao giờ quen biết một người phụ nữ nào lại chọn lưu lại nỗi đau buồn quá lâu như vậy. Mẹ của anh, người không thể hồ nghi rằng rất yêu cha anh, đã mau chóng từ bỏ quần áo tang màu đen ngọt ngào sau một năm, và Zachary chưa bao giờ trách bà vì điều đó. Một người đàn bà không bao giờ chôn vùi tất cả nhu cầu và bản năng của mình theo cùng chồng, giống như tầng lớp quý tộc vẫn thường giả bộ theo cách này hay cách khác. Những góa phụ tận tụy hết mức thậm chí còn được khâm phục hơn, được đặt lên bệ tôn vinh như những ví dụ điển hình cho những người khác noi theo về chiến công dục tình của họ. Dù sao, Zachary ngờ rằng phu nhân Holly níu lấy những bộ quần áo tang không phải vì đó là một thời thượng, hoặc bởi vì nàng muốn kiếm được những ánh mắt khâm phục. Nàng chân thật tiếc thương cho chồng mình. Zachary tự hỏi không biết đó là kiểu đàn ông nào mà lại có thể gây ra sự quyến luyến nồng nàn cỡ đó. Ngài George Taylor là một nhà quý tộc, chắc chắn là vậy. Là ai đó thuộc kiểu người giống với Holly, thuộc dòng dõi cao sang và đáng kính trọng. Ai đó hoàn toàn không giống như anh, Zachary cay nghiệt nghĩ.

Một người hầu gái và một đứa trẻ bước xuống bậc thang di động được đặt phía trước cánh cửa xe ngựa, và sự chú ý của Zachary nấn ná lâu hơn một chút ở cô bé con. Khi nhìn thấy cô bé, một nụ cười bất chợt nở trên môi anh. Rose là một cô búp bê – giống như bản sao của mẹ

mình, với những nét xinh xắn tương đồng, và những lọn tóc quăn màu nâu óng được tô điểm thêm bằng chiếc nơ con bướm màu xanh lơ thắt trên đầu. Biểu lộ một chút lo lắng, Rose nắm chặt thứ gì đó trong đôi bàn tay – thứ gì đó lấp lánh như châu báu – khi cô bé hướng cái nhìn sững sờ về phía ngôi nhà và những khu đất rộng kì vĩ.

Zachary nghĩ có lẽ mình nên nán lại trong ngôi nhà và chào đón quý bà Holly trong phòng khách, hoặc ngay cả trong đại sảnh, hơn là đón tiếp họ ở phía bên ngoài. Cái quái gì chứ, anh cộc cằn nghĩ, và bước dài xuống những bậc thang phía trước, quyết định rằng nếu lỡ có sai sót điều gì, quý bà Holly chắc chắn sẽ nói cho anh biết.

Anh lại gần Holly khi nàng lăm bắm những lời chỉ dẫn với người giữ cửa để anh ta dỡ những rương hòm và va ly xuống từ chiếc xe ngựa. Vành nón hơi nâng lên khi thoáng nhìn thấy Zachary, và miệng nàng cong lên với một nụ cười. “Buổi sáng tốt lành, ông Bronson.”

Anh cúi mình và trao cho nàng một cái nhìn đánh giá. Khuôn mặt nàng căng thẳng và tái xanh, như thể không ngủ trong vài đêm liền, và ngay lập tức Zachary hiểu rằng gia đình Taylor đó hẳn phải đẩy nàng qua cả địa ngục. “Tệ lắm à?” anh dịu dàng hỏi. “Chắc họ phải thuyết phục bà rằng tôi là hiện thân của quỷ.”

“Họ có lẽ sẽ thích tôi làm việc cho quý hơn,” nàng nói, và anh bật cười.

“Tôi sẽ cố gắng không làm bà lệch lạc khỏi sự thừa nhận đó, thưa phu nhân.”

Holly chạm khẽ những đầu ngón tay lên đôi vai bé nhỏ của cô bé và giục cô bé bước lên phía trước. Về tự hào của một người mẹ đượm trong giọng nói của nàng không thể lẫn vào đâu được. “Đây là con gái của tôi, Rose.”

Zachary cúi mình, và cô bé con nhún gối một cách hoàn hảo. Rồi Rose nói mà không rời đôi mắt khỏi khuôn mặt anh. “Ông là ông Bronson phải không? Cháu và mẹ tới đây để chỉ dẫn cách sử xự cho ông.”

Zachary lia cái cười toe toét về phía Holly. “Tôi không hề nhận ra khi chúng ta đi tới thỏa thuận có nói rằng tôi sẽ thuê được cả hai người.”

Rose thận trọng với lên bàn tay đeo găng của mẹ. “Chúng ta sẽ sống ở đây phải không Mama? Ở đây có phòng cho con không?”

Zachary khụy chân ngồi xuống và nhìn chằm chằm vào gương mặt của cô bé với một nụ cười. “Ta tin rằng một căn phòng ngay bên cạnh phòng của mẹ cháu được chuẩn bị cho cháu,” anh nói với cô bé. Ánh mắt anh rơi xuống một nắm những vật lấp lánh trong đôi bàn tay của Rose. “Đây là gì vậy, tiểu thư Rose?”

“Là xâu nút áo của cháu.” Cô bé để cho cả chiều dài thả xuống mặt đất, bày ra cả một dải những chiếc nút được xâu lại một cách cẩn thận... những chiếc cúc áo được khắc vẽ những bông hoa, trái cây hoặc bướm bướm, đa số được đúc từ thủy tinh đen và một vài được tráng

men và bọc giấy lụa. “Đât là cái nút xúc dầu thơm của cháu,” Rose tự hào nói, sờ tay vào một chiếc nút lớn viền nhung. Cô bé nâng nó lên mũi và hít thật sâu. “Mama đã xúc dầu thơm của mama lên nó cho cháu, để nó có mùi rất dễ chịu.”

Khi Rose chìa cái nút về phía anh, Zachary cúi đầu xuống và khám phá ra hương hoa thơm ngát vẫn còn vương nhẹ mà anh nhận ra ngay lập tức. “Phải rồi,” anh nói êm ái, liếc nhìn lên khuôn mặt ửng hồng của phu nhân Holly. “Nó có mùi y hệt như mama của cháu.”

“Rose,” Holly nói, rõ ràng rất lấy làm bối rối, “lại đây với mẹ nào – các quý cô không được lưu lại bên xe ngựa để nói...”

“Cháu không có cái nút nào như vậy,” Rose nói với Zachary, lơ đi lời nói của mẹ khi nhìn chăm chú vào một trong những chiếc nút lớn đúc bằng vàng được trang hoàng trên chiếc áo khoác của anh.

Nhìn theo hướng chỉ của ngón tay cô bé, Zachary trông thấy một bức tiểu họa vẽ phong cảnh đi săn được chạm trổ trên bề mặt của chiếc nút áo nằm trên đỉnh của mình. Trước đây anh chưa bao giờ nhìn đủ gần để chú ý thấy nó. “Cho phép tôi niềm vinh dự được tặng thêm bộ sưu tập của cô, tiểu thư Rose,” anh nói, rồi với tay vào bên trong áo khoác để rút ra một con dao gấp nhỏ bằng bạc. Anh khéo léo cắt đứt những sợi chỉ dính nút lên áo khoác và đưa cho cô bé đang vô cùng kích động.

“Ôi, cảm ơn ông, ông Bronson,” Rose kêu lên. “Cảm ơn ông!” Một cách mau lẹ cô bé bắt đầu luồn cái nút vào chuỗi dây của mình trước khi mẹ có thể lên tiếng phản đối.

“Thưa ông Bronson,” Holly lắp bắp, “một quý ông không được lời v... vũ khí ra trước mặt các quý bà và trẻ nh...”

“Nó không phải vũ khí.” Anh lơ đãng đặt con dao vào chỗ cũ rồi đứng dậy. “Nó chỉ là một thứ dụng cụ thôi.”

“Dù sao thì nó không...” Holly ngừng ngay tắp lự khi thấy con gái mình đang làm gì. “Rose, con phải trả cái nút cho ông Bronson ngay lập tức. Nó quá cầu kỳ và quá đắt tiền cho bộ sưu tập của con.”

“Nhưng ông ấy đã tặng cho con,” Rose phản đối, những ngón tay ngăn cản làm việc điên cuồng cho tới khi cái nút được thắt lại an toàn trong chuỗi dây của mình.

“Rose, mẹ nói lại...”

“Hãy để cô bé giữ nó,” Zachary nói, cười nhả nhở trước vẻ rối bời của Holly. “Nó chỉ là một cái nút thôi mà, phu nhân.”

“Nhìn nó như được làm bằng vàng ròng, và nó là một phần của cả bộ...”

“Đi với tôi nào,” anh ngăn lại, gấp cánh tay mời gọi. “Mẹ tôi và em gái đang đợi ở phía

trong.”

Nhiều mây, phu nhân Holly bám lấy cánh tay anh. “Thưa ông Bronson,” nàng nói với tông giọng thật thấp, “Tôi đã phải rất cố gắng để đảm bảo con mình không bao giờ được nuông chiều và trở nên hư hỏng. Bởi vậy...”

“Bà thành công rồi,” anh nói, dẫn nàng lên trên những bậc thang trong khi người hầu theo ngay đằng sau cùng với Rose. “Con gái của bà rất dễ thương.”

“Cảm ơn ông. Nhưng tôi không mong Rose bị lôi cuốn vào cách sống phung phí của ông. Và tôi muốn những lời khuyên dạy của tôi liên quan con bé sẽ được tuân theo từng chữ một. Con bé phải có một lối sống kỷ luật và ngăn nắp giống như ở trang viên Taylor.”

“Tất nhiên rồi,” anh nói ngay, cố gắng trông như đã được dạy cho một bài và nhún nhường, trong khi đó những tiếng va lách cách vui nhộn từ xâu nút áo của Rose kéo lê lệt bệt dưới sàn cứ vọng lại phía sau.

Những cơn run rẩy của Holly không hề bình tĩnh trở lại khi nàng bước vào ngôi nhà mà mình đã từng một lần trông thấy nó giàu sang tới mức không thể tin nổi. Lạy Chúa, nàng thầm nghĩ với những lo lắng không ngừng, làm sao người bình thường lại có thể sống được ở đây chứ? Nàng quay lại nhìn thoáng Maude, người đang trợn trừng mắt trong câm lặng trước hàng cột bằng vàng cao hai tầng đặt dọc theo đại sảnh, và những ngọn chức đài khổng lồ tỏa ánh sáng lung linh phủ lên quang cảnh.

“Nghe nè, Mama,” Rosa kêu lên, và bắt đầu giả tiếng con vật để âm thanh bật lại từ một bên của đại sảnh sâu hun hút tận phía bên kia. “Nó vọng lại trong này!”

“Yên lặng nào, Rose.” Holly nhìn nhanh về phía Bronson, người dường như đang nén lại một nụ cười trước những trò hề của con gái nàng.

Một người phụ nữ nặng nề khoảng bốn mươi tuổi xuất hiện, còn hơn cả thô lỗ nhận mình là quản gia, bà Burney. Ngơ ngác, Maude đi theo bà Burney lên những bậc cầu thang lưng lửng bóng loáng theo phong cách baroque để lên dãy phòng trên tầng hai, nơi cô sẽ giám sát việc tháo dỡ các rương hòm.

Holly giữ Rose bên cạnh khi họ tiếp tục tới dãy phòng tiếp đón lộng lẫy. Họ bước vào một phòng khách được trang hoàng xen kẽ những tấm ván đóng tường chạm nổi một lớp nhung xanh và những tấm ván bằng vàng, và những đồ đạc kiểu Pháp được phủ một lớp vàng lá. Hai người phụ nữ đang đợi họ, cả hai đều bồn chồn đứng dậy. Người phụ nữ trẻ hơn là một thiếu nữ cao, hấp dẫn ngay từ cái nhìn đầu tiên với những lọn tóc đen quấn dày được búi lại phía trên đỉnh đầu, tiến về phía trước. “Rất hân hạnh được đón tiếp, phu nhân Holland,” cô cất tiếng, nụ cười rộng mở, mặc dù ánh nhìn tổng thể hơi lướt qua Holly khá là thận trọng.

“Em gái tôi, Elizabeth,” Bronson lầm bầm.

“Em không tin nổi vào tai mình khi Zach nói với em và mẹ rằng phu nhân sẽ tới sống ở đây,” cô gái kêu lên. “Phu nhân rất can đảm khi chịu trách nhiệm với vô số chúng em. Chúng em sẽ cố gắng để không biến đây thành một thử thách với phu nhân.”

“Không đâu,” Holly trả lời, lập tức thấy quý mến em gái của Bronson. “Tôi chỉ hy vọng sẽ giúp được em, hoặc có lẽ đưa ra vài lời chỉ dẫn mỗi khi cấp bách mà thôi.”

“Ôi, tất cả chúng em đều cấp bách cần một lượng lớn những lời chỉ dẫn đó,” Elizabeth đảm bảo với một tiếng cười lạnh lạnh.

Có một nét giống nhau rất rõ ràng giữa Bronson và em gái anh ta. Họ đều sở hữu mái tóc đen hết nhau, đôi mắt đen ánh và những nụ cười tinh nghịch. Họ đều chia sẻ cảm xúc y nhau từ một nguồn năng lượng hiếm khi được kìm nén, như thể những cái đầu nhanh nhạy và sức khỏe dồi dào không cho phép họ được xả hơi nhiều hơn vài phút vậy.

Không khó để Elizabeth lôi cuốn những người cầu hôn, Holly nghĩ. Nhưng dù sao, Elizabeth sẽ cần một người chồng hùng mạnh, bởi kết hợp với sự giàu có của anh trai và tâm hồn khoáng đạt của chính cô chứng tỏ đã làm kinh hãi rất nhiều người.

Elizabeth cười nhả nhỏ, dường như hiểu được những suy nghĩ đằng sau sự xét đoán thận trọng của Holly. “Lý do duy nhất anh Zach muốn em có được một chút đánh bóng là để tạo điều kiện dễ dàng hơn cho anh ấy sắp đặt một cuộc hôn nhân giữa em và một chàng quý tộc giàu có nào đó,” cô nói toạc. “Tuy nhiên, em nên cảnh báo cho phu nhân biết cái ý tưởng về một cuộc kết giao tuyệt vời với anh Zach thì vô cùng khác biệt.”

“Được nghe vài quan điểm của anh trai em về vấn đề này,” Holly đều đều nói, “Tôi đã chuẩn bị hoàn toàn để đứng về phía em, tiểu thư Bronson.”

Cô gái bật cười thích thú. “Ôi, em rất quý phu nhân, phu nhân à,” cô kêu lên, và quay sự chú ý vào đứa trẻ đang kiên nhẫn chờ đợi bên cạnh Holly. “Sao vậy, cháu hẳn phải là Rose.” Giọng cô dịu dàng khi tiếp tục. “Cô nghĩ cháu là cô bé xinh xắn nhất mà cô từng được gặp.”

“Cô cũng xinh nữa, như một người di gan vậy,” Rose thành thật nói.

“Rose,” Holly mắng, sợ rằng Elizabeth sẽ phản đối lời nhận xét đó, tuy nhiên cô gái trẻ chỉ bật cười.

“Cháu đáng yêu thật đó,” cô không kìm được mà phải thốt lên, rồi quỳ xuống và nghiên cứu cả chuỗi nút áo của Rose.

Khi Rose tiếp tục chứng minh sự tuyệt vời của bộ sưu tập của mình với Elizabeth, Holly hướng sự chú ý tới người phụ nữ còn lại trong phòng, người dường như thể muốn mình lúi sâu dần vào một góc phòng. Mẹ của Bronson, nàng nghĩ, và cảm thấy một mối cảm thông khi nhìn người phụ nữ đó cảm thấy không thoải mái biết chừng nào khi con trai giới thiệu bà với nàng.

Rõ ràng bà Paula Bronson đã từng là một người phụ nữ xinh đẹp, nhưng những năm tháng

làm việc và lo lắng đã cướp đi vẻ đẹp của bà. Đôi bàn tay chai sạn và nứt đỏ do công việc cực nhọc, và khuôn mặt hằn sâu vết thời gian của tuổi tác. Búi tóc được cuộn chặt và ghim lại sau đầu chắc trước kia đã từng đen nhánh, nhưng giờ chỉ còn lại những dải lụa thừa lẩn trong mái tóc bạc màu. Nhưng dù sao đi nữa nét gợi nhớ về vẻ đẹp vẫn còn lưu lại, đôi mắt ấm áp và nâu mượt như nhung. Chiến thắng được sự nhút nhát hiển hiện rõ ràng, Paula gắng thầm thì nói một tiếng chào nàng.

“Thưa phu nhân,” bà nói, ép bản thân nhìn vào luồng mắt của Holly. “Con trai tôi có cách để... để khiến người ta làm những việc họ không muốn. Tôi hy vọng việc phu nhân ở đây không trái với ý nguyện của phu nhân.”

“Mẹ à,” Zachary cắn nhần, đôi mắt đen lấp lánh vẻ thích thú. “Mẹ nói nghe cứ như con đã lôi phu nhân Holland tới đây trong gông cùm vậy. Và con chưa bao giờ khiến ai đó làm những việc họ không muốn cả. Con luôn cho họ lựa chọn.”

Ném về phía anh ta một cái nhìn ngờ vực, Holly lại gần mẹ anh ta. “Thưa bà Bronson,” nàng trầm ấm nói, nắm lấy bàn tay người phụ nữ và dịu dàng xiết lại. “Tôi xin đảm bảo, tôi ở đây với tất cả mong ước. Tôi rất vui trước viễn cảnh thấy mình trở nên hữu dụng. Ba năm qua tôi đã sống trong tang tóc và...” Nàng ngừng lại, tìm kiếm những từ đúng đắn, và Rose ngắt ngang với điều cô bé suy nghĩ được bật ra thành một lời bình luận.

“Papa của con sẽ không sống ở đây với chúng ta vì giờ papa đang ở trên thiên đường, phải vậy không mama?”

Cả nhóm người thành linh im bật. Holly liếc nhẹ về phía khuôn mặt của Zachary Bronson và thấy nó không biểu đạt cảm xúc. “Đúng vậy, con yêu,” nàng khẽ trả lời.

Việc đề cập tới George như phủ một lớp khăn tang lên toàn cảnh, và Holly vội tìm kiếm lời nói để xua đi tình trạng khó xử chợt tới này. Tuy vậy, sự im lặng càng kéo dài, dường như lại càng thêm khó khăn để phá vỡ. Nàng không thể ngừng thầm nghĩ trong một khắc tuyệt vọng rằng nếu George còn sống, nàng sẽ không bao giờ lâm phải tình này, tới sống trong ngôi nhà của những người lạ, và chấp nhận làm việc cho một người đàn ông như Zachary Bronson.

Đột nhiên Elizabeth phá tan không khí căng thẳng với một nụ cười tươi rói gượng gạo. “Rose, để cô dẫn cháu lên tầng xem căn phòng mới của cháu nha. Cháu có biết anh trai cô đã mua toàn bộ cửa hàng đồ chơi cho cháu không? Búp bê, sách nè, và cả một ngôi nhà búp bê lớn nhất mà cháu từng trông thấy nữa đó.”

Khi cô bé kêu thét lên vì sung sướng và theo sau Elizabeth ngay tức khắc, Holly nhìn Zachary trân trối với vẻ chê trách bắt đầu chớm trỗi dậy. “Cả một cửa hàng đồ chơi à?”

“Không giống như vậy đâu,” Bronson vội trả lời. “Elizabeth có xu hướng phóng đại mọi thứ. Anh ta ném một ánh nhìn cảnh báo về phía Paula, thầm lặng yêu cầu bà đồng tình với mình. “Không phải vậy sao, mẹ?”

“À,” Paula ngập ngừng, “thật sự thì, con còn hơn...”

“Con chắc phu nhân Hollan sẽ muốn đi thăm thú ngôi nhà một vòng trong khi đồ đạc được tháo dỡ,” Bronson hấp tấp ngắt lời. “Sao mẹ không đưa phu nhân đi đi?”

Rõ ràng là bị lấn át bởi sự e thẹn của mình, bà Bronson thì thầm một lời xin thứ lỗi rồi mau lẹ quay người bước đi, bỏ lại hai người đơn độc trong phòng khách.

Đối mặt với ánh nhìn phản đối của Holly, Zachary đút hai tay vào túi quần, trong khi mũi giày dẫm tiền dậm một nhịp điệu nhanh, thiếu kiên nhẫn lên sàn nhà. “Hại gì với một hoặc hai món đồ chơi thêm vào chứ?” cuối cùng anh ta cũng nói với tông giọng biết điều hơn cần thiết. “Căn phòng của cô bé như một xà lim bắt mắt vậy. Tôi nghĩ một con búp bê và một nắm sách sẽ khiến nơi đó có vẻ lôi cuốn hơn với cô...”

“Trước tiên,” Holly cắt ngang, “Tôi nghi ngờ rằng bất cứ căn phòng nào trong ngôi nhà này lại được mô tả như một xà lim. Thứ hai... Tôi sẽ không để con gái mình bị nuông chiều, bị chôn vùi và bị ảnh hưởng từ thị hiếu thừa thãi vô lối của ông đâu.”

“Tốt thôi,” anh ta nói với cái nhăn mày sung sướng. “Vậy thì chúng ta sẽ tổng khứ cái đồ chơi chết tiệt đó đi.”

“Làm ơn đừng chửi thề trước mặt tôi,” Holly nói, và thở dài. “Làm sao tôi có thể chuyển những món đồ chơi đó đi sau khi Rose đã nhìn thấy chúng chứ? Ông không biết nhiều về tội trẻ phải vậy không?”

“Không,” anh ta trả lời vẫn tắt. “Chỉ biết cách mua chuộc chúng thôi.”

Holly khẽ lắc đầu, khó chịu ban đầu đang dần chiến đấu lại với sự thích thú bất chợt nhóm lên. “Không cần thiết phải mua chuộc Rose – hoặc tôi, vì bất cứ lý do gì. Tôi đã hứa với ông rằng tôi sẽ không phá bỏ thỏa thuận của chúng ta. Và làm ơn đừng dậm chân kiểu đó... nó không phải lối cư xử đàng hoàng đâu.”

Cái nhịp bồn chồn đó ngừng ngay lập tức, và Bronson liếc về phía nàng một cái nhìn mỉa mai tăm tối. “Còn điều gì về lối cư xử của tôi mà bà muốn thay đổi nữa không?”

“Có, thật vậy.” Holly lưỡng lự khi ánh mắt họ gặp nhau. Thật kỳ quặc khi đưa ra những lời chỉ dẫn cho một người đàn ông như vậy. Đặc biệt là người có quyền lực và trông dường bề như Bronson. Dù sao đi nữa, anh ta đã thuê nàng cho mục đích chuyên biệt đó, và nàng sẽ chứng minh bản thân mình đủ sức trước thách thức này. “Ông không được đứng với hai tay đút túi quần – nó không phải là hình thể đẹp.”

“Tại sao?” anh ta hỏi, đồng thời di chuyển hai tay.

Trán nàng nhăn lại suy xét. “Tôi cho rằng bởi điều đó ngụ ý ông có thứ gì đó phải che giấu.”

“Có thể thật.” cái nhìn mải mê của anh ta lưu lại trên khuôn mặt nàng khi nàng lại gần anh

ta.

“Tôi đã được dạy dỗ nhiều khủng khiếp về dáng đi thích hợp,” Holly nói. “Các quý bà và quý ông phải tỏ vẻ điềm tĩnh trong mọi lúc. Cố gắng không được nhún vai hoặc nghiêng người, và giữ điệu bộ của ông ở mức tối thiểu.”

“Điều đó giải thích vì sao các vị quý tộc lúc nào cũng cứng đờ như xác chết,” Bronson lẩm bẩm.

Cười khẽ, Holly trang trọng nhìn lên anh ta. “Làm ơn cúi chào tôi đi,” nàng ra lệnh. “Khi ông đón chúng tôi ở bên ngoài, tôi nghĩ tôi đã phát hiện ra điều gì đó...”

Bronson thoáng nhìn về phía khung cửa của phòng khách để chắc chắn không bị ai trông thấy. “Tại sao chúng ta không bắt đầu bài học vào ngày mai? Tôi chắc chắn bà muốn đi dạo và làm quen với nơi...”

“Không có thời gian như lúc này đâu,” nàng quả quyết. “Làm ơn cúi chào đi.”

Cần nhả điều gì đó bên dưới hơi thở, anh ta làm theo.

“Đó,” Holly nhẹ nói, “ông lại làm vậy rồi.”

“Tôi đã làm gì?”

“Khi cúi mình, ông phải giữ ánh mắt không được rời khỏi người mà ông hướng tới – ông không được giấu đôi mắt của mình, kể cả trong chốc lát. Dường như điều đó rất nhỏ nhặt thôi, nhưng lại rất quan trọng.” Chỉ có những người hầu và thường dân cúi mình với luồng mắt hướng xuống, và không hay biết sự thật rằng trong giây lát đã đặt người đó vào thế bất lợi.

Bronson gật đầu, tiếp nhận điều đó một cách nghiêm túc khi nàng đã có dụng ý. Anh ta cúi đầu lần nữa, lần này nhìn chằm chằm vào nàng. Chợt Holly cảm thấy không thở nổi, không tài nào ngừng nhìn chăm chú vào phân nửa chiều sâu trong đôi mắt anh ta... quá tội lỗi và mờ mịt.

“Tốt hơn nhiều rồi,” nàng cố xoay sở nói. “Tôi nghĩ tôi sẽ dùng phần còn lại của ngày hôm nay để lập một danh sách các chủ đề chúng ta cần phải học: như cách đi đứng, các quy tắc hành xử trên đường và trong gia đình, các quy tắc thăm viếng và trong cuộc đàm luận, các nghi thức ở buổi khiêu vũ và... ông có biết nhảy không, ông Bronson?”

“Không tốt lắm.”

“Vậy thì chúng ta phải bắt đầu ngay từ bây giờ. Tôi có quen biết một vũ sư xuất sắc, người sẽ dạy ông những bước chính xác hơn hẳn về các điệu nhảy dân gian, điệu xoay tròn, điệu vũ bốn cặp, điệu valse và...”

“Không,” Bronson nói tức thì. “Chết tiệt tôi đi nếu tôi học khiêu vũ từ một tên công tử bột nào đó. Hãy thuê hẳn cho Elizabeth, nếu bà muốn. Con bé không biết nhiều về khiêu vũ hơn tôi

đầu.”

“Vậy ai sẽ dạy ông?” Holly hỏi, khiến giọng mình trở nên vô cùng kiên nhẫn.

“Bà.”

Nàng lắc đầu với tiếng cười phản đối. “Thưa ông Bronson, tôi không đủ khả năng để chỉ ông những bước nhảy phức tạp đầu.”

“Bà biết nhảy, phải không?”

“Có một khoảng khác biệt rất lớn giữa biết làm điều gì đó với dạy việc đó cho một người khác. Ông phải đồng ý cho tôi thuê một vũ sư thành thạo...”

“Tôi muốn bà,” anh ta cứng đầu nói. “Tôi sẽ trả bà cả một gia tài, phu nhân Holland, và tôi mong đợi nhận được những gì xứng đáng với đồng tiền mình bỏ ra. Dù gì tôi cũng phải học trong vài tháng tới. Vì vậy tôi sẽ học từ bà.”

“Thôi được. Tôi sẽ gắng hết sức, ông Bronson. Nhưng đừng trách tôi nếu một ngày nào đó ông tham dự vũ hội và có thể chỉ đủ xoay sở được với điệu vũ bốn cặp thôi.”

Bronson mỉm cười. “Đừng đánh giá thấp năng lực của bà, phu nhân à. Tôi chưa bao giờ được gặp người nào lại có sở trường trong việc nói với tôi phải làm gì như bà. Dĩ nhiên là trừ mẹ tôi.” Anh ta gạt cánh tay cho nàng bám. “Đi với tôi tới phòng tranh nào – tôi muốn bà xem bức da Vinci của tôi.”

“Cái gì?” Holly hỏi, giật nảy mình. “Ông không có bức nào của da Vinci, ông Bronson. Ít nhất, ông không có kể từ tuần trước, và ông sao lại có thể...” Nàng vỡ ra khi trông thấy ánh lấp lánh trong đôi mắt anh ta. “Ông đã giành được một bức của da Vinci sao?” Nàng khẽ hỏi. “Làm cách nào... ở đâu...”

“Phòng trưng bày quốc gia,” anh ta trả lời, dẫn nàng tới thư viện và phòng tranh ở phía bên kia. “Tôi phải trao đổi với vài bức tranh khác của mình và hứa dựng cho họ một góc tường để đặt bộ sưu tập tượng La Mã. Và nghiêm túc mà nói thì bức tranh đó vẫn không thuộc về tôi – tôi đã phải trả món tiền chuộc cho cả một vị vua chỉ để họ cho mượn cái thứ chết tiệt đó trong thời hạn năm năm. Bà nên có mặt ở mấy cuộc đàm phán đó. Đủ khó khăn để lập thỏa thuận với chủ ngân hàng và các thương nhân ở Luân Đôn, nhưng trong tất cả số đó, mấy lão giám đốc bảo tàng mới là những thằng con hoang tham ăn n...”

“Ông Bronson, ngôn từ của ông,” Holly khiển trách. “Ông đã giành được bức nào vậy?”

“Nàng Madonna và đứa trẻ (A Madonna and a child). Họ nói đó là một ví dụ tuyệt vời cho kỹ thuật vẽ tranh của nước Ý về các khoảng tối và sáng...”

“Chiaroscuro?” (nghệ thuật phối màu sáng tối)

“Phải rồi, chính là nó.”

“Lạy Chúa,” Holly nói, kinh ngạc tới sửng người. “Ông có một bức của da Vinci. Đó là một kỳ quan mà có lẽ vượt xa nguồn tài chính mà ông phải bỏ ra.” Có điều gì đó trong dáng vẻ của anh ta – một chút khoe khoang, một vẻ nhiệt tình trẻ con – đã gây ra một cơn đau nhói nguy hiểm, không mong đợi trong trái tim nàng. Zachary Bronson là một người đàn ông nhấn tâm mà không nghi ngờ phải khiến rất nhiều người sợ hãi. Tuy nhiên, nàng có cảm giác có một điều gì đó dễ tổn thương trong việc cần thiết được thuộc về xã hội thượng lưu đã quá kiên quyết muốn loại bỏ anh ta. Là một người đàn ông thông minh, anh ta đã đạt được tất cả những vật tô điểm cần thiết – ngôi nhà, đất đai, những con ngựa giống thuần chủng, những bức tranh và những bộ quần áo thượng hạng – nhưng mục đích sau cùng vẫn còn ở rất xa.

“Không may là vẫn còn vài thứ tôi không thể mua,” Bronson nói, như thể anh ta có thể đọc được suy nghĩ của nàng.

Holly nhìn anh ta chăm chăm trong mê hoặc. “Ông muốn thứ gì nhất?”

“Trở thành một quý ông, đương nhiên rồi.”

“Tôi không nghĩ vậy,” nàng lầm bầm. “Thật sự ông không muốn trở thành một quý ông, ông Bronson. Ông chỉ muốn vẻ bề ngoài của việc trở thành một quý ông thôi.”

Bronson ngừng lại và quay mặt lại nhìn nàng, đôi lông mày nhấc lên trong điệu bộ châm biếm thích thú.

Hơi thở của Holly tắc nghẽn khi nàng chợt nhận ra mình vừa nói điều gì. “Thứ lỗi cho tôi,” nàng vội nói. “Tôi không biết sao tôi lại...”

“Bà nói đúng. Nếu tôi thực sự là một quý ông, thay vì chỉ cố gắng bắt chước như một con khỉ, tôi sẽ không bao giờ thành công trong kinh doanh. Những quý ông thật sự không có những cái đầu cũng như sự quyết tâm để kiếm tiền.”

“Tôi không tin là vậy.”

“Ô kìa? Bà cứ thử nêu tên một quý ông thực thụ mà bà biết có thể giữ vững được công việc làm ăn của mình trong giới kinh doanh xem.”

Holly nghĩ trong một lúc lâu, lục tìm trong im lặng danh sách những người đàn ông nổi tiếng là nhạy bén với thời cuộc. Tuy vậy, những người thật sự được gọi là những doanh nhân, thành công theo cách Bronson đề cập, đã mất đi tất cả các thanh danh hào nhoáng và sự liêm chính đã từng vạch rõ để miêu tả họ như những quý ông đích thực. Ngượng ngịu nàng ngẫm nghĩ đặc tính của một người đàn ông rất dễ dàng bị phá hủy bởi việc truy lùng vinh quang về mặt tài chính. Một người không thể dong buồm vượt qua dông bão mà không phải hứng chịu bất kỳ tổn thất nào mà thời tiết khắc nghiệt đem lại.

Bronson mỉm cười tự mãn trước khuôn mặt câm lặng của nàng. “Chính xác.”

Nhíu mày, Holly bước tới bên anh ta, giờ đã nghiêng mình để níu lấy tay anh ta. “Khuếch trương sự giàu có không nên là mục tiêu cuối cùng trong đời của một người đàn ông, ông Bronson à.”

“Tại sao không?”

“Tình yêu, gia đình, tình bạn... nhưng thứ đó làm nên vấn đề. Và chúng là những thứ dứt khoát nhất không thể đem ra mua bán.”

“Có lẽ bà sẽ ngạc nhiên,” anh ta nói, và nàng không thể ngăn mình bật cười trước lời giễu cợt đó.

“Tôi chỉ hy vọng rồi đây, ông Bronson, ông sẽ gặp gỡ một ai đó hoặc một điều gì đó để ông vui vẻ từ bỏ gia sản của mình. Và tôi hy vọng tôi sẽ ở đó để được chứng kiến nó xảy ra.”

“Có lẽ bà sẽ được toại nguyện,” anh ta nói, rồi hướng nàng xuống một hành lang dài, mờ sáng khác.

Mặc dù Holly luôn vui mừng thức giấc trước cảnh tượng cô con gái bé nhỏ của mình nhảy tót lên giường cho một nụ hôn chào buổi sáng, ngày hôm nay nàng cưỡng lại rồi dần tỉnh khỏi giấc ngủ mơ màng. Uể oải lắm lắm, nàng rúc sâu hơn nữa vào chiếc gối, trong khi Rose nhảy cẫng lên quanh nàng.

“Mama,” cô bé gọi, tụt vào bên dưới chiếc mền ấm áp. “Mama, dậy đi! Mặt trời ló ra rồi, và hôm nay là một ngày đáng yêu. Con muốn chơi trong vườn. Và thăm chuồng ngựa. Ông Bronson có rất nhiều ngựa, mama có biết không?”

Maude lựa đúng lúc đó để bước vào phòng. “Ông Bronson có tất cả mọi thứ,” tới từ lời nhận xét gượng gạo của cô hầu gái, và Holly ngồi lên từ đồng gối với một tiếng cười nghệt lại. Hối hả, Maude rót một một chậu nước nóng đặt trên tấm thảm hoa lát trên chiếc kệ rửa mặt và lôi ra một chiếc bàn chải bằng bạc và một bộ lược cài, kèm theo các vật dụng khác nhau.

“Buổi sáng tốt lành, Maude,” Holly nói, không hiểu sao lại thấy rất phấn khởi. “Cô ngủ ngon chứ?”

“Vâng, và cả Rose của chúng ta cũng vậy. Tôi ngờ rằng cô bé đã rút kiệt sức khi chơi với tất cả đồ chơi đó. Cô cảm thấy sao rồi, phu nhân?”

“Tôi có một giấc ngủ diệu kỳ.” Sau vài đêm trần trọc rồi thức dậy lúc nửa đêm bủa vây với sự nghi ngờ, cuối cùng Holly cũng không thể cưỡng lại nổi một giấc ngủ sâu. Nàng cho đó chẳng qua chỉ là phản ứng tự nhiên khi cảm thấy dễ chịu, giờ họ đã ở dưới mái nhà của ông Bronson và không còn cơ hội nào để suy nghĩ lại được nữa. Và họ đã được ở cho một dãy phòng đáng yêu, rộng rãi và thoáng đãng, được trang trí với những tấm ván màu be, phốt hồng và trắng sữa. Những khung cửa sổ được che bởi vải ren Brussel, và những chiếc ghế bành kiểu Pháp được phủ với thảm Gobelin. Chiếc giường được chạm đục theo motif vỏ sò cuộn* rất phù

hộp với chiếc tủ cỡ đại đặt phía bên kia của căn phòng.

(curling shell motif, cái này em dịch không chắc lắm 🤔, nói chung đó là cái giường kiểu có

kiểu trang trí hình vỏ sò như vậy

Holly rất hài lòng vì phòng của Rose nằm ngay sát phòng mình, thay vì được sắp ở tầng trên nơi thường được đặt làm phòng trẻ. Phòng cô bé chứa đầy những đồ đạc dành cho trẻ em làm từ gỗ anh đào, kệ sách chật ních với những cuốn sách in tranh vẽ tuyệt đẹp, và chiếc bàn màu nâu đỏ được đặt bên dưới một ngôi nhà búp bê đồ sộ nhất mà Holly từng thấy. Tất cả chi tiết của thứ đồ chơi đó đều hoàn hảo tới kinh ngạc, từ những tấm thảm Aubusson trải trên sàn cho tới những ngôi làng tí hon và những chú gà được treo trên gác bếp.

“Đêm qua tôi đã có một giấc mơ tuyệt vời,” Holly ngáp và dụi dụi đôi mắt. Nàng ngồi hẳn dậy và bắt đầu chất lại đồng gối mìn. “Tôi đi dạo trong khu vườn trồng toàn hoa hồng đỏ... chúng đều rất lớn, với những cánh hoa mượt như nhung, và chúng dường thật tới nỗi tôi thực sự có thể hít hương thơm của chúng. Và điều đặc biệt nhất là, tôi có thể ôm những cành hoa bao nhiêu tùy thích, và không có một chiếc gai nào cả.”

“Cô vừa nói là hoa hồng đỏ à?” Maude thoáng nhìn nàng, đôi mắt sáng lên với vẻ hứng thú. “Họ nói rằng mơ về những bông hồng đỏ nghĩa là cô sẽ sớm gặp may mắn trong tình yêu đó.”

Holly giật mình nhìn về phía cô, rồi lắc đầu với một nụ cười khao khát. “Tôi đã từng nghe về chuyện đó.” Khẽ nhìn về cô bé đang ôm mình, nàng hôn lên đỉnh mái đầu lăn quăn của Rose. “Tất cả tình yêu của mẹ là dành cho con và papa của con,” nàng thì thầm.

“Mẹ vẫn có thể yêu papa khi papa ở trên thiên đường à?” Rose hỏi, với tay qua tấm khăn trải giường bằng lụa thêu để lấy con búp bê cô bé đã đem vào phòng với mình.

“Tất nhiên rồi. Con và mẹ vẫn có thể thương yêu nhau kể cả khi chúng ta không ở cùng nhau, có phải không nè?”

“Dạ phải, Mama.” Rose tươi cười với nàng và chìa con búp bê về phía trước. “Mẹ nhìn nè – một trong những bạn búp bê mới của con đó. Đây là bạn búp bê yêu thích nhất của con.”

Holly để ý con búp bê với một nụ cười thán phục. Đầu, đôi cánh tay và đôi chân được làm bằng sứ và được tráng với lớp men bóng sang trọng, và nét mặt được vẽ công phu ứng hồng lên bên dưới những dải tóc thật được bện lại cùng lúc. Con búp bê mặc một chiếc váy lụa xa hoa được tô điểm những hàng nút, những chiếc nơ bướm và những đường xếp nếp, và một đôi giày màu đỏ được vẽ lên đôi chân nữa.

“Thật đáng yêu,” Holly thành thực nói. “Tên bạn ấy là gì, con yêu?”

“Tiểu thư Crumpet.”

Holly bật cười. “Mẹ có cảm giác con và bạn ấy sẽ hứng thú cùng nhau tham gia rất nhiều tiệc trà.”

Rose ôm con búp bê vào lòng và nhìn Holly qua cái đầu bé nhỏ của nó. “Chúng ta có thể mời ông Bronson dự một trong những tiệc trà của chúng ta không hả Mama?”

Nụ cười của Holly nhạt dần khi nàng trả lời, “Mẹ không nghĩ là có thể đâu Rose. Ông Bronson là một người rất bận rộn.”

“Ôi.”

“Ông Bronson đó còn là một người lạ nữa,” Maude tham gia, đem tới một chiếc áo choàng trắng viền đăng ten từ chiếc tủ rồi giữ lấy khi Holly trượt đôi cánh tay qua hai tay áo. “Sáng nay tôi đã nói chuyện với vài gia nhân – tôi phải tự đi lấy nước nóng, khi dường như chẳng có ai thèm tới đây khi chuông rung – và họ có vài điều nói về ông ta.”

“Như là?” Holly lơ đãng hỏi, giấu đi thoáng tò mò của mình.

Khoa tay để Rose tiến lại bên cô, Maude mặc cho cho cô bé quần áo nhỏ và một đôi vớ bằng vải cotton dày. “Họ nói ông ta là một ông chủ tốt và không có ai muốn thêm bất cứ điều gì nữa. Nhưng căn nhà không được điều hành tốt lắm. Người quản gia, bà Burney, và tất cả những người hầu khác đều biết rằng ông Bronson không có chút ý tưởng sơ sài nhất nào và những việc thật sự diễn ra trong các gia đình thượng lưu.”

“Và vậy là họ đã lợi dụng sự thiếu am tường của ông ta trong vấn đề này,” Holly kết luận, khẽ lắc đầu chê trách. Ngay khi đó nàng tự nhủ với bản thân rằng nếu mình không hoàn thành được việc gì khác trong suốt thời gian ở đây, thì ít nhất nàng cũng đảm bảo rằng những gia nhân sẽ được vài chỉ dẫn chu đáo. Chắc chắn Zachary Bronson xứng đáng với sự phục vụ đúng đắn từ những người làm của mình.

Dù sao đi nữa, những lời tiếp theo của Maude đã xua đi tất cả những mối dây cảm xúc bao dung. Chỉnh lại chiếc váy trắng viền đăng ten trên đầu Rose, người hầu gái đã bảo bầm đôi tai của đứa trẻ được phủ kỹ trước khi cô tiếp tục. “Thưa phu nhân, họ nói, rằng ông Bronson rất hoang dã. Đôi khi ông ấy vẫn tổ chức những buổi tiệc ở đây, với rượu, bài bạc và những cô gái điếm trong tất cả mọi góc, và những vị khách đều là những người tai tiếng. Sau mỗi lần diễn ra

– vào một trong các buổi tối như vậy, họ đều phải chuyển những tấm thảm và đồ đạc lại chỗ cũ trong vài căn phòng...”

“Maude!” Rose ngo nguẩy thiếu kiên nhẫn bên dưới chiếc váy xếp nếp phủ lên đầu.

“Và họ nói rằng ông Bronson là người đàn ông dâm dăng nhất trong số đó,” Maude nói, dường như càng được khích lệ bởi vẻ mặt ghê sợ không lời của Holly. “Ông ta không dẫn đo giữa những người người thợ giặt và các vị nữ công tước, ông ta sẽ đuổi theo bất cứ thứ gì bên dưới tà váy của cô ta. Một trong những người hầu, Lucy, đã nói rằng cô ấy từng trông thấy ông ta với hai người đàn bà cùng một lúc.” Chợt nhận ra Holly có vẻ không hiểu ý của mình là gì, Maude thêm vào một tiếng thì thầm, “ở trên giường, thưa phu nhân!”

“Maude,” giọng của Rose la lên từ chiếc váy đang quấn quanh người. “Cháu không thờ được!”

Trong khi Maude kéo chiếc váy xuống và bận rộn với việc thắt dải khăn ở thắt lưng của Rose, Holly ngồi trong im lặng giáng xuống và trầm ngâm trước thông tin vừa biết. Hai người đàn bà cùng một lúc sao? Nàng chưa bao giờ nghe một điều tương tự, thì làm sao có thể tưởng tượng được bằng cách nào hay tại sao mà nó thể diễn ra nổi. Một cảm giác khó chịu không thể chối cãi cuốn lấy nàng. Dường như Zachary Bronson vô cùng thân thuộc với sự suy đồi. Bút rút, làm nàng tự hỏi sao lại có thể tác động lên một người đàn ông như anh ta. Chắc chắn phải điên mới thử làm điều đó. Ừm, Bronson sẽ phải thay đổi thói quen thôi. Sẽ không một người có tai tiếng xấu được mời tới đây nữa, và không cờ bạc hay những hành vi phóng túng thuộc bất cứ hình thức nào. Giây phút đầu tiên nghe được một lời bóng gió về điều gì sẽ sắp xảy ra, nàng, Rose và Maude sẽ rời khỏi trang viên này ngáp lập tức.

“Ông chủ là một đấu sĩ săn thưởng, cô đã từng nghe chưa?” Maude hỏi Holly, với tay tới chiếc lược để bắt đầu tấn công những nút tóc rối trên mái tóc của Rose.

Cô bé thờ dãi và chờ đợi với sự kiên nhẫn kỳ lạ, ánh mắt chăm chú một cách thiết tha lên tiểu thư Crumpet. “Cô đã sắp xong chưa?” cô bé hỏi, khiến tiếng cười bật ra từ người hầu gái.

“Tôi sẽ xong ngay khi chải hết những con chuột hư đồn ra khỏi tóc cô, tiểu thư!”

“Rồi, tôi có nghe về chuyện đó,” Holly nói, trán nhăn lại vì hiếu kỳ.

“Khoảng hai năm trước hoặc hơn, người gác cổng James đã nói cho tôi biết,” Maude thuật lại. “Một đấu sĩ với khớp tay để trần, ông Bronson đó, và ông ta đã đem về nhà tiền thưởng tất cả những lần lao lên vũ đài. Cô có thể tin là James thực sự từng trông thấy ông ta thi đấu, rất lâu trước khi ông Bronson kiếm được gia tài không? James nói rằng ông Bronson là người đàn ông đáng đẹp nhất mà anh ta từng trông thấy, với hai cánh tay mà người ta không thể vòng nổi đôi bàn tay qua nó và một cái cổ to mập như một chú bò. Và ông ta có thể thi đấu rất trầm tĩnh như người ta mong muốn, không bao giờ để bản thân nổi giận. Một nhà vô địch hoàn hảo cho những cú đấm.”

Can đảm của Holly tụt xuống theo mỗi từ mà người hầu gái nói. “Ôi, Maude ơi... chắc tôi phải điên mất rồi mới đưa tất cả chúng ta tới đây. Sẽ là vô vọng khi cố thử dạy cho ông ta bất cứ điều gì về phép tắc lễ nghi.”

“Tôi không nghĩ vậy đâu, phu nhân,” Maude đáp, khi hân hoan hất những lọn tóc vàng về một bên để tạm thoát khỏi kiểu tóc của mình. “Sau tất cả con đường để đi lên từ vũ đài tới trang viên đẹp lạ kỳ nhất Luân Đôn. Chắc chắn việc trở thành quý ông chỉ là thêm một bước nữa thôi.”

“Nhưng đó sẽ là bước dài nhất so với tất cả,” Holly nhả nhó nói.

Rose nhặt lên con búp bê và tiến lại bên cạnh giường. “Con sẽ giúp mẹ, Mama. Con sẽ dạy ông Bronson tất cả cách sử xự cho ông ấy.”

Holly trao cho con gái một nụ cười yêu thương. “Con thật ngọt ngào khi muốn giúp mẹ, con yêu. Nhưng mẹ muốn con ít tiếp xúc với ông Bronson thôi con yêu. Ông ấy... không phải một người đàn ông tốt.”

“Dạ, thưa Mama,” Rose nghiêm túc nói, thốt ra một tiếng thở dài thất vọng.

Vì Maude đã chỉ rõ, dù có rung bao nhiêu lượt chuông cũng chẳng thể gọi nổi một người hầu vào phòng, và cuối cùng Holly cũng từ bỏ với một tiếng thở dài. “Nếu chúng ta đợi một người hầu đem bữa sáng tới phòng trẻ cho Rose thì con bé chết đói mất,” nàng lầm bầm. “Sáng nay tôi sẽ nói chuyện với bà Burney, và có lẽ bà ấy sẽ giải thích tại sao mà không một ai trong tám mươi người hầu lại không thể trèo nổi lên những bậc cầu thang.”

“Họ không tốt đẹp gì đâu, thưa phu nhân,” Maude ủ ê nói. “Không một người nào được ban phúc trong số họ. Khi đi qua phòng của những người hầu vào sáng nay, tôi đã trông thấy một chị hầu với cái bụng phình ra như vậy nè - ” cô diễn tả bụng bầu “- và một cô nữa thì hôn nhau say đắm – ngay trong sảnh, cô có tưởng tượng được không – và một cô gái khác thì đang ngủ ngay trên bàn. Một người gác cửa thì đi ra với mái tóc rắc bột một nửa, và một người khác thì đang phàn nàn làm sao mà chẳng có ai có giặt quần ống túm cho cậu ta vào ngày giặt đồ...”

“Làm ơn, đừng nói thêm nữa,” Holly cầu xin trong tiếng cười lo lắng, giữ đôi bàn tay trong điệu bộ bất lực. “Có quá nhiều việc mà tôi khó có thể biết phải bắt đầu từ đâu nữa.” Nàng cúi xuống cô con gái đang chẳng hiểu chuyện gì và hôn cô bé thật kêu. “Rose cưng à, sao con không đưa tiểu thư Crumpet xuống tầng, và chúng ta có thể tìm một chút đồ ăn sáng?”

“Ăn sáng với mẹ sao?” cô gái nhỏ kêu lên rạng rỡ. Như những đứa trẻ khác ở cùng địa vị, cô bé đã quen với việc dùng bữa sáng của mình trong phòng trẻ. Dùng bữa với người lớn tuổi là một đặc quyền theo thường lệ chỉ được áp dụng với một độ tuổi thích hợp, khi nào những đứa trẻ đã hình thành được lối cư xử quý phái của mình.

“Chỉ sáng nay thôi,” Holly nói với một tiếng cười, dịu dàng chỉnh lại cho thẳng chiếc nơ bướm màu xanh to dùng trên đỉnh đầu cô bé. “Và mẹ cực kỳ hy vọng con sẽ là một tấm gương

tốt cho gia đình Bronson noi theo.”

“Ôi, dạ được !” Giữ lấy tiểu thư Crumpet một cách chắc chắn, Rose bắt đầu hướng dẫn cho cô búp bê của mình những điểm quan trọng để xử lý ra sao cho giống với một quý cô.

Dù sao đi nữa Holly đã xoay sở được để dẫn con gái và người hầu tới phòng ăn sáng, nơi đang thoát ra một mùi hương rất ngon miệng. Phòng ăn sáng, với những khung cửa sổ cao hướng tầm nhìn ra khu vườn lộng lẫy và những bức tường được ghép ván theo chủ đề trái cây mạ vàng, rất là thu hút. Phần bên của chiếc bàn được đặt đầy những đĩa được giữ ấm bởi những chiếc khay bạc hình vòm và những ngăn xoay bằng sứ được xếp thành tầng. Sáu chiếc bàn tròn nhỏ sáng lấp lánh bên dưới ngọn đèn chùm bằng pha lê.

Elizabeth Bronson đã ngồi sẵn ở một trong số những chiếc bàn, đang nâng một chiếc tách sứ thanh mảnh lên môi. Khi trông thấy Holly, Maude và Rose bước vào trong phòng, cô liền trao cho họ một nụ cười rạng rỡ. “Buổi sáng tốt lành,” cô vui vẻ nói. “Sao vậy Rose, cháu sẽ dùng chung bữa sáng với chúng ta phải không? Thật vui quá. Cô hy vọng cháu sẽ ngồi bên cạnh cô.”

“Và tiểu thư Crumpet nữa được không?” Rose hỏi, giơ lên con búp bê mới của mình.

“Tiểu thư Crumpet sẽ có một chiếc ghế của riêng,” Elizabeth nói vẻ quan trọng, “và ba chúng ta sẽ thảo luận các kế hoạch của chúng ta trong ngày hôm nay nha.”

Cười khúc khích vì thích thú khi được đối xử như người lớn, Rose hướng về phía Elizabeth nhanh nhất có thể. Maude im lặng chuẩn bị phần ăn sáng cho đứa trẻ, như thể muốn chứng minh cho những người làm thấy một người hầu được đào tạo bài bản nên xử trí những bốn phận của cô ấy ra sao.

Holly đi tới tủ búp phê, nơi Zachary Bronson đang làm ngập đĩa của mình với cơ man nào là trứng, thịt nguội, bánh mì và rau. Mặc dù ăn mặc như một quý ông với áo choàng màu than xám cho buổi sáng, quần đen và một chiếc áo ghi lê mặc bên trong, thì trong anh ta vẫn có chút nét kẻ cướp. Nàng cho là anh ta sẽ chẳng bao giờ có thể hoàn toàn rũ bỏ bầu không khí đường phố dày dạn vẫn núp bên dưới vẻ ngoài được chải chuốt kỹ lưỡng kia được. Ánh mắt quan sát tầm tối của anh ta là nguyên nhân của một cơn run rẩy bò dưới phần xương mạt sườn của nàng. “Xin chào,” anh ta lầm rầm. “Tôi hy vọng bà ngủ ngon?”

Nhớ lại những tai tiếng từ lối cư xử hoang dã của anh ta, Holly lịch sự đáp lại, còn hơn một nụ cười lạnh nhạt. “Rất ngon, cảm ơn ông. Tôi nghĩ chúng tôi tới vừa kịp lúc để chúng ta có thể ăn sáng cùng nhau.”

“Tôi đã bắt đầu dùng được một lúc rồi,” Bronson thích thú đáp lại. “Đây là đĩa thứ hai của tôi.”

Holly cảm thấy đôi lông mày của mình nhấc lên vài cm khi nàng trông thấy cả núi thức ăn anh ta có ý định tiêu thụ.

Vừa ngay lúc đó người quản gia bước vào căn phòng, và Holly trao cho bà ta một ánh nhìn dò hỏi. “Ngày tốt lành, bà Burney... và bà thấy đó, tôi đã đưa con gái tôi xuống đây dùng bữa sáng, bởi vì dường như chẳng có ai trả lời tiếng chuông cả. Tôi đang tự hỏi có lẽ đây bị đứt chẳng?”

“Chúng tôi vô cùng bận rộn thừa phụ nhân,” người quản gia đáp, nét mặt chẳng biểu hiện gì nhiều ngoại trừ phần kéo căng không mấy hài lòng quanh đôi mắt và cái miệng. “Những người hầu không thể trả lời tiếng chuông ngay trong chốc lát sau khi nó được rung được.”

Cưỡng lại cảm dỗ hỏi coi đã bao giờ những người hầu đáp lại những tiếng chuông rung chưa, Holly kiên quyết sẽ làm rõ vấn đề với bà Burney vào một lúc khác trong ngày hôm nay. Người quản gia dọn ra thêm đồ dùng bằng bạc và rời căn phòng.

Cầm trên tay đĩa đồ ăn nặng nề của mình, Bronson nấn ná ở tủ búp phê khi Holly chọn một vài món ăn cho bữa sáng của mình – một lát bánh mì nướng, một muống đầy trứng, và một chút sa lát. “Sáng nay tôi có công việc phải giải quyết,” anh ta lưu ý. “Tôi có thể bắt đầu bài học sau bữa trưa, nếu hợp ý bà.”

“Vây cũng được,” Holly nói. “Thật sự thì, tại sao chúng ta không lên một lịch trình tương tự cho tất cả mọi ngày chứ? Tôi sẽ chỉ dẫn cho em gái ông vào buổi sáng, và bài học của ông sẽ diễn ra trong lúc Rose ngủ trưa.”

“Không phải lúc nào tôi cũng rảnh vào giữa ngày,” Bronson trả lời.

“Có lẽ trong những lần đó, tôi và ông có thể sắp xếp vào buổi tối, sau khi Rose đi ngủ,” Holly gợi ý, và Bronson gật đầu tán thành. Với những sắp xếp đã được ổn thỏa, Holly đưa cho Bronson đĩa của nàng. “Ông có thể đem đĩa của tôi tới bàn ăn sáng, thưa ông. Trong trường hợp khi một người hầu không có sẵn ở đó để thực hiện hiện việc phục vụ này, một quý ông có thể đề nghị sự giúp đỡ của mình với một quý bà.”

“Tại sao tôi lại phải đem dùm đĩa của một người phụ nữ khi cô ta hoàn toàn có khả năng tự mình làm được?”

“Bởi vì một quý ông phải hành động như một người đầy tớ của một quý bà, thưa ông Bronson. Ông ấy phải làm hết sức có thể cho bà ấy cảm thấy thoải mái và tiện lợi.”

Một nhánh lông mày của anh ta cong lên. “Các quý bà toàn làm những việc còn hơn cả nhàn rỗi đó chứ.”

“Hầu như không đâu thưa ông,” Holly trả lời, chọi lại tông giọng khô khan của anh ta. “Chúng tôi dành từng phút khác trong cuộc sống để chăm lo cho những đứa trẻ, quản lý sổ sách trong gia đình, đi thăm người bệnh khi cần thiết, giám sát công việc tu bổ, giặt giũ, các bữa ăn, và lên lịch trình cho các hoạt động xã hội của những ông chồng.”

Bronson nhìn nàng đắm đắm với đôi mắt đen láy lấp lánh tiếng cười. “Đó là những gì tôi có

thể trông đợi ở một người vợ à? Vậy thì tôi sẽ muốn mau chóng cưới một cô.”

“Một ngày nào đó tôi sẽ chỉ cho ông những quy tắc để tìm hiểu các vị tiểu thư một cách thích hợp.”

“Tôi khó có thể chờ được,” anh ta dịu dàng trả lời.

Bronson đem đĩa của họ tới cùng chiếc bàn mà Elizabeth và Rose đang ngồi. Trước khi Holly có thể chỉ cho anh ta biết cung cách ngồi bên cạnh một quý bà, Rose nhìn Bronson với đôi mắt tò mò sáng rỡ và hỏi một câu gần như khiến Holly ngất xỉu.

“Thưa ông Bronson,” cô bé thổ thển một cách ngây thơ, “tại sao ông lại ngủ với hai người phụ nữ ở bữa tiệc của ông vậy?”

Choáng váng, Holly nhận ra Rose đã nghe lỏm cuộc trò chuyện của nàng từ lúc sớm với Maude. Maude dừng hẳn việc lấy thức ăn cho cô bé, chiếc đĩa sứ đắt tiền trượt khỏi tay và rơi loảng xoảng trên bàn.

Elizabeth ghen một miếng thức ăn, bằng cách nào đó đã cố nuốt chửng và giấu khuôn mặt đỏ sẫm với chiếc khăn ăn. Khi làm được, cô liếc về phía Holly với đôi mắt tràn ngập cân bằng giữa hốt hoảng và nô giỡn, rồi nói với một tiếng lầm bầm ghen ghen. “Thứ lỗi cho em – chiếc giày bên phải bị kẹt sao đó – em tin là em phải đi thay một đôi khác.” Cô vội vàng bỏ chạy ngay lập tức, để lại những người còn lại trong phòng nhìn Bronson trừng trừng.

Trong tất cả bọn họ, Bronson là người duy nhất chẳng có chút phản ứng thấy được nào, giữ lại một nụ cười châm biếm trầm tư trên miệng. Chắc phải anh ta là một tay chơi bài rất, rất giỏi, Holly nghĩ.

“Những lần các vị khách bắt đầu cảm thấy mệt ở những buổi tiệc của ta,” Bronson nói với đứa trẻ, cái giọng sự-thực-nó-vậy. “Ta đơn thuần chỉ giúp họ nghỉ ngơi mà thôi.”

“Ồ, cháu hiểu rồi,” Rose tươi cười nói.

Holly gắng tìm lại giọng nói của mình. “Tôi tin con gái tôi đã ăn xong bữa sáng rồi, Maude.”

“Vâng, thưa phu nhân.” Người hầu gái xông lên trong sợ hãi để kéo cô bé dậy và rời khỏi cái cảnh tượng xấu hổ đó.

“Nhưng Mama,” Rose phản đối, “Con vẫn chưa...”

“Con có thể cầm đĩa của con lên phòng trẻ,” Holly nói chắc nịch, sắp xếp chỗ ngồi cho mình như thể chưa có gì khiếm nhã xảy ra. “Ngay lập tức, Rose. Mẹ muốn thảo luận vài điều với ông Bronson.”

“Tại sao con chẳng bao giờ được ăn với người lớn vậy?” đứa bé buồn rầu hỏi, đi theo Maude rời khỏi căn phòng.

Bronson ngồi bên cạnh Holly, ánh mắt thận trọng lướt xẹt qua khuôn mặt phê phán của nàng. “Hình như những người hầu đã bàn tán thì phải,” anh ta lẩm bẩm.

Holly khiến giọng mình lãnh đạm và nhanh nhẹn hết sức có thể. “Thưa ông Bronson, sẽ không có thêm ‘giúp các quý bà nghỉ ngơi’ nữa trong căn nhà này một khi chúng tôi đang lưu lại đây, dù với một hoặc hai, hay bất cứ con số nào khác. Tôi sẽ không để con gái tôi khó tránh khỏi việc bàn luận đến những chủ đề không đúng đắn. Hơn nữa, mặc dù người làm nợ ông sự tôn trọng như một việc đương nhiên, cũng sẽ giúp đỡ rất nhiều nếu ông ăn ở theo cái lối *xứng đáng* với sự tôn trọng của họ.”

Còn hơn cả trông xấu hổ hay ngượng ngùng, Bronson đáp trả cái nhìn cứng rắn của nàng với một nét quắc mắt giận dữ. “Nhiệm vụ của bà là chỉ dẫn cho tôi về một vài vấn đề xã giao, thưa phu nhân. Làm cách nào mà việc quản lý cuộc sống cá nhân của tôi lại liên quan tới bà vậy.”

Nàng cầm đĩa lên và gẩy ra một vài quả trứng vàng quanh đĩa của mình. “Không may là, ông không thể tách rời cuộc sống cá nhân của ông ra khỏi các hoạt động xã hội được, thưa ông. Không một ai có thể kiểm tra phẩm hạnh của mình ở cánh cửa như kiểm tra một chiếc nón, và đội chúng lên đầu khi ông ta rời đi được.”

“Tôi có thể.”

Ngạc nhiên bởi lời xác nhận điềm tĩnh của anh ta, Holly bật ra một tiếng cười không tin. “Nhìn bề ngoài thì có vẻ ông nghĩ như vậy thật!”

“Đừng gắng nói với tôi rằng đời sống cá nhân của bà lúc nào cũng có thể đứng thẳng trước sự soi mói của công chúng, thưa phu nhân. Vầng hào quang của bà chưa hề suy suyển dù chỉ một chút hay sao?”

Phát hiện nàng đang nắm chặt chiếc nĩa của mình như thể nó là một vũ khí phòng thủ, Holly đặt thứ đồ dùng đó xuống. “Chính xác thì ông đang hỏi điều gì vậy?”

“Bà chưa bao giờ say rượu? Chưa bao giờ đánh bạc sạch nhẵn số tiền bà có? Chưa bao giờ nguyên rửa như một thủy thủ khi không giữ được bình tĩnh? Chưa bao giờ cười trong nhà thờ? Chưa bao giờ nói điều gì xấu xa sau lưng người bạn thân thiết của bà sao?”

“À, tôi...” nàng nghiêm túc lục lọi trong ký ức, thấy rõ được ánh mắt trông đợi của anh ta. “Tôi không nghĩ vậy.”

“Chưa bao giờ?” Bronson dường như bị chao đảo bởi câu trả lời. “Dành quá nhiều thời giờ ở chỗ người thợ may chăng?” anh ta hỏi, như thể đang hy vọng vượt quá việc kỳ vọng nàng đã từng dính vào lỗi lầm trầm trọng nào đó.

“Ừm, có một điều.” Holly vuốt nhẹ làn vạt áo của mình. “Tôi quá thích những chiếc bánh. Tôi có khả năng ăn hết cả một đĩa đầy mỗi khi ngồi xuống. Tôi dường như không thể ngăn nổi

bản thân mình.”

“Những chiếc bánh,” anh ta lẩm bẩm với sự thất vọng rõ ràng. “Đó là lỗi lầm duy nhất của bà à?”

“Ồ, nếu chúng ta đang thảo luận về những nhược điểm thì tôi cũng có một vài,” nàng nhất quyết với anh ta. “Dễ chiều theo bản thân nè, ngoan cố nè và tôi cũng phải vật lộn với tính kiêu căng nữa. Nhưng đó không phải vấn đề với cuộc thảo luận này, thưa ông Bronson. Chúng ta đang nói về những thói quen *của ông* chứ không phải của tôi. Và sự thật là, nếu muốn cư xử đàng hoàng như một quý ông, ông không bao giờ được phép để những nhu cầu cấp thấp của mình chế ngự những thứ cao hơn được.”

“Tôi không có nhu cầu cao hơn nào cả, phu nhân Holland.”

“Không nghi ngờ gì sẽ thoải mái hơn – và dễ chịu hơn – khi đòi hỏi như vậy. Dù sao đi nữa, một người đàn ông không bao giờ có thể làm chủ bản thân cho tới khi anh ta có thể kiểm soát được những cơn bốc đồng trong dự vọng của mình. Và khi hành vi đó trở nên quá mức, nó sẽ dẫn tới sự thoái hóa về tâm trí và thể xác.”

“Sự thoái hóa,” anh ta lặp lại một cách nghiêm trọng. “Với tất cả những mối lưu tâm mà tôi có quyền được hưởng, tôi chưa bao giờ để ý bất kỳ một tác động tai hại nào đó, thưa phu nhân.”

“À, một ngày nào đó ông sẽ thấy. Sẽ gây hại đến sức khỏe của một người đàn ông khi chiều theo bất cứ một thèm khát quá độ nào, dù là thức ăn, tinh thần hay... hay...”

“Hoạt động tình dục?” anh ta giúp đỡ.

“Phải. Vì vậy cho nên tôi hy vọng từ bây giờ ông sẽ hoạt động có chừng mực trong tất cả những vấn đề đó. Tôi nghĩ ông sẽ hài lòng khi phát hiện ra những lợi ích tích cực sẽ đem lại cho tính khí của ông.”

“Tôi không phải một lễ sinh nhà thờ, phu nhân Holland. Tôi là một người đàn ông, và mọi đàn ông đều có những nhu cầu nào đó. Nếu bà lưu tâm tới hợp đồng của chúng ta, chẳng có việc đề cập gì tới các hoạt động trên chính chiếc giường của tôi...”

“Vậy thì khi ông phải nhờ những cô gái bán hoa, hãy dẫn họ tới chỗ khác,” Holly nói. Mặc dù nàng không cao giọng, nhưng câu nói thấm đẫm chất thép. “Xa khỏi sự để ý của mẹ ông, em gái ông, con gái tôi... và tôi. Tôi nhất định phải được ở một nơi đứng đắn và nhận được sự tôn trọng, và tôi sẽ không ở lại dưới cùng một mái nhà với những chuyện kiểu đó diễn – ra.”

Ánh mắt họ thách thức nhau trong chốc lát. “Bà đang nói rằng tôi không thể nằm với một người đàn bà trong ngôi nhà của chính mình,” anh ta nói, như thể không thể tin sự cả gan của nàng. “Trong giường của chính tôi à.”

“Một khi tôi còn đang lưu lại đây, thưa ngài.”

“Thói quen tình dục của một người đàn ông chẳng việc gì tới chuyện trở thành một quý ông. Tôi có thể kể cho bà ít nhất cả tá người được gọi là “quý ông” và tất cả đều được kính trọng hết mức, là những vị khách thường xuyên ở những nhà chứa mà tôi lui tới. Thật sự, tôi có thể nói cho bà biết những bài tập phi thường mà họ biết để...”

“Không, cảm ơn ông,” Holly vội cắt ngang, ấn hai tai vào đôi tai bồng rạt của mình. “Tôi thấy thủ đoạn của ông rồi, ông Bronson. Ông đang cố làm tôi xao lãng với câu chuyện về những việc hồ thẹn của những người đàn ông khác để che đậy cho chính mình. Dù sao đi nữa, tôi đã thiết lập những điều kiện của mình, và tôi sẽ khẳng khẳng buộc ông phải chấp nhận. Và nếu ông đưa một người phụ nữ không đáng trọng tới ngôi nhà này và có quan hệ dây dưa với cô ta, tôi sẽ hủy thỏa thuận của chúng ta ngay lập tức.”

Bronson giật ra một lát mỏng bánh mỳ nướng từ chiếc giá để bằng bạc thanh tú và trét mứt cam lên. “Cho những gì mà tôi đang phải đương đầu,” anh ta rầu rĩ nói, “hơn là tốt nên quen dần với những điều kinh khủng từ bà.”

“Tôi hứa sẽ làm hết khả năng mình. Và làm ơn đừng khoa tay múa chân với cái dụng cụ đó.”

Nhăn nhó, Bronson đặt cái muỗng lại chiếc tách đựng mứt bằng pha lê. “Cứ ra chỉ thị tất cả những gì bà muốn, thưa phu nhân. Chỉ cần đừng cố cải tạo tôi là được.”

Anh ta là một tên đàn ông xấu xa không thể sửa được, và cái tính hư hỏng chẳng biết ăn năn rõ ràng rất là lôi cuốn. Holly tự hỏi làm sao nàng lại thấy anh ta dễ thương một cách kỳ quặc như vậy. Có lẽ là do nàng đã bị vây quanh bởi những người đàn ông đứng đắn hơi lâu một chút rồi.

“Thưa ông Bronson,” nàng nói, “tôi hy vọng một ngày nào đó ông sẽ nhận ra hoạt động dục tính có thể có hơn nhiều thứ mà ông biết được. Đó là biểu lộ của tình yêu cao cả... một sự đồng điệu của tâm hồn.”

Bronson đáp lại với một tiếng cười trầm, như thể anh ta được giải trí cực kỳ bởi quan điểm mà nàng cho rằng mình có thể hiểu về những hành động tự nhiên đó mà anh ta lại không hề hay biết. “Nó đơn giản là nhu cầu thể xác thôi,” anh ta đáp lại. “Không cần biết bao nhiêu nhạc sĩ, nhà thơ và các tiểu thuyết gia đã diễn tả sao cho nó khác đi. Và tình cờ nó lại là một trong những trò tiêu khiển ưa thích của tôi.”

“Vậy thì cứ làm tất cả những gì ông muốn,” nàng chua ngoa nói. “Chỉ cần không ở trong nhà này là được.”

Anh ta trao cho nàng một nụ cười cố tình để chọc giận hơn nữa. “Tôi cũng định vậy đây.”

Chương 6

Khi Zachary lệnh cho xe ngựa phi nước kiệu vào thành phố, anh cố gắng đặt suy nghĩ vào việc chuẩn bị cho cuộc họp sắp tới. Đây là ngày anh đã chờ đợi từ rất lâu rồi. Anh sẽ ký một thỏa thuận, với hai người đồng sở hữu một nhà máy sản xuất xà bông đồ sộ, để mở rộng nhà máy cũng như xây dựng những căn hộ mới cho rất nhiều công nhân làm việc ở đó. Những người hợp tác với Zachary, cả hai đều thuộc giới quý tộc, đã phản đối việc chi trả thêm phí tổn, và chỉ ra rằng việc sản xuất ở nhà máy đã đem lại một mức lợi nhuận nhất định mà không cần thêm bất cứ sự mở rộng nào nữa. Họ cho rằng việc Zachary khăng khăng đòi phải có thêm nhiều cải thiện mới là một sự lãng phí tiền của. Sau tất cả, họ nhấn mạnh, công nhân nhà máy đã quen với điều kiện sinh hoạt và làm việc dơ dáy bẩn thỉu, vì vậy họ chẳng việc gì lại đi mong đợi được nhận thêm những thứ khác.

Phải dùng một lượng lớn ngoan cố và chèn ép Zachary mới có thể khiến những kẻ hợp tác hiểu được tầm nhìn của anh, rằng những người công nhân sẽ còn tăng năng suất hơn nữa nếu cuộc sống thường nhật không bị đầy đọa trong cảnh cơ cực. Anh hiểu chính xác lý do tại sao cuối cùng những đối tác của mình cũng ngừng chống lại những yêu cầu của anh. Họ nghĩ rằng bản thân mình quá thanh tao và quá quý ông để dây dưa vào những vấn đề dơ dáy liên quan tới bầu không khí làm việc ở nhà máy. Họ thích được thấy tất cả những thứ đó cho anh, điều đó cũng tốt thôi. Còn hơn là tốt. Anh sẽ điều hành việc kinh doanh theo ý thích của mình, và xem xét việc chúng đem lại lợi nhuận trong tương lai. Thực tế, anh chắc chắn sẽ khiến những khoản lợi nhuận thường niên của họ được tăng gấp đôi, và nhà máy của bọn họ cuối cùng sẽ trở thành một kiểu mẫu cho các nhà máy khác ở Luân Đôn. “Chỉ cần ký vào và ngậm miệng anh lại,” một trong những kẻ hợp tác của anh đã khuyên gã còn lại trước mặt của Zachary. “Cho tới giờ chúng ta đã làm những việc đủ tốt với Bronson rồi phải không? Anh ta đã nhận khoản đầu tư mới của tôi và khiến nó trở thành nguồn thu nhập lớn nhất cho gia đình tôi mà tôi từng được biết. Tại sao lại phải lãng tránh thành công này chứ?”

Buổi họp sắp tới, và những kế hoạch của anh cho nhà máy, là tất cả những gì Zachary nên để tâm suy nghĩ. Nhưng dù sao đi nữa, tâm trí anh cứ bị lấp đầy với hình ảnh của phu nhân Holly: bầu không khí nghiêm nghị ngọt ngào của nàng đã xúi giục anh khuấy động và trêu chọc nàng, và cái miệng buồn bã, bí ẩn đó đôi khi lại cong lên trong một nụ cười lấp lánh không ngờ.

Zachary thấy nàng hấp dẫn mình thật mạnh mẽ, dù anh không hiểu được chính xác lý do là vì sao. Trước đây anh đã gặp gỡ những người phụ nữ xinh đẹp, những kiểu phụ nữ tốt bụng và đầy đức hạnh mà anh thán phục. Nhưng anh chưa bao giờ cảm thấy một chút thêm khát cảm dỗ nào dù là nhỏ nhất với bất cứ ai trong họ. Lòng tốt chẳng bao giờ kích thích anh. Ngay thơ theo bất cứ kiểu nào cũng không gây được hứng thú dù là ít nhất. Anh thích dành thời gian với những người đàn bà dày dặn kinh nghiệm tình trường, những người có ánh mắt lúng liếng và tâm hồn thích phiêu lưu, những người có đôi bàn tay cắt tỉa cẩn thận vẫn thường lang thang dưới chiếc bàn ở những tiệc tối. Anh đặc biệt thích những người đàn bà có thể thốt ra những câu chửi rủa, những người có thể xuất hiện như một quý phu nhân ở bên ngoài nhưng dứt khoát lại là những kẻ trụy lạc bên trong buồng ngủ. *(mèng, sở thích của anh này... ><')*

Phu nhân Holly không giống bất cứ ai trong số đó. Trên thực tế, đưa nàng lên giường sẽ không giống với bất cứ một cuộc phiêu lưu thực thể nào trên thế giới này. Tại sao khi chính ý nghĩ về nó thôi cũng khiến anh vã mồ hôi? Tại sao anh lại bị khuấy động khi đơn giản chỉ ở trong cùng một căn phòng với nàng? Nàng đẹp, nhưng trước đây anh đã biết vô số phụ nữ đẹp lộng lẫy. Dáng vẻ bắt mắt nhưng không ngoạn mục, và nàng cũng không sở hữu những đường nét dài, thanh nhã mà hiện nay đang được ưa chuộng. Thực tế là nàng hơi lùn. Một nụ cười nhăn nhó giật mạnh trên miệng khi anh tưởng tượng cảnh nàng trần truồng giữa những tấm ga trải giường bằng lụa trên chiếc giường khổng lồ của mình. Anh có thể hình dung không một hoạt động nào lại kêu gọi hơn việc đuổi bắt cái sinh vật ngắn ngủn, đầy đà ầy từ góc nệm này sang góc nệm khác.

Nhưng chuyện đó sẽ chẳng bao giờ xảy ra. Cho lòng tiếc nuối khôn cùng của anh, Zachary hiểu rõ rằng anh thích phu nhân Holly quá nhiều để có thể quyến rũ nàng. Nàng sẽ bị hủy hoại bởi trải nghiệm ấy. Bất cứ thứ hoan lạc nhất thời nào mà nàng cảm nhận được rồi cũng sớm nhạt phai bởi tội lỗi và sự ảm đạm. Và nàng sẽ ghét anh vì điều đó. Tốt hơn là nên để nàng yên như nàng vốn thế, hài lòng với những kỉ niệm hạnh phúc về người chồng quá cố, giữ bản thân nàng cho George Taylor cho đến khi họ gặp lại nhau ở kiếp sau. Zachary có thể nhận lấy sự thỏa mãn tự nhiên ở chỗ những người đàn bà khác, nhưng không một ai có thể cho anh những thứ mà Holly có. Nàng thông minh, nguyên tắc và quyến rũ, và miễn là anh không ăn ở một cách quá bậy bạ, anh có thể giữ được nàng bên cạnh trong vòng một năm. Điều đó còn quan trọng hơn nhiều so với một đêm hoang dã, không quan trọng nó sẽ mang lại hưng phấn đến chừng nào.

**

Trước gợi ý của Holly, nàng và Elizabeth đã đi dạo trong khu vườn rộng năm mẫu bên ngoài, tạm thời hoãn lại bài học của họ cho tới khi họ hiểu nhau hơn. “Đây là nơi đi dạo yêu thích của em,” Elizabeth nói, dẫn nàng tới ‘con đường bỏ hoang’ không mấy công trình xây dựng và ít hình thức hơn nhiều so với phần còn lại của khu vườn. Đi dạo dọc theo những dải lát đá vôi, Holly rất thích những bụi lớn hoa giọt tuyết mọc quanh họ. Con đường được tô điểm với những hàng cây và những bụi kim ngân mùa đông thơm ngào ngạt lan trong không khí. Những hàng rào sum suê trĩu nặng điểm xuyết những chấm ánh thảo phốt hồng và cây ông lão

đỏ tươi, càng quyến rũ Holly đi xa hơn nữa theo con đường quanh co phía trước.

Khi chuyện trò với Elizabeth, Holly nhận ra cô gái này thật sự rất đặc biệt, bản tính năng nổ của Elizabeth chỉ che đi một chút tầm hiểu biết của cô với những mặt trái của cuộc đời. Ở đây không hề có cô nữ sinh trong gia đình giàu có vẫn nhìn thế giới qua lăng kính chật hẹp, mà là một cô gái được sinh ra trong nghèo khổ, sự nghèo khổ đã lột trần tất cả những ảo tưởng mơ mộng của thời thiếu nữ. Đôi mắt đen láy dường như quá dày dặn đối với một người phụ nữ tuổi đời còn trẻ như cô, và dường như cô chẳng có khao khát muốn làm vui lòng bất cứ ai ngoại trừ bản thân mình. Cả hai điều đó hẳn sẽ gây bối rối cực độ với đa số những người cầu hôn sau này, đặc biệt khi Elizabeth cũng sở hữu một vẻ đẹp lãng mạn, hoang dã khiến hầu hết đàn ông không thể cưỡng lại được.

Hất những lọn tóc quăn đen tiếp tục xoa xuống khuôn mặt về phía sau, Elizabeth bắt đầu cuộc trò chuyện với những gì Holly sẽ sớm phát hiện là tính cách bộc trực của cô. “Em hy vọng phu nhân không nghĩ quá tệ về anh trai em, phu nhân Holland.”

“Tôi coi anh ta như một thách thức thú vị.” Holly bước nhanh để theo kịp những bước dài, lười biếng của cô gái.

“Vậy tức là phu nhân không ghét anh ấy chứ?”

“Không chút nào.”

“Vậy thì tốt,” Elizabeth nói với vẻ nhẹ nhõm rõ ràng. “Bởi vì em sẽ hiểu nếu phu nhân coi anh ấy như một tên xấu xa hoàn hảo. Zach có rất nhiều thói quen tệ hại, và anh ấy có hơi hoang dã một chút nữa, không tính tính kiêu ngạo không thể tin nổi... nhưng bên dưới là người đàn ông dịu dàng nhất còn lưu lại trên đời. Chắc chắn phu nhân sẽ không bao giờ được nhìn thấy phần đó trong con người anh ấy – anh ấy chỉ biểu lộ với Mama và em thôi. Nhưng em muốn phu nhân hiểu rằng anh ấy dứt khoát xứng đáng với sự giúp đỡ mà phu nhân bỏ ra.”

“Nếu không tin điều đó, tôi sẽ chẳng bao giờ chấp nhận vị trí mà anh em đề nghị.” Họ bước lên con đường dốc thoải dần lên một cặp ao dài hình chữ nhật. Vẫn còn sớm nên màn sương mù trắng vẫn trôi lững lờ trên mặt nước và những giọt sương lấp lánh nằm tĩnh mịch trên những chiếc lá của hàng rào. Hít sâu làn không khí buổi sớm, Holly nở một nụ cười với Elizabeth. “Tôi thấy rõ ràng anh trai em đã hoàn thiện tất cả những thứ này,” nàng nói, phác một cử chỉ về những vẻ đẹp ngoạn mục xung quanh họ.

“Zach làm tất cả những gì cần thiết để có được thứ anh ấy muốn,” Elizabeth trả lời, bước chậm chậm khi họ băng qua cây cầu đá dẫn tới vườn cây cảnh. “Không cần biết anh ấy phải tốn bao nhiêu. Em chưa bao giờ biết mặt cha – chỉ có một mình Zach chăm sóc cho Mama và em. Trong suốt thời thơ ấu, Zach đã làm việc ở bến cảng để chu cấp cho tụi em. Nhưng chưa bao giờ có đủ tiền cho một cuộc sống tươm tất. Rồi Zach chuyển sang đấu quyền anh để kiếm thưởng. Anh ấy rất giỏi, đương nhiên, nhưng những trận đấu quá tàn bạo... Chỉ nghe kể về chúng thôi cũng khiến em phát bệnh.” Ngừng lại trước một chiếc bóng của một cây cảnh được uốn thành ba hình cầu chụm lại, Elizabeth dùng ngón tay chải lại những lọn tóc quăn đen trên

đỉnh đầu. Cô thở dài trước vài kỷ niệm đau đớn trong quá khứ. “Sau trận đấu, Zach sẽ quay trở về căn nhà trọ ẩm thấp dột nát mà tụi em sống... và, ôi, cảnh tượng của anh ấy. Tất cả đều loang lổ máu và rách nát, cơ thể đầy vết thâm tím. Anh ấy không thể chịu đựng việc bị chạm vào người, không để cả Mama và em xoa dầu cho. Chúng em đã cầu xin anh ấy đừng làm việc đó thêm nữa, nhưng một khi đã quyết điều gì anh ấy sẽ không bao giờ thay đổi.”

Holly đi lang thang đến một hàng rào hình nón. “Anh ấy đấu quyền anh trong bao lâu?”

“Khoảng hai năm, em nghĩ vậy.” Một lọn tóc quăn nặng nề lại trôi tuột xuống từ mái đầu của Elizabeth, cô nhú mày. “Ôi, mái tóc khốn khổ này... chẳng có gì có thể xử lý nó được.” Cô vớ tay lên, xoắn chặt mớ tóc bực mình rồi ghim lại vào trong cả búi ngổ ngược. “Năm em mười hai tuổi,” cô tiếp tục, “tụi em đã chuyển ra khỏi khu nhà trọ tồi tàn để tới sống trong căn nhà nhỏ. Rồi Zach trở thành đồng chủ sở hữu của một con tàu và bắt đầu trở nên giàu có, và... ừm, dường như anh ấy có bàn tay của Midas vậy. Zach gần như đã đạt được tất cả những mục tiêu anh ấy đặt ra cho mình. Ngoại trừ... anh ấy chưa bao giờ thay đổi nhiều lắm từ ngày đi làm đấu sĩ. Anh ấy thường xuyên cư xử như thể vẫn còn trong vòng đấu. Không phải bản chất anh ấy đã hung tợn, nhưng... phu nhân có thể hiểu ý em không?”

“Có,” Holly lầm bầm. Zachary Bronson vẫn còn đang đấu tranh và vật lộn không ngừng, không thể nào từ bỏ sự xâm lược vẫn cuộn chặt trong người anh ta. Giờ đây đã dần trở nên gắn bó với thế giới kinh doanh hơn là giới quyền anh. Và anh ta dễ buông thả bản thân khủng khiếp, cứ lấy lạc thú với rất nhiều đàn bà để tự thưởng cho mình cho tất cả những ngày thiếu thốn. Anh ta cần một ai đó đủ chế ngự được mình để có thể sống thoải mái trong xã hội thượng lưu. Dù sao đi nữa, con người đó chắc chắn sẽ không phải nàng – tất cả năng lực của nàng là đánh bóng vẻ bề ngoài cho anh ta một chút mà thôi.

“Zach muốn kết hôn, và một cuộc hôn nhân thật tốt,” Elizabeth nhấn nhó nói. “Hãy nói cho em sự thật đi phu nhân Holly, liệu phu nhân có biết người phụ nữ nào có thể quản nổi anh ấy không?”

Câu hỏi khiến Holly cảm thấy không thoải mái, bởi vì nàng không hề biết câu trả lời. Và nàng hiểu không một ai trong cả đội quân những thiếu nữ trẻ được bao bọc sắp ra mắt trong mùa lễ hội này sẽ có chút ý tưởng gì về việc làm sao nắm bắt được một người đàn ông như Bronson.

“Em cũng nghĩ vậy,” Elizabeth nói, đọc được câu trả lời trên khuôn mặt Holly. “À mà chúng ta cũng có việc của mình, phải vậy không? Bởi vì Zachary cũng muốn *em* kết hôn, và không chỉ với bất cứ một vị nam tước hay tử tước thôi đâu.” Cô không nén được một tiếng cười vui vẻ. “Anh ấy sẽ không nghỉ cho tới khi nào gán ghép được em với một vị công tước!”

Holly ngồi lên một chiếc ghế dài bằng cẩm thạch và nhìn chăm chăm đầy mong đợi vào cô gái, không hề chia sẻ chút thích thú nào của mình. “Đó cũng là điều em muốn cho bản thân sao?”

“Lạy Chúa, không!” Tiếng cười của Elizabeth vì lý do nào đó trở nên tĩnh lặng, và cô bước

dài quanh khu vườn cây. Nguồn năng lượng không bao giờ cạn không cho phép cô ngồi. “Điều em muốn là không thể... vì vậy chắc chắn em sẽ trở thành một bà cô già, và du lịch vòng quanh thế giới trong phần đời còn lại của mình.”

“Nói cho tôi nghe đi,” Holly dịu dàng nài nỉ. “Em đã mơ về điều gì?”

Elizabeth liếc về phía nàng một ánh nhìn hồ nghi thật lạ. “Nó đơn giản lắm, thật đấy. Em muốn một người đàn ông sẽ yêu em, mà không để mắt đến món của cải chết tiệt của anh trai em. Một người đàn ông trung thực, đứng đắn, người đủ mạnh mẽ để đối đầu với anh em. Nhưng em sẽ không bao giờ đạt được điều đó, dù cho phu nhân có thể dạy cho em bao nhiêu lễ lối đi chẳng nữa.”

“Tại sao không?”

“Bởi vì em là một đứa con hoang,” Elizabeth thốt. Cô bật cười trước khuôn mặt ngây ra của Holly. “Zach chưa kể với phu nhân sao? Tất nhiên là không rồi – anh ấy nghĩ rằng làm lơ sự thật thì có thể xua nó đi. Nhưng thực tế là, em là kết quả của một mối quan hệ chóng vánh của mẹ em sau khi chồng bà mất. Một gã vô lại đã bước vào cuộc đời bà, quyến rũ bà với những lời nói hoa mỹ và một vài món quà tầm thường, và ông ta đã biến mất khi chán mẹ em. Em chưa bao giờ biết ông ta, dĩ nhiên. Nhưng em là gánh nặng khủng khiếp đối với gia đình, cho tới khi Zachary đủ lớn để bắt đầu chăm sóc cả mẹ và em.”

Holly cảm thấy một đợt cảm xúc trắc ẩn trào lên khi nàng nhìn vào vẻ mặt then thừng của người con gái. “Elizabeth, làm ơn hãy lại đây.” Nàng chỉ vào chỗ ngồi ngay bên cạnh nàng.

Sau một phút lâu ngập ngừng, cô gái nghe theo. Cô nhìn chăm chăm vào khung cảnh phía trước họ, nét mặt nghiêng nghiêng se lại, đôi chân dài duỗi thẳng. Holly nói với sự cẩn trọng cao độ. “Elizabeth, những đứa trẻ ngoài vòng hôn nhân không phải là những trường hợp hiếm gặp. Có rất nhiều những đứa trẻ như vậy trong giới thượng lưu đã tìm được chỗ đứng cho mình.”

“Vậy thì,” Elizabeth cộc cằn nói, “chính xác điều đó sẽ không thêm sự lôi cuốn cho em chứ?”

“Nó không phải thứ gì đó người ta mong muốn,” Holly thừa nhận. “Nhưng nó cũng không phá hủy tất cả những cơ hội để tạo nên một cuộc hôn nhân tốt đẹp.” Nàng vờ tay ra để vỗ về thật khẽ bàn tay dài, mảnh khảnh của cô gái. “Bởi vậy, tôi sẽ không tính chuyện sắp trở thành một cô gái già vội đâu.”

“Em sẽ không chỉ cưới bất cứ ai,” Elizabeth nói. “Anh ấy sẽ là một người đàn ông xứng đáng, hoặc là em sẽ tiếp tục ở vậy tới già.”

“Tất nhiên rồi,” Holly điềm đạm trả lời. “Còn có rất nhiều thứ tệ hại hơn việc không có một người chồng, và một trong số chúng là có một người chồng xấu tính hoặc nhiều khiếm khuyết.”

Elizabeth bật cười vì ngạc nhiên. “Em luôn nghĩ kiểu của phu nhân là tin tưởng vào bất cứ

một cuộc hôn nhân nào, không cần biết tốt hay xấu, cũng tốt đẹp hơn nhiều so với không có cuộc hôn nhân nào chứ.”

“Tôi đã từng thấy quá nhiều cuộc kết hợp không hạnh phúc, trong đó người chồng hoặc người vợ không thích hợp với người kia sẽ khiến người đó đau khổ vô cùng. Hôn nhân phải là sự yêu mến và quý trọng giữa cả hai người.”

“Vậy phu nhân đã có một cuộc hôn nhân ra sao?” Ngay khi câu hỏi buột ra khỏi môi, Elizabeth đã đỏ mặt, sợ rằng mình có thể đã xúc phạm. “Em xin lỗi – phu nhân cảm thấy phiền với câu hỏi của em thì...”

“Không, tất nhiên là không rồi. Tôi rất vui khi được nói về người chồng đã khuất của mình. Tôi muốn giữ anh ấy sống mãi trong ký ức của mình. Chúng tôi đã có một cuộc hôn nhân tuyệt vời nhất mà mọi người có thể hình dung được.” Mỉm cười băng khuâng, Holly duỗi thẳng đôi chân ngắn và nhìn những vết rạn ở mặt bên đôi giày. “Giờ nhìn lại tất cả những thứ đó, gần như là một giấc mơ vậy. Tôi luôn luôn yêu George – chúng tôi là anh em họ xa, và trong suốt thời thơ ấu tôi chỉ có những ghi nhớ mờ mờ về anh ấy. George là một chàng trai rất đẹp trai, và rất tốt bụng nữa, anh ấy được tất cả mọi người trong gia đình và bạn bè yêu mến. Tôi chỉ là một đứa trẻ mập mạp, và cực kỳ nhút nhát, tôi ngờ rằng tôi mới chỉ trao đổi không quá mười từ với anh ấy. Rồi George đi du lịch vòng quanh đại lục, và tôi không hề trông thấy anh ấy trong khoảng thời gian rất dài. Bốn năm sau đó khi anh ấy quay trở về, tôi tròn mười tám tuổi. Chúng tôi đã gặp nhau ở một buổi vũ hội.” Nở nụ cười, Holly ấn hai bàn tay lên đôi má ửng hồng của mình, chợt nhận ra những ký ức đắm say đó vẫn khiến nàng thẹn thùng. “George đã mời tôi khiêu vũ, và tôi đã nghĩ rằng trái tim mình ngừng đập. Anh ấy có một sức hút kín đáo và sự tin tưởng mà tôi không sao cưỡng lại được. Vài tháng sau anh ấy quyến rũ tôi một cách nhiệt tình, cho tới khi cha tôi ưng thuận cho chúng tôi kết hôn. Chúng tôi chung sống với nhau được ba năm. Không có một ngày nào trong suốt cuộc hôn nhân khiến tôi không cảm nhận được tình yêu và lòng thương mến. Rose ra đời không lâu trước khi George mất. Tôi rất cảm tạ vì anh ấy có thể dành một chút thời gian của đời mình cho con bé.”

Elizabeth dường như mê đi bởi câu chuyện. “Ôi, phu nhân Holland.” Cô nhìn Holly chăm chăm với mỗi thương cảm và kinh ngạc. “Phu nhân thật may mắn biết bao nhiêu khi có được người đàn ông như vậy.”

“Phải,” Holly dịu dàng nói. “Chắc chắn là vậy.”

Họ ngồi im lặng trong khoảng một phút, nhìn chăm chú vào dải loa đang dập dờn phía bên kia vườn cây cảnh, cho tới khi Elizabeth dường như tự lắc những ý nghĩ riêng tư của mình ra xa. “Hãy thực hiện những công việc nặng nề quan trọng nhất mà phu nhân được giao trọng trách nào, phu nhân Holland,” cô mạnh mẽ nói. “Chúng ta sẽ quay trở lại ngôi nhà và bắt đầu những bài học chứ?”

“Nhất định rồi.” Holly đứng dậy và phẩy vạt váy. “Tôi nghĩ chúng ta có thể bắt đầu với việc ngồi, đứng lên và đi lại.”

Câu đó đã lôi theo một tràng cười từ người phụ nữ trẻ. “Em nghĩ em đã biết cách làm những việc đó rồi!”

Holly mỉm cười. “Em làm rất tốt, Elizabeth. Dù sao đi nữa, còn có một vài điểm nhỏ...”

“Dạ, em biết. Em lúc lắc cánh tay khi em bước đi. Như thể em đang trong cuộc thi chèo thuyền vậy.”

Lời mô tả khiến Holly mỉm cười. “Tôi cam đoan với em, nó gần như không tệ đâu.”

“Phu nhân thật khéo nói,” Elizabeth nói với một nụ cười nhả nhỏ. “Nhưng em biết rất rõ em có tất cả những nét duyên dáng phụ nữ của một chiến binh dưới mệnh lệnh từ viên chỉ huy của anh ta. Sẽ là một sự thần kỳ nếu phu nhân có thể giúp được em.”

Họ bắt đầu quay lại lâu đài, và Holly nhanh chóng bắt cho kịp những dải chân đo cả mặt đất của Elizabeth. “Một điều nữa,” nàng nói hệt hơi, “em có lẽ nên thử đi chậm lại một chút.”

“Xin lỗi.” Ngay khi đó Elizabeth kiểm tra lại những bước chân tự do của mình. “Đường như lúc nào em cũng vội vã, ngay cả khi chẳng có nơi nào cho em đi cả.”

“Gia sư của tôi luôn dạy tôi rằng các quý ông và các quý bà không bao giờ nên đi quá nhanh – đó là biểu hiện của sự thô lỗ.”

“Tại sao?”

“Tôi cũng không biết tại sao nữa.” Holly cười buồn. “Thật sự tôi cũng không biết lý do cho rất nhiều những thứ tôi định dạy em... nó chỉ như là cái cách mà những việc đó diễn ra vậy.”

Họ trò chuyện thân thiết hơn khi quay trở lại ngôi nhà, và Holly nghĩ mình không hề trông đợi sẽ cảm thấy quý em gái của Zachary Bronson nhiều vậy. Elizabeth hoàn toàn xứng đáng để nàng dồn hết tâm sức giúp đỡ, và cô cũng hoàn toàn xứng đáng với một tình yêu chân chính. Nhưng cô cần một mẫu đàn ông vô cùng đặc biệt để lấy làm chồng, một người không được quá yếu đuối cũng như quá gia trưởng. Một người đàn ông mạnh mẽ đánh giá cao tính tình năng nổ của Elizabeth và không cố gắng vắt kiệt nó. Bản chất sôi nổi tự nhiên của cô gái là một phần đã khiến cô trở nên quá đỗi thu hút như vậy.

Chắc phải có một ai đó, Holly trầm ngâm, rà qua một loạt danh sách những người quen. Tối nay nàng sẽ viết vài lá thư, cho những người bạn mà nàng không liên lạc đã từ rất lâu rồi. Đã đến lúc quay lại với dòng chảy của xã hội thượng lưu và nối lại mối quan hệ với những người bạn cũ, và cập nhật mạng lưới tin tức và những lời đồn đại. Thật lạ lùng, sau gần ấy năm sống trong tĩnh mịch, bất ngờ nàng lại cảm thấy háo hức được quay trở lại những vòng quay mà trước đây nàng đã từng thuộc về. Một cảm giác vui vẻ phần chấn lấp đầy, và nàng hy vọng, kích động, như chưa bao giờ cảm nhận được từ khi...

Từ khi George qua đời. Đột nhiên nổi bứt rứt thấm qua người nàng; đánh tan hơi ấm của những mong đợi. Nàng cảm thấy tội lỗi khi tự cho phép bản thân mình cảm thấy vui mừng.

Như thể giờ đây nàng không có quyền gì để được hạnh phúc khi George không còn ở bên mình nữa. Trong suốt quãng thời gian để tang, anh luôn ở hàng đầu trong những suy nghĩ của nàng từng phút giây... cho tới lúc này.

Giờ đây tâm trí đã được lấp đầy với những tâm tư mới cùng khát vọng, và nàng đang mỉm cười với những người mà anh không hề quen biết.

Em sẽ không bao giờ để anh ra đi, anh yêu của em, nàng mãnh liệt nghĩ. Em sẽ không bao giờ quên đi khoảnh khắc mà chúng ta đã có. Em chỉ cần thay đổi quang cảnh thôi, đó là tất cả. Nhưng em sẽ dành phần đời còn lại của mình để chờ sớm được đoàn tụ với anh...

“Phu nhân Hollan, phu nhân ổn chứ?” Elizabeth ngừng lại gần lối vào của tòa lâu đài, đôi mắt nâu óng chứa đầy quan tâm. “Phu nhân trở nên quá lặng lẽ, rồi phu nhân đỏ mặt – ôi, tại em lại đi quá nhanh, có phải vậy không?” Cô cúi mái đầu tỏ vẻ ăn năn. “Thứ lỗi cho em. Em sẽ chẳng chân lại, cứ xem nhé nếu em không làm vậy.”

“Không, không...” Holly e dè bật cười. “Không hoàn toàn là ở em. Thật khó để giải thích. Cả đời tôi đã di chuyển chậm chậm trong suốt ba năm qua. Với tốc độ vô cùng chậm. Giờ mọi thứ dường như thay đổi quá nhanh, và khiến tôi phải vật lộn một chút để điều chỉnh lại cho hợp với mình.”

“Ô,” Elizabeth trông có vẻ căng thẳng. “Đó là điều anh trai em làm với mọi người. Anh ấy can thiệp và xen vào cuộc sống của họ, rồi khiến tất cả mọi thứ đảo lộn.”

“Trong trường hợp này, tôi rất vui vì anh em đã làm vậy. Tôi hạnh phúc khi được ở đây, và hữu dụng với ai đó khác ngoài con gái tôi.”

“Không hạnh phúc hơn chúng em đâu, phu nhân. Lạy trời phù hộ cho người nào đó sẽ cố gắng biến cái gia đình này tệ chảnh hơn một chút. Điều duy nhất em hối tiếc là em không thể được trông thấy phu nhân dạy lễ nghi cho anh Zach. Với em á, điều đó sẽ là trò vui nhộn nhất để tiêu khiển.”

“Tôi sẽ không phiền nếu em muốn tham gia bài học với chúng tôi,” Holly nói, chấp nhận ý tưởng đó ngay lập tức. Nàng không muốn nhìn về tương lai ở một mình với Zachary Bronson, và việc có em gái của anh ta bên cạnh có thể xoa đi tình trạng căng thẳng dường như cứ muốn xất vụn không khí bất cứ khi nào gần anh ta.

“Zach sẽ ngại,” Elizabeth trả lời khô khan. “Anh ấy đã thông báo rõ là những buổi học với phu nhân sẽ diễn ra hoàn toàn riêng tư. Anh ấy có rất nhiều kiêu hãnh, phu nhân biết không. Anh ấy sẽ không bao giờ cho phép những nhược điểm của mình ấy bị phô ra ngoài, và anh ấy không muốn bất cứ ai, kể cả em, phát hiện ra anh ấy biết cách để trở thành một quý ông ít mức nào.”

“Việc cư xử như một quý ông chỉ đòi hỏi thêm chút ít các bài học thôi,” Holly đáp. “Đó là điều kiện tạo nên danh tiếng... có nghĩa là phải trở nên quý phái, ân cần, nhã nhặn, can đảm, hy

sinh và trung thực. Tất cả thời giờ trong ngày. Cả khi ở bên những người khác cũng như hoàn toàn ở một mình.”

Có một sự im lặng nhẹ nhõm, và rồi Holly ngạc nhiên khi nghe thấy Elizabeth cười rú lên. “Ừm,” cô gái nói, “cứ làm hết sức với anh ấy nha phu nhân.”

Bài học với Elizabeth diễn ra rất trôi chảy, khi Holly chỉ dẫn cho cô nghệ thuật ngồi và đứng dậy một cách hết sức duyên dáng. Những tiểu xảo để giữ cơ thể khỏi nghiêng đi quá xa về phía trước trong suốt quá trình, và việc điều chỉnh tà váy của một người với một bàn tay và không cần phoir bày một chút ánh nhìn khiêu gợi nào hướng về phía mắt cá chân. Paula, mẹ của Elizabeth đã tới để quan sát, ngồi lặng lẽ trong một góc của chiếc ghế trường kỷ bọc nhung. “Lại đây thực hành với chúng con đi, Mama,” Elizabeth thúc giục, nhưng người phụ nữ lớn tuổi then thùng chỉ khước từ với một nụ cười.

Cũng có vài giây phút vui vẻ, như khi Elizabeth thường xuyên diễn trò mà Holly ngờ rằng được cố tình thực hiện để dụ dỗ mẹ cô... bước đi và ngồi xuống với vẻ cứng nhắc cường điệu, rồi nhào xuống một cách màu mè, cho tới khi cả ba cùng lăn ra cười. Tới cuối buổi sáng, dù sao đi nữa, Elizabeth đã thành thực tất cả mọi sắc thái của dáng điệu và chuyển động, cho tới khi Holly còn hơn cả thỏa mãn.

“Hoàn hảo. Em cực kỳ duyên dáng đó, Elizabeth,” Holly kêu lên.

Người thiếu nữ trẻ đỏ mặt, rõ ràng không quen với những lời khen ngợi thẳng như vậy. “Chỉ ngày mai thôi là em sẽ quên sạch từng chút một của hôm nay.”

“Chúng ta sẽ thực hành cho tới khi nào tất cả mọi thứ trở thành bản năng thứ hai của em,” Holly đáp.

Ôm lấy cánh tay dài, mảnh quanh ngực, Elizabeth tựa người vào ghế, đôi chân vươn dài trong cái kiểu không giống tiểu thư một chút nào. “Phu nhân Holland,” cô hỏi với một nụ cười, “có bao giờ phu nhân nghĩ rằng tất cả những lối xử sự và các luật lệ của giới thượng lưu được sáng tạo ra cho mọi người với quá nhiều thời gian hướng đến đôi tay của họ không?”

“Có lẽ em đúng,” Holly bật cười trả lời.

Khi Holly rời những người phụ nữ nhà Bronson để tìm con gái mình, nàng tiếp tục suy nghĩ câu hỏi của Elizabeth. Tất cả mọi thứ nàng biết về giới quý tộc và những lối hành xử kết giao với những người trong giới đều như được thấm nhuần sẵn trong nàng từ ngày sinh ra. Cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ nghĩ chuyện đặt câu hỏi về những bài học cổ xưa. Rất nhiều tác phong cư xử, chẳng hạn như thái độ lịch sự và tự chủ, không nghi ngờ là rất cần thiết với một xã hội văn minh. Nhưng những điều bộ nhỏ nhặt không đếm sao xuể mà Elizabeth đề cập... có thật sự là quan trọng đối với việc làm sao để ngồi, hoặc đứng, hoặc ra cử chỉ hoặc nói những cụm từ nào là hợp thời và mặc những thứ quần áo nào là đúng một không? Hay đó thật sự chỉ là một cách để xác thực và cố gắng chứng minh mình ở đẳng cấp cao so với những người khác?

Ý tưởng một người như Zachary Bronson có thể đã ngang bằng với những người như... ừm, như một trong những người nhà Taylor, hoặc ngay cả George thân yêu của nàng... là một khái niệm quá là khiêu khích. Phần đông giới thượng lưu sẽ phản đối ý tưởng đó ngay lập tức. Một vài người đàn ông được sinh ra với dòng dõi cao quý, với tổ tiên chống sau lưng họ, điều này đã biến họ trở nên đáng trọng hơn, vượt trội hơn nhiều so với những người đàn ông bình thường. Đó là điều Holly luôn luôn được dạy dỗ. Nhưng Zachary Bronson đã bắt đầu cuộc đời với không một điều kiện thuận lợi nào, và anh ta đã khiến bản thân mình được tính tới trong những con người nói trên. Anh ta cố gắng gian khổ để khiến bản thân và gia đình trở nên hoàn thiện hơn, và làm dịu đi bản tính thô lỗ trong con người mình. Liệu anh ta có thật sự ở mức thấp hơn so với gia đình Taylor không? Hay là với nàng?

Những ý nghĩ đó chưa bao giờ xảy ra để nàng không đồng ý làm việc cho Bronson. Lần đầu tiên, Holly chợt nhận ra một năm gần gũi với Bronson và gia đình anh ta có thể sẽ thay đổi mình, cũng như sẽ thay đổi họ. Và điều đó sẽ gây rắc rối cho nàng. Liệu George có tán thành không?

Sau một buổi chiều thoải mái đọc sách và dạo bộ trong khu vườn với nhau, Holly và Rose ngồi trong thư viện để chờ Zachary Bronson. Rose đang chiến đấu với một bữa ăn nhẹ gồm sữa và bánh mì phết bơ, và tiếp tục chơi trên sàn nhà trong khi Holly nhấp một ngụm trà từ chiếc tách sứ chạm nổi hoa. Một ánh lửa bập bùng trong lò sưởi bằng đá cẩm thạch xanh hòa lẫn với ánh chiều tràn vào từ những khung cửa sổ treo những tấm rèm nhung.

Không táo bạo tới mức ngồi vào sau chiếc bàn đồ sộ của Bronson, Holly chiếm giữ một chiếc ghế cạnh chiếc bàn khi nàng ghi những ghi chú về những cách gọi thích hợp cho các tước vị khác nhau trong giới thượng lưu. Đây là một chủ đề khá phức tạp, ngay cả đối với người được sinh ra trong tầng lớp quý tộc, nhưng Bronson cần phải hiểu cặn kẽ nếu anh ta muốn hòa nhập thành công vào giới. Nàng tập trung hết sức vào nhiệm vụ tới nỗi không hề chú ý Bronson đang tiến vào căn phòng nếu không có tiếng kêu lên rạng rỡ của con gái nàng.

“Ông ấy đây rồi, Mama!”

Ngẩng lên, Holly căng thẳng trước sự lại gần của Bronson, trong khi những dây thần kinh của nàng đáp lại sự hiện diện của anh ta với những cú rung lên vừa dễ chịu, vừa lạ lẫm. Anh ta là một người đàn ông to lớn, đầy sức sống, đem theo làn không khí trong lành của ngoài trời theo cùng. Khi anh ta dừng lại ở gần nàng và cúi chào, nàng không thể ngừng để ý làn hương thơm ngát vây quanh anh ta, một mùi hương nam tính trộn lẫn giữa mùi của ngựa, vải lanh phủ hồ cứng và mồ hôi. Với nước da ngăm ngăm và đôi mắt đen lấp lánh, và vết mờ bên dưới làn da cạo nhẵn, dường như anh ta mạnh mẽ và rắn rỏi hơn bất cứ một người đàn ông khác nào mà nàng quen biết. Bronson mỉm cười với nàng, hàm răng trắng hơi lóe lên tương phản với gương mặt rám nắng, và không phải trong một cảnh đậm chất thơ hay tính nghệ thuật nào... nhưng thật sự anh ta vô cùng hấp dẫn.

Holly bị xáo trộn bởi những phản ứng của mình trước anh ta. Anh ta không giống chút gì với kiểu người mà nàng sẽ tìm thấy nét quyến rũ, không phải sau khi biết và yêu một người

nào đó giống như George. Chồng của nàng hoàn hảo trong sự tin cậy dễ dàng của anh ấy và đôi mắt vàng tuyệt đẹp. Holly đã từng rất thích thú với cách phụ nữ nhìn chăm chăm và bất tỉnh vì George. Nhưng dù sao đi nữa, không phải là do ánh nhìn choáng váng của George khiến anh không cưỡng lại được như vậy. Đó là sự tinh tế tỏa ra từ anh, cả nhân cách lẫn cách hành xử. Anh là một quý ông lịch thiệp và nhã nhặn, từ trong ra ngoài.

So sánh George với Zachary Bronson giống như so sánh một hoàng tử với một tên hải tặc. Nếu ai đó dùng mười năm không làm gì ngoại trừ rèn luyện những quy tắc và nhồi nhét những lễ nghi vào đầu Bronson, thì bất cứ ai chỉ cần liếc nhìn anh ta một cái cũng ngay lập tức tuyên bố anh ta là một tên vô lại. Không có gì có thể xua đi nét đều giả ánh lên trong đôi mắt đen óng hay vẻ quyến rũ tà giáo trong nụ cười của anh ta. Thật dễ dàng để dùng tất cả những thứ đó vẽ lên bức tranh Bronson như một đấu sĩ với những khớp tay để trần, trần trụi cho tới thắt lưng khi anh ta đắm liên hồi vào kẻ thù trên sàn đấu. Vấn đề là ở chỗ, Holly cảm thấy một sự rùng mình đáng hổ thẹn không thích hợp chút nào khi cảm thấy thích thú với cảnh tượng đó.

“Buổi chiều tốt lành, ông Bronson,” nàng nói, chỉ anh ta ngồi ghế bên cạnh mình. “Tôi hy vọng ông sẽ không phản đối việc Rose chơi trong một góc trong suốt buổi thảo luận của chúng ta hôm nay. Con bé đã hứa sẽ trật tự.”

“Tự nhiên là tôi không phản đối những tạo vật đáng yêu như vậy kìa.” Bronson mỉm cười với cô bé nhỏ xinh, người đang ngồi trên tấm thảm với những món đồ chơi của mình. “Cháu có trà không, tiểu thư Rose?”

“Có ạ, thưa ông Bronson. Tiểu thư Crumpet cũng yêu cầu cháu rót một tách. Ông cũng muốn một tách như vậy chứ?” Trước khi Holly có thể ngăn cản, cô bé đã vội vã đem đến cho Bronson một tách trà kích cỡ búp bê cùng với chiếc đĩa không lớn hơn móng tay cái của anh ta. “Của ngài đây, thưa ngài.” Một cái nhăn nhó nhẹ xoắn lại trên trán cô bé. “Nó chỉ là ‘trà không khí’ nhưng nó cực kỳ ngon miệng nếu ông giỏi giả vờ đó.”

Bronson đón lấy chiếc tách như thể đó là một vinh dự lớn lao. Cẩn thận anh ta xem xét nước trà vô hình. “Có lẽ cần thêm một chút đường nữa,” anh ta trầm ngâm nói.

Holly theo dõi trong khi hai người chuẩn bị tách trà cho sự thỏa mãn của Bronson. Nàng không mong đợi Bronson lại tác động thoải mái với một đứa trẻ như vậy. Thực tế, ngay cả các anh em trai của Geore, bác và chú của chính Rose cũng chưa từng thể hiện sự dễ chịu dường ấy với con bé. Trẻ nhỏ hiếm khi là một phần thế giới của một người đàn ông. Ngay cả những người cha thương yêu con nhất cũng chỉ dành một chút thời gian hơn việc ngắm con cái của mình một hoặc hai lần mỗi ngày và hỏi han sự tiến bộ của chúng mà thôi.

Thoáng nhìn về phía Holly, Bronson bắt được vẻ mặt bối rối của nàng. “Tôi buộc phải tham dự một vài tiệc trà của Elizabeth khi con bé không lớn hơn Rose là bao,” anh ta nói. “Mặc dù Lizzie phải dùng ván lợp làm đĩa và một chiếc cốc bằng thiếc cũ kỹ thay vì sứ. Tôi đã luôn thề rằng một ngày nào đó tôi sẽ mua cho con bé một bộ đồ chơi uống trà. Nhưng tới lúc tôi có đủ khả năng, con bé đã quá lớn tuổi để có thể muốn chơi với nó thêm nữa.”

Một người đầy tớ bước vào phòng, rõ ràng đã được đem tới một khay thức ăn nhẹ, và Bronson chà tay mong đợi. đem theo một khay bạc lớn nặng trĩu với bộ cốc uống cà phê và một đĩa điểm tâm, cô hầu gái vung về đặt xuống các loại chai lọ và đĩa xuống chiếc bàn nhỏ.

Điềm tĩnh hỏi tên cô gái, Holly lầm bầm vài lời chỉ dẫn. “Cô có thể đặt cái khay lên tủ búp phê, Gladys,” nàng nói, “và đem những chiếc đĩa lại đây từng cái hoặc hai cái một lúc. Và làm ơn đặt từ bên trái sang.”

Rõ ràng bị ngạc nhiên bởi một lời chỉ dẫn không mong đợi, cô gái ngơ vờ nhìn về phía Bronson. Bronson giấu đi nụ cười toe và trang trọng nói. “Làm theo những gì phu nhân Holland biểu đi, Gladys. Tôi sợ rằng không ai miễn khỏi được quyền lực của bà ấy đâu – kể cả tôi.”

Gật đầu ngay lập tức, Gladys tuân theo những hướng dẫn của Holly. Với sự kinh ngạc của Holly, cô hầu gái đặt xuống một chiếc đĩa chồng cao với những chiếc bánh kem tròn cỡ nhỏ, từng chiếc đều được bọc một lớp kem lạnh màu hồng phớt tinh xảo.

Holly gợi cho Bronson một cái liếc nhìn chê trách, biết rằng anh ta đã yêu cầu những thứ riêng biệt này cho sở thích của nàng. “Thưa ông Bronson,” nàng nói, gọi lại cuộc chuyện trò vào lúc sáng của họ, “Tôi không thể hiểu được vì lý do gì mà ông lại tiếp tôi với những chiếc bánh như vậy.”

Bronson ngồi yên vị trên chiếc ghế, trông hoàn toàn không ăn năn hối hận. “Tôi muốn được trông thấy bà vật lộn với cám dỗ ra sao.”

Holly không thể kìm lại tiếng cười lục khục trên môi. Cái tên đều cáng xắc xược này! “Tôi sợ rằng ngài là một người đàn ông xấu tính,” nàng nói.

“Chính xác là tôi,” anh ta thừa nhận mà không thềm ngắc ngứ.

Vẫn mỉm cười, dùng hai chiếc nĩa kẹp chiếc bánh sao cho không phá hủy lớp kem trắng mỏng của nó. Nàng đặt lên một chiếc đĩa sứ nhỏ và đưa cho con gái, cô bé la lên hạnh phúc chạy tới để nhìn hăm hở vào chiếc bánh ngọt. Sau khi dọn phần cho mình và Bronson, Holly trao cho anh ta những tờ ghi chú mà nàng mới lập.

“Sau thành công mà tôi có với em gái ông hôm nay, tôi cảm thấy còn hơn cả tham vọng,” nàng nói. “Tôi nghĩ ông và tôi có thể bắt đầu một trong những vấn đề khó nhất.”

“Tước hiệu và quy tắc phong tước,” Bronson lầm bầm, nhìn chăm chăm vào những cột chữ viết gọn gàng dài dằng dặc. “Chúa cứu tôi.”

“Nếu ông có thể học được chuyện này,” Holly nói, “và cuối cùng khiêu vũ được một điệu vũ bốn cặp duyên dáng, cuộc chiến phần lớn là đã trên đà chiến thắng rồi.”

Bronson nhón một trong những chiếc bánh kem màu hồng và ăn gần hết chiếc bánh chỉ với

một miếng cắn. “Cứ vào phần tệ nhất của bà,” anh ta nhồm nhoàm gợi ý với phần cái miệng không bị nhồi đầy.

Ghi nhớ trong đầu vài ngày sau phải thêm một mục nữa để làm gì đó với thói quen ăn uống nguyên thủy của anh ta, Holly bắt đầu giải thích. “Tôi chắc chắn ông đã nhận ra có năm tước vị quý tộc: công tước, hầu tước, bá tước, tử tước và nam tước.”

“Còn các hiệp sĩ thì sao?”

“Các hiệp sĩ không được xếp ngang hàng, ngay cả với các nam tước cũng vậy.” Holly nâng chiếc nĩa lên môi, nuốt một mẩu bánh mềm xốp và nhắm mắt lại trong một giây phút thư thái để thưởng thức phần kem thanh ngọt, mát lạnh tan ngay trên đầu lưỡi. Nàng nhấp một ngụm trà, rồi bất chợt nhận ra Bronson đang nhìn mình chăm chú rất lạ. Khuôn mặt của anh ta dịu đi và thành linh căng thẳng, đôi mắt màu cà phê đen nhanh nhẹn như đôi mắt của một chú mèo đang quan sát từng chuyển động trên bãi cỏ.

“Phu nhân Holland,” anh ta nói, giọng lạo xạo bối rối, “có một hạt đường trên...” Anh ta ngừng lại đột ngột, dường như quá căng thẳng để có thể tìm thêm được câu chữ.

Holly chạm nhẹ đầu lưỡi vào bên góc miệng phía trái, phát hiện ra một vị ngọt ngào. “Cảm ơn ông,” nàng lẩm bẩm, chấm chấm chiếc khăn ăn. Nàng cố gắng khiến giọng mình phần chần khi tiếp tục, tự hỏi tại sao anh ta lại trông có vẻ hơi không thỏa mái và rồi bời tới vậy. “Giờ, quay lại với chuyện tước vị. Chỉ có một nhà quý tộc đương thời mới được sở hữu tước vị với quyền lực kèm theo. Tất cả những tước hiệu khác, bao gồm được sở hữu bởi người con trai trưởng, đều đơn thuần chỉ là những danh xưng để tỏ lòng tôn trọng. Nếu ông lật tới trang thứ ba tôi đưa cho, có một sơ đồ nhỏ mà tôi hy vọng sẽ có thể khiến mọi thứ rõ ràng hơn...” Holly đứng khỏi chiếc ghế và đi tới bên cạnh chiếc bàn của Bronson, nghiêng trên vai anh ta khi anh ta tìm kiếm trên những thếp giấy. “Đây nè. Chúng có gợi thêm được chút gì cho ông không, hay là tôi đang tạo nên một mớ mơ hồ lộn xộn?”

“Không, nó đủ rõ rồi. Ngoại trừ... tại sao lại không có những tước hiệu hình thức trong hai hàng cột này?”

Holly ép mình tập trung vào trang giấy mà anh ta đang cầm, nhưng điều đó thật khó. Đầu họ ở sát cạnh nhau, và nàng bị cám dỗ mạnh mẽ chạm vào mái tóc anh ta. Những lọn tóc dày, quăn rối cần được chải lại và vuốt với vài giọt sáp thơm, đặc biệt là nơi chúng rủ xuống một cách vô tổ chức ở trên trán anh ta. Thật quá khác biệt so với mái tóc vàng óng của George. Mái tóc của Bronson đen sẫm như màn đêm, với một chút thô cứng và quăn nhẹ ở gáy và phần đuôi tóc. Cổ của to mập với những múi cơ, và trông cứng tựa hồ như sắt. Nàng gần như đã vuốt những ngón tay lên bề mặt lông cuồn đó. Khiếp sợ bởi cơn bốc đồng của bản thân, nàng siết bàn tay thành nắm khi trả lời anh ta. “Bởi vì con của các vị công tước, hầu tước và bá tước đều có thể được gọi danh xưng ‘ngài’ hoặc ‘quý cô’ trước tên của họ, nhưng những đứa con của các vị tử tước và bá tước thì chỉ được gọi là ‘ông’ hoặc ‘cô’ mà thôi.”

“Giống như chồng của bà,” Bronson lẩm rầm, không rời mắt khỏi danh sách.

“Phải, đó là một ví dụ chuẩn xác. Cha của chồng tôi là một tử tước. Ông được biết tới với cái tên Tử tước Taylor của vùng Westbridge hoặc đơn giản hơn là Tử tước Albert Taylor. Ông ấy có ba người con trai, William, George và Thomas, cả ba đều được gọi là ‘ông Taylor’. Khi tử tước qua đời vài năm trước, con trai trưởng là William được mang tước hiệu của ông và trở thành ngài William Taylor.”

“Nhưng George và em trai thì không bao giờ được trở thành ‘ngài’.”

“Không, cả hai người đều tiếp tục được gọi bằng ‘ông’.”

“Vậy tại sao bà lại được gọi là ‘phu nhân Holland’?”

“À...” Holly ngừng lại và cười buồn. “Giờ thì chúng ta đang bước tới vùng phức tạp hơn rồi đây. Tôi là con gái của một bá tước. Bởi vậy, từ ngày chào đời tôi đã được gọi là ‘quý cô’*.”

(cả quý cô, quý bà, phu nhân đều chung cho cái từ lady á, mềng, em chịu không biết làm sao cho nó xuôi chút, hổng lẽ gọi người đã lấy chồng là quý cô 🙄)

“Và bà không mất nó khi bà kết hôn với George à?”

“Không, khi người con gái kết hôn với một người đàn ông có địa vị thấp hơn cha của mình, cô ấy được cho phép tiếp tục giữ lấy tên gọi hình thức. Sau khi kết hôn, tôi vẫn được tính có vị trí cao hơn của George.”

Bronson quay đầu lại và nhìn nàng chăm chú. Nhìn vào đôi mắt khó tả của anh ta ở một khoảng cách gần gây cho Holly một cơn choáng váng nguy hiểm yếu ớt. Nàng có thể trông thấy màu nâu lấp lánh trong cả chiều sâu đen thẳm. “Vậy là vị trí của bà luôn cao hơn chồng bà,” anh ta nói. “Trong trường hợp này, bà đã có một cuộc hôn nhân đi xuống.”

“Hoàn toàn chính xác,” nàng thừa nhận.

Dường như Bronson đang nếm nấp thông tin. Holly có ấn tượng một vài lý do ý nghĩ này đã làm anh ta hài lòng. “Chuyện gì sẽ xảy ra với thứ hạng của bà nếu bà kết hôn với một người bình thường?” anh ta hỏi vu vơ. “Như tôi chẳng hạn.”

Bị dao động bởi câu hỏi, Holly kéo mình ra xa khỏi anh ta và lại ngồi xuống chỗ của mình. “À, tôi... tôi... sẽ vẫn được gọi là ‘phu nhân Holland,’ nhưng tôi sẽ lấy họ của ông.”

“Phu nhân Holland Bronson.”

Nàng giật mình một chút trước âm thanh lạ lẫm khi tên mình được ghép chung với một tên khác ngoài cái tên Taylor. “Đúng,” nàng nói nhẹ hẫng. “Theo lý thuyết, điều đó là chuẩn xác.”

Bận rộn với việc vạy vò nếp váy và vuốt chúng phẳng lại khi nàng nhận ra anh ta đang nhìn mình đăm đăm. Khẽ liếc nhìn lên, nàng quan sát tia nhìn trong đôi mắt anh ta, có chút ánh lấp

lánh thô ráp của sự thích thú rất đàn ông. Một đợt sóng cồn của điều gì đó giống như lòng khát khao đã đẩy nhịp trái tim nàng nhanh hơn thường lệ. Từ khi nào một người đàn ông đã nhìn nàng theo cách đó? Đôi mắt xanh lơ của George đắm trong tình yêu và dịu dàng mỗi khi anh ngắm nàng, nhưng không khi nào cái nhìn đó lại định hình ham muốn... nhục cảm... nóng bỏng như vậy.

Ánh mắt của Bronson di chuyển xuống miệng, ngực nàng, rồi quay trở lại khuôn mặt nàng, đem theo làn hơi ấm bò râm ran trên làn da nàng. Đó là kiểu nhìn mật thiết mà không một quý ông nào lại trao cho một quý bà. Anh ta làm vậy để khiến nàng bối rối, Holly nghĩ thầm. Anh ta thích thú với bản thân khi cố tình khiến nàng xáo động. Nhưng nhìn anh ta không có vẻ vui lòng là mấy. Một cái cau mày kéo hai hàng lông mày nhú chặt vào nhau, và anh ta như thể không yên trong lòng chút nào, còn nhiều náo động hơn nữa, hơn cả nàng.

“Mama!” Tiếng cười của Rose cắt ngang bầu không khí im lìm bất tiện. “Hai má của mama đều đỏ rực kia!”

“Vậy sao?” Holly bồn chồn hỏi, vội chạm những ngón tay mát lạnh lên khuôn mặt nóng bừng của mình. “Chắc mẹ ngồi gần ngọn lửa quá lâu rồi.”

Kẹp tiểu thư Crumpet dưới một bên tay, Rose bước tới bên Bronson. “Cháu chỉ được gọi là ‘cô’ thôi” cô bé nói với anh, chứng tỏ vẫn lắng nghe cuộc chuyện trò của họ về cách gọi tước vị. “Nhưng một ngày nào đó khi cưới một vị hoàng tử, cháu sẽ trở thành ‘công nương Rose,’ và lúc ấy ông có thể gọi cháu là ‘kính thưa công nương’.”

Bronson bật cười, tình trạng căng thẳng của anh ta dường như đã được xua tan. “Cháu thật sự đã là một công nương rồi,” anh ta nói, nhắc cô bé lên và đặt lên lòng mình.

Bị bất ngờ, Rose bật tiếng cười lạnh lạnh. “Không, cháu không phải! Cháu không có vương miện!”

Bronson có vẻ chú tâm tới điểm đó một cách nghiêm túc. “Vậy cháu muốn một chiếc vương miện ra sao, công nương Rose?”

“Hừm, để cháu nghĩ coi...” Rose co khuôn mặt bé nhỏ lại trong tập trung sâu sắc.

“Bạc nha?” Bronson gợi ý. “Hay là vàng? Với những viên đá quý, hoặc ngọc trai?”

“Rose không cần một cái vương miện,” Holly can thiệp với một cơn báo động, phát hiện ra rằng Bronson sẽ còn hơn cả sẵn sàng sắm một vài thứ đồ trang trí phô trương cho đứa trẻ. “Quay lại với trò chơi của con đi, Rose – trừ khi con muốn một giấc ngủ chiều, trong trường hợp đó mẹ sẽ rung chuông gọi Maude.”

“Ôi, không, con không muốn ngủ,” cô bé kêu lên, ngay lập tức trượt khỏi đầu gối của Bronson. “Con có thể ăn thêm một cái bánh nữa không, Mama?”

Holly mỉm cười triu mến và lắc đầu. “Không được đâu cưng à. Con sẽ phá hỏng bữa tối của

con mất thôi.”

“Ôi, Mama, con không thể ăn thêm dù chỉ một chiếc thôi sao? Một chiếc nhỏ xíu thôi?”

“Mẹ vừa nói là không được rồi, Rose. Giờ con làm ơn chơi trật tự trong khi mẹ và ông Bronson kết thúc cuộc thảo luận được chứ?”

Miễn cưỡng nghe lời, Rose thoáng nhìn về phía Bronson. “Tại sao mũi của ông lại vẹo vậy ông Bronson?”

“Rose,” Holly khiển trách gay gắt. “Con biết rất rõ rằng chúng ta không bao giờ được nhận xét về bề ngoài của một người mà.”

Dù sao đi nữa, Bronson trả lời đứa trẻ với một nụ cười toét miệng. “Ta đã từng lao thẳng vào thứ gì đó.”

“Một cánh cửa phải không?” Cô bé đoán. “Hay là một bức tường?”

“Một cú móc trái trời giáng.”

“Ơ.” Rose nhìn anh ta chăm chăm với vẻ trầm tư. “Ý ông là gì vậy?”

“Một trận đánh nhau.”

“Đánh nhau là xấu,” cô bé kiên quyết nói. “Cực, cực xấu.”

“Phải, ta biết.” Hạ thấp đầu xuống, Bronson cố gắng trông sao có vẻ đã bị quở mắng, nhưng bầu không khí ân hận quanh anh ta còn khuya mới có được sức thuyết phục đó.

“Rose,” Holly nói bằng giọng cảnh báo. “Sẽ không có sự ngắt quãng nào thêm nữa, mẹ hy vọng vậy.”

“Không đâu, Mama.” Đứa trẻ ngoan ngoãn quay về với góc chơi đồ hàng của mình. Khi cô bé đi ngay đằng sau ghế của Bronson, anh ta lén lút đưa cho cô bé một chiếc bánh khác. Túm lấy chiếc bánh, Rose vội vã chạy vào trong góc như một chú sóc lén lút.

Holly lườm Bronson một cái. “Tôi sẽ không nuông chiều con gái mình đâu thưa ông. Con bé sẽ quen với tất cả những tiêu pha phung phí của ông, và sau khi năm nay qua đi, con bé sẽ có một khoảng thời gian khó khăn để quay trở về với cuộc sống bình thường của nó.”

Lo lắng cô nhóc bé xíu đang chơi gần đó, Bronson giữ giọng mình thật thấp. “Không hại gì khi chiều cô bé thêm một chút. Chúng chỉ là trẻ con trong một thời gian ngắn thôi mà.”

“Rose cần phải được nhận thức rõ về những trách nhiệm và hiện thực của cuộc sống...”

“Vậy đó là cách dạy dỗ trẻ con đang thịnh hành trong những ngày này à?” anh ta rề rà hỏi. “Điều đó giải thích tại sao hầu hết những đứa trẻ quý tộc mà tôi từng thấy đều là những tạo vật

xanh xao, kìm nén với nét mặt ủ rũ. Tôi ngờ rằng rất nhiều bậc cha mẹ chỉ hơi quá háo hức một chút để bóc trần cho những đứa trẻ của họ cuộc sống nó thật sự ra sao đó.”

Ngay khi cảm thấy phật lòng, Holly mở miệng định phản đối, nhưng chợt nàng nhận ra với nỗi thất vọng rằng mình không thể. Gia đình Taylor đã nuôi nấng những đứa trẻ với một con mắt hướng tới việc thử thách một ‘cuộc chuẩn bị cứng rắn có lợi cho cuộc sống,’ và thường xuyên động viên Holly làm như vậy với Rose. Những lời răn dạy liên miên, trừng phạt và tước đoạt đều là những phương thức được dùng để khiến một đứa trẻ trở nên ngoan ngoãn và lịch sự đúng mực. Tất nhiên không phải là do việc đó hiệu quả. Những đứa trẻ trong gia đình Taylor là những tiểu quỷ hay quậy phá, và Holly nghĩ có lẽ Rose cũng cần được đối xử như vậy, vì vậy nàng cũng không quá dịu dàng hơn nhiều với con gái mình so với mọi người trong gia đình Taylor khuyên bảo. Và dù sao đi nữa quan điểm của họ cũng là quan điểm chung cho những gia đình quý tộc và được chia sẻ bởi hầu hết những người cùng địa vị.

“Thời thơ ấu nên là khoảng thời gian tuyệt vời,” Bronson đột ngột nói. “Không chút âu lo. Hạnh phúc. Tôi không nguyên rủa bất kỳ ai đồng ý với tôi hay không. Tôi chỉ muốn...” Bất chợt ánh mắt tối sầm của anh ta rơi xuống thếp giấy bên dưới.

“Sao?” Holly dịu dàng thúc giục, nghiêng người về phía trước.

Bronson trả lời mà không hề nhìn về phía nàng. “Tôi ước rằng tôi có thể tạo ra khoảng thời gian như vậy cho Lizzie. Con bé đã phải trải qua cả địa ngục trong suốt những năm tuổi thơ của nó. Chúng tôi nghèo, ăn thiếu và thiếu ăn trong gần hết chừng đó thời gian. Tôi đã không làm tròn bổn phận với con bé.”

“Nhưng ông không lớn tuổi hơn Elizabeth,” Holly thì thầm. “Ông cũng chỉ là một đứa trẻ, với một gánh nặng trách nhiệm to lớn trên vai.”

Bronson phản ứng lại với một cử chỉ tùy tiện, rõ ràng không muốn bất cứ một lời dung thứ nào cho bản thân. “Tôi đã không tròn bổn phận với con bé,” anh ta cộc cằn lặp lại. “Thứ duy nhất tôi có thể làm bây giờ là cố gắng khiến mọi thứ trở nên đúng đắn với con bé, và cho những đứa con của chính mình khi tôi có chúng.”

“Và ông định sẽ chiều chuộng con gái tôi không thương xót trong khi chờ đợi phải không?” Holly nói, một nụ cười thật khế nhoen trên môi nàng.

“Có thể tôi cũng sẽ làm hư cả bà nữa.” Có xen một chút trêu chọc trong giọng nói, nhưng ánh nhìn của anh ta lại bao hàm sự thách thức lóe lên khiến nàng trăn trối. Nàng không biết làm cách nào để đối phó lại. Phẫn nộ hay quở trách chỉ càng khiến anh ta thêm giễu cợt. Tuy nhiên nàng không thể cho phép anh ta chơi đùa với mình theo cách này được. Những trò mèo vờn chuột không phải sở trường của nàng, và nàng không hề thích chúng.

Nàng khiến giọng mình mạnh mẽ và không gợn chút bối rối. “Ông đã trả cho tôi một khoản lương hậu hĩnh rồi, thưa ông Bronson, điều tôi có ý định kiếm được bằng việc rèn luyện cho ông hoàn toàn trở thành một phần của xã hội thượng lưu thanh nhã. Giờ, nếu ông xem trang

hai của những bản ghi chép, tôi sẽ thảo luận về những điểm khác biệt giữa những nghi thức chuẩn mực của việc xưng hô trong việc liên hệ qua thư từ và trong các cuộc nói chuyện. Ví dụ, ông sẽ không bao giờ được nhắc trực tiếp tới một người đàn ông là ‘quý ngài,’ nhưng khi viết thư ông có thể gọi như vậy ...”

“Để sau,” Bronson ngắt lời, đan những ngón tay dài lại với nhau và đặt lên phần cơ bụng không chút mỡ thừa. “Đầu tôi đầy ứ tước hiệu là tước hiệu. Hôm nay tôi đã học đủ rồi.”

“Vậy được. Để tôi rời đi nhé?”

“Bà *muốn* rời đi à?” anh ta nhẹ nhàng hỏi.

Nàng chớp mắt trước câu hỏi của anh ta, rồi cảm thấy họng mình thắt lại với một tràng cười. “Thưa ông Bronson, tôi muốn ông ngừng ngay việc phá rối tôi!”

Một nụ cười móc má lộ ra trong đôi mắt anh ta. “Ngay lúc này, có cái gì đã quá phá rối trong một câu hỏi đơn giản vậy chứ?”

“Bởi vì nếu tôi nói vâng thì sẽ khiếm nhã, và nếu tôi nói không...”

“... thì đó có thể là ngụ ý về chuyện bà thích ở bên tôi,” anh ta kết thúc dùm nàng, với hàm răng trắng lấp lánh trong nụ cười nhả nhở. “Vậy thì đi đi. Chúa biết rằng tôi sẽ không ép bà thú nhận một chuyện chết tiệt như vậy.”

Holly lưu lại trên ghế. “Tôi sẽ ở lại nếu ông kể cho tôi nghe về quãng thời gian ông đánh gãy mũi mình.”

Nụ cười của Bronson kéo dài khi anh ta trầm tư chạm lên gờ sống mũi. “Tôi có nó trong lần đấu với Tom Crib, một người trước kia là phu khuôn vác than được gọi là ‘kim cương đen.’ Hắn ta có những nắm đấm to như đùi heo và một cú móc bằng tay trái đã khiến đầu tôi nổ đom đóm.”

“Ai thắng?” Holly hỏi, không tài nào cưỡng lại được.

“Tôi sống sót qua Crib sau hai mươi vòng và cuối cùng đấm hấn nốc – ao . Sau cuộc đấu đó tôi có tên của tôi – ‘Bronson đồ tể.’”

Niềm tự hào rất đàn ông hiển hiện rõ ràng khi anh ta dẫn cái tên ra khiến Holly cảm thấy dạ dày hơi xoắn lại. “Quyến rũ làm sao,” nàng lẩm bẩm bằng một giọng khô khốc khiến anh ta phá lên cười.

“Nó không tôn tạo lại nét mặt tôi nhiều lắm, khi để Crib đập vỡ cái mũi của tôi,” anh ta nói, chà xát phần sống mũi giữa ngón cái và ngón trỏ. “Tôi không phải loại người hay hóm khi bắt đầu với nó. Lúc này tôi dứt khoát sẽ không phạm sai lầm để trở thành một quý ông đâu.”

“Dù sao đi nữa ông sẽ không mắc phải.”

Bronson vờ vệt co rúm người lại. “Nó như vết dao đâm mạnh mỗi khi tôi chịu đựng trong một cuộc đấu, thừa phụ nhân. Bởi vậy bà đừng tưởng tượng chính xác quá cái mặt méo xẹo của tôi, đó có phải là điều bà sẽ nói không?”

“Ông biết rõ ông là một người đàn ông quyền rũ, thừa ông Bronson. Chỉ là không phải theo kiểu quý phái mà thôi. Có một điều, ông có quá nhiều... cái đó, ông quá nhiều... cơ bắp.” nàng phác cử chỉ về phía ống tay áo và bờ vai phình ra của anh ta. “Những nhà quý tộc được nuông chiều không có những cánh tay như vậy.”

“Đó là điều các thợ may của tôi nói với tôi.”

“Không có bất cứ cách nào để khiến chúng, ờ... bé đi sao?”

“Không phải là thứ tôi biết. Nhưng chỉ thỏa mãn cho tính tò mò của tôi thôi, tôi phải làm teo mình lại bao nhiêu để có thể biến thành một quý ông đây?”

Holly bật cười và lắc đầu. “Thưa ông, diện mạo tự nhiên là thứ lo lắng ít nhất của ông. Ông cần có được một bầu không gian thích hợp cho phẩm giá của mình. Ông quá là thiếu tôn kính.”

“Nhưng quyền rũ,” anh ta đối lại. “Bà đã nói rằng tôi quyền rũ.”

“Ô vậy hả? Tôi chắc là tôi định dùng từ ‘không sửa nổi’ thôi.”

Một nụ cười chung vui đã dẫn tới ham thích và hơi nóng trộn lẫn gợn lẫn lẫn qua người Holly. Nàng hấp tấp thả rơi ánh mắt xuống lòng mình, thở một chút nhanh hơn so với bình thường. Nàng cảm thấy khác lạ, không hề gò ép, như thể áp lực về kích thích phía sâu bên trong sẽ khiến nàng nhảy lên khỏi ghế. Nàng không dám nhìn Bronson, sợ phản ứng của chính bản thân nếu nàng làm vậy. Anh ta đã khiến nàng muốn... ừm, nàng không chắc là điều gì. Tất cả những gì nàng biết là ký ức về nụ hôn của anh ta, về sự xâm chiếm ngọt ngào, ấm áp của cái miệng anh ta, bất chợt dâng đầy trong tâm trí. Nàng trở nên đỏ rần và bóp chặt hai tay lại với nhau, tự trấn áp bản thân mình.

“Nghề đấu sĩ của tôi không kéo dài lâu,” nàng nghe Bronson nói. “Tôi chỉ làm việc đó để kiếm đủ tiền tham gia việc sở hữu một con tàu.”

“Thật sao?” Holly hỏi, cuối cùng cũng có thể nhìn vào anh ta thêm một lần nữa. “Tôi tự hỏi liệu ông có không thích nó chút nào không.”

“Đúng, tôi có,” anh ta thừa nhận. “Tôi thích ganh đua. Và giành chiến thắng. Nhưng có quá nhiều đau đớn và quá ít lợi nhuận từ việc đấu quyền anh. Và tôi sớm học được rằng có nhiều cách để hạ gục được một gã đàn ông mà không cần vấy máu đôi bàn tay mình.”

“Chúa nhân từ, ông Bronson. Ông cứ phải hướng cuộc đời mình như thể nó là một trận đấu không ngừng cho uy quyền tối cao sao?”

“Tôi nên đối xử sao khác đây?”

“Ông có thể thử xả hơi một chút và tận hưởng những gì mình đạt được.”

Đôi mắt đen ánh vàng của anh ta chế nhạo nàng. “Khi còn nhỏ bà đã bao giờ chơi trò vua một ngọn núi chưa, phu nhân Holly? Chắc chắn là không – nó khó có thể là một trò chơi cho những cô bé đoan trang. Bà tìm thấy một đồng đất bần thủ hoặc chùn lại và thách đố những người bạn để coi ai có thể giành được con đường đi lên đỉnh. Và đó là phần đơn giản.”

“Phần khó khăn là gì, ông Bronson?”

“Ở trên đó.”

“Tôi cá ông sẽ xoay sở để ở trên đó từ lúc bình minh cho tới chập tối,” nàng dịu dàng nói. “Hất và đánh tất cả những cậu bé cố gắng thay thế ông.”

“Chỉ tới giờ ăn tối thôi.” Anh ta thỉnh linh thú nhận với một nụ cười nhản nhỏ. “Tôi luôn thất bại bởi chính cái bụng của mình.”

Holly vượt ra một tràng cười không giống với quý bà chút nào. Dường như nàng không thể ngăn nó lại, ngay cả khi con gái nàng, rõ ràng bị bất ngờ bởi âm thanh đó, đã tới bên ghế của nàng. “Chuyện gì vậy, Mama?”

“Ông Bronson,” Holly giải thích, “chỉ đang kể cho mẹ nghe một câu chuyện khi ông ấy còn lại một cậu bé.”

Mặc dù Rose chẳng biết câu chuyện cười đó là gì, cô bé cũng bắt đầu cười theo.

Khi Bronson quan sát cả hai người, đôi mắt nâu của anh ta thấp lên với một ngọn lửa ấm áp khác thường. “Tôi tin rằng cả hai người là cảnh tượng đẹp nhất mà tôi từng thấy.”

Vẻ thích thú của Holly phai dần, và nàng đứng bất chợt trong kinh ngạc, sốt sắng Bronson cũng đứng dậy ngay lập tức. *Mình không nên ở đây* là ý nghĩ hàng đầu trong tâm trí nàng. *Mình không bao giờ nên đồng ý làm việc cho anh ta, không cần biết nó cam dỗ mức nào.* Ngay lập tức nàng nhận ra mình thiếu kinh nghiệm và được bảo bọc quá mức dường nào, nếu không anh ta sẽ không thể ném nàng qua ngưỡng thăng bằng quá dễ dàng như vậy. Nếu nàng không bảo vệ bản thân trước anh ta, anh ta sẽ chơi trò hủy hoại với những cảm xúc của nàng. Có phải là bởi nàng đã ở quá lâu mà không cùng với người đàn ông nào để khiến mình quá xôn xao bởi sự chú ý của anh ta không? Hay là bởi anh ta không khác biệt so với bất cứ người đàn ông nào mà nàng quen biết?

Phần tệ nhất trong tất cả là cảm giác thích thú hưởng thụ bất cứ sự kề bên của anh ta, bất cứ sự đánh giá ngay thẳng, vẻ đẹp trai bụi bặm phong trần của anh ta, đều là phản bội George.

Trong giây lát Holly nhớ những ngày hoàn toàn tuyệt vọng sau khi chồng mất, và lòng mong mỏi đen tối đã vắt kiệt nàng. Nàng đã muốn với tất cả trái tim được chết cùng anh. Tình

yêu và mối lo duy nhất của Holly đối với đứa con thơ dại đã giữ nàng tỉnh táo. Thay vào đó, nàng đã thề danh dự với George rằng sẽ dành phần đời còn lại của mình để chỉ yêu mình anh, nghĩ về một mình anh và những nguyện ước của anh. Điều chưa bao giờ xảy ra với Holly là giữ trọn một lời thề như vậy có thể trở nên quá khó khăn. Nhưng ở đây là một người hoàn toàn xa lạ, vừa dịu dàng ve vãn vừa khiến nàng bước xa ra khỏi khuôn phép cùng một lúc.

“Thưa ông Bronson,” nàng nói với một chút run run, “tôi... tôi sẽ gặp ông ở bữa tối.”

Khuôn mặt Bronson khoác lên vẻ nghiêm trọng tương tự với chính vẻ mặt của nàng. “Hãy để Rose ăn với chúng ta,” anh ta nói. “Không phải bất cứ một đứa trẻ ở tầng lớp trên nào cũng dùng bữa tối với gia đình chúng sao?”

Holly đợi một lúc lâu rồi mới trả lời. “Ở một vài vùng quê những đứa trẻ được phép ăn cùng với toàn gia đình. Tuy nhiên, hầu hết những gia đình sung túc đều để những đứa bé dùng bữa trong phòng trẻ. Rose đã quen với sự sắp xếp ở dinh thự Taylor, và tôi không thích thay đổi những lễ nghi quen thuộc...”

“Nhưng ở đó cô bé có những đứa trẻ khác cùng ăn có phải vậy không?” Bronson chỉ ra. “Và ở đây cô bé phải dùng bữa một mình.”

Holly nhìn khuôn mặt bé nhỏ của con gái mình. Dường như Rose đang nín thở, chờ đợi trong lặng im kích thích để xem giải quán quân thành lĩnh của mình có thành công ở việc giành lấy mình một chỗ ở bàn ăn cho những người lớn hay không. Thật đơn giản cho Holly để khẳng khẳng biểu Rose gia nhập vào những bữa ăn riêng biệt truyền thống giữa những đứa bé và những đứa trẻ thành niên. Dù vậy, khi Bronson và cô bé cùng nhìn nàng chăm chăm đầy mong đợi, Holly thích thú nhận ra rằng lại thêm một ranh giới khác được phá vỡ.

“Thôi được rồi,” nàng nói. “Nếu Rose cư xử phải phép, từ bây giờ con bé có thể được dùng bữa với gia đình.”

Cho sự ngạc nhiên của Holly, Rose lao vào Bronson với tiếng kêu hạnh phúc và vòng hai cánh tay ôm quanh chân anh ta. “Ôi, ông Bronson,” con bé reo lên, “cảm ơn ông!”

Cười toe toét, Bronson gỡ những cánh tay bé nhỏ ra và khụy người xuống. “Cảm ơn mẹ cháu đó, công nương. Ta chỉ yêu cầu thôi. Và mẹ cháu là người cho phép.”

Nhảy lại về phía Holly, Rose trang hoàng khuôn mặt nàng với những nụ hôn.

“Con yêu,” Holly làm bầm, cố gắng không mỉm cười. “cùng mẹ lên tầng thay áo ngoài và rửa mặt cho con trước bữa tối nào. Chúng ta không thể để con trông giống như một cô bé lang thang như vậy được.”

“Dạ, Mama.” Bàn tay nhỏ bé của Rose nắm lấy nàng, và cô bé hăm hờ nhún nhảy khi cô bé dẫn Holly đi.

Chương 7

Khi Holly bắt đầu trao đổi thư từ với bạn bè của mình, rất nhiều người trong số họ nàng chưa gặp lại từ ngày chôn cất George, nàng rất ngạc nhiên bởi phản ứng của họ trước thông tin mình đang làm việc và lưu lại tòa dinh thự ở Luân Đôn của Zachary Bronson. Tất nhiên cũng có nhiều phản ứng chê trách kể cả những lời đề nghị nàng một vị trí trong chính nhà của họ nếu nàng thật sự túng thiếu. Dù sao đi nữa, không ngờ phần đông trong số họ cực kỳ quan tâm tới vị trí mới của nàng và hỏi liệu họ có thể ghé thăm nàng ở trang viên của Bronson hay không. Dường như một lượng lớn các quý phu nhân rất háo hức được thăm ngôi nhà của Bronson, và nhiều hơn vậy, được gặp gỡ tận mặt với người đàn ông này.

Bronson có vẻ không mấy ngạc nhiên bởi sự thật đó khi Holly đề cập với anh ta. “Lúc nào chẳng vậy,” anh ta nói với một nụ cười nhạo báng. “Phụ nữ ở tầng lớp của bà sẽ đi tới máy chém trước khi kết hôn với một con chó lai như tôi... nhưng lại có một số lượng đáng kinh ngạc muốn trở thành ‘bạn bè’ với tôi.”

“Ý ông là họ sẵn lòng... với ông... sao?” Holly thắng thốt dừng lại. “Kể cả những người đã có gia đình?”

“Đặc biệt là những người đã có gia đình,” Bronson lãnh đạm thông báo. “Trong khi bà khép mình để chịu tang ở nhà Taylor, tôi đã được giải trí với một lượng lớn quý phu nhân ở Luân Đôn giữa những tấm trải giường của tôi.”

“Một quý ông sẽ không khoe khoang về những cuộc chinh phục dục tính của ông ta,” Holly nói, đỏ bừng cả mặt trước lời tuyên bố.

“Tôi không khoe khoang. Tôi đang giải bày sự thật mà.”

“Một vài sự thật tốt hơn hết là nên giữ lại cho bản thân mình.”

Âm vực sắc nhọn không thường thấy trong giọng nói của nàng dường như khiến anh ta thích thú không chịu tới hồi kết. “Có vẻ gì đó rất lạ trên khuôn mặt bà, phu nhân Holly,” anh ta êm dịu nói. “Nó gần giống như là ghen vậy.”

Đợt sóng khó chịu dâng cao gần như khiến nàng tắc nghẹn. Zachary Bronson có khả năng kích động cơn tức giận của nàng dễ dàng hơn bất cứ ai mà nàng từng biết. “Ông lầm rồi. Tôi chỉ đang suy nghĩ không được vui cho lắm về số lượng những căn bệnh hãn phải nhiễm từ một

trong những mưu cầu tận tụy của thói trăng hoa mà thôi.”

“Mưu cầu của thói trăng hoa,” anh ta lặp lại với một tiếng cười khàn. “Đó là cách nói xinh xẻo nhất mà tôi từng được nghe về nó đó. Không, tôi chưa bao giờ mắc giang mai hay bất cứ một tai họa nào các từ mấy cô gái làng chơi. Có nhiều cách để một người đàn ông có thể bảo vệ bản...”

“Tôi đảm bảo với ông, tôi không muốn nghe về chúng!” Kinh hãi, Holly ấn hai tay lên đôi tai mình. Như một kẻ nuông chiều những vấn đề tính dục của bản thân nhất mà nàng quen biết, Bronson quá vui lòng để thảo luận những chủ đề riêng tư mà một quý ông không bao giờ nên thừa nhận rằng mình có hiểu biết về nó. “Ông, thưa ông, là người có đức hạnh của quý.”

Thay vì xấu hổ, anh ta lại còn thật sự cười nhạo trước lời nhận xét của nàng. “Và bà, thưa phu nhân, là một người làm bộ đoan trang.”

“Cảm ơn ông,” nàng quả quyết nói.

“Đó không có ý là một lời khen ngợi.”

“Bất cứ một lời phê bình nào từ ông, ông Bronson, tôi sẽ dứt khoát chấp nhận như một lời khen ngợi.”

Bronson phá lên cười, như anh ta vẫn thường làm mỗi khi nàng thử cố gắng kiểm lại từng phần nhỏ nhất của những vấn đề luân lý. Anh ta chỉ hứng thú với duy nhất những bài học bề nổi để làm sao cư xử như một quý ông. Và khi nó đáp ứng được, anh ta sẽ còn hơn cả sẵn sàng để trút bỏ vẻ bên ngoài cầu kỳ của bản thân. Dù sao đi nữa, như nàng đã cố thử, Holly cũng không thể ghét bỏ anh ta.

Khi những ngày lưu lại trang viên Bronson của Holly kéo dài được vài tuần, có rất nhiều thứ nàng học được về ông chủ của mình, bao gồm cả sự thật anh ta có nhiều đức tính đáng ngưỡng mộ. Bronson thẳng thắn với những thói xấu và đặc biệt khiêm tốn về xuất thân cũng như tình trạng thiếu giáo dục của bản thân. Anh ta sở hữu một kiểu nhún nhường kỳ lạ, luôn nói giảm bớt trí thông minh bẩm sinh kinh khủng và những thành công lớn lao của mình. Anh ta thường dùng sức hấp dẫn quý quyết để khiến nàng bật cười dù ý chí của nàng không muốn. Thật tế là, dường như anh ta rất vui thích trong việc khiêu khích cho tới khi cơn giận của nàng bùng nổ, rồi sẽ khiến nàng bật cười ngay lúc tâm trạng bực dọc của nàng lên tới đỉnh giữa.

Họ đã dành rất nhiều buổi tối bên nhau, đôi khi với Rose ngồi chơi ngay dưới chân khi họ chuyện trò. Thỉnh thoảng họ chuyện trò tới tận khuya, sau những giờ quá trễ khiến cả Elizabeth và Paula phải đi nghỉ. Như than đá cháy rực trong lò, Bronson sẽ tiếp Holly với những ly rượu hiếm có và thết đãi nàng với những câu chuyện thô tục nhưng vô cùng hấp dẫn về cuộc đời anh ta. Ngược lại, anh ta khẳng khẳng muốn được nghe những câu chuyện thời thơ ấu của Holly. Holly không hiểu tại sao những chi tiết lẻ tẻ thông thường trong quá khứ của nàng lại có thể gây cho anh ta nhiều hứng thú như vậy, nhưng anh ta vẫn cố chấp hỏi cho tới khi nàng kể cho anh ta nghe những câu chuyện lố bịch như người anh họ hư đốn nào đã từng

buộc tóc nàng vào lưng ghế, hoặc khi nàng cố ý thả một miếng bọt biển ướt nhẹ lên đầu người gác cửa từ ban công trên tầng.

Và đôi khi anh ta hỏi về George. Về cuộc hôn nhân của hai người... ngay cả về việc sinh nở đã diễn ra như thế nào.

“Ông biết tôi không thể thảo luận một chuyện như vậy với ông còn gì,” Holly phản đối.

“Tại sao lại không?” Đôi mắt đen nhạy bén của Bronson như được dụ đi bởi ánh lửa. Họ đang ngồi trong phòng khách riêng của gia đình, một căn phòng nhỏ chạm khắc đá quý ấm cúng được phủ trong một lớp lụa là màu olive đậm đà. Dường như thế giới bên ngoài căn phòng nho nhỏ, trang nhã này mới tách biệt làm sao. Holly hiểu rằng thật sai trái khi hai người lưu lại trong bầu không khí mật thiết dường này. Quá gần gũi... quá riêng tư. Dù sao đi nữa thì hình như nàng cũng không sao khiến bản thân mình rời đi được. Có một phần hư hỏng trong nàng muốn được ở lại bất chấp tiếng gọi của khuôn phép.

“Ông biết rõ là chuyện này không đúng đắn,” nàng nói. “Tôi rất lấy làm phật lòng với ông khi ông hỏi tôi câu hỏi như vậy.”

“Kể cho tôi nghe đi,” anh ta nài nỉ bằng cái giọng rồi rãi, nâng ly rượu lên môi. “Bà đã là một chàng lính bé nhỏ dũng cảm hay một nữ thần báo tử?”

“Ông Bronson!” Nàng ném cho anh ta cái nhìn hoàn toàn là chê trách. “Ông chẳng có chút tế nhị nào hả? Hoặc kể cả một xíu tôn trọng nho nhỏ dành cho tôi cũng không?”

“Tôi kính trọng bà còn hơn kính trọng bất cứ một người nào trên thế gian này nữa là khác, phu nhân à,” anh ta nói rất là sẵn lòng.

Holly lắc đầu, chiến đấu với nụ cười miễn cưỡng giật trên đôi môi. “Tôi không phải là một người lính dũng cảm,” nàng thừa nhận. “Nó khó khăn và đau khủng khiếp, và điều tệ nhất là nó kéo dài trong suốt mười hai tiếng đồng hồ và tất cả mọi người đều nói đó là một ca sinh dễ, hầu như tôi chẳng được nhận chút thương cảm nào hết.”

Tiếng cười của anh ta dần lại vết tích thích thú trước lời phàn nàn rầu rĩ của nàng. “Bà sẽ có thêm con nữa chứ? Nếu George còn sống?”

“Tất nhiên rồi. Một người phụ nữ có gia đình không có lựa chọn nào khác trong những vấn đề như vậy.”

“Không có thật sao?”

Lúng túng, nàng chạm phải ánh nhìn sắc sảo của anh ta. “Không, tôi... mà ông có ý gì vậy?”

“Ý của tôi là có rất nhiều cách để ngăn ngừa một cái thai không mong muốn.”

Holly nhìn anh ta chằm chằm trong câm lặng kinh sợ. Những người phụ nữ đứng đắn sẽ

tránh xa bất cứ cuộc tranh luận như vậy. Thật tế, chủ đề này quá cấm kỵ tới mức chưa bao giờ được đề cập giữa nàng và George. Ôi, đã có những lời thì thào bàn tán mà nàng tình cờ nghe được từ những người phụ nữ khác, nhưng nàng đã nhanh chóng thoát ra khỏi cái vùng kề cận nguy hiểm với những cuộc thảo luận không lấy làm thích hợp kiểu đó. Và tại đây cái gã đàn ông vô lương tâm này còn cả gan dám nói thẳng mấy chuyện đó vào mặt nàng!

“Giờ tôi thật sự làm bà bức rỗi,” Bronson nhận xét, cố gắng trông có vẻ ăn năn, nhưng nàng có cảm giác về thích thú che đi chỉ ngay bên dưới vẻ ngoài của anh ta. “Thứ lỗi cho tôi, thưa phu nhân. Có lúc tôi quên mất rằng ai đó có thể được che chở kỹ lưỡng như vậy rồi.”

“Đã tới giờ tôi đi nghỉ,” Holly nói với thái độ đường hoàng đáng nể, quyết định rằng mình chỉ còn biết cậy vào duy nhất việc lờ đi lời trao đổi đáng ghét như thế nó chưa từng tồn tại mà thôi. “Chúc ngủ ngon, thưa ông Bronson.” Nàng đứng dậy, và Bronson theo nàng ngay lập tức.

“Không cần phải đi mà,” anh ta ngon ngọt. “Từ bây giờ tôi sẽ cư xử đường hoàng. Tôi hứa đó.”

“Trễ rồi,” Holly nói chắc nịch, dợm bước về phía cửa. “Một lần nữa, thưa ông, chúc ngủ...”

Bằng cách nào đó anh ta đã tới ngưỡng cửa trước nàng, mà không thể hiện bất cứ sự gấp gáp nào. Bàn tay to lớn của anh ta ấn nhẹ lên cánh cửa, đóng nó lại với một tiếng lách cách trầm lặng. “Ở lại đi,” anh ta lầm bầm, “và tôi sẽ mở chai rượu Rhenish mà bà yêu thích vào đêm hôm trước.”

Nhíu mày, Holly quay lại đối mặt với anh ta. Nàng chuẩn bị chỉ ra một quý ông sẽ không cố thuyết phục một quý bà khi quý bà đó muốn rời đi, hoặc sẽ không thích hợp khi lưu lại trong một căn phòng với cánh cửa đóng chặt. Nhưng khi nhìn đăm đăm vào đôi mắt đen nhánh, trêu ngươi đó, nàng chợt thấy mũi lòng. “Nếu tôi ở lại, chúng ta sẽ phải tìm một vài chủ đề đứng đắn để thảo luận,” nàng thận trọng nói.

“Bất cứ thứ gì bà muốn,” anh ta trả lời mau lẹ. “Thuế. Các sự kiện xã hội. Thời tiết.”

Nàng muốn mỉm cười khi trông thấy nét mặt lễ phép có cân nhắc của anh ta. Anh ta trông giống như con sói đang cố gắng giả bộ mình là một con cừu dễ thương vậy. “Vậy thì được,” nàng nói, và quay trở lại chiếc trường kỷ. Anh ta đem cho nàng một ly rượu mới, sẫm màu và đầy tràn, nàng nhấp thưởng thức kỹ càng một ngụm rượu nho đậm đà. Nàng đã dần trở nên yêu thích thứ rượu đắt đỏ vô cùng mà anh ta cất trữ, thứ mà đáng buồn thay một ngày nào đó sẽ không còn sẵn có cho nàng nữa. Nhưng dù sao trong khi chờ đợi, nàng vẫn có thể thưởng thức những lợi ích từ việc lưu lại trang viên của anh ta: rượu, những món đồ nghệ thuật xinh đẹp, và thứ xa hoa tội lỗi tột bậc trong số đó... sự bầu bạn của anh ta.

Vài năm trước chắc nàng sẽ phải sợ hãi khi ở một mình với người đàn ông như Zachary Bronson. Anh ta không đối xử với nàng với phong thái che chở một cách lịch sự và cẩn trọng mà nàng luôn nhận được từ cha, những quý ông trẻ tuổi đã theo đuổi nàng, và người đàn ông hoàn hảo nàng đã cưới làm chồng. Trước mặt nàng Bronson dùng thứ ngôn từ tục tĩu, và bàn

luận những vấn đề mà không một quý bà nào nên cảm thấy hứng thú, và không hề cố gắng che giấu thực tế phũ phàng của cuộc sống.

Khi hai người nói chuyện anh ta giữ ly rượu của nàng luôn đầy, và khi màn đêm cứ dày hơn. Holly cuộn mình vào góc chiếc trường kỷ và ngả đầu rũ sang bên cạnh. *Sao vậy nè, mình uống nhiều quá rồi*, nàng kinh ngạc nghĩ thầm, và không hiểu sao lại không hề cảm thấy kinh hãi hay xấu hổ nên kèm theo một nhận thức như vậy. Những quý bà không bao giờ uống rượu say, chỉ được cho phép bản thân một vài giọt rượu ít ỏi mà thôi.

Lặng ngấm ly rượu gần như trống rỗng trong bối rối, Holly chuyển nó đặt lên chiếc bàn nhỏ bên cạnh trường kỷ. Căn phòng dường như bất chợt đu đưa, và chiếc ly bắt đầu chao đảo trong tay nàng. Bronson với tay ra một cách khéo léo, nắm lấy chân ly bằng pha lê đang nghiêng ngả và đặt nó sang một bên. Khi Holly nhìn chăm chăm vào khuôn mặt đẹp trai của anh ta, nàng cảm thấy còn hơn cả u mê và cứng lưỡi, và trong lòng yên ả cũng như giải thoát một cách lạ lùng như cách nàng luôn cảm nhận khi Maude giúp trút khỏi lớp váy áo đặc biệt cứng nhắc để lên giường đi ngủ.

“Thưa ông Bronson,” nàng nói, những câu chữ như thể đang vô định trôi ra khỏi miệng, “ông đã để tôi uống quá nhiều thứ rượu đó... Cứ như chuyện hiển nhiên, ông *khuyến khích* tôi, vậy là vô cùng sai trái.”

“Bà không say chút nào đâu, thưa phu nhân.” Miệng anh ta xoắn lại vì tức cười. “Bà chỉ là hơi thoải mái hơn bình thường một chút thôi mà.”

Rõ ràng lời tuyên bố đó là sai sự thật, nhưng vì vài lý do nó khiến nàng cảm thấy an tâm. “Đã tới lúc tôi đi nghỉ rồi,” nàng tuyên bố, lão đảo đứng dậy khỏi chiếc trường kỷ. Căn phòng dường như quay tròn, và nàng cảm thấy bản thân đang rơi, đang chìm dần xuống lớp không khí như thể vừa bước xuống một mỏm đá. Bronson với tay tóm nàng một cách dễ dàng, ngăn chặn cú ngã bất thường lại. “Ồi...” Holly chộp lấy cẳng tay của anh ta khi anh ta đỡ nàng. “Tôi thấy hơi chóng mặt. Cảm ơn ông. Chắc tôi đã vấp phải thứ gì đó.” Nàng cúi xuống nhíu mày nhìn tấm thảm mờ mịt, tìm kiếm thứ đồ vật đã ngăn trở mình, và nghe thấy tiếng cười lục khục nhẹ nhàng của Bronson.

“Sao ông lại cười?” Holly gắng hỏi khi anh ta hạ nàng xuống chiếc trường kỷ.

“Bởi vì tôi chưa từng thấy ai lại ngất ngây vì ba ly rượu như vậy.” Nàng cử động để đứng dậy, nhưng anh ta ngồi bên cạnh, cản lại những cố gắng không mấy thiết tha trốn thoát của nàng. Hông của anh ta gần một cách nguy hiểm với nàng, khiến nàng cứng người rụt lại về phía lưng trường kỷ. “Ở lại với tôi đi,” Bronson lầm bầm. “Đã quá nửa đêm rồi.”

“Thưa ông Bronson,” nàng ngờ vực hỏi, “ông đang cố gắng gây tổn hại tôi đó à?”

Hàm răng trắng lóe lên trong nụ cười nhả nhỏ, như thể anh ta đang trêu đùa nàng, nhưng có một tia sáng náo động nóng bỏng trong ánh mắt của anh ta. “Có lẽ. Tại sao lại không dành vài giờ tiếp theo với tôi trên chiếc trường kỷ này?”

“Để nói chuyện?” nàng nhút nhát hỏi.

“Giữa những thứ khác nữa.” Anh ta chạm ngón trỏ vào phần quai hàm cong cong của nàng, để lại một vết lửa dọc theo bờ cong nhạy cảm đó. “Tôi hứa bà sẽ thích thú với nó. Và sau đó chúng ta sẽ đổ lỗi cho men say.”

Nàng khó có thể tin được anh ta dám gợi ý một chuyện quá sỗ nhục như vậy. “Đổ lỗi cho men say,” nàng cảm phần lặp lại, và chợt cười khúc khích. “Tôi tự hỏi không biết ông đã dùng cụm từ đó bao nhiêu lần trong quá khứ rồi?”

“Đây là lần đầu tiên,” anh ta kiên quyết một cách đơn giản với nàng. “Tôi khá là thích nó, bà không thích sao?”

Nàng nhú mày. “Ông đã đề nghị làm người rồi, thưa ông Bronson. Có hàng trăm lý do tại sao tôi sẽ không bao giờ *làm chuyện đó* với ông.”

“Nói với tôi một vài lý do đi.” Đôi mắt đen của anh ta mời gọi một cách hư hỏng.

Nàng phẩy một ngón tay run run trước mặt anh ta. “Đạo đức... khuôn phép... lòng tự trọng... trách nhiệm phải là tấm gương cho con gái tôi... không đề cập sự thật rằng bất cứ một hành động hờ hênh nào với ông cũng sẽ khiến chuyện tôi ở lại đây là không thể.”

“Rất thú vị,” anh ta trầm ngâm. Holly nhích dần ra đằng sau khi anh ta nghiêng người trên nàng, cho tới khi đầu nàng nằm nặng nề trên tay trường kỷ và duỗi căng người bên dưới anh ta.

“Chuyện gì thú vị kia?” nàng hỏi, trút một hơi thở sâu, và rồi một cái khác. Không khí trong căn phòng ấm dần lên. Cánh tay nàng có cảm giác nặng nề khi với lên để gạt trở lại một nhánh tóc bám trên chiếc trán ẩm ướt. Nàng để khuỷu tay tựa phía trên đầu, gang bàn tay dầm mồ hôi hướng lên trên. Nàng đã uống quá là nhiều... bị say... và trong khi đó sự thật này chẳng khiến nàng đặc biệt bận tâm lắm, tận sâu trong tâm trí nàng biết nó sẽ là một vấn đề lớn nhưng là sau này kia.

“Bà đã liệt ra tất cả các lý do ngoại trừ một điều thật sự làm nên vấn đề.” Khuôn mặt Bronson sát lại thật gần, và miệng anh ta – chắc chắn là cái miệng trêu ngươi nhất mà nàng từng thấy, làn môi đầy đặn, phóng khoáng và hứa hẹn – quá gần tới mức nàng cảm nhận được hơi thở của anh ta dịu dàng ve vuốt má mình. Làn hương phả ra từ hơi thở đó quyến lẫn với rượu và vị ngọt riêng biệt của anh ta. “Bà đã quên nói rằng bà không hề khao khát tôi.”

“Ờ, điều đó... đó là điều bổ sung,” nàng đáp ứng.

“Vậy sao?” thay vì trông bị xúc phạm, dường như anh ta có hơi vui vẻ. “Tôi tự hỏi, thưa phu nhân Holly, liệu tôi có thể khiến bà ham muốn tôi không.”

“Ôi, tôi không nghĩ...” Giọng chìm ngỉm trong hơi thở yếu ớt khi thấy mái đầu anh ta hạ thấp dần xuống, và cơ thể nàng râm ran với cơn sốc thấy trước vấn đề. Nàng nhắm mắt lại thật

chặt, chờ đợi, chờ đợi... và cảm nhận được miệng anh ta hướng xuống mặt trong cổ tay thanh mảnh của nàng. Cảm giác lớp lụa trượt đi gây nên một cơn rung mình gọi tình xuống cánh tay, và những ngón tay nàng vô tình giật mạnh. Anh ta để môi nấn ná trên làn da trong mờ, mềm mại của cổ tay nàng, khiến những mạch máu li ti đập thêm điên cuồng. Cả cơ thể Holly căng thẳng kéo căng như một cánh cung, và nàng muốn nâng đầu gối và cuộn quanh người anh ta. Làn môi nàng có cảm giác sưng phồng và tỏa nhiệt, căng thẳng chờ đợi sức ép từ nụ hôn của anh ta. Anh ta nhấc đầu lên và đắm mình nhìn vào mắt nàng với đôi mắt tối đen như lửa địa ngục.

Với tay lấy thứ gì đó không xa, anh ta đưa nó tới trước mặt nàng. Ly rượu bằng pha lê sáng lấp lánh trong ánh lửa, một lượng vài ngậm vang đỏ còn sóng sánh lưu lại nơi đáy ly. “Uống hết rượu đi,” anh ta nhẹ nhàng gợi ý, “và để mặc tôi với em. Và sáng mai cả hai chúng ta sẽ đều vờ như em không hề ghi nhớ.”

Lời nói của anh ta khiến nàng sợ hãi, trong một chừng mực nào đó nàng đã bị cám dỗ bởi lời đề nghị đầy tội lỗi đó. Anh ta đang chế giễu nàng, nàng choáng váng nghĩ... chắc chắn anh ta thật sự không thể đang đề nghị với nàng. Anh ta đang đợi coi câu trả lời của nàng sẽ là gì, và không cần biết điều nàng nói có là không hay được, anh ta cũng sẽ cười cợt nàng.

“Ông thật hư hỏng,” nàng thì thào.

Nét cười đã rời bỏ đôi mắt anh ta. “Phải.”

Run run hít thở, nàng lấy tay che đôi mắt như thể đang cố gắng gạt đi lớp màn mờ do tình trạng say rượu đem lại. “Tôi... tôi muốn đi lên tầng. Một mình.”

Sự im lặng kéo dài căng ra giữa hai người, và rồi Bronson đáp lại trong tông giọng khê khàng, thân thiện, tất cả những xúc cảm mãnh liệt đều đã được khóa lại an toàn, “Để tôi giúp bà.”

Đôi bàn tay khum lại bên dưới khuỷu tay nàng, và anh ta đỡ nàng đứng dậy. Một khi đã có được điểm tựa, nàng chợt nhận ra căn phòng đã ngừng những vòng quay hung tợn của nó. Yên lòng, Holly đẩy bản thân ra xa khỏi cơ thể mời gọi, vững chắc của anh ta và hướng ra phía cửa. “Tôi hoàn toàn có thể tự về phòng mà không cần hộ tống,” nàng nói, đưa ánh mắt van nài nhìn anh ta.

“Được rồi.” Anh ta tiến tới mở cửa cho nàng, nhìn lên xuống dáng hình lệch thếch của nàng.

“Thưa ông Bronson... Sáng ngày mai chuyện này sẽ được quên đi.” Giọng nàng dần lại mỗi nghi ngờ khắc khoải cứ chực cất lên.

Anh ta gật đầu gọn lỏn, dõi theo nàng khi nàng mau lẹ đi nhanh nhất có thể khi những đầu gối run rẩy cho phép.

“Chết tiệt mình đi nếu mình quên,” Zachary lẩm bẩm ngay khi Holly biến mất khỏi tầm mắt.

Anh đã đi quá xa – anh đã biết điều đó ngay cả khi cho phép bản thân vượt quá những rào cản vô hình chắn giữa họ - nhưng anh đã không thể ngăn nổi bản thân. Dường như anh không thể kiểm soát nổi cơn đói nằng của mình. Nó là nỗi thống khổ đặc biệt được đặt dưới quyền lực của một người phụ nữ đoan chính. Sự khuây khỏa duy nhất là có vẻ như nằng không hoàn toàn hiểu nổi làm sao anh lại trở thành nô lệ của nằng.

Anh đã nổi giận và cáu tiết trước tình cảnh này, thật sự chưa bao giờ trải nghiệm qua bất cứ thứ gì như vậy trước đây. Trong lòng tự tin ngạo mạn của mình, anh luôn được biết là người có thể quyến rũ bất cứ người đàn bà nào mình muốn, không cần biết địa vị của cô ta là gì. Anh đã từng chắc chắn có thể có được Holly trên giường mình, tính đủ thời gian để làm tan chảy những rào cản của nằng. Nhưng khoảnh khắc ngủ với nằng, anh sẽ mất nằng. Sau đó không có cách nào để thuyết phục nằng ở lại. Và sự thật lạ thường là, anh muốn được bầu bạn còn hơn là muốn lên giường với nằng.

Chưa bao giờ Zach lại tưởng tượng nổi người phụ nữ đó cuối cùng cũng có thể giam cầm sự chú ý, cảm xúc, tất cả những suy nghĩ trời dậy của mình, anh đã luôn chắc chắn rằng nằng sẽ là một người đàn bà trần tục, táo bạo... ngang ngửa với nhục dục của anh. Anh chưa bao giờ từng nghĩ mình có thể đánh mất trái tim và cả trí óc cho một quả phụ kín đáo. Không hiểu bằng cách nào Holly lại ảnh hưởng tới anh như một loại ma túy, kích động và ngọt ngào, và cũng như mê dược, sự vắng mặt của nằng để lại trong anh nỗi trống rỗng và khao khát nhiều hơn nữa.

Anh không phải thằng ngốc. Rõ ràng rằng phu nhân Holly không hề dành cho anh. Tốt hơn là nên nhắm vào hàng sa số những trái để hái khác trên cây. Nhưng ở đó nằng đã trĩu xuống, quá đổi cảm dỗ và tươi ngon, và luôn luôn nằm ngoài tầm với.

Trong một cố gắng dập tắt nỗi thống khổ tuyệt vọng ở phần thắt lưng, Zachary đã quay sang những người đàn bà khác. Là một thành viên của một nhà thổ cao giá một cách lơ lửng độc nhất trong thành phố, anh có thể mua một đêm với bất cứ một gái bán hoa xinh đẹp nào theo chọn lựa của mình. Gần đây hầu hết mỗi đêm anh thường xuyên tới nơi đó.

Vào những buổi chiều muộn Zachary sẽ được trải qua niềm sung sướng trong tình trạng sôi sục khi được ở bên Holly, chỉ nhìn nằng, say sưa với giọng nói của nằng. Và rồi khi nằng cáo lui về lại chiếc giường đơn độc của mình, anh sẽ lại đi xe ngựa tới Luân Đôn và dành vài giờ tiếp theo trong truy lạc hoàn toàn. Đáng tiếc thay những kỹ năng thành thực của những cô gái nhà nghề chỉ giúp anh tháo gỡ trong chốc lát khỏi ham muốn mà thôi. Lần đầu tiên trong đời, anh bắt đầu nhận ra cảm xúc thực thụ không dễ dàng thỏa mãn, rằng có một khác biệt giữa những nhu cầu với phần cơ thể thực thi nhiệm vụ đó. Và đó không phải là một khám phá lấy làm dễ chịu.

“Ông đang xây một ngôi nhà khác sao?” Holly ngạc nhiên hỏi, đứng bên cạnh chiếc bàn dài trong thư viện khi Bronson trải ra một tập những bản vẽ và chặn ở bốn góc với những chiếc chặn giấy nặng nề. “Nhưng ở đâu... và tại sao?”

“Tôi muốn một điền trang hùng vĩ nhất nước Anh từ trước tới giờ,” Bronson nói. “Tôi đã mua mảnh đất ở Devon – ba điền trang sẽ được hợp nhất thành một. Kiến trúc sư của tôi đã vẽ các bản vẽ cho ngôi nhà. Tôi muốn bà xem chúng.”

Holly đáp lại với một nụ cười nhản nhó. Giống như một kẻ gan thỏ đế, nàng đã vờ như không nhớ cảnh tượng cảm động lạ kỳ diễn ra đêm hôm trước, và cho cảm giác nhẹ nhõm vô vàn của nàng, Bronson không hé một lời hay để lộ bất cứ một ánh mắt nào về hành động khiếm nhã đã xảy ra. Thay vào đó, anh ta đã kéo nàng vào một cuộc bàn luận về một trong rất nhiều kế hoạch phát triển của mình. Nàng kiên quyết với bản thân rằng những cư xử gây sốc của mình đêm trước tất cả là do uống quá nhiều rượu, điều nàng quyết tâm sẽ tránh về sau này. “Thưa ông Bronson, tôi vô cùng thích được xem các bản vẽ, nhưng tôi phải cảnh báo ông, rằng tôi không có hiểu biết chút nào trong những vấn đề như vậy này đâu.”

“Có, bà có đó. Bà biết giới quý tộc ngưỡng mộ những thứ gì. Hãy nói cho tôi biết ý kiến của bà đi.”

Bàn tay to lớn của anh ta di chuyển nhẹ nhàng trên những bản vẽ, vuốt lại những nếp quần và khéo léo chặn lên tờ giấy. Khi Holly xem xét những bản phác họa về các mặt khác nhau của ngôi nhà, nàng nhận thức rất rõ Bronson đang đứng ngay cạnh mình. Anh ta chống tay và nghiêng người trên những bức vẽ.

Holly cố gắng tập trung, nhưng bối rối bởi sự kề bên của Bronson. Nàng không thể ngừng để ý cái cách bắt tay làm căng phồng những đường may trên áo khoác, cái cách những lọn tóc đen dày của anh ta cuộn lại đằng sau gáy, vệt râu mờ trên quai hàm nhẵn thín ngăm ngăm. Anh ta kỹ tính mà không chảnh chệ, thơm mùi hương của vải mới và xà bông còn hơn cả mùi dầu thơm, quần áo được cắt may rất khéo nhưng hơi được nói lỏng một chút để cố gắng che đi những bắp thịt rắn chắc không giống với các quý ông thông thường. Có lẽ anh ta không phải là một lựa chọn lý tưởng cho một phòng tranh, nhưng có điều gì đó hấp dẫn đầy uy quyền trong vẻ ngoài tuyệt đối đàn ông của anh ta.

“Bà nghĩ sao?” anh ta trầm giọng hỏi.

Holly phải tập trung một lúc lâu trước khi trả lời. “Tôi nghĩ là, thưa ông Bronson,” nàng chậm rãi nói, “rằng kiến trúc sư đã thiết kế những gì anh ta nghĩ ông muốn nhìn.”

Ngôi nhà thật phô trương, lãng phí và quá chú trọng hình thức. Nó nhô lên trong vẻ nặng nề bất tiện giữa phong cảnh tuyệt đẹp của Devon. Đập thẳng vào mắt, đúng. To lớn, không cần hỏi. Nhưng “trang nhã” và “phù hợp” không phải là những từ từng được áp dụng bởi thị hiếu lỗi thời với cái nơi thần phục sự vinh vang này.

“Bà không thích nó.”

Ánh mắt chạm nhau khi họ đứng quá gần như vậy, và Holly cảm nhận được sức nóng đổ tràn bên trong khi nàng dăm dăm nhìn vào đôi mắt đen miệt mài của anh ta. “Ông có thích nó không, ông Bronson?” nàng cố gắng hỏi.

Anh ta cười toe toét trước câu hỏi. “Tôi có một khẩu vị tệ hại,” anh ta nói thẳng. “Phẩm chất tốt duy nhất là tôi nhận thức được chuyện đó.”

Nàng hé miệng định tranh cãi, nhưng lại đột ngột khép lại. Khi chuyện đến từ vấn đề liên quan đến kiểu cách, Bronson thực sự có một khẩu vị đáng kinh hoàng.

Một tiếng cười trầm rung lên trong cổ họng khi anh ta quan sát nét mặt của nàng. “Hãy nói cho tôi biết bà định thay đổi điều gì ở ngôi nhà đi, phu nhân.”

Nâng một góc của tấm phác thảo trên cùng lên và quan sát tổng thể bản vẽ tầng đầu tiên nằm bên dưới, Holly lắc đầu bất lực. “Tôi không biết phải bắt đầu từ đâu. Và chắc ông đã phải bỏ kinh phí rất lớn để cho vẽ những phác thảo này...”

“Kinh phí đó chẳng là gì nếu so với việc đang cho tiến hành xây cái nơi chết tiệt đó rồi.”

“Được, ừm...” Holly ngừng lại suy gẫm, nhần nhần môi dưới khi cân nhắc nên nói điều gì. Ánh mắt anh ta nóng bỏng lướt qua khuôn miệng nàng, và nàng bắt đầu một cách khó khăn. “Thưa ông Bronson, liệu tôi có quá tự phụ khi giới thiệu một kiến trúc sư khác không? Có lẽ ông nên đặt thiết kế những bản phác thảo khác nhau và rồi quyết định coi ông thích cái nào. Tôi có một người em họ xa, Jason Somers, người đang dần được biết tới và khen tụng bởi những thiết kế của cậu ấy. Cậu ấy là một kiến trúc sư trẻ tuổi với sự nhạy cảm tân tiến, mặc dù tôi không tin cậu ấy từng thực hiện một dự án quá lớn như vậy.”

“Tốt,” Bronson nói ngay lập tức, ánh mắt vẫn nấn ná trên miệng nàng. “Chúng ta sẽ gọi anh ta tới Devon ngay lập tức để coi anh ta làm được gì.”

“Sẽ mất một chút thời gian trước khi Somers có thể giúp được cho ông. Từ những gì tôi biết, cậu ấy rất bận rộn, và lịch làm việc triển miên kín mít.”

“Ồ, cậu ta sẽ đi Devon không chút chậm trễ, một khi bà đề cập tới tên tôi,” Bronson bắt cần kiên quyết với nàng. “Giấc mơ của tất cả các kiến trúc sư đều là câu được một khách hàng như tôi.”

Holly không thể ngừng cười. “Tính ngạo mạn của ông không hề biết giới hạn có phải không?”

“Cứ đợi mà coi,” anh ta nói vẻ am hiểu. “Somers sẽ giao một bộ bản vẽ cho tôi trong vòng hai tuần.”

Đúng như Bronson dự đoán, Jason Somers thật sự tới trang viên với một cuộn bản vẽ và những bản phác thảo cục bộ từng tầng nhà trong một khoảng thời gian ngắn không ngờ - chính xác là sáu ngày.

“Elizabeth, tôi e rằng chúng ta sẽ phải gián đoạn bài học sáng nay một lát,” Holly lầm bầm, liếc ra ngoài cửa sổ khi trông thấy cỗ xe ngựa màu đen nhã nhặn của Somers chạy dọc theo lối

đi hướng về ngôi nhà. Em họ của nàng tự điều khiển, nắm dây cương với sự thuần thục rõ ràng. “Vị kiến trúc sư đang tới, và anh em cứ khẳng khẳng tôi phải dự cuộc gặp gỡ đó với họ.”

“Ừm, nếu phu nhân phải...” Elizabeth nói với vẻ ngoài lấy làm tiếc, khẽ nhún đôi vai.

Holly nén lại một nụ cười, thừa biết rằng nỗi buồn phiền khi phải dừng bài học của Elizabeth hoàn toàn là giả. Cô gái chỉ có một chút kiên nhẫn đối với chủ đề hiện tại của họ, quy tắc trong việc qua lại thư từ. Là một tiểu thư trẻ năng động với nhiệt huyết dành cho việc cưới ngựa, bắn cung và những trò tiêu khiển hành động khác, Elizabeth nhận ra rằng đặt bút lên giấy là hành động cực kỳ đáng chán.

“Em muốn gặp Somers không?” Holly đề nghị. “Công việc của cậu ấy khá tuyệt, và tôi chắc chắn anh trai của em sẽ không phản đối...”

“Ôi trời đất, không đâu. Em có nhiều thứ hay hơn để làm hơn là nhìn những bản phác thảo và mớ tóc giả của vài bác kiến trúc sư cổ lỗ tẻ nhạt nào đó. Đây là một buổi sáng tuyệt đẹp. Em nghĩ em sẽ đi cưới ngựa.”

“Vậy được. Hẹn gặp em vào buổi trưa nha.”

Từ biệt cô gái, Holly bước xuống cầu thang chính với những bước chân háo hức. Nàng nhận thấy bản thân đang mỉm cười trước viễn cảnh được gặp lại người em họ xa. Lần cuối cùng họ chuyện trò với nhau là ở một buổi tụ họp gia đình ít nhất là năm năm về trước, khi Jason mới chỉ vừa qua tuổi thiếu niên. Một cậu bé tính tình ấm áp với óc hài hước và nụ cười hấp dẫn, Jason luôn là thành viên được yêu mến trong gia đình. Từ khi còn là một đứa trẻ, cậu đã đam mê vẽ những bản phác họa, nguyên nhân của rất nhiều lần bị la mắng vì những ngón tay vấy đầy mực. Giờ, dù sao đi nữa, cậu đang trên đà xây dựng danh tiếng nổi như cồn cho mình về phong cách độc nhất của kiểu kiến trúc đậm nét “thiên nhiên” là được thiết kế để hòa trộn vào cùng phong cảnh.

“Jason,” Holly la lên, tiến tới lối vào sảnh lớn vừa kịp lúc cậu bước vào.

Somers vỡ ra một nụ cười khi trông thấy nàng, dừng lại để cởi nón và cúi đầu chào thành thực. Holly rất hài lòng khi thấy rằng chỉ trong vài năm mà Jason đã trưởng thành thành một người đàn ông cực kỳ quyến rũ như vậy. Mái tóc dày cộm bù xù màu nâu hạt dẻ đã được cắt ngắn, và đôi mắt xanh lấp lánh với ánh thông minh. Mặc dù vẫn mang nét ngoài gầy gò xương xương của tuổi trẻ, cậu cũng sở hữu diện mạo trưởng thành của một người đàn ông khiến người ta sửng sốt mặc cho tuổi đời mới ở quãng giữa hai mươi của mình.

“Phu nhân,” Jason nói bằng giọng nam trung khàn khàn dễ mến của mình. Holly trao bàn tay cho cậu, và cậu nhẹ siết nó. Nụ cười trở thành tiếc thương khi cậu tiếp tục trong giọng nhẹ hơn, “Làm ơn hãy chấp nhận lời xin lỗi muộn màng vì đã không tham dự lễ tang chồng chị.”

Holly nhìn cậu trù ối. Chẳng có lý do gì để Jason phải xin lỗi, khi cậu vẫn đang trên đường du hành quanh đại lục vào lúc cái chết đột ngột của George ập tới. Bởi chuyển đi đã đưa

cậu đi quá xa cho Jason có thể trở về kịp lễ tang, cậu đã viết một lá thư chia buồn. Ngọt ngào, một chút lúng túng và quá thành tâm, lá thư đã biểu lộ một mối cảm thương chân thành chạm tới tận trái tim nàng.

“Không cần phải xin lỗi đâu, em biết rồi mà,” nàng dịu dàng đáp.

Người quản gia, bà Burney, tiến lại để nhận nón và áo choàng của Jason.

“Bà Burney,” Holly hỏi nhỏ, “bà có thể nói cho tôi biết giờ ông Bronson đang ở đâu không?”

“Tôi tin rằng ông ấy đang ở thư viện, thưa phu nhân.”

“Tôi sẽ dẫn ông Somers tới đó.” Đón lấy cánh tay của em họ, Holly dẫn cậu đi qua ngôi nhà, trong khi cậu ôm tập bản phác thảo của mình dưới cánh tay kia.

Ngó xung quanh khi họ bước đi, Jason thoát ra một tiếng thở dài kết hợp giữa ngạc nhiên lẫn ghê sợ. “Không thể tin nổi,” cậu lẩm bẩm. “Thừa thãi thái quá. Thưa phu nhân, nếu đây mà là thể loại ưa thích của Bronson, tốt hơn chị nên đặt vấn đề với một kiến trúc sư khác. Em không thể ép mình thiết kế thứ gì tương tự vậy được.”

“Cứ chờ cho tới khi em nói chuyện với ông Bronson đi,” Holly dỗ ngọt.

“Thôi được rồi.” Jason mỉm cười khi họ thong thả bước cùng nhau. “Phu nhân Holly à, em biết là do ảnh hưởng của chị mà em mới có mặt ở đây, và đó là cơ hội mà em nên cảm ơn chị. Nhưng em phải hỏi điều này... nguyên nhân nào đã khiến chị làm việc cho Bronson vậy?” Một dấu hiệu thích thú sáng lên trong giọng nói của cậu. “Bởi không nghi ngờ gì chị đã nhận ra, gia đình này nhìn chung là ‘không có gì đáng hài lòng’ cả.”

“Mẹ đã báo cho chị biết sự thật đó rồi,” Holly thừa nhận với một nụ cười buồn.

Lúc được thông báo những kế hoạch của Holly về việc chấp nhận làm việc cho Bronson, cha mẹ nàng đã tỏ rõ thái độ phản đối. Thật sự mẹ đã hỏi về trạng thái tinh thần của nàng, cho rằng nỗi đau đón kéo dài quá lâu đã phá hoại năng lực ra những quyết định lý trí của bản thân Holly. Tuy vậy, cha nàng, là một người đàn ông vô cùng thực tế, đã thôi phản đối khi Holly mô tả sự thật Bronson đang lo liệu cho tương lai của Rose. Là cha của bốn người con gái, ba trong số đó vẫn chưa kết hôn, ông hiểu quá rõ tầm quan trọng của một món hời môn lớn.

“Sao kia?” Jason giục.

“Rất khó để từ chối ông Bronson,” Holly khô khan nói. “Em sẽ sớm tìm ra nguyên do thôi.”

Nàng dẫn em họ tới thư viện, nơi Bronson đang chờ. Cho danh tiếng của mình, Jason không tỏ chút dấu hiệu bị đe dọa nào trước cảnh tượng một người đàn ông đầy cơ bắp đứng dậy từ chiếc ghế đồ sộ. Như Holly biết từ chính kinh nghiệm của mình, lần đầu tiên gặp gỡ Bronson không thể không ghi nhớ. Vài người đàn ông sở thứ uy quyền toát ra từ sự hiện diện của họ. Nếu không có ai từng nói một điều gì về Bronson, nàng sẽ biết theo bản năng rằng anh ta

không những là kiểu đàn ông vạch sẵn định mệnh của mình, mà còn nắm giữ số phận của những người khác nữa.

Nhìn thẳng vào đôi mắt đen sắc lạnh của Bronson, Jason bắt tay anh ta. “Ông Bronson,” cậu nói thẳng thắn và thân thiện, “hãy để tôi lập tức cảm ơn về lời mời tới trang viên của ông, và cơ hội được cho ông thấy tác phẩm của tôi.”

“Phu nhân Holly là người cậu nên cảm ơn,” Bronson đáp. “Là bà ấy đã gợi ý tôi tìm cậu.”

Holly chớp mắt ngạc nhiên. Có gì đó phảng phất trong cách Bronson ngụ ý rằng ý kiến của nàng, quan điểm của nàng, rất có sức ảnh hưởng tới anh ta. Cho sự kinh hoàng của nàng, ấn đó không thoát khỏi sự chú ý của Jason Somers. Cậu quay về phía nàng một cái nhìn nghiên cứu thật nhanh, rồi quay trở lại sự chú ý vào Bronson.

“Vậy hãy để chúng ta hy vọng rằng tôi sẽ chứng minh được sự tin tưởng của phu nhân Holly với tôi,” Jason nói, nâng cuộn bản vẽ lên cao hơn một chút bên dưới cánh tay.

Bronson ra dấu về phía chiếc bàn bằng gỗ gụ to rộng của anh ta, nơi đã được dọn dẹp, và vị kiến trúc sư trải rộng những bản phác thảo của mình lên trên bề mặt bóng láng.

Mặc dù đã quyết định sẽ tỏ ra trung lập trong khi quan sát công việc của em họ, Holly cũng không thể ngừng kêu lên hài lòng khi nghiêng người trên những bản vẽ. Với hơi hướng lãng mạn theo kiểu gothic, ngôi nhà quyến rũ nhưng cũng rất tinh xảo, với rất nhiều khung cửa sổ - thành những dải dài dường như hoàn toàn được phủ bằng kính - để đưa phong cảnh “vào bên trong.” Dãy phòng chính rộng và nhà kính thoáng đãng sẽ là nơi tổ chức ngoạn mục cho những buổi tiệc tùng, nhưng còn có những mạn của ngôi nhà cho phép sự riêng tư cũng như tách biệt dành cho gia đình nữa.

Holly hy vọng Bronson sẽ đánh giá cao kiểu thiết kế khiêm tốn này, và anh ta sẽ không mắc sai lầm với ý nghĩ nét thanh lịch phải đồng nghĩa với những thêm thắt nặng nề. Nàng chắc chắn ít nhất anh ta cũng hài lòng bởi số lượng dồi dào của công nghệ mới, bao gồm hệ thống ống nước chảy qua tất cả các tầng, một lượng lớn những phòng vệ sinh và những phòng tắm lát đá, và “những bức tường nóng” đem lại sự ấm áp và thoải mái vào mùa đông.

Bronson không tỏ thái độ nào khi chăm chú quan sát những bản vẽ, chỉ hỏi vài câu để Jason vội vã trả lời. Đang giữa cuộc xem xét thì Holly bắt đầu nhận ra có ai đó đang bước vào phòng. Đó là Elizabeth, mặc một bộ cưới ngựa màu hồng điểm thêm chút đỏ trang nhã. Bộ quần áo, với sự đơn giản nhưng được cắt táo bạo, với dải lụa bằng ren nữ tính buộc trên cổ, trông cực kỳ thích hợp. Cùng mái tóc đen gọn sóng được búi chặt và đội trên đầu chiếc nón đỏ đậm, và đôi mắt đen mướt dưới hàng mi dày, Elizabeth trông trẻ trung, tươi tắn và quyến rũ lạ thường.

“Em không thể cưỡng lại việc nhìn qua những bản vẽ trước khi ra...” Elizabeth bắt đầu nói, nhưng giọng nói nhạt dần khi Jason Somers quay lại và cúi chào. Holly nhanh chóng giới thiệu, dõi theo với niềm tự hào khi Elizabeth đáp lại lời chào của Jason với một cái nhún mình hoàn hảo. Chấm dứt lời giới thiệu ban đầu, họ dừng lại để quan sát đối phương chỉ trong giây lát

nhưng với luồng điện thật lạ. Rồi Somers quay lại chiếc bàn và ép sự chú ý của mình vào câu hỏi Bronson đặt ra. Đường như cậu không chú ý tới Elizabeth chút nào.

Bị bối rối bởi sự thờ ơ thấy rõ đó, Holly tự hỏi làm sao cậu hay những người đàn ông trẻ tuổi khác lại có thể không bị quyến rũ bởi người con gái rực rỡ mức đó. Khi cô gái gia nhập với họ, dù sao đi nữa, Holly đã để ý thấy ánh mắt của Jason quay sang Elizabeth chỉ trong một lát nhưng đó là một cái lướt nhanh rất tỉ mỉ. Cậu ấy có quan tâm, Holly nghĩ thầm với niềm vui được che giấu thật kỹ, nhưng cậu ấy đủ thông minh để không biểu lộ ra điều đó.

Có một chút giận dỗi bởi sự thiếu quan tâm của người lạ mặt, Elizabeth đứng giữa Jason và Holly xem những bản vẽ.

“Như ông có thể thấy,” Jason lăm bắm với Bronson, “tôi đã cố gắng thiết kế nơi này có thể hài hòa với cảnh vật thiên nhiên. Nói theo cách khác, không thể đơn thuần dỡ ngôi nhà và đặt nó vào nơi nào đó khác và tạo cho nó vẻ thích hợp hơn...”

“Tôi biết hài hòa có nghĩa là gì,” Bronson nói với một nụ cười nhản nhó. Anh ta tiếp tục đánh giá những bản phác thảo, ánh mắt nhạy bén để ý tất cả các chi tiết. Có chút hiểu biết về cái cách Bronson say mê với thông tin, Holly biết rằng chỉ trong vài phút nữa anh ta sẽ gần như thông thạo với bản vẽ các tầng nhà như chính Jason Somers. Bronson có một trí nhớ lạ kỳ, mặc dù anh ta chỉ áp dụng nó với những chủ đề mình quan tâm mà thôi.

Elizabeth cũng nghiên cứu những bản vẽ, đôi mắt đen như nhung hẹp lại một cách trầm trọng. “Cái gì đây?” cô hỏi, chỉ vào một khu của tấm vẽ. “Tôi chắc chắn là tôi không thích vậy chút nào.”

Jason đáp lại bằng một giọng dường như hơi khác hoặc khàn hơn bình thường, “Vui lòng cất ngón tay của cô khỏi bản vẽ của tôi, tiểu thư Bronson.”

“Được, nhưng cái này... cái thứ xiên vẹo, cái thứ lồi ra thừa thãi này...”

“Nó gọi là một cánh cửa ngôi nhà,” Jason nói gọn. “Và những hình chữ nhật nhỏ kia là thứ các kiến trúc sư thích được gọi là những ô cửa sổ và những khung cửa.”

“Cánh phía đông của ông không cân với cánh phía tây.”

“Một ngày nào đó tôi sẽ rất sẵn lòng được giải thích tại sao,” Jason lăm bắm bằng cái giọng ngụ ý về hướng đối diện.

“Hừm, nó trông lệch hẳn đi,” Elizabeth dai dẳng.

Ánh mắt thách thức của họ chạm nhau, và Holly ngờ rằng cả hai đang thầm thích thú với sự chống đối này.

“Ngừng việc chọc tức người ta đi, Lizzie,” Zachary cầu nhàu, lò đi thứ tác động ngầm ảnh hưởng lên hai người họ. Sự chú ý của anh ta hướng một cách chắc chắn lên Holly. “Bà nghĩ sao

về những bản vẽ, thừa phụ nhân?”

“Tôi nghĩ ngôi nhà sẽ rất nguy nga,” nàng đáp.

Anh ta gật đầu dứt khoát. “Vậy tôi sẽ cho xây nó.”

“Không chỉ đơn thuần bởi vì là do sự yêu thích *của tôi* với nó chứ, tôi hy vọng vậy,” Holly nói, cảnh báo ngờ ngợ rung lên trong lòng.

“Tại sao lại không?”

“Bởi vì ông phải quyết định dựa trên duy nhất sở thích của mình mà thôi.”

“Những bản vẽ trông rất ổn với tôi,” Bronson tư lự trả lời, “mặc dù tôi không ngại xây một tòa tháp ở đây và kia, và một vài kiểu khóa tai bèo...”

“Không có tháp nào cả,” vị kiến trúc sư vội vàng cắt ngang.

“Khóa tai bèo à?” Holly hỏi cùng lúc. Rồi nàng trông thấy vẻ lấp lánh trong đôi mắt Bronson và chợt nhận ra anh ta đang đùa.

“Cứ xây nó theo cách mà cậu vẽ,” Bronson nói với vị kiến trúc sư với một nụ cười nhả nhỏ.

“Chỉ như vậy thôi?” Jason hỏi, rõ ràng bị choáng đôi chút bởi tốc độ đưa ra quyết định. “Ông có chắc ông không muốn nhìn lại những bản phác thảo ở chỗ riêng và cân nhắc vấn đề vào lúc nào rảnh sao?”

“Tôi đã thấy tất cả những gì tôi cần nhìn rồi,” Bronson chắc chắn.

Holly không thể ngừng mỉm cười trước vẻ ngạc nhiên của em họ mình. Nàng biết Jason chưa bao giờ gặp một người đàn ông có thể thoải mái với uy quyền của bản thân như Zachary Bronson. Bronson thích ra quyết định nhanh chóng, hiếm khi lãng phí thời gian để xem xét những vấn đề khó khăn. Anh ta đã từng nói với nàng rằng trong khi chỉ có mười phần trăm những quyết định của anh ta là sai lầm, thì hai mươi phần trăm khác thường có chút hư hại nhỏ, và bảy mươi phần trăm còn lại nhìn chung là tốt. Holly không hiểu sao anh ta lại đặt những con số như vậy, nhưng nàng hoàn toàn không nghi ngờ anh ta có thể xác minh chúng rõ ràng. Đó là điều lạ lùng ở Bronson, anh ta rất thích số hóa và phần trăm hóa với tất cả các tình thế. Anh ta đã từng tính toán rằng em gái Elizabeth của mình có khoảng mười phần trăm cơ hội để kết hôn với một vị công tước.

“Tại sao chỉ có mười phần trăm?” Elizabeth xác xược hỏi, có vẻ gần như muốn kết thúc cuộc nói chuyện đặc biệt đó. “Em nói cho anh biết là em có thể giành được bất cứ ai mà em muốn.”

“Anh đã tính số lượng các vị công tước còn độc thân, trừ đi vài người đã quá già hoặc quá yếu để có thể đợi tới khi em học xong số lượng các bài học cần thiết từ phụ nhân Holland. Anh

cũng đã cân nhắc vài người phụ nữ trẻ ở hội chợ hôn nhân mà em sẽ phải đua tranh nữa.” Bronson dừng lại và gởi một nụ cười quỷ quyệt cho em gái. “Không may nữa là, tuổi của em cũng đã trừ hao số phần trăm đi một chút.”

“Tuổi của em à?” Elizabeth hét lên trong xúc phạm giả vờ. “Anh đang cố gắng nói rằng em đã qua độ tuổi đẹp nhất rồi hả?”

“Chẳng phải em quá hai mươi rồi sao?” Bronson chỉ ra, và khéo léo tóm chiếc nệm nhỏ bằng nhung mà em gái ném thẳng vào đầu anh ta.

“Elizabeth, một quý cô không được ném thứ gì khi một quý ông làm cô ấy phật ý,” Holly nói, cười ngặt nghẽo trước hai anh em hung dữ.

“Vậy vị tiểu thư đó có được đập lên đầu ông anh đáng ghét bằng que cời lò sưởi không?” Elizabeth hầm hầm tiến tới chỗ Bronson.

“Không may là không,” Holly trả lời. “Và xét tới độ cứng của đầu ông Bronson, cố gắng đó có lẽ chỉ đem lại chút kết quả thôi em à.”

Bronson giả như trông bị xúc phạm, mặc dù nụ cười toe đã hiện trên môi anh ta.

“Vậy làm cách nào để một quý cô có thể trả thù được?” Elizabeth hỏi.

“Lãnh đạm,” Holly nhẹ nhàng đáp. “Bỏ đi.”

Elizabeth thả phịch xuống chiếc ghế, đôi chân dài dù muốn hay không cũng xoải rộng bên dưới tà váy. “Em đã hy vọng điều gì đó đau đớn hơn.”

“Một cú đánh với que cời không gây quá nhiều tổn hại bằng cơn đau của sợ hãi đâu,” Bronson nói với em gái với một nụ cười khàn. “Nhưng với sự lãnh đạm của phu nhân Holly...” Anh ta vờ vệt rùng mình, như thể bất thành linh bị ấn đầu vào một cơn gió rét buốt. “Không còn gì trừng phạt hơn mà bất cứ người đàn ông nào phải chịu đựng.”

Holly khẽ lắc đầu tức cười, trong khi thâm tâm nàng nghĩ không một người phụ nữ nào có thể lãnh đạm với một người đàn ông như Zachry Bronson.

Có những ngày, dù sao đi nữa, khi Bronson không khiến nàng mỉm cười... những ngày khi anh ta có thể trở nên nóng tính và bướng bỉnh, trút tính khí tệ hại của mình lên tất cả mọi người xung quanh. Thời điểm đó cứ như thể quỷ dữ đã điều khiển anh ta. Ngay cả Holly cũng không được miễn khỏi những lời mỉa mai chế nhạo, và dường như nàng càng trở nên lạnh lùng và lịch sự hơn, thì càng làm tăng cao ngọn lửa bất mãn của anh ta. Nàng đoán có thứ gì đó anh ta muốn nhưng nhận ra không thể đạt được, và bất kể đó là gì, anh ta đã phải chịu nỗi đau khổ cùng cực bởi khát khao cay đắng đó. Liệu “thứ đó” có thể là gì, trong khi ngay cả sự chấp thuận của giới thượng lưu hoặc có lẽ những bản thỏa thuận kinh doanh cũng không thể chạy khỏi anh ta, đúng là điều không thể lĩnh hội. Holly chắc chắn đó không phải là nỗi cô đơn, khi Bronson không thiếu phụ nữ vây quanh. Giống như phần còn lại trong gia đình, nàng cũng nhận thức rõ

được những hoạt động về đêm không ngọt của anh ta, anh ta thường xuyên đi đi về về, những dấu hiệu say khướt và trác táng đã hiển hiện trên khuôn mặt sau một đêm đặc biệt buông thả.

Nỗi ham muốn của anh ta với những trò tiêu khiển và phụ nữ bắt đầu khiến Holly khó chịu nhiều và nhiều hơn nữa. Nàng hợp lý nó bằng cách tự giải thích rằng anh ta không khác gì so với những người đàn ông khác trong mối quan tâm này. Có rất nhiều người đàn ông trong giới quý tộc thậm chí cư xử còn tồi tệ hơn, chè chén say sưa cả đêm và ngủ li bì suốt ngày. Sự thật là bằng cách nào đó Bronson đã quản lý được việc vui chơi mọi đêm và làm việc cả ngày là một bằng chứng hùng hồn về thể chất của anh ta. Nhưng nàng không đơn giản có thể nhún vai bỏ qua thói trăng hoa của anh ta, và trong một khoảng khắc thành thật nàng đã xác nhận với bản thân rằng sự chê trách của mình đã ít mang sắc thái đạo đức hơn là những cảm xúc của chính bản thân.

Ý nghĩ Bronson trong vòng tay của những người đàn bà khác khiến nàng cảm thấy lạnh lẽo một cách lạ lùng. Và giận dữ không tài nào chịu nổi. Hàng đêm khi anh ta rời khỏi nhà để tìm một đêm lãng nhãng, sức tưởng tượng của nàng cứ nhảy chồm hết cả lên. Không hiểu sao nàng biết rằng những hoạt động dục tính của Bronson khác với tất cả những quăng quấn dịu ngọt mà nàng đã chia sẻ với George. Mặc dù không phải là lần đầu tiên của chồng nàng trong đêm tân hôn, nhưng kinh nghiệm của anh vô cùng giới hạn. Trên giường, George đã trân trọng và ân cần, yêu thương nhiều hơn là ham muốn, và mặc cho bản chất sôi nổi tự nhiên của mình, anh tin rằng ân ái là một lạc thú không nên chiều theo quá thường xuyên. Anh chưa bao giờ ghé thăm phòng ngủ của nàng hơn một lần một tuần. Những dịp như vậy càng trở nên ngọt ngào và đặc biệt thêm, chưa bao giờ bị cho là nghĩa vụ bởi cả hai người.

Dù sao đi nữa, Zachary Bronson, có tất cả những kiểm chế của một con mèo rừng. Cách anh ta đã hôn nàng trong nhà kiếng là dấu hiệu của sự hiểu biết về dục tính đã đi quá xa khỏi kinh nghiệm của nàng, hay của George. Holly biết mình nên cảm thấy khó chịu bởi khía cạnh này của Bronson. Nếu như có thể chống lại những giấc mơ đôi khi khiến nàng thức giấc vào mỗi đêm, cùng những hình ảnh gợi tình và rối bời đã khiến nàng buồn phiền từ cái chết của George. Những giấc mơ thấy mình được chạm vào, được hôn, được trần trụi dựa vào thân thể một người đàn ông... ngoại trừ những hình ảnh còn khuấy động hơn cả trước đây, bởi từ bây giờ người lạ mặt trong những giấc mơ của nàng đã có một khuôn mặt. Đó là nét sẫm tối của Zachary Bronson phía trên mình, cái miệng nóng bỏng của anh ta chiếm hữu nàng, đôi bàn tay mật thiết chạm vào nàng.

Holly luôn choàng thức khỏi những giấc mơ một cách bất loạn và toát mồ hôi, và nàng khó mà có thể nhìn Bronson ngày tiếp theo mà khuôn mặt không khỏi đỏ rực. Nàng đã luôn nghĩ bản thân mình vượt lên trên những ham muốn trần tục, đã từng cảm thấy tiếc cho những người dường như không thể làm chủ những đam mê tự nhiên của họ. Nàng chưa bao giờ lâm vào rắc rối bởi ham muốn. Nhưng chẳng còn từ nào khác dành cho nó, đôi khi nỗi đau ngọt ngào lấn át nàng, mỗi ưu tư khủng khiếp về Zachary Bronson... mong ước đáng sợ rằng mình có thể là một trong những người đàn bà được ghé thăm để thỏa mãn những nhu cầu của anh ta.

Chương 8

Mặc dù hôm nay Holly mặc một chiếc váy xám dành cho ban ngày, sắc màu ảm đạm của nó vẫn được che mờ đi chút ít bởi dải lụa màu mâm xôi viền trên cổ áo và hai cổ tay. Đó là loại quần áo dành cho những nhà tu hành sẽ rất thích hợp trong... ngoại trừ hai inch nho nhỏ trứng sâu trên chiếc váy cao cổ. Khe hở giống như một ổ khóa để lộ làn da trắng mềm, mong manh thoáng hiện. Nhưng chỉ một chút da thịt vụt qua đó cũng đủ khiến trí tưởng tượng của Zachary chao đảo mất kiểm soát. Chưa bao giờ anh lại có thể bị hút quá chặt vào một nơi trên cổ của một người phụ nữ như vậy. Anh muốn được ấn miệng vào phần trứng ngọt ngào đó, hít vào mùi hương, liếm nàng... Những suy nghĩ về cơ thể ngọt ngào bên trong lớp vải xám kín mít đó gần như quá sức chịu đựng với anh.

“Ông Bronson, hôm nay ông trông có vẻ hơi xao lãng đó,” Holly nói, và anh kéo lê ánh mắt từ chiếc váy lên đôi mắt ấm áp, màu rượu whiskey của nàng. Một đôi mắt nâu ngầy thơ như vậy... Anh thề rằng nàng không hề biết nàng tác động anh mức nào.

Làn môi mềm của Holly nghiêng đi với nụ cười. “Tôi nhận ra được sự miễn cưỡng của ông khi làm chuyện này,” nàng nói. “Tuy nhiên, ông phải học khiêu vũ, và khiêu vũ thật giỏi. Buổi vũ hội Plymouth chỉ còn cách hai tháng nữa thôi.”

“Buổi vũ hội Plymouth,” anh lặp lại, nhướn chân mày nhạo báng. “Đây là lần đầu tiên tôi nghe về nó.”

“Tôi nghĩ đó sẽ là một dịp hoàn hảo để những kỹ năng giao tiếp của ông được dịp thể hiện. Đó là sự kiện được tổ chức hàng năm bởi quý ngài và quý phu nhân Plymouth, luôn luôn ở đỉnh cao của mùa vũ hội. Tôi đã quen biết với gia đình Plymouth trong rất nhiều năm, và họ là một gia đình cực kỳ đáng quý. Tôi sẽ kín đáo thuyết phục nhà Plymouth gửi lời mời tới đây. Chúng ta sẽ đưa Elizabeth ra mắt xã hội thượng lưu vào chính đêm đó, và ông... ừm, không nghi ngờ rằng ông sẽ gặp gỡ rất nhiều phụ nữ trẻ có dòng dõi tốt, một trong số họ có thể sẽ chiếm được sự quan tâm của ông.”

Zachary tự động gật đầu, mặc dù anh biết rằng không người đàn bà nào trên trái đất này có thể chiếm giữ được sự quan tâm của anh mãnh liệt như phu nhân Holland Taylor đã làm. Chắc anh đã cau mày hoặc để lộ vẻ bất bình nào đó, khiến Holly trao cho anh một nụ cười ấm áp yên lòng. “Tôi nghĩ ông sẽ thấy nó không khó như ông tưởng tượng đâu,” nàng nói, rõ ràng cho rằng anh âu lo bởi những bài học khiêu vũ. “Chúng ta chỉ thực hiện từng bước một thôi. Và nếu thành ra tôi không thể có khả năng dạy cho ông, chúng ta sẽ nhờ sự trợ giúp của Monsieur Girouard.”

“Không vũ sư,” Zachary cộc cằn nói, ngay lập tức cảm thấy ghét gã đàn ông đó. Anh đã xem những bài học khiêu vũ với Elizabeth vào sáng hôm trước và đã phải mạnh mẽ cưỡng lại sai lầm của Girouard khi cố gắng thử bao gồm cả anh vào trong việc truyền đạt của hắn.

Holly thở dài như thể sự kiên nhẫn của nàng đang bị kéo căng. “Em gái ông khá là quý anh ta,” nàng chỉ ra. “Monsieur Girouard là một vũ sư có tài.”

“Hắn đã cố nắm tay tôi.”

“Tôi đảm bảo với ông, đó không có mục đích nào khác hơn để dẫn ông nhảy theo vũ điệu bốn cặp thôi.”

“Tôi không nắm tay đàn ông,” Zachary nói. “Và cái kẻ nuốt ngóe ti hí đó nhìn như thể hắn thích thú thưởng thức chuyện đó vậy.”

Holly đảo mắt và để mặc lời bình luận trôi đi.

Chỉ có hai người họ đứng giữa phòng khiêu vũ xa hoa, những bức tường được phủ lụa màu xanh lơ và hàng mẫu những lớp chạm khắc mạ vàng hết sức cầu kỳ. Những hàng cột bằng đá malachit xanh đậm, thường xuất hiện trong một cung điện nước Nga, với khoảng trống được lấp đầy bởi những tấm gương khung vàng cao phải tới mười tám feet (*khoảng 5m rưỡi*). Đường như thật không thể tin nổi khi trần nhà có thể đỡ được sức nặng của sáu ngọn đèn chùm khổng lồ đang tỏa sáng lấp lánh với dàn khung trấu nặng bởi những giọt pha lê rũ xuống. Vì việc dạy những vũ điệu căn bản khác nhau cho Zachary không cần âm nhạc, nên ngăn dành cho các nhạc công ở cuối căn phòng đều trống rỗng.

Zachary nhìn thấy hình ảnh phản chiếu bạn nhảy của mình trong rất nhiều những tấm kiếng xung quanh họ. Chiếc váy màu xám của nàng thật trái ngược với căn phòng trang trí công phu. Liệu nhìn Holly sẽ ra sao trong một chiếc váy dạ hội? Anh tưởng tượng nàng trong chiếc váy cắt sâu nào đó với đôi vai trần, được tô điểm thêm bởi những phụ kiện phù phiếm kèm theo mà anh đã thấy ở những chiếc đầm dạ hội gần đây, đôi bầu ngực xinh xắn, tròn trịa căng phồng sau vạt áo... và chuỗi kim cương sáng lấp lánh trên làn da trắng mờ. Mái tóc nâu vấn lên để lộ đôi bông tai nạm đá quý được đeo trên đôi tai nhỏ nhắn của nàng...

“Ông có nhớ các quy tắc trong phòng khiêu vũ mà chúng ta thảo luận ngày hôm qua không?” anh nghe nàng hỏi, và ép sự chú ý của mình lại với phần công việc ở bàn tay.

“Một khi mời một tiểu thư trẻ khiêu vũ,” anh nói bằng giọng đều đều du dương, “tôi không nên rời cô ấy cho tới khi dẫn cô ấy về chỗ của người đi kèm. Sau khi điệu vũ kết thúc, tôi sẽ hỏi cô ấy có cần nghỉ ngơi một chút không. Nếu cô ấy nói có, tôi sẽ tìm một chỗ ngồi cho cô ấy trong phòng nghỉ và đem tới mọi thứ mà cô ấy cần, và ở lại với cô ấy cho tới khi nào cô ấy vẫn muốn ngồi ở đó.” Anh ngừng lại và hơi quắc mắt hỏi, “Nếu cô ta muốn ngồi đó và nhồi nhét thức ăn trong cả một giờ thì sao? Hoặc thậm chí còn lâu hơn?”

“Ông sẽ lưu lại đó cho tới khi nào cô ấy cảm thấy hài lòng,” Holly nói. “Và rồi ông sẽ đưa cô

ấy lại chỗ người đi kèm và cúi chào, và bày tỏ lời cảm ơn cho vinh hạnh được bầu bạn với cô ấy. Và hơn nữa, ông phải nhảy cả với những cô gái giản dị cũng như những cô xinh đẹp, và không bao giờ được nhảy hơn hai lần với riêng một bạn nhảy. Và trong vũ hội, ông phải đề nghị được hộ tống người đi kèm tới bàn ăn, và phải tỏ ra sẵn lòng và duyên dáng hết mức có thể.”

Zachary thở nặng nhọc.

“Giờ, lúc điệu hành khởi đầu,” Holly mạnh mẽ nói. “Khi ông dẫn đầu lễ điệu hành ở vũ hội của chính mình, ông phải giữ các bước đi thật chậm và đỉnh đạc. Đi thẳng về phía những bức tường, và thực hiện những bước thay đổi ở góc phòng.” Nàng nghiêng lại gần anh thêm một chút và nói một cách bí ẩn. “Thật chất lễ điệu hành là một cuộc dạo quanh căn phòng cho tất cả các quý bà quý cô phô bày sự lộng lẫy của bản thân. Ông không thể mắc lỗi, thưa ông Bronson. Chỉ cần dẫn các cặp đôi đi quanh các mặt bên và quay trở lại qua trung tâm phòng khiêu vũ. Và hãy cố gắng trông kiêu ngạo một chút. Nó chỉ là một chút vấn đề nho nhỏ với ông thôi mà.”

Lời trêu chọc nhẹ nhàng gây nên một đợt sóng vui thích trong anh. Ý tưởng diễn xuất những bước điệu hành tự phụ, trầm tĩnh ở một buổi vũ hội thường xuyên khiến Zachary chế nhạo và bật cười. Nhưng ý niệm đi quanh căn phòng để phô bày một người phụ nữ như Holly trong vòng tay mình... chà, cũng đáng lắm. Đó là lời tuyên bố trong tầm kiểm soát mà anh thích hơn cả.

“Và ông không bao giờ, không bao giờ được bước đi với vị hai phu nhân cùng một lúc,” Holly khuyên.

“Tại sao không?”

“Bởi một điều, việc thay đổi các bước ở góc phòng là không thể, và một điều khác nữa...” Nàng dừng lại, dường như quên mất mình định nói gì khi ánh mắt họ chạm nhau. Chầm chậm chớp mắt, như thể bị sao lãng, nàng ép bản thân tiếp tục. “Đó là sự tôn trọng một quý ông chỉ thể hiện với một quý bà duy nhất mà thôi.” Nàng chạm vào cánh tay anh và nhẹ nhàng đón lấy nó. “Chúng ta hãy tiến tới góc quanh đầu tiên nào.”

Họ bước đi với vẻ đường hoàng đáng nể, trong khi Zachary nhận rõ một cách ngớ ngẩn về âm thanh mà đôi chân anh tạo ra trên sàn gỗ bóng loáng. Vào lúc họ đến khúc quanh, họ ngừng lại trong khi Holly giải thích những bước thay đổi tiếp theo. “Tôi sẽ thả cánh tay ông ra và nắm lấy bàn tay ông, và ông sẽ dẫn tôi từ bên trái sang bên phải của ông...” Nàng bắt đầu thực hiện những chuyển động khi nàng nói, và Zachary làm theo nàng. Đôi bàn tay họ chạm vào nhau, và cảm giác những ngón tay nhỏ nhắn mát rượi của nàng trượt trên gam bàn tay của anh khiến Zachary nín thở.

Holly ngừng lại trong vẻ mơ hồ bối rối và bắt lại tay mình với một tiếng hỗn hển thật khê. Nàng hẳn cũng cảm nhận được, cái cảm giác kích động ập tới vào khoảnh khắc tay họ chạm nhau. Zachary đứng nhìn đắm đắm vào mái đầu cúi xuống của nàng, khao khát muốn chết đi được áp lòng bàn tay lên mái tóc mượt và nâng khuôn mặt nàng lên. Anh sẽ không bao giờ quên cảm giác khi hôn nàng, cái cách làn môi nàng níu lấy môi mình, phần ngọt ngào trong cái

miệng, âm thanh yếu ớt từ hơi thở của nàng.

“Chúng ta...” Holly run run cất tiếng, “chúng ta nên đeo găng tay. Khi khiêu vũ các quý bà và các quý ông luôn đeo găng tay.”

“Liệu tôi có nên biểu một người đi lấy không?” Zachary bị ngạc nhiên bởi chất giọng thô ráp của mình.

“Không, tôi... tôi nghĩ không cần thiết.” Nàng hít thở sâu, có vẻ như đã trấn an được bản thân. “Luôn luôn đem theo thêm một đôi găng tay tới vũ hội,” nàng thì thầm. “Một quý ông không bao giờ được chìa một đôi găng tay đã bị dơ trước mặt một vị quý bà.”

Không hề nhìn anh, nàng vói tay anh lần nữa. Những ngón tay trần của họ đan vào nhau trong chốc lát, giây phút xao động, và nàng dẫn dắt qua những bước thay đổi.

“Đã quá lâu rồi,” anh thấy nàng nói gần như thì thầm. “Tôi hầu như đã quên mất phải làm sao.”

“Bà không hề khiêu vũ từ khi George mất sao?” anh hỏi.

Nàng lắc đầu trong lời đáp không lời.

Đây chính là ý tưởng riêng chết tiệt của anh, Zachary thầm nghĩ, tâm trí và cả cơ thể đang bùng bùng cơn sốt khi bài học diễu hành tiếp diễn. Anh thật cảm tạ vạt áo choàng dài hợp thời trang đã phủ lên mặt trước chiếc quần. Nếu Holly có bất cứ nghi ngờ nào về việc anh đã bị khuấy động chừng nào, anh đang ép nàng lại gần mình chừng nào và có nguy cơ làm vẩn đục nàng với đôi bàn tay, cái miệng và mọi phần có thể tưởng tượng của cơ thể anh, chắc chắn nàng vừa la hét vừa chạy khỏi căn phòng này.

Dù sao đi nữa, việc diễu qua diễu lại cũng chẳng tệ gần bằng cái điệu bốn cặp, cái kiểu té ngã của những *trượt và lướt*, và tất cả những động tác chân màu mè nữa. Và điệu valse chắc là sản phẩm đau khổ thống thiết nhất do gã đàn ông – hoặc người đàn bà nào đó đã sáng tạo ra. (*glissades và chassés: cái này là thuật ngữ trong môn ba lê á các ss*)

“Đứng bên phải tôi một quãng ngắn,” Holly nói, hàng mi dày hạ thấp trên đôi mắt, “và đặt cánh tay phải của ông quanh eo tôi. Thật vững, nhưng không được quá chặt.”

“Như vậy?” Zachary cẩn thận vòng cánh tay quanh vòng eo thon gọn của nàng, cảm giác lúng túng không sao tả nổi. Anh, trong số tất cả đàn ông, đã quen với việc ôm một người đàn bà trong vòng tay, nhưng kinh nghiệm này thật khác so với tất cả những lần khác. Anh chưa bao giờ từng chạm vào ai tốt đẹp như nàng, và chưa bao giờ lại quá nhiệt tình muốn làm hài lòng một người phụ nữ tới vậy. Lần đầu tiên những cảm xúc của nàng thật khó đọc thấu, và anh tự hỏi phải chăng nàng ghét ở gần sát bên anh? Sau tất cả, nàng đã từng khiêu vũ trong những vòng tay mảnh khảnh, thanh tao của các chàng quý tộc, chứ không phải một võ sĩ nhà nghề đầy cơ bắp hạ cấp như anh. Với hai bàn tay trông thô kệch như móng heo, và đôi chân thì vừa to

vừa nặng như bánh xe ngựa.

Bàn tay trái của nàng đặt nhẹ lên vai phải của anh. Thợ may đã cắt bỏ tất cả những miếng đệm trên vai áo trong nỗ lực khiến anh trông có vẻ nhỏ hơn, nhưng không may là chẳng có gì có thể giấu nổi những cơ bắp cứ tàn bạo phình ra đó.

Holly nắm tay trái của anh trong tay phải mình... Những ngón tay của nàng mới xinh xắn và mảnh làm sao. Nàng quá tỏa sáng và ngọt ngào trong vòng tay anh khiến nổi đau vì khao khát cứ nhói lên trong lòng anh. “Người đàn ông dẫn bạn nhảy của mình với bàn tay này,” nàng nói, khuôn mặt hơi hướng lên trên. “Ông không nên nắm tay tôi quá chặt... nắm tay một cách vững chãi nhưng phải nhẹ nhàng. Và giữ cho cánh tay hơi khoan lại một chút.”

“Tôi e tôi sẽ giẫm lên chân bà mất,” anh lẩm bẩm.

“Chỉ cần tập trung vào việc giữ một khoảng cách thích hợp giữa hai chúng ta thôi. Nếu ông ôm tôi quá chặt, sẽ hạn chế việc tự do chuyển động của tôi. Nhưng nếu chúng ta đứng quá xa nhau, tôi sẽ không nhận đủ được điểm tựa.”

“Tôi không nghĩ tôi có thể làm được việc này,” Zachary nặng nhọc nói. “Bà vừa mới dạy tôi làm sao để đi diễu hành quanh phòng, và tôi có thể lộn với một điệu vũ bốn cặp. Cứ để mọi thứ như vậy đi.”

“Ôi, nhưng ông phải học điệu valse,” nàng ngon ngọt. “Ông sẽ không bao giờ có thể theo đuổi một cô gái một cách thích đáng nếu không thể nhảy valse.”

Lời đáp cô đọng của anh khiến nàng bất chợt cau mày đầy quyết tâm.

“Cứ thốt tất cả những lời tục tĩu nếu ông muốn, ông Bronson. Nhưng không gì có thể cản tôi khỏi việc dạy ông nhảy điệu valse đâu. Và nếu ông tỏ ra bất hợp tác, tôi sẽ cho mời Monsieur Girouard.”

Lời hăm dọa liên quan tới vũ sư còn khiến cái cau mày của anh hằn sâu hơn. “Thôi được rồi, mẹ kiếp. Làm gì tiếp theo đây?”

“Một điệu valse được soạn cho hai bước, mỗi bước giữ ba nhịp. Giờ trượt ra phía sau với chân trái của ông – một bước nhỏ thôi, phiền ông – rồi kéo chân phải ra xa chân trái một chút về phía sau và quay về phía phải...”

Nói một cách tối thiểu, ban đầu là một cuộc chiến. Dù sao đi nữa, khi Zachary tập trung vào những lời chỉ dẫn của Holly và để nàng dẫn mình trong sự hòa hợp đầy mê muội, những bước chân ỳ ạch của anh dần trở nên tự tin thêm một chút. Điều đó cũng như giúp cho chính nàng, mặc dù anh không thể tìm ra nổi tại sao nàng lại như muốn ngã trong điệu nhảy với anh.

“Giữ chắc đôi tay của ông,” nàng cảnh báo, đôi mắt lấp lánh khi nhìn khuôn mặt cứng nhắc của anh chăm chú. “Ông di chuyển dập dình cứ như cái bơm tay vậy.”

Như thể nàng đã có dụng ý rõ ràng, lời bình luận đã khiến anh lảng đi khỏi việc nhắm theo nhịp. Anh nhướn một chân mày lên trong cái nhìn mỉa mai vẫn thường làm héo đi ý chí của người nhận phải. “Tất cả những gì tôi có thể tập trung vào giờ phút này, thưa phu nhân, là cố gắng không khiến bà tàn tật với một cái lỡ chân của tôi.”

“Ông đang làm tốt, thật sự là vậy.” Nàng nói. “Đừng nói với tôi trước đây ông chưa từng thử nhảy valse.”

“Chưa bao giờ luôn.”

“Ông nhanh nhẹn một cách đáng ngạc nhiên. Hầu hết những người mới bắt đầu thường đặt quá nhiều trọng lượng lên gót chân họ.”

“Đắm bốc,” Zachary nói, kéo nàng vào một cú xoay nửa vòng khác. “Nếu bà có một đôi chân đeo chì trong vòng đầu, sẽ không còn cách nào khác ngoài thụp đầu xuống và chạy tránh sang một bên đâu.”

Mặc dù anh không định nói lời bình luận đó để pha trò, dường như Holly cũng rất hoan nghênh. “Tôi không nghĩ kỹ năng trong môn quyền anh của ông lại có thể áp dụng quá nhiều vào bài học khiêu vũ của chúng ta như vậy, ông Bronson à. Nếu vậy tôi sẽ không thích bản thân bận rộn trong việc đắm đá với ông đâu.”

Nhìn nụ cười chằm chằm, khuôn mặt ửng hồng của nàng, Zachary như được ném trái một cơn xúc động ngọt ngào đau đớn, một nỗi đau gần như chẳng thể giải quyết với cơ thể hơn là tâm hồn. Nàng là người phụ nữ đáng tôn thờ nhất mà anh từng được biết. Không phải là lần đầu tiên anh cảm thấy ghen tỵ sâu sắc với George Taylor bởi đã được nàng đem lòng yêu say đắm. Vì có quyền được chạm vào, được hôn nàng bất cứ khi nào anh ta muốn. Vì đã khiến nàng hướng về anh ta cho tất cả những nhu cầu của mình. Vì tới giờ vẫn được nàng yêu.

Từ tất cả những điều Zachary được nghe kể, George Taylor là một người đàn ông hoàn hảo. Đẹp trai, giàu có, chính trực, đáng trọng, hào hoa và giàu lòng trắc ẩn. Dường như anh ta xứng đáng có được một người phụ nữ như Holly, tới từng phần nhỏ cũng nhiều như Zachary *không* hề xứng đáng với nàng. Zachary biết rằng mình không giống George một chút nào. Tất cả mọi thứ anh có thể dâng hiến cho nàng, bao gồm cả chính trái tim mình, đều ô uế.

“Giá như” là hai từ Zachary gần như ghê tởm nhất trong tiếng Anh. Chúng cứ mãi khua khoắc không thương tiếc trong đầu anh. *Giá như, giá như...*

Anh lỡ mất nhịp và dừng lại đột ngột, khiến Holly va thẳng vào anh. Nàng buột một tiếng cười nhỏ, hỗn hển. “Ôi... ông dừng lại quá bất ngờ, tôi...”

Lắm bấp một lời xin lỗi, Zachary giữ vững nàng. Theo đà đó đã đưa cơ thể bé nhỏ của nàng dựa vào anh. Cảm giác về nàng, ngay cả trong lớp váy áo màu xám gam cầm đó, khiến những giác quan của anh náo động trong niềm hoan lạc hoang dại. Anh cố gắng thả nàng ra, cố gắng nói lỏng vòng tay, nhưng những cơ bắp chống đối cứ co rút lại cho tới khi nàng được giữ một

cách an toàn tựa vào mình. Hơi thở của nàng nhanh thêm vì ráng sức, và anh cảm nhận được những chuyển động nhẹ nhàng của bầu ngực nàng trên vòm ngực mình. Giây phút này dường như nằm ngoài tầm với của thời gian. Anh đợi nàng kết thúc, đợi nàng phản đối, nhưng nàng lặng yên một cách lạ lùng. Rèm mi mượt mà của nàng nhấc lên, để lộ ánh mắt tê liệt. Khô héo cùng nhau chờ điều gì đó đang dần tới, không thể phủ nhận, một cái ôm, họ đứng nhìn nhau dăm dăm với mê hoặc không sao ngăn nổi.

Cuối cùng Holly cũng ngoảnh ánh mắt đi, nhưng hơi thở ấm áp của nàng vẫn thoảng qua cằm anh. Miệng có cảm giác nóng bỏng và khô rát, và anh khao khát mãnh liệt được ấn nó lên môi nàng. Anh đợi đôi bàn tay nhỏ đặt lên bờ vai mình để anh cử động... nếu nàng nâng một bàn tay lên cổ anh và thôi thúc anh cúi xuống... nếu nàng chỉ cần hơi ngụ ý rằng nàng muốn anh... nhưng nàng chỉ lưu lại đông cứng trong vòng tay anh, không rút ra và cũng không hề khuyến khích.

Một tiếng thở dài do dự thoát ra, và bằng cách nào đó anh đã mở khóa cho những múi cơ, mặc dù cơ thể khổ sở gào thét phản đối trong câm lặng. Tầm nhìn của anh hơi nhòe đi. Anh tự hỏi liệu Holly có bất kỳ nghi hoặc nào về việc anh gần với việc vồ lấy nàng bế thốc lên và đưa nàng đến một nơi nào đó không. Và còn hơn nữa, anh muốn cảm xúc của nàng, những cái vuốt ve, những lời thầm thì đầy yêu thương của nàng bên tai. Anh chưa bao giờ lại cảm thấy bản thân quá giống một thằng ngốc, liều lĩnh mong muốn một điều gì đó rõ ràng không hề dành cho mình tới mức này.

Cùng lúc đó một giọng nói lạnh lẽo, rõ ràng trong đầu chỉ ra rằng những gì không thể nhận được từ Holly, anh sẽ nhận được từ một người đàn bà khác. Có hàng trăm phụ nữ ở Luân Đôn sẽ chu cấp tất cả những cảm xúc mà anh muốn, miễn là anh cần chúng. Zachary nắm lấy ý nghĩ đó một cách biết ơn như người chết đuối vớ được cọc. Anh không hề cần phu nhân Holland Taylor. Anh có thể có được ai đó khác xinh đẹp hơn, ai đó khác dí dỏm hơn, ai đó khác với đôi mắt ấm áp giống y như vậy. Không có điều gì thật sự đặc biệt về nàng, và anh sẽ chứng minh với bản thân vào đêm nay, và đêm tiếp theo nữa... bất cứ bao lâu mà điều đó cần đòi hỏi.

“Tôi nghĩ hôm nay vậy là đủ rồi,” Holly nói khẽ, vẫn biểu lộ một chút ngỡ ngàng. “Ông đã thành thực hơn rất nhiều, ông Bronson. Tôi chắc chắn trong thời gian ngắn ông sẽ nhảy giỏi điệu valse này thôi.”

Zachary đáp lại với một cái cúi đầu, ép một nụ cười lịch sự nở trên khuôn mặt. “Cảm ơn bà, phu nhân. Vậy thì hẹn gặp lại bà vào bài học sáng ngày mai.”

“Hôm nay ông không dùng bữa tối ở nhà sao?”

Anh lắc đầu. “Tối nay tôi định gặp một vài người bạn trong thành phố.”

Một chút rung lên trong đôi mắt nàng đã để lộ sự chê trách. Anh biết nàng không thích lối cư xử hung hăng cũng như thói quen phóng túng của mình, và anh đón nhận một niềm vui thích hoang dã bất ngờ từ việc làm nàng phật lòng. Cứ để nàng ngủ trên chiếc giường trong sạch của mình hàng đêm – trong khi anh chẳng đắn đo nhận lấy lạc thú của chính mình nơi nào

anh có thể tìm được.

Holly chậm chậm quay lại phòng của Rose, nơi con gái nàng và Maude đang bận rộn với thời gian đọc sách và giờ ra chơi buổi chiều. Nàng kinh ngạc nhận ra thật khó khăn để đưa những suy nghĩ của mình lại dưới vòng kiểm soát. Tâm trí vẫn tiếp tục ru theo những hình ảnh nàng gắn trong vòng tay của Zachary Bronson, từ tốn quay tròn trong phòng khiêu vũ gần đầy kiếng trong khi những hình ảnh phản chiếu bóng hai người hòa vào với nhau tỏa sáng xung quanh họ. Ở quá gần bên anh ta, nói chuyện và cười đùa một cách thân mật trong hơn hai giờ đồng hồ, đã gợn lên những đợt sóng cảm xúc không sao chịu đựng nổi trong lòng. Nàng cảm thấy hỗn loạn, âu lo, khổ sở vì điều gì đó không thể gọi tên. Nàng mừng vì bài học khiêu vũ đã kết thúc. Đã có một giây phút ngọt ngào phi thường khi anh ta ôm nàng thật gần và nàng đã nghĩ anh ta có thể sẽ hôn mình.

Nếu anh ta làm vậy thì sao? Liệu phản ứng của nàng sẽ ra sao? Nàng sợ phải suy xét câu hỏi đó. Bronson đã mời gọi thứ gì đó sâu thẳm và ban sơ trong nàng. Đối với người phụ nữ đã được dạy dỗ rằng ngay cả chính sức hút về mặt thể xác với chồng cũng nên kìm nén thành những hạn chế nghiêm ngặt, thì tình cảnh của nàng thật đáng báo động.

Nàng nên đẩy lùi sự thô lỗ của Bronson, nhưng thay vì đó nàng đã kéo anh ta lại gần. Anh ta không đối xử với nàng như một con búp bê dễ vỡ, hoặc một dáng hình gợi lòng trắc ẩn. Anh ta xúi giục, trêu chọc và nói năng chẳng chút ý tứ với nàng. Anh ta khiến nàng cảm nhận được sự sống trào dâng, và quá đổi thích thú với thế giới bên ngoài thế giới của mình. Thay vì khiến *anh ta* trở nên tế nhị, nàng sợ rằng điều đảo ngược đang diễn ra: anh ta đang thay đổi *nàng*, và không một điều gì trong đó là tốt lành cả.

Run run nở nụ cười, Holly vuốt bàn tay qua đôi mắt, nơi có cảm giác đau và nhạy cảm. Một dải sáng lập lờ vụt qua tầm mắt khiến nàng nín thở. “Ôi, không,” nàng thì thầm, nhận ra những dấu hiệu báo trước cho chứng đau đầu của mình. Như mọi khi, cơn đau sắc nhọn xuất hiện không vì một lý do nào cả. Có lẽ nếu nằm xuống một lát với một tấm khăn lạnh trên trán, nàng có thể đẩy lui được cơn đau đang tới.

Vịn lấy lan can, Holly nặng nhọc bước lên cầu thang, nheo mắt trước cơn đau tụ lại nơi thái dương và sau gáy. Khi tới dãy phòng của mình và Rose, nàng nghe giọng của con gái.

“... không, không phải đi như vậy, Maude! Như vậy chậm lắm. *Như này* mới là đi nước kiệu nè...”

Hé mắt nhìn qua khung cửa, Holly dõi theo khi con gái mình ngồi trên sàn trải thảm với với người hầu gái tóc vàng, và xung quanh chất đầy đồ chơi. Rose đang cầm một trong những món đồ chơi Bronson mua cho, một con ngựa nhỏ làm bằng da thuộc. Con ngựa có một chiếc đuôi tinh xảo, một cái bờm làm bằng lông ngựa thật và đôi mắt thủy tinh sáng ngời. Nó kéo theo một cỗ xe ngựa và một nhóm những con búp bê qua mô hình những tòa nhà làm từ gỗ và những cuốn sách.

“Chúng đang đi đâu vậy con yêu?” Holly dịu dàng hỏi. “Tới công viên, hay là những cửa hàng

trên đường Regent?”

Rose mỉm cười nhìn lên, những lọn tóc sẫm màu xúng xính. “Mama,” cô bé kêu lên, và hướng sự chú ý trở lại con ngựa đang chuyển động. “Chúng đang đi tới nhà máy luyện thép.”

“Nhà máy luyện thép,” Holly thích thú lặp lại.

Một nụ cười nhăn nhó xuất hiện trên khuôn mặt tròn trịa của Maude. “Đúng vậy, thưa phu nhân. Ông Bronson đã kể cho Rose nghe về cuộc sống của những người lao động, và những gì họ làm trong các nhà máy luyện kim và các xí nghiệp mà ông ấy sở hữu. Tôi đã cố gắng nói với ông ấy rằng một đứa trẻ không cần phải nghe về những điều như vậy, như ông ấy chẳng thêm quan tâm gì cả.”

Cảm xúc đầu tiên của Holly đó là bức mình với Bronson. Anh ta không có quyền nói với một đứa trẻ được bao bọc về hoàn cảnh của tầng lớp lao động. Nhưng mặt khác, ý nghĩ con gái mình đang lớn dần mà không hề hiểu được sự khác biệt giữa giàu và nghèo, và tại sao lại có những người sống trong những căn nhà đẹp và những người khác lại phải sống đói khổ trên đường phố chưa bao giờ lại xảy ra với Holly. “Tôi nghĩ là,” nàng lưỡng lự lên tiếng, “đó không có gì là xấu. Rose nên biết một chút về thế giới... mà hầu hết cuộc sống của những người ở đó khác với thế giới của con bé...”

Nàng chà tay lên cái trán đang nhức nhối khi cơn đau dữ dội vẫn tiếp tục nhói lên không ngừng. Lần đầu tiên nàng chợt nhận ra rằng Zachary Bronson đang dần trở nên thật hơn, dần có ảnh hưởng nhiều hơn lên con gái nàng hơn George đã từng. Bronson đã chơi trò trốn tìm và truy-lùng-chiếc-dép* với Rose, và thử thứ mứt mà con bé “giúp” bà đầu bếp làm trong một buổi chiều mưa, và xây ngôi nhà bằng những lá bài khi họ ngồi trên sàn trước lò sưởi. Những điều mà cha con bé chưa bao giờ cùng làm với nó.

(Truy lùng chiếc dép (hunt the slipper tình hình là em dịch đại :lol 😊 là một trò chơi dành cho trẻ em ít nhất cũng đã xuất hiện từ thế kỉ thứ 17. Điểm chính của trò chơi là cho một người chơi tìm ra một chiếc dép hoặc giày đang bị thất lạc, thứ đang được giấu đi bởi những người khác.

Cách chơi là những người chơi sẽ đứng thành một vòng tròn – những người này được gọi là những tên thợ chữa giày hèn mọn (lowly cobblers), trong khi người chơi đứng ở giữa vòng tròn là một người ở tầng lớp quý tộc muốn dép của cậu ta hoặc cô ta được sửa. Người yêu cầu sửa

chữa sẽ đưa dép của mình cho một trong những người thợ đứng thành vòng tròn, che mắt mình lại và đọc to:

“Cobbler, cobbler, mend my shoe. Get it done by half-past-two.”

Những người thợ chữa giày vì ghét thái độ trịnh thượng của vị công tử hay tiểu thư kia nên đã cố tình giấu chiếc dép đi. Sau khi kết thúc câu thơ, người chơi đứng ở giữa sẽ mở mắt ra và cố gắng tìm chiếc dép thất lạc của mình. Trò chơi này cho phép những người thợ sửa giày tiếp tục truyền nhau chiếc dép trong khi vị quý tộc kia vẫn đang suy nghĩ, bởi vậy khiến nó trở nên khó tìm hơn. Cứ như vậy cho tới khi vị quý tộc đoán ra ai đang giữ chiếc dép thì hai người sẽ đổi chỗ và chơi lại từ đầu.)

Bronson chưa bao giờ lơ hoặc xua Rose những câu hỏi ngờ nghệch của con bé. Thật tế anh ta đã đối xử với Rose như thể con bé ngang hàng, nếu không nói còn hơn vậy, giống như một thành viên khác trong gia đình của anh ta vậy. Hầu hết người lớn đều coi trẻ em là những con người chưa hoàn thiện, không đáng có những quyền hay đặc ân cho tới khi chúng trưởng thành. Nhưng rõ ràng Bronson rất yêu quý trẻ con, và Rose đang dần trở nên quý mến anh ta. Đó là một khía cạnh khác không hề mong đợi của một tình cảnh khiến Holly nhiều phiền muộn.

“Ôi, phu nhân ời,” Maude nói, nhìn nàng chăm chăm. “Đó là chứng đau đầu của cô phải không? Nhìn cô bệnh từ đầu xuống chân và trắng bệch cả rồi.”

“Phải.” Holly để khung cửa đỡ lấy hầu hết trọng lượng của mình và mỉm cười khổ khổ với con gái. “Mẹ rất xin lỗi, Rose. Mẹ đã hứa buổi chiều sẽ đưa con đi dạo, nhưng hôm nay mẹ không thể giữ lời được rồi.”

“Mama bệnh à?” Khuôn mặt nhăn lại vì lo lắng, và cô bé nhảy thẳng dậy. Cô bé bước tới và vòng tay ôm quanh eo Holly. “Mẹ nên uống thuốc,” cô bé khuyên, nghe như thể một người lớn thu nhỏ. “Và thả rèm xuống, và nhắm mắt lại.”

Mỉm cười chống lại cơn đau ngày càng trở nên dữ hơn, Holly để cho bàn tay bé nhỏ kéo mạnh dẫn tới giường ngủ của mình. Ngay lập tức Maude thả những tấm rèm xuống, dập tắt tất cả những tia sáng còn vương lại, và giúp Holly cởi đồ.

“Chúng ta có nên lấy thuốc bổ mà bác sỹ Wentworth để lại lần cuối cùng không?” Holly hỏi khẽ, do dự đôi chút khi Maude cởi những chiếc nút ở sau lưng váy. Chuyển động nhẹ nhất trong căn phòng cũng khiến đầu nàng đau mãnh liệt. Khi bị chứng đau đầu tấn công lần cuối cùng ở trang viên Taylor, bác sỹ của gia đình đã đưa một chai thuốc bổ để giúp nàng mê mụ quên khỏi cơn đau.

“Tất nhiên rồi,” Maude thì thầm, đã có đủ kinh nghiệm với chứng đau đầu thì thoảng lại xuất hiện của Holly để giữ giọng mình thật nhẹ. “Tôi chưa bao giờ quên đem nó theo thừa phu nhân. Tôi sẽ đem tới một muống đầy thật lớn khi cô nằm nghỉ trên giường.”

“Tạ ơn Chúa.” Holly buông một tiếng thở dài yếu ớt. “Tôi sẽ làm gì nếu không có chị đây,

Maude? Cảm ơn chị, cảm ơn chị vì đã tới trang viên của Bronson cùng với chúng tôi. Tôi sẽ không trách chị nếu chị ở lại với gia đình Taylor đâu.”

“Và để cô cùng Rose tới cái nơi xa xôi này một mình sao?” giọng trầm trầm nhỏ nhẹ của Maude kéo theo một nụ cười. “Thành thật mà nói, phu nhân à, tôi thà ở đây còn thích hơn.”

Chiếc váy trượt xuống sàn nhà, theo sau bởi một dải những dây màu sáng và đôi vớ của nàng. Chỉ còn lại duy nhất bộ quần áo mặc bên trong, Holly trèo lên giường. Nàng cần môi để kìm lại tiếng rên khó chịu, và thanh thân tựa lưng vào gối. “Maude à,” nàng thì thào, “chị đã có quá ít thời gian nghỉ. Tôi sẽ bù lại khi cảm thấy khá hơn nhé.”

“Đừng lo về chuyện đó,” người giúp việc mập mạp dỗ dành. “Chỉ cần nghỉ ngơi đầu óc, và tôi sẽ quay lại ngay với thuốc của cô.”

Mặc một chiếc áo khoác màu xanh đậm và quần màu xám, với chiếc cravat lụa màu đen mới tinh thắt trên cổ, Zachary sải dài xuống cầu thang chính khi ra ngoài cho những tiêu khiển buổi tối của mình. Tâm trạng của anh không phải là ngóng chờ mà là kiên quyết. Tất cả những cảm xúc bị khuấy động từ bài học khiêu vũ buổi chiều vẫn còn sôi sục trong cơ thể, đòi hỏi được thỏa mãn. Anh đã được chuẩn bị cho trước một cuộc vui vẻ với một người đàn bà sẵn sàng, và sau đó, có lẽ là vài giờ đánh bài và uống rượu. Bất cứ điều gì cũng được, miễn là giúp anh quên đi cảm giác anh ôm Holly trong vòng tay.

Khi anh đi xuống được nửa cầu thang, những bước nhanh chóng chậm dần và dừng lại trước cảnh tượng đáng hình buồn phiền của Rose ngồi trên một trong những bậc thang trải thảm. Cảnh tượng của cô bé, trông như một con búp bê nhỏ nghiêm nghị trong chiếc váy muslin viền đăng ten, bấp chân phúng phính trong đôi vớ trắng dày, đôi bàn tay nhỏ đầy chuỗi hạt nút bao giờ cũng có mặt, khiến anh mỉm cười. Cô bé thật khác xa với Elizabeth khi em gái anh bằng tuổi cô bé. Rose là một cô bé lịch sự, sống nội tâm, nghiêm chỉnh một cách ngọt ngào, trong khi Elizabeth đã từng là một con quỷ nhỏ đầy hoạt bát. Holly đã hoàn thành công việc tuyệt vời vượt xa khỏi sự bảo bọc thông thường đối với con gái mình, rất gọn gàng và ngăn nắp, nhưng theo ý kiến của Zachary, Rose cần ảnh hưởng của một người cha. Một ai đó giúp cô bé hiểu về thế giới phía bên kia của những hàng rào công viên và những bức tường gạch gọn ghẽ của những khu vườn, về những đứa trẻ không được mặc quần áo với những dải lụa buộc trên cổ áo, và những con người làm việc cực nhọc và đổ mồ hôi cho miếng bánh mỳ của họ. Về cả công việc trao đổi buôn bán thông thường trong sinh hoạt hàng ngày nữa. Tuy vậy, Rose không phải là con gái anh, và anh không có quyền để dám nói lên bất cứ quan điểm nào của bản thân về việc nuôi dạy của cô bé.

Anh dừng lại vài bước trước khi tới chỗ cô bé và nhìn cô bé trêu chọc. “Công chúa à,” anh hỏi với nụ cười kéo lên ở một góc miệng, “tại sao cháu lại ngồi đây một mình vậy?”

Rose buông một tiếng thở dài, đôi bàn tay ngắn ngủn gặt gặt trên chuỗi nút lấp lánh. Tìm thấy chiếc nút yêu thích nhất của mình, chiếc nút nước hoa, cô bé đưa lên mũi và ngửi. “Cháu đang đợi cô Maude,” cô bé ủ rũ nói. “Cô ấy đang đem thuốc cho mẹ cháu, rồi chúng cháu sẽ ăn

bữa tối trong phòng trẻ.”

“Thuốc,” Zachary nhú mày lập lại. Vì cái quỷ gì mà Holly lại cần thuốc? Không đầy hai giờ trước khi họ kết thúc bài học nàng vẫn hoàn toàn khỏe mạnh mà. Phải chăng nàng đã gặp phải tai nạn nào đó?

“Cho chúng đau đầu của mẹ.” Đứa trẻ đặt cằm lên hai lòng bàn tay. “Và giờ cháu chẳng còn ai chơi cùng. Maude sẽ cố gắng, nhưng cô ấy đã quá mệt. Cô ấy sẽ cho cháu đi ngủ sớm thôi. Ôi, cháu chẳng thích những lúc Mama cháu bệnh chút nào!”

Zachary nhìn đứa trẻ với cái nhàu mày trầm ngâm, tự hỏi liệu có khả năng nào cho một người dần tái phát chứng đau nửa đầu, loại bệnh tước hết khả năng của họ, chỉ trong vòng hai giờ đồng hồ. Nguyên nhân là do đâu? Tất cả những ý nghĩ về những hoạt động về đêm của anh đột ngột mất dấu. “Công chúa à, cháu cứ ở đây nha,” anh nói khẽ. “Ta sẽ đi thăm mẹ cháu.”

“Vậy à?” Rose nhìn anh đầy hy vọng. “Ông có thể khiến Mama thấy khỏe lại, phải không ông Bronson?”

Niềm tin cậy ngậy thơ trong câu hỏi bằng cách nào đó đã bóp trái tim anh và khiến anh cười cùng một lúc. Anh vờ tay xuống và dịu dàng vỗ nhẹ lên mái đầu nho nhỏ. “Ta e là không được đâu, Rose. Nhưng ta có thể chắc chắn là mẹ cháu sẽ có tất cả những gì mẹ cháu cần.”

Anh bước sang phía trái cô bé và lên hai bậc thang một lúc. Tới phòng Holly đúng lúc Maude bước ra, anh để ý thấy vẻ căng thẳng và lo âu trên khuôn mặt của người hầu gái. Một ngòi chích cay nồng của nỗi lo lắng lấp đầy trong lồng ngực. “Maude,” anh nói cộc cằn, “đã xảy ra chuyện quái quỷ gì với phu nhân Holland vậy?”

Mái đầu vàng hoe vội vã chặn một ngón tay lên môi trong tín hiệu hãy giữ im lặng. “Là một trong những cơn đau đầu của bà ấy, thưa ông,” cô ta nói thầm. “Chúng tới nhanh lắm, và bất cứ âm thanh, mùi vị hoặc ánh sáng cũng khiến bà ấy đau khủng khiếp.”

“Điều gì đem chúng tới?”

“Tôi không biết, thưa ông. Kể từ khi ông Taylor qua đời cứ cách một khoảng thời gian bà ấy lại mắc lại. Nó thường kéo dài khoảng một ngày, có khi hơn một chút, và rồi bà ấy sẽ khỏe lại.”

“Tôi sẽ cho gọi bác sỹ,” Zachary nói một cách dứt khoát.

Maude lắc đầu ngay lập tức. “Thứ lỗi cho tôi, thưa ông, nhưng không cần đâu. Phu nhân Holland đã gặp một chuyên gia, và ông ấy nói không có cách chữa trị cho loại bệnh mà bà ấy mắc phải, chỉ cần nghỉ ngơi và dùng thuốc cho tới khi nào bà ấy cảm thấy khá hơn thôi.”

“Tôi sẽ thăm bà ấy.”

Khuôn mặt to bè của người hầu gái lộ vẻ báo động ngay tức khắc. “Ôi, thưa ông, tôi mong ông đừng làm phiền bà ấy! Phu nhân Holland không đủ sức nói chuyện với ai đâu – bà ấy đang

đau lắm, và thuốc khiến bà ấy hơi mất kiểm soát một chút. Và bà ấy không... à, bà ấy không mặc quần áo chỉnh tề đâu.”

“Tôi sẽ không làm phiền bà ấy đâu, Maude. Giờ thì cô đi chăm sóc Rose đi. Cô bé đang ngồi một mình trên cầu thang đó.” Lờ những lời phản đối của người hầu gái, Zachary đẩy cửa bước vào phòng. Chớp mắt, anh để đôi mắt quen dần với bóng tối. Anh có thể nghe thấy âm thanh đứt quãng từ hơi thở của Holly. Mùi hương của người bệnh lan dịu nhẹ trong không khí, và anh hít vào một cách hiếu kỳ. Bước tới bên cạnh giường, anh tìm thấy một cái chai và một cái muỗng đựng chất lỏng đặc quánh đặt trên chiếc bàn ở đầu giường. Chạm ngón tay vào cái muỗng, anh đưa nó lên môi và phát hiện ra vị ngọt của thứ sirô thường được trộn với thuốc phiện.

Holly rùng mình bên dưới khăn trải giường nhạt màu, khi cảm nhận được sự hiện diện của ai đó trong phòng. Đôi mắt và trán nàng được đắp một tấm khăn ướt. “M-Maude?” nàng thì thào.

Zachary ngập ngừng trước khi trả lời. “Tôi nghĩ bà sẽ kết thúc bài học khiêu vũ của chúng ta với đôi chân đau đớn,” anh lầm bầm, “chứ không phải là đầu bà chứ.”

Âm thanh thì thầm nhẹ nhàng trong giọng nói của anh khiến nàng co người lại. “Ồi... ông Bronson... ông phải rời khỏi đây ngay lập tức.” Nàng nói không vững, rõ ràng dưới tác dụng của thuốc phiện. “Tôi... tôi không ăn mặc... và thứ thuốc bổ này đôi khi... khiến tôi nói những điều tôi không thường định nói...”

“Trong trường hợp đó, tôi sẽ nhất định ở lại.”

Một tiếng cười hỗn hển yếu ớt buột khỏi miệng. “Làm ơn đừng khiến tôi cười... nó đau khủng khiếp.”

Zachary ngồi xuống chiếc ghế được đặt bên cạnh giường. Tiếng kẽo kẹt tạo ra khi nó mang sức nặng của anh khiến Holly nao núng. Khi ánh mắt anh quen hẳn với tình trạng thiếu sáng, anh nhìn chằm chằm vào bờ vai trắng mịn tỏa sáng và đường cong ngọt ngào nơi cổ họng nàng hội tụ lại ở phần dốc xuống ngực. “Thuốc mà bà đang nói hoàn toàn làm từ thuốc phiện, phu nhân đáng yêu à. Tôi sẽ ghét phải trông thấy bà dần phụ thuộc vào nó. Tôi đã trông thấy những người đàn ông khỏe mạnh nhất dần trở thành những bộ xương di động bằng cách này rồi đó.”

“Nó là thứ duy nhất có thể giúp được,” nàng thì thầm, rõ ràng tâm trí đã bị che phủ bởi cơn đau và những chất kích thích. “Tôi sẽ ngủ trong vòng một ngày hoặc hơn... rồi chứng đau đầu sẽ qua. Ngày mai không có bài học ... thứ lỗi cho tôi...”

“Quý bắt mấy bài học ấy đi,” Zachary nhẹ nói.

“Ngôn từ của ông,” nàng quả trách với tiếng thở dài yếu ớt.

“Làm sao mà chứng đau đầu lại bắt đầu? Có phải do tôi đã làm điều gì đó lúc sớm...”

“Không, không... chưa bao giờ có lý do nào cả. Tôi bắt đầu thấy ánh chớp lóe lên. Cơn đau bắt đầu từ một bên đầu, hoặc cổ tôi... nó cứ căng hết ra cho tới khi tôi cảm thấy ồm yếu ở khắp mọi nơi.”

Zachary cẩn trọng di chuyển tới tấm nệm và ngồi cạnh nàng. Holly lăm bầm một lời phản đối khi cảm nhận được chiếc giường lún xuống dưới sức nặng của anh. “Ông Bronson... làm ơn đi mà... hãy để tôi lại trong yên bình.”

Zachary trượt những ngón tay xuống bên dưới cổ nàng. Khu vực giữa gáy và phần cuối đầu căng thẳng tới mức anh có thể cảm nhận được những dải cơ cứng ngắc co rút lại. Holly rên khẽ trước cơn đau sắc nhọn vì cái đụng chạm của anh. Dùng những đầu ngón tay ở cả hai tay, anh chà xát các nút cơ (*knotted muscles: dịch đại, em ko biết nó là cái gì luôn, liệu có phải huyết không*) một cách nhẹ nhàng cao độ. Một giọt nước mắt trôi xuống bên dưới tấm khăn phủ lên mắt, và nàng thở hắt một hơi thở run rẩy.

“Nó có giúp được gì không?” Zachary thì thầm sau một phút, cảm nhận được vài sự căng thẳng của nàng đã dịu bớt đi.

“Có, một chút...”

“Tôi có nên dừng lại không?”

Ngay lập tức bàn tay nàng nắm lấy cổ tay anh, những ngón tay cuộn lại quanh mặt bên của nó. “Không, đừng ngừng lại.”

Anh tiếp tục mát xa cổ nàng trong im lặng, trong khi hơi thở của nàng sâu dần và giãn dần ra cho tới khi anh nghĩ có lẽ nàng đã trôi vào giấc ngủ. Sau một lát nàng làm anh ngạc nhiên bằng việc cất tiếng nói, giọng nàng mờ nhạt và thật khẽ.

“Chúng đau đầu bắt đầu từ khi George qua đời. Đầu tiên nó đã xảy ra khi tôi dùng cả một ngày đọc những bức thư... mọi người thật quá tốt bụng... họ chia sẻ những ký ức của mình... tất cả mọi người đã nói họ bị bất ngờ chừng nào... dù vậy, chẳng có ai bất ngờ bằng tôi.” Giọng lo lắng, rời rạc, như thể nàng đang nói từ trung tâm của một giấc mơ nào đó. “Là người đàn ông khỏe mạnh như vậy. Không được tráng kiệt bằng ông, nhưng vẫn... rất sung sức. Rồi cơn sốt tới, và George không thể nuốt nổi thứ gì ngoại trừ trà. Anh ấy đã nằm liệt giường một tuần. Anh ấy sụt cân quá nhanh... xương hiện dần trên khuôn mặt. Tuần thứ hai tôi bắt đầu sợ hãi khi tâm trí anh ấy chuyển sang mê sảng. Dường như anh ấy biết mình ấy sắp chết... anh ấy bắt đầu chuẩn bị. Một ngày anh ấy cho mời người bạn thân nhất tới, Ravenhill... quen biết nhau từ thời thơ ấu. Anh ấy đã bắt Ravenhill và tôi hứa...”

Nàng thở dài, dường như đang trôi vô định trong ký ức.

“Hứa điều gì?” Zachary hỏi, đắm nhìn cái miệng hé mở của nàng. “Anh ta đã khiến em hứa điều gì?”

“Không quan trọng,” Holly lầm bầm. “Tôi đã nói vâng, bất cứ điều gì có thể cho anh ấy sự yên bình. Tôi đã thỉnh cầu một nụ hôn cuối cùng. Anh ấy đã hôn tôi... nụ hôn ngọt ngào nhất... dù cho anh ấy đã quá yếu để có thể ôm tôi. Một lát sau hơi thở của anh ấy bắt đầu thay đổi... bác sĩ nói rằng đó là tiếng nấc hấp hối. Tôi đã ôm George trong vòng tay và cảm nhận sự sống dần rời bỏ anh ấy... cứ mãi ôm anh ấy cho tới khi cơ thể anh ấy không còn ấm nữa.”

Zachary rời tay khỏi cổ nàng và kéo tấm trải giường che phủ lên bờ vai trần của nàng. “Tôi xin lỗi,” anh thì thầm.

“Sau đó tôi đã giận dữ với anh ấy,” Holly thú nhận, nắm tay anh như điệu bộ của một đứa trẻ. “Tôi chưa bao giờ kể chuyện đó với ai.”

Anh giữ mình thật yên tĩnh, nhẹ xiết lấy những ngón tay nàng. “Tại sao lại giận dữ hả bé yêu?”

“Bởi vì George... không hề chiến đấu. Anh ấy chỉ trượt ra xa... chấp nhận nó... như một quý ông. Chỉ trượt ra xa và rời bỏ tôi. Không phải bản chất của anh ấy là chiến đấu. Làm sao tôi có thể trách anh ấy vì điều đó chứ? Nhưng tôi đã làm vậy.”

Anh sẽ chiến đấu, Zachary nghĩ thầm, nghiêm nghị khóa chặt những từ ngữ vang lên trong lòng. Anh sẽ tự mình một chọi một với quỷ dữ để được ở lại với em và Rose. Trước khi ngã gục anh sẽ gào thét và đâm đá, trước khi từ bỏ những gì thuộc về anh.

Một nụ cười nhăn nhó chạm trên môi nàng. “Giờ thì ông đã biết... tôi là người phụ nữ tệ mức nào rồi đó.”

Zachary vẫn tiếp tục nghiêng mình bên trên, quan sát khi nàng thiếp đi. Nàng là người phụ nữ tốt đẹp nhất mà anh từng được biết. Cả đời tồn tại của anh bị thiêu rụi với một điều ước, rằng có thể bằng cách nào đó bảo vệ nàng khỏi những khoảnh khắc đau buồn khác. Anh đã chiến đấu chống lại thứ cảm xúc nàng khuấy động trong lòng, sự mềm yếu lạ thường này, nhưng nó đã trải căng cho tới khi len lỏi vào từng phần trong anh. Mong muốn được ra ngoài và tìm sự khuây khỏa trong cơ thể một người đàn bà khác đã hoàn toàn tan biến. Tất cả những gì anh muốn là được ở lại đây với nàng trong căn phòng mờ tối này, canh giữ giấc ngủ cho phụ nhân Holland Taylor trong khi nàng mơ về người chồng quá cố của mình.

Bồn chồn đau đớn, Zachary xuống khỏi chiếc giường. Trong cơn bốc đồng, anh nắm lấy bàn tay mềm rũ của Holly và cung kính đưa nó lên môi. Anh hôn lên phần lưng ngón tay, phần hõm mềm mại của gang bàn tay nàng. Không gì từng cảm nhận lại có thể tuyệt vời bằng việc làn da mượt như lụa của nàng trên miệng anh.

Đặt tay nàng lên tấm mền với sự cẩn thận cao độ, Zachary lướt ánh mắt khốn khổ cuối cùng về phía nàng trước khi rời căn phòng. Anh phải ra khỏi nơi này, ra khỏi ngôi nhà của chính mình. Anh cảm thấy như bị giam cầm, bị sụp bẫy và dần ngột thở.

“Thưa ông chủ?” Maude đợi ở chính giữa hàng lang, nhìn anh chằm chằm với sự ngờ vực rõ

ràng.

“Rose đâu?” Zachary hỏi sảng.

“Cô bé đang ở trong phòng khách của gia đình, chơi với bà và cô Bronson,” Maude bút rút nhú mày. “Nếu tôi có thể hỏi, thưa ông, điều gì khiến ông ở trong phòng của phu nhân Holland quá lâu như vậy?”

“Tôi đã cưỡng bức bà ấy trong khi bà ấy bất tỉnh,” anh nghiêm giọng nói. “Nó mất nhiều thời gian hơn tôi nghĩ một chút.”

“Ông Bronson,” người hầu gái la lên trong xúc phạm, “đó là một điều xấu xa để có thể tuyên bố!”

“Thu lại bộ lông của cô đi,” anh nói với nụ cười uể oải. “Tôi chỉ đơn thuần ở lại với phu nhân Holly cho tới khi bà ấy ngủ thôi. Cô biết rằng tôi sẽ tự cắt họng mình trước khi gây bất cứ tổn hại nào cho bà ấy mà.”

Maude nhìn anh kỹ lưỡng. “Vâng, thưa ông,” sau một lát cô ta nói, “tôi tin rằng tôi biết điều đó.”

Lời nhận xét của người hầu gái khiến Zachary khó chịu bởi những cảm xúc của anh dành cho Holly phải chăng đang dần trở nên rõ ràng như vậy. *Khốn kiếp*, anh gay gắt nghĩ, và sải bước vượt qua cô ta, bị áp đảo bởi nhu cầu muốn được chạy trốn.

Chương 9

Các câu lạc bộ ở Luân Đôn có thể phù hợp với bất cứ một sở thích nào... có những câu lạc bộ dành cho các quý ông là những người đam mê thể thao, chính trị, triết học, rượu chè, cờ bạc hoặc theo đuổi đàn bà. Có những câu lạc bộ dành cho những kẻ giàu có, mới thành đạt, những kẻ thông minh hoặc có xuất thân cao quý. Zachary đã được mời gia nhập vô số câu lạc bộ chào đón những người đàn ông thành đạt, bao gồm những thương nhân, luật sư và các chủ doanh nghiệp. Tuy vậy, anh không muốn thuộc về một trong những câu lạc bộ đó. Anh muốn được gia nhập câu lạc bộ không hề muốn chấp nhận mình, một câu lạc bộ quý tộc độc nhất vô nhị mà các thành viên chỉ được chấp nhận nếu ông tổ của họ đã từng được kết nạp ở đây. Và câu lạc bộ Marlow là chiến thắng cuối cùng anh đạt được.

Tại Marlow một người đàn ông chỉ cần búng ngón tay để gọi bất cứ thứ gì – rượu, một đĩa trứng cá muối hoặc một người đàn bà – và thứ đó đã được đem tới cho anh ta với sự thận trọng dè dặt. Luôn luôn là những món hàng hảo hạng, trong một khung cảnh xa hoa nhất, và không bao giờ được đề cập với thế giới bên ngoài. Bề ngoài của câu lạc bộ rất tầm thường. Nó tọa lạc ở gần cuối đường St. James, một trong những sào huyệt nằm hàng dài của tầng mây râu. Mặt trước xây những phiến đá trắng và trát hồ được thiết kế theo kiểu cổ điển, với trần tường cân xứng vượt xa khỏi ấn tượng bề vệ oai nghiêm. Tuy vậy phần bên trong hoàn toàn đất đỏ theo kiểu rất Anh, mỗi bức tường, mỗi cây cột đều được đóng một lớp gỗ gụ sáng bóng tươi mới, sàn nhà được lót một lớp thảm nhung dày với kiểu bát giác màu đỏ thẫm và nâu vàng. Đồ đạc thuộc da thì to bè và chắc nặng, và ánh sáng dịu dịu lộng lẫy được trải khắp nơi bởi những cây đèn chạm trổ cùng những chân nến đồ sộ. Nó được thiết kế để khiến một người đàn ông cảm thấy thoải mái, vì vậy không thấy bóng dáng của một bông hoa hay mảnh vải len diêm dúa nào.

Marlow là đỉnh Olympus của các câu lạc bộ, với một lượng đáng kể những gia đình đã xin gia nhập hết đời này sang đời khác mà không thành công. Zachary phải mất ba năm mới có thể bước chân vào nơi này. Với sự pha trộn giữa sức ép tài chính, mua chuộc và những vận động đằng-sau-tấm-màn, anh đã xoay sở để đưa bản thân được kết nạp, không phải như một thành viên, mà là một ‘vị khách’ thường xuyên có thể đi và tới bất cứ khi nào anh thích. Bởi có quá nhiều nhà quý tộc có những mối làm ăn dây dưa với anh, những người đàn ông sẽ mất gia tài nếu anh bắt đầu chơi theo quy luật thị trường. Anh cũng đã mua sạch toàn bộ các khoản nợ của vài tay quý tộc đại dột, và sẽ không ngần ngại mà nắm các khoản nợ đó treo lủng lẳng trên đầu họ như chiếc roi chực giáng xuống.

Zachary thích thú xem các thành viên chủ chốt hiện thời của Marlow lựa chọn giữa hoặc mất tất cả hoặc chấp nhận một tên tạp chủng như anh được lui tới câu lạc bộ. Hầu hết họ đều miễn cưỡng bỏ phiếu chấp nhận vị thế làm khách của anh, nhưng không hề nghi ngờ rằng khao khát chung của họ là tổng cổ anh. Anh không quan tâm. Anh cứ khư khư giữ lấy sự khoái trá trong việc thư giãn trên một trong những chiếc ghế bành trũng sâu và sệt soạt đọc một tờ báo trước mặt như những người đàn ông khác, và sưởi ấm chân trước lò sưởi bằng đá to lớn.

Tối nay Zachary đặc biệt thưởng thức việc chịu đựng sự hiện diện của mình ở câu lạc bộ. Ngay cả George Taylor cũng chưa từng được chào đón ở đây, anh cay độc nghĩ. Thực tế chắc chắn gia đình Taylor chưa bao giờ nghĩ tới chuyện đăng ký gia nhập Marlow. Dòng máu của họ, dù mang màu xanh, cũng không đủ xanh theo tiêu chuẩn, và Chúa biết rằng họ không có tiền. Nhưng Zachary đã dàn xếp được điều đó, và dù chỉ là “vị khách thường xuyên” và hoàn toàn không phải một thành viên. Và giờ anh đang dùng vũ lực để chen vào tầng lớp thượng lưu, anh sẽ khiến nó trở nên dễ dàng hơn một chút đối với kẻ tiếp theo trèo lên nấc thang ngay sau mình. Đó là điều giới quý tộc sợ hãi nhất, rằng địa vị của họ sẽ bị xâm lược bởi những kẻ mới phát, rằng một ngày nào đó nòi giống trâm anh sẽ không còn đủ nhiều để phân biệt ra hẳn một tầng cao riêng nữa.

Khi Zachary ngồi phía trước lò sưởi và đắm chiêu thưởng ngoạn những ngọn lửa đang nhảy

múa trong lò, một đàn sói gồm ba gã đàn ông trẻ tiến lại phía anh, hai kẻ ngồi trong những chiếc ghế không xa, còn một thì đang đứng trong điệu bộ lão xược với một tay chấp lên hông. Zachary liếc nhìn tên đứng ngay cạnh mình và nén lại một tiếng cười khinh bỉ. Bá tước Warrington là một con lừa tự coi mình là quan trọng, kẻ chẳng gây được cảm tình cho ai ngoài dòng dõi lỗi lạc của mình. Nhờ cái chết gần đây của cha hắn, Warrington đã được thừa kế tên và tước hiệu, hai điền trang đẹp đẽ và một núi những khoản nợ, không nhỏ trong số chúng được đem lại từ chính tuổi trẻ điên rồ của hắn. Hiển nhiên vị bá tước già đã nhận ra rất khó để có thể cắt giảm thói tiêu hoang của cậu con trai, cũng nhiều như việc gây ấn tượng sâu sắc với những người xung quanh rằng sự cố gắng đó cũng chẳng bỏ công chút nào. Giờ thì ngài Warrington trẻ tuổi lúc nào cũng được vây quanh bởi lũ bạn bè chuyên xun xoe và bợ đỡ, do đó càng làm tăng cảm giác ưu việt về bản thân hắn hơn.

“Warrington,” Zachary lẩm bẩm, nghiêng vừa đủ cái đầu. Anh chào hỏi hai tên kia, Turner và Enfield, mà không mấy nhiệt tình.

“Bronson,” tên bá tước trẻ tuổi nói với giọng thân thiện giả tạo, “thật là bất ngờ thú vị khi thấy anh ở đây.” Warrington là một người đàn ông cao lớn với khuôn mặt dài và hẹp – rõ ràng là một khuôn mặt đầy vẻ quý tộc, nếu không nói chính xác là đẹp trai. Hắn đứng và di chuyển với sự quả quyết của một người đàn ông thành thạo các môn điền kinh và thể thao. “Câu lạc bộ đã không được vinh dự đón tiếp anh trong rất nhiều tuần,” hắn tiếp tục. “Một ai đó còn cho rằng anh đã phải rất bận rộn với... những hoàn cảnh mới trong gia đình anh.”

“Là hoàn cảnh nào mà anh đang nhắc tới vậy?” Zachary êm ái hỏi, mặc dù anh đã biết chính xác cuộc chuyện trò này đang hướng tới đâu.

“Sao vậy, tất cả mọi người ở Luân Đôn đều biết *chère amie* (con chim câu) mới của anh, phu nhân Holland. Liệu tôi có thể khen ngợi sự phi thường – và còn hơn cả là bất ngờ – về việc thể hiện khẩu vị không chê vào đâu được của anh không. Chúc mừng anh, anh chàng tốt số.”

“Không có lời chúc mừng nào là cần thiết cả,” Zachary nói gọn. “Không có mối quan hệ mật thiết nào, hoặc sẽ có.”

Warrington nhắc đôi lông mày đen nhánh lên, như thể đang phải đối mặt với một sai lầm hiển nhiên vậy. “Phu nhân đó chẳng phải được mời tới ngụ lại dưới mái nhà của anh còn gì, Bronson. Anh định biến tất cả chúng tôi thành thẳng ngốc à?”

“Dưới cùng một mái nhà với mẹ và em gái tôi,” Zachary chỉ thẳng, mặc dù phía sâu trong thâm tâm nỗi tức giận của anh đã đổ tràn thành ngọn lửa lạnh lẽo chết người. “Để tới chỉ dẫn và đưa ra những lời khuyên cho gia đình của tôi.”

Warrington buông tiếng cười đáng ghê tởm, để lộ một hàm răng dài và không đều. “Ồ, tôi chắc chắn có một bản thỏa thuận lớn về ‘việc chỉ dẫn’ đang được diễn ra. Liên quan tới việc làm cách nào để một vị phu nhân thích được đưa lên giường hơn, phải vậy không?”

Những tên bạn của Warrington cười khoái trá trước khiêu hài hước què quặt của hắn.

Zachary ngồi yên trên ghế, để lộ vẻ điềm tĩnh thay vì cơn tức giận phủ băng vỡ tung trong lồng ngực. Anh đang phát hiện ra một khám phá không mấy dễ chịu khác: rằng bất cứ sự khinh rẻ nào chống lại phu nhân Holland Taylor đều đủ để khiến anh muốn giết người. Anh đã biết rằng khi anh và Holly ký vào bản hợp đồng thuê mướn quỷ quái của hai người sẽ ngay lập tức xuất hiện những lời đồn. Dù Holly đã thừa nhận chắc chắn thanh danh của nàng sẽ bị hủy hoại. Cùng lúc đó, ý tưởng ấy không làm Zachary bận tâm nhiều lắm – anh đã quá hăm hở để đạt được những gì mình muốn. Hiện giờ, dù sao đi nữa, nó lại làm anh bận tâm quá chừng. Anh cảm nhận được những đốm lửa nhỏ đang cháy phừng phừng đằng sau nhãn cầu của mình.

“Rút lại lời bình luận đó đi,” anh nhẹ nhàng nói. “Và thêm vào một lời xin lỗi, trong khi còn có thể.”

Warrington mỉm cười, rõ ràng hài lòng rằng mũi tên của hắn đã đi trúng đích. “Và nếu tôi không làm thì sao?”

“Thì tao sẽ đánh cho những câu đó văng ra khỏi mày,” Zachary đáp trong bộ dạng đảm bảo chết người.

“Một trận đấm bốc à? Ý tưởng tuyệt vời.” Không nghi ngờ gì đó chính là điều Warrington luôn mong muốn. “Nếu tao thắng, mày phải hứa sẽ rời câu lạc bộ ngay lập tức và không bao giờ được đặt chân vào đây nữa. Và nếu mày thắng, tao sẽ rút lại lời nói lúc này và xin thứ lỗi.”

“Và một điều nữa,” Zachary nói, nhìn chằm chằm chiếc nút áo trên cùng trên chiếc áo khoác được cắt may đẹp đẽ của Warrington. Tất cả các hàng nút trên áo của Warrington đều rất lớn và làm bằng vàng, được chạm trổ với gia huy gia đình. Tuy vậy, chiếc trên cùng được điểm thêm một viên kim cương trắng lấp lánh có lẽ nặng phải tới hai cara. “Nếu tao thắng, tao sẽ lấy thêm cái nút kim cương của mày.”

“Cái gì?” Warring khoác lên vẻ mặt bối rối. “Yêu cầu lạ lùng phiền phức. Mày muốn cái đó để làm quái gì?”

“Gọi là để làm kỷ niệm,” Zachary đáp.

Gã bá tước lắc đầu, như thể hắn ngờ rằng mình đang thỏa thuận với một thằng điên. “Được thôi. Tao với mày sẽ thảo bản thỏa thuận vào sáng mai chứ?”

“Không.” Zachary không định cho phép tên công tử bột lẫn lữ bạn của hắn công khai cho bàn dân thiên hạ, hoặc đưa những lời bôi nhọ danh dự của phu nhân Holly đi xa hơn nữa. Vấn đề sẽ càng khó giải quyết hơn mà thôi. Anh đứng dậy và bẻ hai bàn tay sẵn sàng. “Chúng ta sẽ làm ngay bây giờ. Trong hầm rượu của câu lạc bộ.”

Ngay lập tức dường như Warrington lo sợ bởi lối xử sự lạnh lùng, có tính toán của Zachary. “Tao không thể làm ngay bây giờ mà không chuẩn bị gì cả. Giữa một cuộc đấu được giàn xếp thích đáng với một cuộc cãi lộn thô tục trên đường có khác nhau đó – chắc mày không hiểu

được nét khác biệt trong chuyện này.”

Thình lình Zachary nở nụ cười. “Tao hiểu mày muốn trình diễn những kỹ năng đấm bốc và kết thúc bằng việc ném bàn tọa của tao ra khỏi câu lạc bộ. Mày sẽ có cơ hội, Warrington. Nhưng nó sẽ diễn ra ở đây ngay lúc này hoặc là chúng ta sẽ công bố việc truất quyền đấu.”

“Không truất quyền,” Warrington đáp trả. “Tao sẽ đeo găng bất cứ khi nào và nơi nào mày muốn.” Hắn quay sang một trong những bè lũ của mình. “Enfield, cậu sẽ làm trợ lý cho tôi chứ?”

Bạn hắn gật đầu ngay lập tức, rõ ràng rất lấy làm vừa lòng khi được yêu cầu.

Warrington liếc về tên kia. “Turner, tôi nghĩ vậy nghĩa là cậu sẽ phải làm trợ lý cho Bronson thôi.”

Turner, một tên lùn mập phệ, mặt tròn như cái đĩa với mái tóc lưng bùng nâu đỏ dài lăm chấm tới vai, nhú mày và khoanh tay trước ngực. Rõ ràng việc thực hiện bốn phận làm trợ lý cho Bronson – đứng co cụm vào trong góc của sàn đấu để khuyến khích và giúp đỡ cho anh – chẳng có gì là quá lòi cuốn với Turner cả.

Bronson ném cho hắn một nụ cười chế giễu. “Đừng lo, thưa ngài,” anh lẩm bẩm. “Tôi không cần trợ lý.”

Khiến tất cả bọn họ bất ngờ, một giọng nói mới chen ngang vào cuộc hội thoại. “Tôi sẽ làm trợ lý cho anh, Bronson, nếu tôi có thể.”

Zachary nhìn chăm chăm thẳng vào hướng phát ra tiếng nói lạnh lùng có học thức, và nhìn thấy một người đàn ông ngồi trong chiếc ghế đặt ở góc tường. Đặt tờ *Thời báo* mới xuất bản sang một bên, người đàn ông đứng dậy và tiến về phía anh. Người mới tham gia này là một người đàn ông cao ráo, cơ bắp và tóc vàng, trông giống cái kiểu những tên quý tộc luôn cho mình là như vậy nhưng chẳng hiểu sao không bao giờ đạt được tầm vóc như vậy. Với đôi mắt xám trầm tĩnh, mái tóc vàng màu lúa mì và nét mặt như tạc hoàn hảo, công bằng mà nói, anh ta là một người đẹp trai – một cách sang trọng. Bầu không khí tự chủ của anh ta và vẻ mặt thận trọng đầy hiểu biết đem tới hình ảnh một con chim ưng tâm trí người đối diện.

“Vardon Ravenhill,” người đàn ông nói, chìa bàn tay.

Zachary bắt tay anh ta, phát hiện ra người đàn ông này có cái xiết tay chắc nịch. Âm thanh về cái tên gợi điều gì đó trong trí óc anh. Ravenhill, Ravenhill... là cái tên Holly đã nói chỉ vài giờ trước trong hồi tưởng về George do thuốc mang lại. Ravenhill là tên người bạn thân nhất của George Taylor, một người đàn ông đáng tin cậy và được quý trọng tới mức anh ta đã có mặt trong suốt những giờ cuối cùng của cuộc đời George. Có phải cùng một người với người này không? Tại sao anh ta lại tình nguyện nhận làm trợ lý của Zachary trong một cuộc đấm bốc? Và Ravenhill đã nghĩ sao về sự thật rằng người vợ yêu thương của George giờ đang làm việc cho một kẻ thường dân như anh? Zachary nhìn chăm chăm vào đôi mắt xám bạc xa xăm

của anh ta, nhưng không tài nào nhận thức nổi một mối cảm xúc.

“Tại sao lại đề nghị đứng về phía tôi?” Zachary hỏi, bị thích thú bất chấp những phản ứng của bản thân.

“Lý do riêng thôi.”

Quan sát anh ta một lát lâu hơn, Zachary trao cho anh ta một cái gật đầu. “Vậy thì được thôi. Đi nào.”

Những cái đầu ngoái lại và những tờ báo sột soạt nhẹ nhàng khi các thành viên của Marlow quan sát cuộc diễn hành khác lạ. Nhận ra một chuyện cãi cọ nào đó đang diễn ra, một vài người đàn ông đứng dậy và theo sau khi các đấu thủ đi về phía cầu thang tới hầm chứa rượu ở phía sau câu lạc bộ. Lúc họ bước xuống những bậc thang tối hẹp, Zachary chợt nghe được những lời thì thào thảo luận giữa Warrington và những người bạn của hắn phía trước họ.

“Tôi nghĩ anh là một thằng ngốc khi đấu với... thằng con hoang to xác khốn kiếp đó...” Turner cắn nhần.

“... không biết gì về kỹ xảo hay kỷ luật... chỉ như một con thú đường phố thôi,” tới từ câu trả lời nhạo báng của Warring.

Zachary mỉm cười với sự thích thú cay độc. Có lẽ Warrington có một lượng lớn những kỹ xảo và kỷ luật. Có lẽ hắn đã trải qua hàng năm ròng tập luyện môn quyền anh. Nhưng tất cả con số đó chẳng là gì nếu đem so với kinh nghiệm Zachary tích lũy bằng việc đứng ở một góc đường và chiến đấu với tất cả những kẻ mới tới. Anh đã bỏ ra bao nhiêu ngày và đêm để kiếm từng shilling, biết rằng mẹ và em gái mình sẽ không có thức ăn hay chỗ ngủ nếu như thất bại? Đánh nhau chưa bao giờ là trò giải trí với anh... Đó là sự sống còn... đó là con đường sống của anh. Và với Warring nó đơn thuần chỉ là một môn thể thao.

“Đừng đánh giá thấp hắn,” tới từ giọng nói điềm tĩnh của Ravenhill bên cạnh anh, như thể bằng cách nào đó những ý nghĩ của Zachary đều tỏ rõ với anh ta. “Warrington có cú đấm bên phải sắc bén và tốc độ hơn anh có thể tưởng tượng nhiều. Tôi đã đấu với anh ta vài lần ở Oxford và kẻ bị nốc ao luôn là tôi.”

Họ đã tới hầm rượu, nơi có ánh sáng lơ mờ và hơi ẩm mốc. Sàn nhà dơ bẩn hơi ẩm thấp, và những bức tường đá đều ướt rêu xanh. Những ngăn chất rượu lấp đầy nửa căn hầm, nhưng vẫn còn đủ không gian cho mấy việc liên quan tới năm đấm.

Khi Zachary và Warring cởi bỏ áo khoác và sơ mi, hai người phụ tá bước đo sàn đấu và kẻ hai đường, cách nhau một phút, ở ngay chính giữa vùng đấu. Ravenhill nói rõ ràng, phác qua các điều khoản của cuộc đấu. “Theo luật của môn quyền anh đấu giải của Luân Đôn, mỗi vòng sẽ kết thúc khi một phần cơ thể của một người chạm đất. Ở cuối mỗi vòng, từng người sẽ quay về góc của mình, nghỉ trong vòng ba mươi giây, và trong tám giây quay trở lại với vạch hiệu. Tự nguyện hạ đầu gối xuống sẽ đồng nghĩa với việc tước quyền thi đấu.” Anh ta liếc từ gương

mặt rắn đanh của Zachary tới khuôn mặt kiên quyết của Warrington. “Tôi có quên điều gì không, các quý ông?”

“Có,” Warrington nói, nhìn Zachary chòng chọc đầy vẻ cáo buộc, như thể nghĩ rằng anh sẽ gian lận. “Không dùng thế khóa đầu.”

Ravenhill đáp lời trước khi Zachary có cơ hội. “Thế khóa đầu hoàn toàn đúng luật, thưa ngài.”

“Được thôi,” Zachary đều giọng, giật ra chiếc cravat của mình. “Tôi sẽ không khóa đầu nếu hấn không muốn.” Anh biết điều Warrington lo sợ: rằng anh có thể tóm chặt đầu hấn và đập vỡ từng chiếc xương trên mặt hấn.

“Một nhượng bộ hào hiệp, thưa ông Bronson,” Ravenhill nhận xét, dường như hiểu việc để Warrington nghe thấy từ “hào hiệp” được dùng cho đối thủ sẽ khiến hấn thấy khó chịu cỡ nào. “Vậy thì được, không khóa đầu.” Anh ta chìa tay đón lấy áo sơ mi, áo khoác, áo ghi lê và cravat của Zachary, gấp tất cả những thứ đó một cách khéo léo như một người giúp việc rồi đặt chúng trên giá đựng rượu.

Khi hai người đàn ông ngực trần quay sang giáp mặt với nhau, Zachary nhìn thấy đôi mắt Warrington mở rộng với sự mất tinh thần rõ ràng.

“Chúa tôi,” Warrington nói, không tài nào kìm khỏi kêu lên, “nhìn hấn kìa – hấn là một con khỉ chuyên bắt chước chết giảm.”

Zachary đã quen với những lời nhận xét kiểu này từ lâu. Anh biết thân hình mình trông ra sao, thân trên gọn sồng với những múi cơ, một số chỗ theo chẳng chịt, đôi cánh tay to phồng, vòng cổ khoảng mười bảy inches (*hơn 43 cm, má ơi!*) và ngực phủ một thảm lông dày. Đó là cơ thể dành cho những cuộc đấu, hoặc cho việc lao động chân tay cực nhọc trên đồng hoặc trong các nhà máy. Warrington, trái lại, có một thân hình chắc khỏe nhưng hơi gầy và cao, với làn da không tì vết và những múi cơ gọn gàng được phô ra bên dưới bộ ngực nhẵn thín.

Đầu tiên Ravenhill mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng đều đặn. “Tôi tin rằng họ đã từng gọi Bronson là ‘Đồ tể,’” anh ta báo cho Warrington biết, rồi quay về phía Zachary với một nhánh lông mày dướn lên dò hỏi. “Có đúng vậy không?”

Không ở trong tâm trạng chia sẻ khiếu nại hươc, Zachary gật đầu cắt lủn.

Sự chú ý của Ravenhill quay lại với Warrington, và anh ta nói nhã nhặn hơn. “Tôi có thể thuyết phục ông Bronson đây bỏ trận đấu, thưa ngài, nếu ngài đồng ý việc thu lại lời nhận xét về phu nhân Holland ngay bây giờ.”

Warrington lắc đầu với tiếng cười khinh thị. “Tôi sẽ chẳng tỏ một lời tôn trọng nào dành cho vị phu nhân đang lưu lại dưới cùng mái nhà với hấn đâu.”

Ravenhill gợi cho Zachary một ánh mắt khuyến khích lạnh lẽo. Dường như bất cứ lời lăng

mạ nào hướng về Holly cũng khiến anh ta điên tiết giống như Zachary vậy. Khi Ravenhill đi vượt qua anh để về lại phần góc, anh ta lăm bắm giữa hai kẻ rãng. “Lấy cái đầu khốn kiếp của hấn đi, Bronson.”

Zachary điềm nhiên đi tới vạch hiệu và đợi Warrington. Họ đối mặt với nhau và đứng theo nghi thức của môn quyền anh, chân trái phía trước, tay trái trước mặt, khuỷu tay gấp, các khớp tay ở ngay tầm mắt.

Warrington mở màn cuộc đấu với cú thọc đau nhức về bên tay trái, và vòng lại, trong khi Zachary ngay lập tức thụp xuống. Nhanh chóng Warrington tung ra thêm những cú tương tự, theo sau một cú móc phải. Mặc dù cú bên phải không thành công, bạn bè của Warrington bắt đầu reo hò vì vui sướng, rõ ràng bị kích động bởi sự lấn lướt của hấn. Zachary cho phép Warring đặt khoảng cách, chỉ đơn thuần rút lui và phòng thủ trong khi Warrington nện liên hồi. Những cú đòn trúng mạnh vào xương sườn của Zachary, nhưng đó là loại đau đón anh đã trơ từ lâu, sau nhiều năm bị đánh bằng dùi cui và nhốt vào trại giam. Ngược trở lại, anh chỉ ném về phía hấn một tràng những cú đấm nhử để kiểm tra trình độ đối thủ.

Cuối cùng, khi khuôn mặt vã mồ hôi của Warrington được tô điểm với một nụ cười chiến thắng điệu đà và Turner cùng Enfield hoan hô hăng say trong niềm vui chiến thắng mới chớm, Zachary thụi một tràng ba cú theo sau bởi một cú đấm chéo nặng nề bên phải mà không nghi ngờ đã trúng mắt của Warrington.

Warrington lão đảo lúi lại, rõ ràng bị choáng bởi sức mạnh và tốc độ của những cú đòn. Những người đàn ông im lặng ngay lập tức khi chân của Warrington oằn lại và hấn ngã khuy gối, trước khi trườn người để lại đứng dậy.

“Kết thúc vòng đấu,” Ravenhill hô, và Zachary đi về góc của anh. Anh bắt đầu đổ mồ hôi từ việc ráng sức, và nôn nóng gạt mớ tóc ướt sũng vừa rơi trên trán. “Đây,” Ravenhill nói, đưa cho anh một chiếc khăn tắm sạch màu rượu vang để Zachary lau mặt.

Warrington rút về góc của mình, trong khi Enfield chùi mặt cho hấn và đưa ra những lời khuyên.

“Đừng chơi đùa với hấn quá lâu,” Ravenhill lăm bắm, mỉm cười, mặc dù đôi mắt xám vẫn lạnh lẽo. “Không cần thiết phải dây dưa vụ này đâu, Bronson.”

Zachary đưa trả lại chiếc khăn tắm. “Điều gì khiến anh nghĩ tôi đang chơi đùa với hấn?”

“Rõ ràng đây là trận đấu anh toàn quyền chọn khi nào thì kết thúc. Nhưng lại là một quý ông khi ra quyết định. Ghi điểm một cách súc tích và kết thúc nó đi.”

Ba mươi giây trôi qua, và Zachary quay trở lại vạch đấu trung tâm cho vòng tiếp theo. Anh rất lấy làm khó chịu khi Ravenhill nhìn thấu mình dễ dàng tới vậy. Thật sự anh đã định kéo dài trận đấu, để chế nhạo và làm bẽ mặt Warrington với năng lực ở đẳng cấp trên của mình. Anh đã định sẽ cho tên quý tộc hư hỏng một trận đòn lê thê đau đón và cho phép Warrington được

bước đi với chút tự trọng còn sót lại. Zachary biết rằng việc đó thật là một điều quân tử nên làm. Nhưng nó cũng khiến anh bực mình thêm. Anh không muốn là một quý ông; anh muốn nhẵn tâm lột sạch từng hõm hĩnh một khối Warrington.

Warrington bước tới trước anh với sinh lực đã phục hồi, trụ vững chân và cú móc phải thứ ba đã trúng cằm Zachary khiến đầu anh bật về phía sau. Zachary bám đuôi với hai cú thụi vào xương sườn và cú móc trái như ngọn roi quật vào đầu hấn. Cú đòn công phá đó khiến Warrington lảo đảo, và hấn vội nhẩy lên để giữ lại thăng bằng. Rút lui, quay vòng, Zachary đợi khi gã kia tới gần thêm một chút nữa, họ đâm qua đâm lại cho tới khi Zachary vung tay trái hạ thẳng vào hàm của đối thủ. Sững sờ, Warrington ngã lảo đảo quay ra đất và chửi thề khi hấn cố gắng lảo đảo đứng dậy.

Enfield hô kết thúc vòng đấu, và cả hai địch thủ rút về góc của mình.

Zachary lau mặt với chiếc khăn đã ướt sũng. Ngày mai anh sẽ bị đau nhức cho coi – Warrington đã đâm thâm tén con mắt trái và cằm phía bên phải của anh. Thực tế, Warrington không phải là một đấu thủ tồi. Một khi hấn đã khiến anh phải bận rộn trong suốt cuộc đấu, nếu không đề cập việc hấn kiên quyết làm cho được điều đó. Dù sao đi nữa, Zachary không chỉ áp đảo hấn về sức mạnh mà còn vượt xa về kinh nghiệm, khi tung ra ít cú đòn hơn nhưng đều vô cùng hiệu quả hơn rất nhiều.

“Làm tốt lắm,” Ravenhill trầm tĩnh nói. Zachary muốn gầm lên rằng anh không cần hoặc muốn lời khích lệ chết dẫm của anh ta. Mà anh cũng không cần những lời chỉ dẫn của một tên khốn kiếp coi phải thi đấu sao cho giống một quý ông. Dù sao đi nữa, anh giữ cơn thịnh nộ trong má, đàn áp lại cảm xúc cho tới khi nó sôi lên lạnh lẽo trong bụng.

Quay trở lại vòng thứ ba, Zachary chịu đựng những cú quất mau lẹ từ Warrington, người rõ ràng đã bắt đầu cảm thấy mệt nhọc. Né tránh được phân nửa những đòn đánh, Zachary nhận thức rõ cảm giác trận đấu đã an bài, cuối cùng cũng có thể với tới chiến thắng sau nhiều giờ. Việc giữ cho Warrington bận rộn cho tới khi hấn ngã xuống vì kiệt sức rất đơn giản. Tuy vậy, Zachary đang đi tới chỗ diệt gọn và hạ năm cú đâm phối kết hợp đã gởi Warrington thẳng tới mặt đất.

Rõ ràng vẫn còn ngờ ngác, hấn lắc đầu trong cố gắng vô ích để gạt lợc cho rõ, Warrington tiếp tục nằm gục trên đất. Turner và Enfield thét lên cho hấn đứng dậy lần nữa, nhưng hấn nhổ một bãi nước bọt đầy máu và lê tay lên từ chối. “Không thể làm nổi,” hấn trệu trạo. “Không thể.” Ngay cả khi Enfield tới nâng dậy và dựng hấn ở trung tâm lần nữa, Warrington vẫn cự lại.

Mặc dù Zachary thích được giáng nhiều đòn thiệt hại hơn, anh đã được nhẹ nhàng xoa dịu trước khuôn mặt thâm tím te tua của Warrington, và cái cách hấn ôm xương sườn một cách khó chịu rõ ràng như vậy.

“Trận đấu kết thúc rồi,” Warrington nói bằng một góc của cái mồm sưng tấy. “Tôi đầu hàng.”

Sau khi dùng một hoặc hai phút để hồi phục lại sức, Warrington tiến tới và đối mặt với Zachary. “Lời xin lỗi của tôi gửi tới phu nhân Holland,” hắn nói, trong khi bạn bè âm ỹ kêu ca và phàn nàn. “Tôi rút lại tất cả những lời đã nói về bà ấy.” Hắn quay qua Enfield. “Cắt chiếc nút trên cùng trên áo khoác của tôi và đưa cho anh ta đi.”

“Nhưng hắn sẽ làm gì với nó?” Enfield than, liếc về phía Zachary.

“Tôi chẳng quan tâm,” Warrington cộc lốc đáp. “Cắt cái thứ khốn kiếp đó đi.” Quay lại với Zachary, hắn mở rộng bàn tay. “Bronson, anh có một cái đầu cứng như đe sắt. Tôi nghĩ điều đó sẽ khiến anh sẽ hợp với phần còn lại trong chúng tôi đó.”

Zachary bất ngờ bởi một chút ánh vui vẻ thân thiện đột nhiên sáng lên trong đôi mắt của người đàn ông. Chầm chậm anh với tay và bắt bàn tay của Warrington, cái bắt tay hào hứng khiến toàn bộ khớp ngón tay của hai người đau nhức. Hành động đó biểu lộ rằng Warrington đã thừa nhận Zachary ngang hàng, hay ít nhất cũng là như một ai đó hắn ta sẽ coi như là một thành viên được chấp nhận ở câu lạc bộ.

“Anh có những cú đấm chéo tay phải rất đẹp,” Zachary thô lỗ đáp. “Đẹp như bất cứ cú đánh nào tôi nhận được trong những ngày còn đi đấu để săn thưởng.”

Mặc cho cái mồm phều ra, Warrington mỉm cười, có vẻ rất lấy làm hài lòng bởi lời khen ngợi.

Quay về phía Ravenhill, Zachary lau người và mặc quần áo, cài áo sơ mi một cách khó khăn và để mở áo ghi lê. “Để tôi,” Ravenhill đề nghị, nhưng Zachary cúi kính lắc đầu. Anh ghét bị đụng chạm bởi những người đàn ông khác, kể cả từ chối những phục vụ của một người hầu phòng cũng vậy.

Ravenhill lắc đầu và cười nhẹ. “Đúng là hòa nhã như chú heo đực hoang,” anh ta bình phẩm bằng cái giọng khô khốc, lạnh nhạt. “Làm quái nào mà anh lại khiến phu nhân Holland đồng ý được vậy?”

“Đồng ý cái gì?” Zachary hỏi, mặc dù biết chính xác Ravenhill ám chỉ điều gì.

“Vị phu nhân e thẹn, dịu dàng mà tôi biết ba năm trước sẽ không bao giờ đồng ý làm việc cho anh. Chắc cô ấy sẽ cảm thấy sợ anh tới chết.”

“Có thể cô ấy đã thay đổi,” Zachary hờ hững lẩm bẩm. “Hoặc có thể anh không hề biết rõ cô ấy như anh đã nghĩ.” Anh nhìn thấy nét khó chịu trong đôi mắt xa xăm màu xám của người đàn ông, và anh chợt trải qua một đợt cảm xúc lạ lùng đang dần tới. Chiến thắng, bởi vì thật sự Holly đang sống với anh và cuộc sống của nàng đã gắn kết với anh theo cách mà chưa từng xảy ra với tên quý tộc bậc trên này. Và ghen tuông, nỗi ghen tuông cay đắng và nhức nhối, bởi vì gã đàn ông này đã biết nàng trước Zachary, và đã quen biết nàng trong một khoảng thời gian dài hơn nhiều. Cả Holly và Ravenhill rõ ràng đều được cắt chung một thứ áo quần, và cả hai đều có giáo dục và xuất thân cao quý.

Ném cho khuôn mặt hư hại của anh cú đánh cuối cùng với chiếc khăn tắm, Zachary hơi mỉm cười trước vị quý tộc đẹp trai. “Lời cảm ơn của tôi, Ravenhill. Tôi sẽ nhận anh làm trợ lý cho tôi bất cứ khi nào.” Họ trao nhau một ánh nhìn đánh giá, không thù địch, nhưng chính xác cũng không hề thân thiện. Ravenhill không hài lòng với con người mà Holly trở thành, Zachary nhận ra. Nhà quý tộc đây đang tức giận bởi cái ý tưởng vợ của người bạn quá cố giờ đang làm việc cho một tên thường dân ít học. *Quá tệ cho anh*, Zachary xấu xa nghĩ, với tất cả thói quen chiếm hữu, bản năng ban sơ trong con người anh đều dựng lên phía trước. *Giờ nàng là của tôi, và chẳng cái khốn kiếp gì anh hay bất cứ ai khác có thể thay đổi điều đó.*

Chưa qua hai tư giờ kể từ lúc chứng đau đầu bắt đầu, nhưng Holly đã cảm thấy đủ khỏe để không nằm thêm nữa. Nàng thấy yếu và hơi chóng mặt một chút, như nàng vẫn luôn vậy mỗi khi nghỉ xong. Lúc này là đầu giờ tối, thời gian gia đình Bronson thường tụ họp trong phòng khách đợi bữa tối được phục vụ. “Rose đâu rồi?” là câu hỏi đầu tiên của Holly, khi Maude giúp nàng ngồi dậy.

“Ở tầng dưới với ông chủ cùng bà và cô,” Maude trả lời, chèn thêm gối để đỡ phía sau lưng nàng. “Tất cả họ đều mê mẩn cô bé, chơi đùa và đem thêm bao nhiêu là kẹo trong khi cô đang ngủ. Ông Bronson đã hoãn chuyến đi vào thành phố hôm nay và dành cả buổi sáng để hướng dẫn cô bé đi quanh bãi cưỡi ngựa với con ngựa nâu nhỏ.”

“Ôi, ông ấy không nên làm vậy,” Holly phản đối ngay lập tức. “Ông ấy không nên bỏ mặc công chuyện của mình – ông ấy đâu có trách nhiệm phải chăm sóc con tôi đâu.”

“Ông ấy cứ khẳng khẳng, phu nhân à. Tôi nghĩ điều đó có hơi không thích đáng, và cố gắng nói không cần. Nhưng cô biết ông chủ sao khi đã quyết chuyện gì rồi đó.”

“Phải, tôi biết.” Holly thở dài và chạm bàn tay lên vầng trán đau nhức. “Ôi, rắc rối tôi bắt chị và mọi người chịu thêm...”

“Bây giờ, thưa phu nhân, đừng có làm bản thân buồn phiền để bị thêm một cơn đau khác,” Maude an ủi. “Coi bộ cả gia đình Bronson đều rất hạnh phúc, và Rose cũng rất thích được nuông chiều và giận dỗi mà. Chẳng có gì hại cả. Để tôi cho gọi thức ăn nha, phu nhân?”

“Cảm ơn chị, nhưng tôi sẽ đi xuống và dùng bữa với cả nhà. Tôi đã ở trên giường quá lâu rồi. Và tôi phải gặp Rose nữa.”

Với sự giúp đỡ của người giúp việc, Holly tắm và thay một chiếc áo dài màu nâu mềm mại, đơn giản buộc dây lụa với chiếc cổ áo nhỏ thắt dải dây màu trà, và thêm một chút đăng ten viền ở tay áo. Bởi đầu vẫn còn nhạy cảm sau đợt bệnh nên họ buộc những búi tóc của nàng lỏng tay hơn, dài hơn và cố định ở sau gáy với chỉ duy nhất hai chiếc kẹp ghim. Sau khi kiểm tra vẻ ngoài ở bàn trang điểm để chắc chắn nàng nhìn gọn gàng, Holly cẩn thận bước xuống phòng khách của gia đình.

Như Maude đã mô tả, tất cả gia đình Bronson đều ở đây. Zachary nằm dài trên tấm thảm bên cạnh Rose khi hai người đang quan sát kỹ càng những chồng xếp hình nhiều màu bằng gỗ, trong khi Elizabeth đọc to một câu chuyện từ tuyển tập truyện ngắn. Paula ngồi bện rộn ở một góc của chiếc ghế dài, bằng lòng với việc sửa một diềm đăng ten bị rách trên một trong những chiếc áo ngoài màu trắng của Rose. Cả nhóm người nhỏ đều nhất loạt nhìn lên khi Holly bước vào phòng.

Xanh xao và mệt mỏi, nàng cố gắng nở một nụ cười hồi lỗi. “Buổi tối tốt lành, tất cả mọi người.”

“Mama!” Rose la lên, cười rạng rỡ khi cô bé vội vàng chạy tới bên Holly và vòng hai cánh tay quanh người nàng. “Mẹ đã khỏe rồi!”

“Phải, con yêu.” Holly yêu thương vuốt ve những dải tóc sẫm màu của con gái. “Mẹ xin lỗi vì đã nghỉ ngơi quá lâu như vậy.”

“Trong lúc mẹ ngủ con chơi vui lắm,” Rose nói, và tiếp tục nói liên hồi với nàng về bài tường thuật cuộc dạo chơi buổi sáng trên lưng chú ngựa nhỏ.

Trong khi Rose lú lo nói, Elizabeth vừa la lên thương cảm lẫn lo lắng rồi dẫn nàng tới trường kỷ. Paula cứ nhất định bọc đầu gối của Holly với một chiếc mền sợi len, mặc cho những lời phản đối rụt rè của Holly. “Ôi, thưa bà Bronson, bà thật tốt quá. Thật đó, nhưng không cần phải...”

Trong khi những người phụ nữ ồn ào vây quanh nàng, Bronson đứng dậy và cúi mình. Cảm nhận được ánh nhìn u tối, ước đoán của anh ta, Holly trao cho anh một nụ cười ngượng ngùng. “Thưa ông Bronson, tôi...” Nàng dừng lại đột ngột khi bất ngờ nhìn thấy vết thâm quầng trên mắt anh ta, và một vết khác ngay trên cằm. “Chuyện gì xảy ra với mặt ông vậy, thưa ông?”

Rose trả lời trước khi anh ta kịp nói, với niềm tự hào của một đứa trẻ đưa những thông tin cực kỳ quan trọng. “Ông Bronson *lại* chạy thẳng vào một cú móc trái nữa, Mama à. Ông ấy *đánh nhau* đó. Và ông ấy đem cái này cho con nè.” Cô bé kéo phần đuôi chuỗi nút áo từ chiếc túi trên tạp dề to tướng của mình và trèo lên lòng Holly để nàng coi vật phẩm mới nhất của cô bé.

Ôm lấy cô con gái, Holly cẩn thận xem xét chiếc nút. Nó là một viên kim cương lớn được bọc trong lớp vàng ròng quý giá. Hoang mang, nàng nhìn lên khuôn mặt buồn rầu của Elizabeth, và khuôn mặt mím chặt của Paula, trước khi cuối cùng cũng nhìn trừng trừng vào đôi mắt bí ẩn của Bronson. “Ông không nên đưa cho Rose một vật đắt tiền như vậy, thưa ông Bronson. Cái nút này của ai vậy? Và tại sao ông lại đánh nhau?”

“Tôi bất đồng quan điểm với vài người trong câu lạc bộ của tôi thôi.”

“Vì tiền?... hay là phụ nữ?...”

Vẻ kín bưng của Bronson chẳng để lộ điều gì, và anh ta nhún vai thờ ơ, như thể vấn đề

chẳng có gì quan trọng.

Xét những khả năng khác nhau, Holly tiếp tục nhìn anh ta chăm chăm trong im lặng căng thẳng dâng lên trong căn phòng. Bất ngờ câu trả lời nảy ra trong nàng. “Vì tôi sao?” nàng thì thầm.

Bronson vẫn vờ dút một sợi chỉ khỏi tay áo của anh ta. “Không hẳn.”

Holly chợt phát hiện ra mình đủ hiểu anh ta để biết anh ta đang nói dối. “Có đó,” nàng nói với sự kết tội tăng cao. “Chắc ai đó đã nói điều gì khó nghe, và thay vì lờ đi, ông lại chọn cách thách thức lại. Ôi, ông Bronson, sao ông có thể làm vậy?”

Nhìn thấy vẻ không vui của nàng, thay vì sự ngưỡng mộ đầy biết ơn mà rõ ràng anh ta trông đợi, Bronson quắc mắt. “Vậy bà thích việc tôi để mấy thằng khốn...” Anh ta dừng lại để chỉnh lại bản thân khi nhận thấy được sự chăm chú mà Rose đang bỏ hết vào cuộc hội thoại. “Một vài tên ham đấm đá,” anh ta nói, giọng mềm mại hẳn, “đặt điều về bà à? Mồm hẳn cần được ngâm lại, và tôi thì có khả năng và sẵn lòng làm việc đó.”

“Cách duy nhất để đáp lại một lời nhận xét khó nghe là phớt lờ nó,” Holly kiên quyết nói. “Ông đã làm chính xác việc ngược lại, bằng cách đó có thể tạo ấn tượng trong tâm trí vài người rằng có thể có chút sự thật trong nó. Ông không nên đánh nhau vì danh dự của tôi. Ông nên cười miệt thị, đảm bảo cho bọn họ biết rằng không có gì ám muội trong mối quan hệ của chúng ta hết.”

“Nhưng phu nhân của tôi ơi, tôi sẽ chiến đấu với cả thế giới vì bà đó.” Bronson nói bằng cái cách anh ta vẫn luôn làm khi đưa ra những câu bình luận đáng giật mình, trong cái giọng trêu đùa vui vẻ khiến người nghe không chút nghi ngờ rằng chắc anh ta đang đùa.

Elizabeth chen vào, môi cô cong lên nụ cười khôi hài. “Anh ấy sẽ dùng bất cứ lý do nào để đánh nhau, phu nhân Holly. Anh trai em thích dùng những nắm đấm, để chứng minh anh ấy đàn ông tới cỡ nào đó mà.”

“Đó là khía cạnh trong tính cách của ông ấy mà chúng ta phải sửa lại.” Holly gợi cho Bronson một ánh nhìn trách mắng, và anh ta bật cười.

Một người hầu gái vào thông báo rằng bữa tối đã sẵn sàng, và Rose nhảy cẫng lên vì kích động. “Thịt cừu nấu cây hương thảo và khoai tây,” cô bé nói đầy hy vọng, rõ ràng đã lượm lặt thông tin từ người đầu bếp. “Món yêu thích của con! Đi thôi cô Lizzie, nhanh lên thôi!”

Cười vui vẻ, Elizabeth nắm lấy bàn tay đứa trẻ và để mình bị lôi đi khỏi phòng khách. Paula mỉm cười khi bà đặt đồ may vá sang một bên và theo sau. Holly từ từ đứng dậy, cố gắng chống lại một cơn nôn ói khi nghĩ tới thịt cừu, thứ không nghe làm ngon lành cho lắm. Thật không may khi thứ thuốc làm dịu đi những cơn đau đầu đã khiến nàng ngủ cả một ngày dài lại đi kèm theo những tác dụng phụ, và một trong số chúng là giảm đáng kể cảm giác thèm ăn.

Nhắm mắt lại trong chốc lát, nàng mở ra để phát hiện rằng Bronson bước tới bên mình với tốc độ chóng mặt. “Cảm thấy yếu sao?” anh ta khẽ hỏi, ánh mắt di chuyển trên khuôn mặt xanh xao của nàng.

“Chỉ hơi muốn ới thôi,” nàng thì thầm, run run đứng vững lại. “Không nghi ngờ rằng tôi sẽ cảm thấy đỡ hơn một khi đã ăn chút gì đó.”

“Để tôi giúp bà.” Cánh tay rắn chắc mạnh mẽ của anh ta trượt ra sau lưng, đỡ lấy trọng lượng để nàng có thể đứng vững, và Holly cảm nhận một sự run rẩy ngọt ngào thân thuộc. Dường như là từ bài học khiêu vũ, cơ thể của nàng đã dần trở nên quen với sự gần gũi của anh ta. Ở trong vòng tay của anh ta khiến nàng cảm thấy quá tự nhiên và dễ chịu.

“Cảm ơn ông,” nàng lầm bầm, với tay chạm cuộn tóc sau gáy, thứ càng lúc càng lỏng. Những kẹp ghim đã bị nói ra do cái ôm trù mẫn của Rose. Để Holly thêm mất tinh thần, những chiếc ghim tuột hẳn và thành linh thả dài tóc của nàng xõa hết xuống. Nàng giật mình khỏi Bronson với tiếng kêu nhỏ. “Ôi trời đất.” Xấu hổ bởi sợi tóc nâu đổ tràn xuống gần eo, điều mà phụ nữ không bao giờ được để lộ ngoại trừ với chồng của mình, nàng bận rộn túm lấy những lọn tóc trải khắp nơi. “Thứ lỗi cho tôi,” nàng nói, đỏ bừng mặt. “Tôi sẽ sửa lại không mất nhiều thời gian đâu.”

Bronson yên lặng lạ thường. Trong cơn náo động bối rối, nàng không hề liếc nhìn khuôn mặt anh ta, nhưng nàng có cảm giác hơi thở anh ta sâu hơn, nhanh hơn bình thường. Đôi bàn tay anh ta nâng lên, chạm vào mái tóc nàng, và lúc đầu nàng nghĩ anh ta đang cố gắng giúp mình. Nhưng thay vì vậy anh ta nắm lấy hai cổ tay nàng, những ngón tay dài dịu dàng bao quanh cổ tay mong manh, và kéo cánh tay nàng sang hai bên.

Hỗn hển, Holly nhìn lên khuôn mặt sẫm tối của anh ta. “Tóc tôi... ôi, thưa ông Bronson, làm ơn... hãy thả tôi ra...”

Anh ta tiếp tục nắm cổ tay nàng, xiết nhẹ và ấm áp, và những ngón tay của Holly vô vọng bám víu vào không khí.

Mái tóc nàng gọn sóng thành một dải nâu lấp lánh qua vai và thân áo, ánh chút ảo giác về màu đồng đỏ khi bện trong bóng tối. Bronson nhìn nàng chăm chăm, ánh mắt di chuyển dọc xuống cơ thể nàng, để ý đường tách trên bờ ngực cao. Má Holly nóng bừng vì then thùng, và nàng cố gắng kéo cổ tay ra thêm chút nữa. Đột ngột anh ta thả ra, để nàng bước lùi về phía sau vài bước. Nhưng khi nàng rút lui, anh ta bước theo.

Thấm ướt đôi môi khô rát, Holly cố gắng gọi điều gì đó, bất cứ điều gì, để phá vỡ sự im lặng xáo động giữa họ. “Maude kể với tôi,” nàng ấp úng, “rằng tối qua ông đã tới phòng tôi sau khi tôi uống thuốc.”

“Tôi lo cho bà.”

“Không cần biết ý định của ông tốt đẹp cỡ nào, nhưng điều đó là sai thưa ông. Tôi không ở

trong tình trạng có thể tiếp khách. Tôi thậm chí còn không nhớ ông đã ở đó, h-hoặc điều gì tôi đã nói...”

“Không nói gì cả. Bà đang ngủ.”

“Ôi...” Holly ngừng lại khi vai nàng đụng phải bức tường, ngăn cản đường tháo lui của nàng. “Zachary,” nàng thì thầm.

Nàng không định nói tên anh ta... thậm chí nàng chưa bao giờ dùng nó trong tâm trí mình... nhưng không hiểu bằng cách nào nó đã buột ra. Một thân mật nho nhỏ khiến nàng choáng váng, và có lẽ anh ta cũng vậy. Đôi mắt anh ta khép lại trong một lúc lâu, và khi hai hàng mi nâng lên, đôi mắt đen sáng rực và nóng bỏng.

“Tôi không giống như bình thường,” nàng lẩm bẩm, phát hiện ra toàn thân mình đang run rẩy. “Thuốc của tôi... nó vẫn thường khiến tôi...”

“Shhhh.” Bronson cầm lấy một dải tóc trong tay và nâng lên khỏi vai nàng, ngón cái chà nhẹ trên dải lụa mềm. Anh ta chuyển động chậm rãi, như thể trong một giấc mơ. Đắm nhìn lọn tóc bóng mượt trong tay, anh ta nâng lên môi và hôn nó.

Đầu gối Holly chùng xuống cho tới khi nàng khó có thể đứng vững. Nàng kinh ngạc bởi hành động dịu dàng, tôn kính và với sự săn sóc vô cùng khi anh ta đặt lọn tóc trở lại vai nàng.

Bronson nghiêng người trên nàng, cơ thể vạm vỡ không chạm hẳn vào nàng. Sự gần gũi của anh ta khiến nàng giật mạnh va vào bức tường. Nàng buột ra một hơi thở thô ráp khi anh ta đặt hai bàn tay to lớn sang hai bên đầu nàng, gang bàn tay xè rộng trên khung ván bằng gỗ.

“Họ đang đợi chúng ta.” Nàng yếu ớt thốt.

Dường như anh ta không hề nghe thấy. Anh ta sắp hôn nàng, nàng nghĩ. Mùi hương trên người của anh ta, làn da có vị đậm chất đàn ông của anh ta, lấp đầy trong mũi và miệng khi nàng hít thở sâu hơn. Hai tay trơ trọi nắm vào rồi lại mở ra, run rẩy với khao khát được kéo mái đầu đen nhánh của anh ta xuống với mình. Mơ màng, nàng đợi sức ép ngọt ngào từ miệng anh ta hạ xuống, trong khi những lời cam lạng tràn trong đầu: *Đúng vậy, hôn em đi, làm ơn...*

“Mama?” tiếng cười khúc khích ngạc nhiên của Rose cắt nhỏ sự tĩnh lặng giữa hai người. Cô bé quay lại để xem tại sao họ vẫn chưa ngồi vào bàn ăn tối cùng mọi người. “Hai người đang làm gì khi đứng cùng nhau như vậy kia?”

Holly nghe giọng mình như thể nó đang vọng lại từ một quãng xa xăm. “T-tóc mẹ bị tuột, con yêu à. Ông Bronson đang giúp mẹ sửa lại.”

Cúi xuống, Rose tìm thấy những chiếc ghim và đưa cho Holly. “Chúng đây nè mẹ,” cô bé rạng rỡ nói.

Bronson hạ thấp một cánh tay, để Holly thoát ra, mặc dù ánh mắt mật mờ vẫn lưu lại trên

nàng. Hít một hơi sâu, Holly bước ra và từ chối nhìn anh ta. “Cảm ơn con, Rose,” nàng nói, cúi xuống ôm nhẹ con gái. “Con đúng là một cô bé hữu ích.”

“Làm ơn nhanh lên đi mà,” cô bé thỉnh cầu, quan sát khi Holly gom lại mái tóc, búi lại và ghim nó thêm một lần nữa. “Con đói lắm rồi!”

Bữa tối diễn ra yên ổn, nhưng Zachary nhận thấy sự ngon miệng thường có nay đã chẳng còn lại gì. Anh ngồi ở đầu bàn, để ý Holly ngồi sao cho xa nhất khỏi mình. Tập hợp lại tất cả những sáng suốt, anh chú mình giữ các cuộc thảo luận dừng lại ở những chủ đề trung lập an toàn, trong khi tất cả những gì anh muốn là được ở riêng với Holly.

Chết tiệt nàng đi... không hiểu bằng cách nào đó nàng đã lấy đi khả năng ăn uống và ngủ nghỉ của anh. Mà anh cũng không còn muốn đi chơi bài hoặc đến nhà thổ nữa; tất cả khao khát của anh đều hội tụ tại nàng. Chỉ cần ngồi với nàng trong phòng khách tĩnh lặng trong tất cả các buổi tối nghe còn thú vị hơn dành cả một đêm trong một nhà chứa thả ga nhất ở Luân Đôn. Nàng đã khuấy động tất cả những trí tưởng tượng khiêu gợi nhất trong anh, và anh không thể liếc nhìn đôi bàn tay, cơ thể nàng cái miệng của nàng mà không dần bị đánh thức bản năng đàn ông một cách sâu sắc. Nàng cũng xúi giục những hình ảnh viễn vông khác nữa: hình ảnh về một gia đình êm ấm mà anh từng cười nhạo.

Anh khao khát những buổi tối thân mật khác mà họ đã cùng chia sẻ, khi tất cả mọi người đã đi nghỉ và họ chuyện trò và uống rượu trước ngọn lửa, nhưng thật rõ ràng rằng Holly đã kiệt sức. Sau bữa ăn nàng xin thứ lỗi ngay lập tức, không hề nhìn anh và đi nghỉ sớm.

Vì vài lý do Paula nấn ná ở lại bàn sau khi mọi người đã đứng dậy, nhấp một tách trà trong khi anh uống một ly vang vang đỏ sẫm. Zachary mỉm cười với mẹ, rất hài lòng bởi cảnh tượng bà mặc một chiếc váy lụa màu xanh đắt tiền, với chuỗi ngọc trai mà anh tặng vào Giáng sinh năm ngoái tô điểm trên cổ. Anh sẽ không bao giờ quên những chiếc váy cũ xạc xơ mà bà từng mặc, và những công việc bà đã từng làm không ngơi nghỉ để nuôi những đứa con. Bà đã từng là một thợ may, một thợ giặt, và người mua bán vải vụn. Giờ thì anh có thể chăm sóc cho bà, và chần chừ anh không để bà phải thiếu thốn thứ gì.

Anh biết Paula thường cảm thấy không thoải mái trong hoàn cảnh mới, rằng bà sẽ thích được sống ở trong căn nhà tranh nho nhỏ ở miền quê với chỉ duy nhất một người hầu kiêm nấu bếp phục vụ hơn mà thôi. Tuy vậy anh muốn bà được sống sung sướng như một bà hoàng, vì vậy anh sẽ không chấp nhận một cuộc sống nào ít đủ đầy hơn.

“Mẹ có điều gì để nói vậy,” anh lưu ý, lắc nhẹ ly rượu trong tay. Anh gởi cho bà một nụ cười nửa miệng nhay bén. “Con có thể nhìn thấy trên mặt mẹ. Mẹ có thêm một bài diễn thuyết khác về cuộc đấu của con phải không?”

“Không phải về trận đấu,” Paula nói, ôm đôi bàn tay chai sần quanh tách trà nghi ngút khói. Ánh mắt nâu dịu của bà quan sát anh với cả yêu thương lẫn trách cứ. “Con là một đứa con

ngoan, Zach, mặc dù theo những cách dữ dội. Con có một trái tim mạnh mẽ, và bởi vậy mẹ đã giữ im lặng khi con qua lại với những cô gái làng chơi và cả khi con làm những việc mà không hề cảm thấy xấu hổ. Nhưng có điều này mẹ không thể giữ im lặng, và mẹ muốn con chú ý từng từ mẹ nói.”

Anh khoác lên vẻ mặt giả vờ báo động và đợi bà tiếp tục.

“Đó là về phu nhân Holly.”

“Điều gì về cô ấy?” anh thận trọng hỏi.

Paula thở dài đầy căng thẳng. “Con sẽ không bao giờ có được người phụ nữ đó đâu, Zach. Con phải tìm cách đẩy hết những suy nghĩ về cô ấy ra khỏi đầu, hoặc không con sẽ đưa cô ấy tới chỗ hủy hoại.”

Zachary ép bản thân bật cười, mặc cho âm thanh đó thật trống rỗng. Có thể mẹ không được học hành hay trang nhã, nhưng bà là một người phụ nữ thông minh, và anh không thể dễ dàng gạt tay xua những lời của bà được. “Con không định đưa cô ấy tới chỗ hủy hoại. Con chưa bao giờ động vào cô ấy.”

“Một người mẹ hiểu rõ con mình,” Paula nhấn mạnh. “Mẹ đã thấy cách con ở bên cô ấy. Con có thể giấu khỏi cả thế giới, nhưng không giấu mẹ được đâu. Zach à, điều đó không đúng. Con không thể ở bên cô ấy mà không giống như một... một con lừa kết đôi với một con ngựa thuần chủng được.”

“Con tự biết con là lừa,” Zachary lạnh lùng lẩm bẩm. “Vậy thì, trong trạng thái đột ngột thích nói của mẹ, hãy nói cho con biết tại sao mẹ chưa bao giờ có bất cứ một lời phản đối nào trước đây khi con nói muốn cưới một cô dâu có dòng dõi.”

“Con có thể có được một cô dâu có dòng dõi, nếu đó là điều con muốn. Nhưng phu nhân Holly không phải là người dành cho con đâu.”

“Sự phản đối của mẹ với cô ấy là gì vậy?”

Paula cân nhắc lời nói của mình với sự kỹ lưỡng cao độ. “Có những nét tính cách cứng rắn trong mẹ, con và cả Lizzie – và tạ ơn Chúa vì điều đó. Đó là lý do duy nhất giúp chúng ta sống sót khỏi những năm ở khu Đông. Nhưng phu nhân Holly hoàn toàn là một người dịu dàng. Và nếu kết hôn lần nữa, cô ấy cần một người đàn ông cũng dịu dàng như cô ấy. Một quý ông đích thực như chồng của cô ấy trước đây. Con sẽ không bao giờ được như vậy. Tới giờ mẹ đã gặp vài người phụ nữ có tước hiệu mà mẹ nghĩ khá là thích hợp với con. Hãy chọn một người trong số họ và để phu nhân Holly đi đi.”

“Mẹ không thích cô ấy?” Zachary trầm tĩnh hỏi.

“Không thích cô ấy sao?” Paula lặp lại, kinh ngạc nhìn anh chăm chăm. “*Tất nhiên* là mẹ thích cô ấy. Cô ấy là người tốt bụng, và trang nhã nhất mà mẹ từng gặp. Có lẽ là quý phu nhân

thực thụ mà mẹ từng được gặp. Vì mẹ thích cô ấy như vậy nên mẹ mới nói những điều đó với con.”

Trong sự im lặng sau đó, Zachary chuyên tâm vào việc kết thúc ly vang. Sự thật trong những nhận định của mẹ không thể chối bỏ. Anh bị xúi giục tỏ rõ điểm đó với bà, nhưng điều đó sẽ ép anh nói lên những việc thậm chí anh còn không dám thừa nhận với chính bản thân. Bởi vậy anh chỉ đưa cho bà một cái gật đầu không lời ngăn gọn, một sự thừa nhận cay đắng rằng bà hoàn toàn đúng.

“Ôi, Zach,” Paula thì thầm thương xót. “Hãy hạnh phúc với những gì con đang có. Con không thể học cách làm được điều đó sao?”

“Hình như là không,” anh dứt khoát.

“Chắc phải có những từ dành cho những người đàn ông như con, người nào với quá cao... gì đó nhưng mẹ không biết câu đó là gì nữa.”

Điều đó khiến anh mỉm cười, mặc cho sức nặng như chì ép trong lồng ngực. “Con cũng không biết mẹ à. Nhưng con có từ này hợp với mẹ.”

“Từ gì?” bà ngờ vực hỏi, vẫy một ngón tay cảnh cáo về phía anh.

Đứng dậy và băng qua khoảng cách giữa họ, Zachary cúi xuống hôn lên mái đầu xám của bà. “Khôn ngoan,” anh lầm bầm.

“Vậy là con sẽ lưu ý lời khuyên của mẹ và quên phu nhân Holly đi chứ?”

“Con sẽ là một thằng ngốc nếu không làm vậy phải không?”

“Nghĩa là ‘vâng’ hả?” Paula tiếp tục hỏi, nhưng anh bật cười và rời khỏi căn phòng mà không đáp lại.

Chương 10

Những tuần tiếp theo sau khi cơn đau nửa đầu tái phát, Holly bắt đầu nhận thức rõ vai thay đổi trong nhà Bronson. Sự khác biệt rõ ràng nhất là thái độ của những người giúp việc. Mặc dù trước đây việc phục vụ của họ đều rất rề rà, luộm thuộm, không nhất quán và dừng dừng, thì

giờ dường như họ đã bắt đầu có chung một niềm tự hào trong công việc của mình. Có lẽ đó là kết quả từ việc dạy dỗ khôn khéo của Holly đối với những người trong gia đình Bronson dựa trên việc khiến họ nhận thức rằng họ được mong chờ sẽ giúp ích được gì khi ông Bronson thuê họ.

“Tôi hiểu sự miễn cưỡng của bà, thưa bà Bronson,” Vào một chiều Holly đã nói khẽ, khi những người hầu gái bưng một khay trà gồm một chiếc bình đựng nước ấm, một lọ đựng sữa và những chiếc bánh đã cũ. “Dù sao đi nữa, bà phải cho gọi lại. Chẳng có gì sai khi từ chối một món ăn không chấp nhận nổi cả.”

“Họ đã làm quá nhiều việc rồi,” Paula phản đối, rối rít với việc rót trà như thể hoàn toàn định dùng những món đồ đó. “Tôi không thể gây thêm rắc rối cho họ được, và nó không tệ lắm đâu, thật đó.”

“Nó dở khủng khiếp,” Holly khẳng định, giấu một tiếng cười nản chí.

“*Phu nhân* sẽ cho gọi chúng lại,” Paula nài.

“Thưa bà Bronson, bà phải học cách quản lý những gia nhân của mình đi chứ.”

“Tôi không thể.” Paula khiến Holly giật mình bằng cách nắm lấy tay nàng và xiết thật chặt. “Tôi đã từng là một người bán vải vụn,” bà thì thầm. “Còn thấp kém hơn cả người hầu gái rửa chén đĩa thấp kém nhất đang làm việc trong bếp dưới kia. Và tất cả bọn họ đều biết điều đó. Làm sao tôi có thể đưa những mệnh lệnh cho họ được đây?”

Holly trùu mển nhìn bà đầy quan tâm, cảm thấy những đợt sóng trắc ẩn trào lên khi cuối cùng nàng cũng hiểu được nguồn gốc sự rụt rè của người phụ nữ hướng về tất cả những người ngoài gia đình thân thuộc của mình. Paula Bronson đã sống trong cảnh nghèo khổ quá lâu tới mức không thể cảm thấy được giá trị của vị trí mà hiện giờ bà phát hiện mình đang đứng. Ngôi nhà đẹp đẽ với những tấm thảm và những đồ nghệ thuật hiếm có, những bộ quần áo thanh lịch bà đang mặc, những bữa ăn xa hoa cùng rượu đắt tiền, dường như chỉ càng thêm nhắc nhở Paula về khởi đầu hèn mọn của mình. Song bà chẳng có con đường nào để quay lại. Zachary đã nâng gia đình mình lên một mức độ giàu có vượt xa hơn bất cứ điều gì Paula có thể trông đợi hoặc tưởng tượng. Bởi vậy Paula bắt buộc phải học cách thay đổi với hoàn cảnh của mình hiện thời, hoặc không bà sẽ chẳng bao giờ tìm nổi cảm giác thoải mái hay hạnh phúc trong cuộc sống mới.

“Bà đã không còn là một người bán vải vụn nữa,” Holly nhất quyết nói. “Giờ bà là một người phụ nữ giàu có. Bà là mẹ của ông Zachary Bronson. Bà đã đưa hai đứa trẻ phi thường của mình tới thế giới này và tự mình nuôi nấng họ, và bất cứ ai với trí thông minh còn nguyên vẹn sẽ khâm phục thành quả của bà.” Nàng cũng xiết mạnh tay của Paula. “Hãy nhất quyết nhận sự kính trọng mà bà xứng đáng,” nàng nói, nhìn thẳng vào đôi mắt nâu âu lo của người phụ nữ, “đặc biệt là từ gia nhân của bà. Cứ theo hướng này còn có rất nhiều việc tôi định thảo luận với bà, nhưng bây giờ...” Nàng dừng lại và cố gắng nghĩ một từ nguyên rửa để thêm nhấn mạnh lời phát biểu của mình. “Cho gọi lại cái khay trà chết dẫm đó đi!”

Đôi mắt Paula tròn xoe, và bà đặt tay lên miệng để chặn lại tiếng cười lục khục. “Phu nhân Holly à, trước đây tôi chưa bao giờ nghe cô chửi thề.”

Holly mỉm cười. “Nếu tôi có thể chửi thề, vậy thì chắc chắn bà cũng có thể rung chuông cho gọi một khay trà thích đáng.”

Paula thẳng vai lại đầy quyết tâm. “Được rồi, tôi sẽ làm!” Và bà vội vàng túm chiếc dây chuông trước khi đổi ý.

Để cố gắng cải thiện xa hơn nữa mối quan hệ giữa gia đình Bronson và những người làm, hàng ngày Holly đã sắp xếp một cuộc gặp ngắn với người quản gia, bà Burney. Nàng nhất định nói Paula và Elizabeth phải có mặt, mặc dù cả hai đều có vẻ miễn cưỡng. Paula vẫn vô cùng ngượng ngùng về việc ra chỉ thị cho bà Burney, và Elizabeth thì chỉ có chút xiu húng thú với việc điều hành trong nhà. Nhưng dù sao đi nữa họ đều buộc phải học. “Việc quản lý người làm là điều mà tất cả các quý phu nhân đều phải làm,” Holly nói với cả hai. “Vào tất cả các sáng hai người đều phải gặp bà Burney và xem xét thực đơn của một ngày, thảo luận về những công việc riêng biệt mà những người hầu phải thực hiện, ví dụ như làm sạch các tấm thảm hoặc đánh bóng đồ bạc. Và điều quan trọng hơn cả là phải nắm được sổ sách trong nhà, ghi chép và sắp xếp các khoản chi tiêu sao cho hợp lý nữa.”

“Em tưởng tất cả những việc đó là của bà Burney chứ.” Elizabeth trông khá là bất bình trước ý tưởng phải xử lý những công việc tẻ ngắt thường nhật.

“Không, là *hai người*,” Holly mỉm cười nói. “Và em cũng có thể thực hành cùng với mẹ em, bởi vì một ngày nào đó em cũng sẽ có một ngôi nhà của riêng mình để quản lý.”

Khiến những người phụ nữ nhà Bronson kinh ngạc, cố gắng của họ còn thu được thành quả rực rỡ hơn nhiều so mong đợi. Mặc dù rõ ràng là Paula vẫn không thoải mái với việc đưa yêu cầu với người hầu, các kỹ năng của bà đã được cải thiện, cũng như độ tin cậy của bà với họ.

Một thay đổi đầy ý nghĩa khác trong lễ lối của toàn thể người làm đó là thái độ với ông chủ. Holly dần nhận ra rằng Zachary Bronson không còn quanh quẩn đi đi về về tới Luân Đôn hàng đêm để tìm vui nữa. Trong khi nàng không dám đoán liệu điều gì đã cải tổ nổi con người anh ta, dường như Bronson trở nên trầm lặng, tĩnh tại hơn, ít nhẩn tâm và lỗ mãng hơn. Đã không còn những nét tằm tối hư hỏng bên kia ánh nhìn hoặc những cuộc thảo luận khiêu khích nữa, và cũng không còn những nụ hôn xuýt soát, hoặc những lời khen tặng khiến nàng luống cuống nữa. Trong suốt bài học, Bronson rất đúng mực và kính cẩn như thể anh ta đã áp dụng những điều nàng dạy cho mình vậy. Anh ta cư xử một cách hoàn hảo ngay cả trong lúc họ tiếp tục những bài học khiêu vũ. Và khiến can đảm của Holly trôi mất, quý-ông-bay-bổng-Bronson còn quyến rũ nàng quá mức hơn cả Bronson-đểu-cáng đã từng thử cố gắng. Giờ nàng trông thấy được rất nhiều thứ anh ta đã giấu bên dưới bề ngoài cay nghiệt, hoài nghi của mình, và nàng bắt đầu ngưỡng mộ anh ta còn hơn cả mình từng mơ tưởng.

Anh ta có sự quan tâm nhiệt tình tới việc giúp đỡ những người nghèo, không chỉ bằng việc

quyên tặng vật chất, mà còn làm tăng cơ hội cho họ tự giúp bản thân nữa. Không giống với những người đàn ông giàu có tốt bậc khác, Bronson đồng cảm với những người lao khổ. Anh ta hiểu được những nhu cầu cũng như buồn phiền của họ, và anh ta đã làm những việc có thể để cải thiện cuộc sống cho họ. Trong cố gắng thông qua một dự luật rút ngắn thời gian làm việc mười tiếng một ngày của những người công nhân, Bronson đã có những cuộc gặp gỡ không đếm xuể với giới chính khách và phung phí tài trợ cho hoạt động của bọn họ. Anh ta hủy bỏ việc thuê trẻ em trong chính những nhà máy của mình, và lập những quỹ phúc lợi cho các công nhân của mình, bao gồm cả trợ cấp cho những góa phụ và những người lớn tuổi.

Những người chủ khác đã kháng cự không đề ra những chính sách trên trong các công ty của mình, tuyên bố rằng họ không có đủ khả năng lập quỹ phúc lợi cho công nhân. Nhưng Bronson dần trở nên giàu có quá mức tới nỗi thành công của anh ta được cho rằng bắt nguồn từ thiện chí trong việc đối xử với nhân công như là con người chứ không phải thú vật như những kẻ khác.

Bronson dùng các công ty của mình để nhập khẩu hoặc sản xuất hàng hóa nhằm cải thiện đời sống của những người bình thường, đem tới những sản phẩm giá cả phải chăng như xà bông, cà phê, kẹo, vải vóc và chén đĩa. Dù sao đi nữa, chiến lược kinh doanh của Bronson đã khiến sự ghen tị vượt xa hơn nhiều so với sự ngưỡng mộ của những người trong giới. Những người quý tộc than phiền rằng anh ta đang cố gắng xóa bỏ ranh giới giữa các tầng lớp và làm giảm những quyền lợi chính đáng của họ, và hầu hết bọn họ đều nhất trí trong thèm muốn khùng khiếp được trông thấy anh bị hạ bệ.

Holly có thể nhận biết rõ ràng rằng dù Bronson có trở nên lịch thiệp bao nhiêu thì anh ta cũng sẽ không bao giờ được chào đón vào giới thượng lưu, mà chỉ đơn thuần được họ chịu đựng mà thôi. Thật tâm nàng lấy làm tiếc với cả tấm lòng khi phải nhìn anh ta cười một tiểu thư đồng đẳng người mà chỉ định giá dựa trên tiền của anh ta và đằng sau lưng khinh thường anh ta. Giá như ở đâu đó có một cô gái mạnh mẽ có thể chia sẻ chí hướng với anh ta, người thậm chí còn có thể tận hưởng cuộc hôn nhân với một người đàn ông thông minh và tràn trề nhiệt huyết. Bronson có rất nhiều thứ để dâng tặng cho một người vợ thật sự đánh giá đúng được giá trị của mình. Thì đó sẽ là một cuộc hôn nhân có một không hai, tràn căng nhựa sống, thú vị và đầy đam mê.

Holly đã nghĩ tới việc giới thiệu anh ta cho một trong ba người em gái chưa kết hôn của mình. Đó sẽ là một cuộc hôn nhân thích hợp và chắc chắn sẽ có lợi cho gia đình nàng khi có một gia đình thông gia giàu có như vậy. Nhưng ý nghĩ Zachary Bronson tán tỉnh một trong các em của mình gây một cơn đau nhói vô có trong lòng nàng mà quả thật vô cùng giống với cảm giác ghen tuông. Bên cạnh đó, những cô gái ngây thơ như em nàng sẽ không thể dễ dàng điều khiển nổi anh ta. Trong rất nhiều lúc, kể cả bây giờ, Bronson sẽ dần trở nên áp bức và đòi hỏi cần phải chống cự một cách vững chắc.

Vấn đề về váy áo là một ví dụ.

Vào một ngày Holly sắp xếp để đưa Elizabeth và Paula tới thợ may của mình, để đặt kiểu

sao cho thanh lịch hơn một chút so với những bộ áo mà hai người đang mặc, Bronson đã gạt Holly sang một bên và đưa một yêu cầu kỳ dị.

“Bà cũng nên may mấy bộ áo mới,” anh ta nói. “Tôi mệt mỏi phải trông thấy bà trong tất cả những cái bộ bán tang đó rồi – nào xám, nâu, rồi lại màu oải hương... Chẳng ai mong bà mặc nó thêm nữa đâu. Cứ may bao nhiêu tùy thích. Tôi sẽ trang trải chi phí.”

Holly há hốc mồm nhìn anh ta chăm chăm. “Không những ông dám phàn nàn về vẻ ngoài, mà còn lãng mạ tôi bằng việc đề nghị trả tiền cho quần áo của tôi hả?”

“Tôi không cho nó là lời sỉ nhục,” anh ta thận trọng cự lại.

“Ông thừa biết một quý ông không bao giờ chi trả cho những khoản liên quan tới trang phục của một quý bà. Không kể cả một đôi găng tay.”

“Vậy thì tôi sẽ trích ra một khoản cần thiết từ lương của bà.” Bronson trao cho nàng một nụ cười dễ dàng. “Một người phụ nữ với vẻ ngoài của bà xứng đáng mặc thứ gì đó tuyệt đẹp. Tôi thích nhìn thấy bà mặc màu xanh ngọc, hoặc vàng. Hoặc đỏ.” Cái ý tưởng đó dường như làm tóe lửa trí tưởng tượng của anh ta khi anh tiếp tục. “Tôi không thể hình dung cảnh tượng nào đẹp dễ hơn trên thế giới này bằng cảnh bà trong một chiếc đầm đỏ.”

Holly không hề dụi đi bởi câu nịnh. “Gần như chắc chắn là tôi sẽ *không* may áo mới, và tôi sẽ cảm ơn ông nếu ông để dành lại những lời đề cập xa hơn về chủ đề này. Một bộ váy đỏ, vậy đó à! Ông không biết thanh danh của tôi sẽ trở thành cái gì hả?”

“Nó bị bôi nhọ sẵn rồi.” (*em xiu đây*), anh ta chỉ thẳng. “Bà cũng nên tự hưởng thụ đi thôi.” Dường như anh ta rất là hưởng thụ khi trông thấy nàng thở phì phì trước lời bình phẩm.

“Ông, thưa ông... có thể... có thể...”

“Cút xuống địa ngục hử?” anh ta gợi ý về hữu ích.

Nàng nhiệt tình tóm lấy cụm từ. “Phải, ngay lập tức cút xuống địa ngục đi!”

Như nàng đoán trước, Bronson lờ tịt lời cự tuyệt, đi thẳng lại phía sau lưng nàng và yêu cầu một bộ sưu tập áo mới chất lượng cho nàng. Điều đó đủ đơn giản, khi người thợ may đã có số đo cùng khẩu vị của nàng.

Vào ngày những hộp áo được đưa tới, Holly tái nhợt phát hiện ra chồng thứ ba trong số chúng là của mình. Bronson đã đặt số lượng cho nàng giống như cho mẹ và em gái anh ta, đầy đủ găng tay, giày và nón kèm theo. “Tôi sẽ không mặc bất cứ cái nào trong số này,” Holly phản đối, trợn trừng nhìn Bronson từ sau chồng hộp. “ Ông lãng phí tiền của ông rồi. Tôi không thể bắt đầu diễn tả việc phật ý ông cỡ nào đâu, thưa ông. Tôi sẽ không đeo mặc dải lụa hay một chiếc nút từ bất cứ chiếc hộp nào trong đồng này, không đã hiểu chưa?” Cười ha hả trước cơn tức giận của nàng, Bronson đề nghị sẽ tự mình đốt chúng, để nếu được sẽ khôi phục lại khiếu hài hước trong nàng.

Holly đã định đem những bộ này cho các em của mình, những người cùng kích cỡ và khổ người. Tuy vậy, là những thiếu nữ chưa chồng, em nàng được yêu cầu phải mặc toàn màu trắng. Đây là những bộ dành cho một người phụ nữ, những người từng trải. Chỉ trong phòng riêng Holly mới cho phép mình được xem xét những bộ áo lộng lẫy và tuyệt đẹp này, quá khác biệt so với những chiếc áo tang hoặc những kiểu váy mà nàng từng mặc khi là vợ George. Màu sắc rực rỡ, kiểu dáng táo bạo và quyến rũ, và tôn bật một cách tuyệt vời phần hông đầy đặn của nàng.

Có một chiếc dài tay hẹp dần xuống cổ tay với những góc nhấn tinh xảo rũ xuống lưng bàn tay được may bằng lụa xanh ngọc của Ý. Và một chiếc áo dạo chơi may từ lụa vân màu hồng sậm, kèm theo một chiếc nón rộng vành với dải dây buộc màu trắng tảo nhã. Một chiếc đầm sọc màu oải hương mặc buổi sáng, cùng tay áo phồng màu trắng phủ lớp sa màu vàng và chiếc váy viền đôi thêu hoa hồng.

Tệ nhất trong tất cả số đó là chiếc áo bằng lụa đỏ, một chiếc váy dạ hội mộc mạc và thanh lịch không chệ vào đâu được gần như đã làm vỡ trái tim nàng khi nàng hiểu rằng nó sẽ không bao giờ được mặc. Đường viền cổ áo cắt mạnh bạo đổ xuống vạt trên mướt mà không trang trí, trong khi chiếc váy rũ xuống cả một thác nước với màu đỏ nằm đâu đó giữa một trái táo tươi ngon với rượu vang hiếm có. Nét trang hoàng duy nhất chỉ là khăn thắt lưng bằng nhung đỏ với diềm lụa. Đó là bộ áo đẹp nhất nàng từng thấy. Nếu chiếc váy được may từ màu nào đó thậm trọng hơn, như màu xanh đậm, Holly sẽ chấp nhận món quà, và xứng đáng bị nguyên rửa. Tuy nhiên, Bronson, đích thực với lẽ thói của mình, đã đảm bảo sao cho nó có thứ màu sắc mà nàng sẽ không bao giờ mặc. Anh ta đã thực hiện việc này cùng với lý do anh ta yêu cầu những đĩa đầy bánh cho nàng: Anh ta thích thú việc cám dỗ nàng, và theo dõi cuộc tranh đấu khổ cực với lương tâm của nàng.

Hừm, nhưng khôn phải lần này. Holly không thể thử một chiếc váy. Thay vào đó nàng yêu cầu Maude cất vào trong tủ, và vào một ngày nào đó trong tương lai sẽ được đem đi khi nàng có cơ hội đem tặng chúng. “Lúc đó, ông Bronson,” Holly lăm bắm, xoay chìa khóa trong ổ với một tiếng cách kiên quyết. “Tôi có thể không đủ sức chống lại cám dỗ quý quái của ông, nhưng trong vấn đề này, ít nhất thì tôi cũng thắng!”

Đã gần bốn tháng trôi qua từ khi Holly tới trú tại trang viên Bronson, và giờ là lúc kiểm tra những thành quả từ thời gian kèm cặp kiên nhẫn của nàng. Đêm vũ hội Plymouth cuối cùng cũng đã tới. Nó sẽ tạo điều kiện cho việc giới thiệu Elizabeth với xã hội thượng lưu. Và nó cũng là cơ hội để lối cư xử lịch thiệp mới mẻ của Zachary Bronson được dịp phô bày cho tất cả mọi người. Holly tràn đầy tự hào và mong đợi, ngờ rằng tối nay sẽ có rất nhiều người trong giới thượng lưu bị bất ngờ một cách thú vị với gia đình Bronson.

Trước ý kiến của Holly, Elizabeth đã mặc một bộ váy trắng với những đường cắt bằng sa màu hồng lọt, cùng một bông hồng mới hái cài ở thắt lưng và một bông khác kẹp chặt trên búi tóc cao. Cô gái trông tươi tắn và yếu điệu, đường nét mảnh dẻ cùng chiều cao đáng kể đã đem

lại cho cô không khí vây quay của một bà hoàng. Mặc dù trước đây Zachary tặng cho em gái rất nhiều nữ trang, Holly nhìn trên cả hàng những kim cương, sapphires, và ngọc lục bảo vô giá để nhận ra rằng chúng quá nặng và quá xa hoa cho một thiếu nữ chưa kết hôn. Thay vào đó, nàng đã chọn một sợi dây chuyền vàng thanh nhã đính một viên ngọc trai.

“Vây là đủ rồi em à,” Holly nói, đeo sợi dây lên cổ Elizabeth. “giữ cho vẻ ngoài đơn giản và thuần khiết, và giữ tất cả những đồ nữ trang phung phí này cho tới khi nào em già bằng tôi nha.”

Elizabeth nhìn chăm chăm vào hình ảnh phản chiếu của hai người trong tấm kiếng trên bàn trang điểm. “Phu nhân nói như thể phu nhân là một bà cụ hom hem ấy,” cô nói với tiếng cười. “Và đêm nay trông phu nhân cực đẹp!”

“Cảm ơn em, Lizzie.” Holly xiết nhẹ bờ vai cô gái, và quay sang nhìn Paula trù mến. “Khi chúng ta đang trong lúc cung tưng, thưa bà Bronson, tôi phải nói rằng đêm nay trông bà rất lộng lẫy.”

Paula, người mặc một chiếc váy màu xanh thẫm điểm thêm chuỗi hạt lấp lánh trên cổ và cổ tay, gật đầu mỉm cười căng thẳng. Rõ ràng là bà thà làm cả nghìn việc còn hơn là tham dự một buổi vũ hội câu nệ như vậy.

“Em không chắc mình có thể xoay sở được chuyện này,” Elizabeth bồn chồn nói trước tấm kiếng. “Em là đứa phá hoại. Chắc em cũng gây ra *lỗi lầm* gì đó khủng khiếp khiến mọi người bàn tán cho coi. Làm ơn đi, phu nhân Holly, hãy quên chuyện đi chỗ nào đó đêm nay và cố trắng thử lại vào lúc khác có được không, sau khi em học thêm nhiều bài học nữa.”

“Em càng tham dự nhiều buổi khiêu vũ, tiệc tùng và dạ hội, nó sẽ càng trở nên dễ dàng hơn,” Holly trả lời chắc nịch.

“Không ai mời em nhảy. Tất cả họ đều biết em là – là một đứa con ngoài giá thú. Ôi, chết tiệt anh trai em khi làm vậy với em! Em sẽ trở thành một cô gái dựa tường cả đêm cho coi. Em không thuộc về một chiếc váy dạ hội. Em nên đi chỗ nào đó gọt khoai tây và quét lá trên đường...”

“Em đáng yêu mà,” Holly nói, ôm cô gái khi Elizabeth tiếp tục nhìn chăm chăm vào bộ dạng phản chiếu đáng báo động của mình. “Em rất đáng yêu, Lizzie, và em có lối hành xử rất tốt nữa, và gia đình em thì cực kỳ giàu có. Tin tôi đi, em sẽ không phải đứng dựa tường đâu. Và không một người đàn ông độc thân nào ngấm em đêm nay lại nghĩ rằng em nên đi gọt khoai tây hết.”

Phải mất cả đồng lời lẽ thuyết phục và nhấn mạnh một cánh bướng bình để ép cả hai người phụ nữ nhà Bronson ra khỏi phòng. Không hiểu bằng cách nào Holly đã xoay sở để đưa họ xuống cầu thang chính nữa. Khi họ đi xuống, Holly mang một chút tự hào trong tư thế đỉnh đặc bên ngoài của Elizabeth, thay vì sự thật rằng bên trong cô gái đang run rẩy kích động.

Bronson đợi ở lối vào sảnh lớn, mái tóc đen sáng lấp lánh trong ánh sáng tràn trề từ những

ngón chúc dài và trần nhà ánh bạc. Mặc dù không có người đàn ông nào còn sống mà vẻ ngoài không được hoàn thiện bởi bộ lễ phục đen trắng mặc buổi tối, thì nó vẫn xứng với Zachary Bronson hơn cả. Chiếc áo khoác đen đơn giản được cắt may theo kiểu thịnh hành nhất, cổ áo thấp, tay áo cài chặt, ve áo duỗi gần tới eo. Trên cơ thể cao lừng lững của Zachary, với bờ vai rộng và hông hẹp, kiểu quần áo lại càng hết sức tôn thêm vóc dáng. Chiếc cravat nhỏ cùng chiếc áo ghi lê trắng nếp màu trắng trông như tuyết tương phản với khuôn mặt cạo râu nhẵn thín khỏe khoắn, ngăm ngăm. Từ mái tóc chải gọn gàng cho tới đôi giày da bóng lộn, Zachary Bronson xuất hiện như một quý ông hoàn hảo. Tuy nhiên vẫn còn một chút táo bạo, kể cả một chút nguy hiểm trong anh ta... có lẽ đó là ánh bất cần trong đôi mắt đen, hoặc nụ cười hư hỏng đặc trưng.

Ánh mắt hướng tới Elizabeth đầu tiên, và nụ cười lấp đầy với niềm tự hào triu mến. “Đẹp đó, Lizzie,” anh ta lăm bắm, nắm tay em gái và hôn lên má ửng hồng của cô. “Em xinh hơn bất cứ lúc nào anh nhìn thấy. Em sẽ rời vũ hội với cả một hàng tim vỡ vụn theo chân em mất thôi.”

“Nghe có vẻ giống một hàng những ngón chân gãy thì đúng hơn,” Elizabeth khô khan nói. “Sẽ là vậy, nếu có ai đủ ngu để mời em nhảy.”

“Họ sẽ mời,” anh căn nhắc, và xiết nhẹ eo em gái để động viên. Anh ta quay sang mẹ và khen bà trước khi cuối cùng cũng quay về phía Holly.

Sau tất cả những chỉ dạy nghiêm khắc về tác phong lịch thiệp cho anh ta, Holly chờ đợi một lời bình luận lịch sự cho vẻ ngoài của mình. Một quý ông luôn luôn phải dâng tặng vài đồ hiến tế nho nhỏ cho một quý bà trong trường hợp kiểu như vậy – và Holly biết rằng mình trông đẹp hơn tất cả mọi khi rồi. Nàng đã mặc chiếc váy yêu thích, một chiếc bằng lụa màu xám lợt hơi sáng lên dưới ánh nến, với chuỗi hạt bằng bạc to điểm thân áo dưới và tay áo cắt lỗ. Một ít lông lót màu sáng khiến tay áo hơi phồng ra ngoài, và phần váy của cả bộ được đỡ bên dưới với một lớp váy lót cứng ngắc. Holly lại còn để cho người thợ may thuyết phục mình mặc một chiếc áo ngực nhẹ sẽ giúp thắt phần eo gọn lại thêm hai inches. Maude phải giúp nàng sửa soạn mái tóc theo kiểu mới nhất, rẽ ngôi ở giữa và kéo cả mái tóc nặng nề về phía sau đầu. Họ đã ghim những lọn tóc nâu nhạt của nàng cho cuộn tròn lại, để hai hoặc ba dải quần đó thả nhẹ xuống gáy.

Mỉm cười yếu ớt, Holly nhìn chăm chăm vào khuôn mặt không cảm xúc của Bronson khi anh ta nghiêng cứu mình từ đầu tới chân. Tuy vậy, lời bình luận lịch sự được trông đợi không hề xuất hiện.

“Đây là bộ bà sẽ mặc à?” anh ta đột ngột hỏi.

“Zach!” mẹ anh ta thở dốc trong tức giận, trong khi Elizabeth thụi mạnh vào bên hông để đáp lại câu hỏi khiếm nhã kia.

Một cái nhú mày chùng hững kéo đôi lông mày của Holly sát nhau, và nàng cảm thấy một cơn đau sắc nhọn vì phật ý, đi đôi với bức mình đem lại. Cái kẻ thô lỗ, xấu xược này! Trước đây nàng chưa bao giờ một lời nhận xét xúc phạm về vẻ ngoài của mình từ một người đàn ông.

Nàng luôn tự hào bởi giác quan nhạy bén trong cách ăn mặc của mình – làm sao anh ta dám ngụ ý rằng nàng đang mặc một thứ không thích hợp kia chứ!

“Chúng ta sẽ tới một buổi khiêu vũ,” Holly lạnh nhạt đáp, “và đây là một chiếc áo dạ hội. Thưa vâng, ông Bronson, đây là thứ tôi định mặc.”

Ánh mắt thách thức của họ khóa chặt vào nhau trong một lúc lâu, rõ ràng ngăn cản những người còn lại tới mức Paula phải kéo Elizabeth sang phía bên kia của đại sảnh, lấy cớ phát hiện ra vết đen trên găng tay của bà. Holly hầu như không nhận ra hai người còn lại đang dần lui ra xa. Nàng nói bằng cái giọng cụt ngắn để truyền đạt rõ ràng cơn tức giận của mình.

“Vậy chính xác, là điều gì khiến ông phản đối vẻ ngoài của tôi, ông Bronson?”

“Không có gì,” anh ta lẩm bẩm. “Nếu bà muốn trưng cho cả thế giới biết mình vẫn để tang George thì bộ này hoàn hảo rồi.”

Bị xúc phạm và đau lòng kỳ lạ, Holly nhìn anh ta trừng trừng. “Váy của tôi hoàn toàn thích hợp cho trường hợp này. Điều duy nhất tôi ông không thích là bởi nó không phải một trong những chiếc mà ông đã mua cho tôi! Ông thật sự mong tôi sẽ mặc một trong số chúng à?”

“Vì nó vẫn chỉ là một trong những bộ váy mặc thay phiên trong đại tang – hoặc lễ tang, hoặc bất cứ cái tên chết tiệt nào mà nó được gọi – tôi nghĩ nó là một khả năng.”

Họ chưa bao giờ tranh luận như vậy, không phải là với thái độ nghiêm trọng chết người, theo cái cách làm bùng bùng cơn phẫn nộ đã ngủ im từ lâu trong Holly giờ lại như ngọn lửa châm vào hòm thuốc súng. Bất cứ khi nào họ tranh luận, từ ngữ cũng được thêm gia vị với sự hài hước, trêu chọc và cả những ý khiêu khích, nhưng đây là lần đầu tiên Holly thật sự tức giận. George chưa bao giờ nói với nàng theo cái kiểu lỗ mãng, và tàn bạo như Bronson... George chưa bao giờ phê phán nàng ngoại trừ bằng những lời lẽ dịu dàng nhất, và lúc nào cũng là vì những mục đích thật tốt đẹp. Trong cơn giận dữ bùng nổ, Holly không ngừng tự hỏi tại sao lại so sánh tỉ mỉ Bronson với chồng mình như vậy, hoặc tại sao ý kiến của anh ta lại có ảnh hưởng khủng khiếp tới tâm trạng của nàng như vậy.

“Đây không phải một bộ áo tang,” nàng cáu gắt nói. “Người ta sẽ nghĩ trước đây ông chưa từng nhìn thấy một chiếc váy xám. Có thể ông đã thể dành quá nhiều thời gian trong nhà thổ để chú ý coi những người phụ nữ bình thường mặc cái gì rồi.”

“Cứ nói bất cứ điều gì bà thích,” Bronson đáp trả, giọng ngọt ngào nhưng đầy nhức nhối, “tôi nhận ra một bộ váy tang khi tôi trông thấy nó.”

“Ồ, nếu tôi chọn việc mặc đồ tang trong vòng năm mươi năm nữa thì đó là chuyện của tôi, không liên quan tới ông.”

Bờ vai rộng nhún hững hờ, cử chỉ thông thường mà anh ta biết sẽ khiến nàng tức giận hơn nữa. “Không nghi ngờ sẽ có rất nhiều người ngưỡng mộ bà vì ăn mặc như một con quạ đi đây

đi đó...”

“Một *con quạ* à,” Holly lặp lại trong xúc phạm.

“...nhưng tôi sẽ không bao giờ thích phô bày để được ngưỡng mộ dù chỉ là thoáng qua, đặc biệt là ở nơi công cộng. Đó là thứ giá trị gì đó được giữ trong những cảm xúc riêng của bà. Tuy nhiên, nếu bà quá mức cần nhận được sự thông cảm từ những người khác...”

“Ông là *đồ xấu xa* không thể chịu đựng nổi!” nàng rít lên, tức giận hơn cả những gì có thể ghi nhớ trong suốt cuộc đời. Làm sao anh ta dám kết tội nàng việc dùng đồ tang chỉ đơn thuần như là cách để dành được sự cảm thông từ xã hội cho bản thân? Làm sao anh ta dám ngụ ý nổi thống khổ vì mất George là không xuất phát từ tâm khảm? Con giận khiến máu tràn hết lên khuôn mặt, cho tới khi nàng cảm thấy nóng rực và đỏ thắm. Nàng muốn đánh anh ta, khiến anh ta đau đớn, nhưng nàng thấy cơn giận của mình khiến anh ta vừa lòng vì một lý do không tài nào hiểu nổi nào đó. Về thỏa mãn niềm tĩnh trong đôi mắt đen không thể nào làm được. Chỉ vào phút trước nàng đã tự hào về vẻ ngoài lịch sự của anh ta, thì giờ đây nàng gần như cảm hận anh ta.

“Làm sao ông có thể biết bất kỳ điều gì về tang lễ?” nàng nói, giọng run rẩy. Khi nói nàng không thể khiến bản thân nhìn anh ta. “Ông chưa bao giờ yêu ai như cách tôi yêu George – ông không phải là người chấp nhận từ bỏ bất cứ một phần nào trong trái tim ông. Có lẽ ông nghĩ rằng điều đó khiến ông trở nên đẳng cấp. Nhưng tôi thật cảm thấy tiếc cho ông.”

Không thể chịu đựng nổi sự hiện diện của anh ta thêm một phút giây nào nữa, nàng vội vã bước đi, chiếc váy lót cứng ngắc không ngừng va vào đôi chân. Lờ đi giọng nói lo lắng, thăm hỏi của Paula và Elizabeth, nàng gắng leo lên cầu thang nhanh nhất có thể, trong khi hai lá phổi làm việc như hai ống thổi đã rách.

Zachary vẫn đứng chính xác ở nơi nàng rời đi, cứng người thứ lý lẽ dường như đã bùng ra từ một nơi hư vô nào đó. Anh không hề định bắt đầu, thậm chí còn cảm thấy một đợt sóng hài lòng dấy lên khi trông thấy Holly... cho tới khi anh nhận ra chiếc áo nàng đang mặc có màu xám. Màu xám giống như bóng tối, giống như màu của chiếc áo quan bao trùm bởi kỷ niệm không hề thay đổi về George Taylor. Ngay lập tức anh hiểu rằng tất cả những khoảnh khắc trong tối hôm nay của Holly sẽ được dành để hối tiếc rằng người chồng không còn bên cạnh nàng, và Zachary sẽ bị nguyên rửa nếu dành vài giờ tiếp theo để cố gắng chiến thắng hồn ma của George để đưa nàng đi. Một chiếc váy màu xám bạc, xinh đẹp như chính bản thân nó, đã khiêu khích anh như một lá cờ hiệu trước mũi một con bò. Tại sao anh không thể có nàng dù chỉ trong một tối thôi, mà không có vật cản nào quá vững chắc giữa họ?

Và anh đã buông lời bất cần, có lẽ còn cay độc nữa, quá bị chi phối bởi sự khó chịu và thất vọng của bản thân để không quan tâm mình đang nói điều gì.

“Zachary, con nói gì với cô ấy vậy?” Paula gắng hỏi.

“Chúc mừng nha,” Elizabeth chế nhạo nói. “Chỉ có mỗi anh mới có thể phá hủy buổi tối của

tất cả mọi người đơn giản chỉ trong ba mươi giây như vậy đó, Zach.”

Một vài người hầu chứng kiến cảnh tượng bất chợt trở nên bận rộn với những nhiệm vụ họ chú ý tự phân công cho bản thân, rõ ràng là không muốn trở thành nạn nhân hy sinh cho cơn tức giận như quỷ của anh. Dù sao đi nữa Zachary không còn tức giận. Giây phút Holly bỏ lại, anh đã ngập trong thứ cảm xúc lạ lùng muốn phát bệnh. Anh phân tích những cảm giác đó, không giống như bất cứ thứ gì đã trải qua trước đây. Không hiểu sao anh cảm thấy tội tệ ở giây phút này còn hơn cả sau khi nhận được những đòn tàn khốc nhất trong những ngày còn đi đấu thưởng. Có một tảng băng khổng lồ trong bụng, sự lạnh lẽo của nó cứ lan rộng cho tới khi chạm tới đầu ngón tay và ngón chân anh. Bất chợt anh sợ rằng đã khiến Holly căm ghét mình, và nàng sẽ không bao giờ cười hay để anh chạm vào mình thêm nữa.

“Mẹ sẽ lên chỗ cô ấy,” Paula nói, giọng của người mẹ thật trầm tĩnh. “Nhưng trước tiên mẹ muốn con kể với mẹ hai người đã nói điều gì, Zachary à...”

“Đừng,” Zachary nhẹ nhàng cắt ngang. Anh giơ tay ra trong điệu bộ ngăn trở nhanh chóng. “Con sẽ lên chỗ cô ấy. Con sẽ nói chuyện với cô ấy...” Ngừng lại, anh chợt nhận ra đây là lần đầu tiên trong đời, anh cảm thấy hổ thẹn khi phải đối mặt với một người phụ nữ. “Chết tiệt,” anh rửa. Anh, người chưa bao giờ quan tâm xem thái độ của người khác đối với mình là gì, đã hoàn toàn hoảng sợ bởi những lời nói của một người phụ nữ bé nhỏ. Thà rằng Holly nguyên rửa, ném thứ gì đó hay tát anh. *Những điều đó* anh có thể còn sống sót mà qua khỏi. Chứ còn sự khinh thường tĩnh lặng trong giọng nói của nàng đã hủy hoại anh hoàn toàn. “Con chỉ muốn cho cô ấy một hoặc hai phút để bình tĩnh trước khi con lại gần cô ấy mà thôi.”

“Theo như biểu lộ của phu nhân Holly,” Elizabeth chua ngoa chỉ thẳng, “sẽ phải mất ít nhất hai hoặc ba ngày trước khi phu nhân sẵn sàng đặt con mắt lên anh đó.”

Trước khi Zachary có thể đáp lại lời mỉa mai thích đáng, Paula đã bất bình kéo cánh tay cô con gái và lôi cô hướng về phòng khách gia đình. “Lại đây, Lizzie... cả hai chúng ta đều cần một ly rượu để thư giãn. Chúa biết rằng chúng ta đều cần nó.”

Trút một tiếng trở dài, Elizabeth đi theo bà, dậm chân nặng nề trong chiếc áo dạ hội với tất cả vẻ duyên dáng của một con nhóc tám tuổi bị chọc tức điên lên. Phải chăng nó không hề dành cho những cảm xúc hỗn loạn của anh, Zachary mỉm cười cười cảnh tượng đó. Anh bước tới thư viện để uống một chút, ngừng trước tủ búp phê và rút ra một thứ gì đó từ chiếc bình cổ thon. Uống thứ chất lỏng mà không hề nếm, anh lại trút một ly khác. Dù sao đi nữa, ly rượu mạnh cũng thất bại trong việc sưởi ấm sự lạnh lẽo phía bên trong cơ thể anh. Tâm trí bận rộn quay cuồng giữa những lời đồn dập dờn tới, tóm lấy một lời xin lỗi để khiến mọi thứ lại quay lại như bình thường. Anh có thể nói với Holly bất cứ điều gì ngoại trừ sự thật – rằng anh ghen tị với George Taylor, rằng anh muốn nàng ngưng để tang chồng, khi thật rõ ràng rằng nàng đã quyết dành trọn phần đời còn lại để tưởng nhớ về anh ta. Đôi giày cho anh cảm giác như thể chúng được làm từ chì khi anh lê chân lên cầu thang chính dẫn tới dãy phòng riêng của Holly.

Holly gần như trượt ngã trong cơn nóng lòng được bước qua ngưỡng cửa dãy phòng riêng

và khóa mình lại bên trong. Nhớ tới giấc ngủ yên bình của Rose chỉ cách có hai phòng, nàng cố gắng không sập mạnh cánh cửa. Nàng đứng tĩnh lặng, với hai cánh tay ôm chặt quanh mình. Tâm trí rung lên dữ dội bởi tất cả những câu chữ mà nàng và Zachary Bronson ném về phía nhau.

Phần tồi tệ nhất là, anh ta không phải hoàn toàn sai lầm. Chiếc váy xám dường như là điều phù hợp xác nhất cho trường hợp này, cho lý do mà anh ta giả thuyết. Nó thanh lịch và hợp thời trang, nhưng nhìn không quá khác biệt so với những bộ áo mà nàng mặc trong suốt thời gian bán tang ba năm sau cái chết của George. Không ai có thể tìm thấy một lỗi lầm ở nó, không kể cả chính lương tâm đang vây quanh nàng. Nàng còn hơn cả sợ việc hoàn toàn quay trở lại với thế giới không còn có George, và đây chính là cách nàng nhắc nhở mọi người – bao gồm kể cả bản thân – về những gì nàng từng có. Nàng không muốn để mất những dấu tích cuối cùng về quá khứ đã chia sẻ cùng George. Có quá nhiều lúc nàng cảm thấy một hấp lực hung dữ hướng tới người đàn ông khác, khi nàng từng nghĩ chỉ có George mới có thể khuấy động những cảm giác của mình. Dần dần thật dễ dàng để tự quyết định cho bản thân, mà không phải trước nhất cân nhắc xem George có muốn hay tán thành hay không nữa. Và sự tự chủ này làm nàng khiếp sợ cũng nhiều như khiến nàng hài lòng.

Những hành động trong bốn tháng qua đã chứng tỏ nàng không còn là một người đàn bà trẻ được bao bọc kỹ lưỡng, hay một góa phụ thận trọng, tiết hạnh mà gia đình và bạn bè ưong thuận nữa. Nàng đang dần trở thành một người phụ nữ hoàn toàn khác.

Cứng người bởi ý nghĩ đó, Holly không hề chú ý sự xuất hiện của Maude cho tới khi chị ta cất tiếng. “Phu nhân, có gì sai sót à? Lỏng khuy hay một thứ đồ trang trí...”

“Không, không có gì như vậy cả.” Holly hít một hơi sâu, và một hơi khác, neo chặt lại những xúc cảm hỗn độn của mình. “Chẳng là chiếc váy xám của tôi khiến ông Bronson không hài lòng thôi. “Ông ta muốn tôi mặc thứ gì đó trong ít tang tóc hơn.”

“Ông ta *dám*...” Maude ngạc nhiên bắt đầu.

“Phải, ông ta *dám* đó,” Holly trả lời khô khan.

“Nhưng phu nhân à... cô sẽ không nghe lời ông ta chứ, phải vậy không?”

Holly cởi đôi găng tay, ném xuống sàn và đá bay đôi dép đi trong nhà. Trái tim đập rộn với tàn dư của cơn giận, và dây thần kinh nổ tanh tách nhộn nhịp như chưa bao giờ nàng từng cảm nhận trước đây. “Tôi sẽ khiến đôi mắt ông ta bật ra ngoài,” nàng nói cụt ngắn. “Tôi sẽ khiến ông ta cảm thấy hối tiếc vì đã *dám* nói một lời về quần áo của tôi.”

Maude nhìn nàng chằm chằm một cách lạ lẫm, dường như chưa bao giờ trông thấy một vẻ muốn báo thù rất đàn bà trên khuôn mặt của Holly. “Phu nhân,” chị cảnh trọng, “hình như cô không giống mọi khi lắm.”

Holly quay lại và đi tới gần tủ đựng quần áo hơn, xoay chiếc chìa khóa nhỏ trên cánh tủ và

mở ra. Nàng kéo ra chiếc váy màu đỏ và giữ mạnh, phô bày nó nhanh chóng. “Nhanh lên, Maude,” nàng nói, quay lưng lại và ra dấu về hàng nút cần được cởi. “giúp tôi cởi bỏ cái này nhanh lên.”

“Nhưng... nhưng...” Maude sững sốt. “Cô muốn mặc chiếc váy *này* sao? Tôi chưa có cơ hội hong khô và ủi phẳng những nếp nhăn...”

“Thật sự thì nó có vẻ ở trong tình trạng tốt rồi mà.” Holly xem xét lớp lụa là màu đỏ rực trong vòng tay mình. “Nhưng tôi cũng không quan tâm nếu nó có là một quả bóng lớn nhàu nát. Tôi sẽ mặc cái thứ đáng nguyên rửa này.”

Nhận ra sự kiên quyết của nàng, mặc dù bản thân rõ ràng cũng không đồng tình, Maude thở dài lo lắng và tiến hành công việc trên lưng chiếc váy xám. Khi thấy chiếc áo lót màu trắng đứng đắn của nàng sẽ bị lộ qua phần vạt trên cắt sâu của chiếc váy đỏ, Holly cởi bỏ nó. “Cô sẽ mặc chiếc đầm này mà không có áo lót sao?” Maude thở gấp, hoàn toàn sững sốt kinh hãi.

Mặc dù người hầu đã nhìn thấy cả người nàng khi nàng trút bỏ quần áo, Holly vẫn đỏ hết cả mặt, cho tới khi ngay cả bộ ngực trần cũng chuyển sang hồng. “Tôi không có cái áo lót nào cắt đủ sâu để vừa với cái này.” Nàng vật lộn để kéo chiếc váy đỏ lên thân trên, và Maude cũng vội vàng tới trợ giúp.

Khi cuối cùng chiếc váy cũng được cài nút và phần khăn buộc bằng nhung đỏ được cột chặt quanh eo, Holly đi tới chiếc khung treo từ gỗ gụ để nhìn lớp kiếng. Ba tấm kiếng hình oval liên tiếp đã cho một cái nhìn hoàn hảo về vẻ ngoài của nàng. Holly bị giật mình bởi cảnh tượng mình trong lớp màu sắc rực rỡ, sắc màu đậm đà của chiếc váy làm tôn lên làn da trắng của nàng. Nàng chưa bao giờ mặc bất cứ một thứ gì táo bạo tới vậy vì George, một kiểu váy phô bày đường cong trắng mịn như tuyết của bộ ngực và một phần ba phía trên cùng của lưng. Lớp váy chuyển động một cách uyển chuyển trong mỗi bước chân, theo từng hơi thở trút ra. Nàng cảm nhận được sự yếu đuối và bị phô bày, và cùng lúc lại thấy tự do và tỏa sáng một cách lạ lùng. Đây là kiểu váy mà nàng đã mặc trong tất cả những giấc mơ hảo huyền bị cấm đoán, khi khao khát được chạy khỏi cuộc sống lờ đờ như bình thường của mình.

“Ở buổi vũ hội cuối cùng mà tôi tham dự,” nàng bình luận khi xem xét hình ảnh phản chiếu trong kiếng, “tôi đã thấy nhiều vị phu nhân còn mặc những bộ táo bạo hơn vậy nhiều. Một vài trong số đó còn để lộ phần lưng sâu hơn nữa. Bộ này còn trông bình thường hơn nhiều nếu đem so với chúng.”

“Không phải là ở kiểu dáng, thưa phu nhân,” Maude đáp thẳng. “Mà là màu sắc.”

Tiếp tục nhìn bản thân mình chằm chằm trong kiếng, Holly nhận ra chiếc váy này quá đẹp mắt để đòi hỏi cần thêm sự trang trí. Nàng cởi ra tất cả những đồ trang sức của: một chiếc vòng cổ bằng kim cương mà George đã tặng vào ngày đưa trẻ ra đời của hai người, đôi bông tai lộng lẫy là quà cưới từ cha mẹ nàng và một chiếc kẹp ghim lông lánh to điểm cho mái tóc. Tất cả mọi thứ trừ chiếc nhẫn cưới bằng vàng đơn giản. Nàng đưa tất cả những thứ này cho người hầu gái. “Có một lẵng hoa trong phòng khách dưới tầng,” nàng nói, “và tôi tin chắc có vài đóa

hồng tươi trong đó. Chị sẽ giúp tôi đem về đây một bông chứ, Maude?”

Maude ngừng lại trước khi tuân theo. “Phu nhân à,” chị ta nói khẽ, “tôi khó mà nhận ra cô.”

Nụ cười chợt nao núng, và nàng hít một hơi thở sâu. “Đó là điều tốt hay xấu hả Maude? Liệu chồng tôi sẽ nói gì nếu thấy tôi như vậy?”

“Tôi nghĩ ông chủ George sẽ rất thích thấy cô trong bộ áo đỏ này,” Maude trầm ngâm đáp. “Suy cho cùng thì ông ấy cũng là một người đàn ông.”

Chương 11

Bước lại gần phòng Holly, Zachary thận trọng gõ nhẹ hai khớp ngón tay phải lên cánh cửa. Không có âm thanh hay lời đáp từ phía bên trong. Thở dài, anh tự hỏi liệu có phải nàng đã lên giường đi nghỉ rồi hay không. Lý do duy nhất chỉ có thể là nàng không muốn lại phải nhìn thấy anh trong tối nay. Anh thầm chửi rửa bản thân, không hiểu nổi vì sao lại không thể ngậm chặt cái mồm chết tiệt của mình lại được. Trong khi chưa hẳn đã là người đàn ông lý tưởng của các bà các cô, thì chắc chắn anh cũng biết cách cư xử với phụ nữ, và anh thừa hiểu mình đã nói một lời bình luận cấm kỵ về vẻ ngoài của Holly. Giờ thì nàng chắc chắn đang thút thít trong góc phòng, quá đau đớn và tức giận để có thể nghĩ tới chuyện tham gia buổi...

Cánh cửa khẽ bật mở, bỏ lại bàn tay của Zachary chơi vơi trên không trung khi anh bắt đầu gõ cửa thêm lần nữa. Holly đứng đó, một mình, mặc chiếc váy trông như thể ngọn lửa mềm mại ôm sát lấy người nàng*.

(em hết cách rồi, nguyên tác là liquid flame é huhu)

Zachary siết chặt bàn tay vào khung cửa để khỏi ngã sụm về phía sau. Ánh mắt lướt khắp người nàng, miệt mài thu vào từng chi tiết: cái cách bầu ngực trắng muốt vun cao bởi vạt áo lụa màu đỏ... xương đòn mảnh dẻ... đường cong mềm mại trên phần cổ, quá cảm dỗ khiến miệng anh không khỏi nuốt xuống. Chiếc váy đỏ đơn giản đáng ngạc nhiên đó thanh nhã nhưng cũng rất khiêu gợi, phô bày chỉ vừa phải làm da trắng mờ của Holly nhưng cũng đủ đe dọa chùng mực trong anh. Trong cuộc đời anh chưa bao giờ gặp được một người phụ nữ nào lại đẹp chấn động lòng người như nàng. Tảng băng trong bụng tan ra ngay khi anh được lấp đầy với khao khát mãnh liệt gần như cực độ. Và giống như thùng cỏ được phơi ngoài nắng hạn, sự kiểm soát trong anh đi dần tới bờ vực vụn vỡ.

Anh nhìn đắm đắm vào đôi mắt nâu mượt của nàng. Lần này anh đã không thể đọc nổi tâm trạng nàng. Nhìn nàng mời gọi tới nồng nhiệt, nhưng khi cất tiếng, giọng nói của nàng khô khốc.

“Liệu như vậy đã nhận được sự tán thành của ông chưa, ông Bronson?”

Không tài nào nói nổi, Zachary cố gắng gật một cái. Nàng vẫn còn giận, anh chết lặng nghĩ. Đó là lý do tại sao nàng lại mặc chiếc váy đỏ huyền bí đó. Có lẽ bằng cách nào đó nàng đã nghĩ đó sẽ là sự trừng phạt nặng nề nhất đối với anh. Anh muốn nàng tới đau đớn, nỗi đau thể xác dày vò khắp thân thể... và ở một nơi đặc biệt đau đớn hơn cả. Anh khao khát được chạm vào nàng, được đặt đôi tay và cái miệng lên làn da mềm mại, vùi mũi vào thung lũng nhỏ nhỏ giữa ngực nàng. Giá như anh có thể đưa nàng lên giường ngay giây phút này. Giá như nàng để anh

tôn sùng, thỏa mãn nàng theo cách mà anh hằng ao ước.

Anh mắt dò xét đặc trưng phụ nữ của Holly quét qua rồi dừng lại trên khuôn mặt anh. “Mời ông vào,” nàng nói, vẫy tay để anh bước vào căn phòng. “Mái tóc ông bị rối rồi. Để tôi sửa lại trước khi chúng ta đi.”

Zachary chậm rãi nghe theo. Trước đây nàng chưa bao giờ mời anh vào phòng mình – anh biết điều đó không đúng, không thích đáng, nhưng không hiểu sao buổi tối đang dần trở nên đảo lộn. Khi theo dáng hình gọn ghẽ, phủ nhung lụa của nàng vào trong căn phòng nức mùi dầu thơm, đầu óc nhen lên vừa đủ để anh nói lời xin lỗi. “Phu nhân Holly,” anh khàn khàn nói. Anh hắng giọng rồi thử lại lần nữa. “Những gì tôi nói với bà ở dưới tầng... tôi không nên làm... tôi rất lấy làm ân hận...”

“Vậy à, ông nên cảm thấy ân hận là vừa,” Holly kiên quyết, giọng chua chát nhưng không còn mang vẻ bị xúc phạm nữa. “Ông là một kẻ kiêu căng và tự phụ, mặc dù tôi không hiểu vì sao tôi lại bị bắt ngờ bởi lối cư xử như vậy, từ ông.”

Zachary vẫn thường đáp lại một lời khiển trách như vậy với một câu trả đũa bông đùa. Tuy nhiên ngay lúc này, anh đồng ý với một cái gật nhún nhường. Âm thanh từ làn vải sột soạt, chuyển động của đôi chân nàng bên dưới lớp lụa là, lấp đầy tâm trí anh với màn sương say mê nóng bỏng.

“Ông ngồi đây đi,” Holly nói, chỉ tay về chiếc ghế nhỏ kế bên bàn trang điểm. Nàng nhắc lên một chiếc lược với phần lưng bằng bạc. “Ông quá cao đối với tôi khi ông đứng thẳng.”

Anh làm theo ngay lập tức, dù chiếc ghế nhỏ mảnh khảnh có rung lên và kêu kẹo kẹt dưới sức nặng của mình. Thật không may, lúc này tầm nhìn của anh lại hướng thẳng một cách hoàn hảo tới ngang ngực nàng. Anh nhắm mắt lại để giữ bản thân khỏi nhìn chằm chằm vào đôi gò căng tràn, nhưng không gì có thể giúp những hình ảnh quặn đau đó phẳng lặng trở lại trong tâm trí. Thật dễ dàng để vươn tay để bắt lấy cơ thể nàng trong vòng tay, và vùi mặt vào làn da êm ái của nàng. Anh bắt đầu đổ mồ hôi đầm đề. Anh như trong cơn sốt thiêu đốt vì nàng. Khi nàng cất tiếng, âm thanh ngọt ngào từ giọng nói dường như tụ hân về sau gáy và phần thân dưới của anh.

“Tôi cũng có điều ân hận,” Holly trầm trầm nói. “Chuyện tôi nói ông... nói ông không có khả năng yêu ai... là tôi sai. Tôi chỉ nói vậy bởi vì tôi đang khó chịu thôi. Tôi chắc chắn sẽ có người để ông hoàn toàn đánh mất trái tim, dù cho tôi không thể tưởng tượng nổi đó sẽ là ai.”

Em, anh thầm nghĩ với nhát đâm khắc khoải thẳng vào lòng. Là *em*. Nàng không thể nhận ra điều đó sao? Hay nàng cho rằng mình chỉ đơn giản là mục tiêu của thói trăng hoa bừa bãi, và không có gì đặc biệt đối với anh hơn những người đàn bà khác?

Trong sự tĩnh lặng căng thẳng, Zachary mở choàng mắt và dõi theo khi Holly cầm một chai thủy tinh và đổ vài giọt chất lỏng trong trong vào lòng bàn tay. “Cái gì vậy?” anh hỏi.

“Sáp thơm.”

“Tôi không thích sáp thơm,” anh lầu bầu.

“Tôi biết.” Có chút gì đó thích thú trong giọng nàng. Nàng xoa hai tay lại với nhau, dàn đều chất lỏng lên khắp đầu ngón tay và lòng bàn tay. “Tôi chỉ dùng một chút thôi mà. Với lại ông không thể tới những nơi đặt trọng vấn đề hình thức với mái tóc lòa xòa trước trán được.”

Cam chịu, anh ngồi yên dưới sự chăm sóc của nàng. Anh cảm nhận được những ngón tay ẩm ướt của nàng di chuyển qua mái tóc mình, dịu dàng xoa bóp mảng da đầu nóng rực bên dưới, làm mượt những lọn tóc đen bất trị của anh. “Mọi người trong gia đình ông đều có mái tóc giống nhau,” Holly bình luận, nụ cười còn phảng phất trong giọng nói. “Chúng có ý chí. Chúng tôi phải dùng toàn bộ hai giá kẹp ghim để đối phó với mái tóc của Elizabeth đó.”

Trôi theo cảm giác khoan khoái cùng áp lực căng thẳng cực độ, Zachary không thể đáp lời. Cảm giác đôi bàn tay nàng trên đầu anh, những đầu ngón tay nhẹ nhàng xoa bóp, không khác gì một sự tra tấn. Nàng chải gọn lại mái tóc anh về phía sau, và không hiểu bằng thứ phép thuật gì mà chúng đã nằm yên ở đó. “Được rồi,” Holly đầy thoải mái. “Cực kỳ lịch lãm.”

“Bà đã bao giờ làm vậy cho anh ta chưa?” Zachary nghe thấy bản thân khàn khàn hỏi. “Cho George đó?”

Holly đứng lặng thinh. Khi đôi mắt hai người chạm nhau, anh nhìn thấy nét sững sốt trong đôi mắt nâu dịu của nàng. Rồi nàng cười yếu ớt. “À, không. Tôi không tin có bao giờ George lại có một sợi tóc không đúng chỗ.”

Tất nhiên rồi, Zachary thầm nghĩ. Giữa rất nhiều thứ hoàn hảo khác của George Taylor, chắc anh ta cũng có một mái tóc lịch lãm. Ép mạnh cơ thể cứng đờ, đau nhức di chuyển, anh đứng dậy và đảm bảo chắc chắn chiếc áo khoác cài kín nút đã che phần khuấy động rõ ràng của mình. Anh đợi trong khi Holly rửa sạch sáp thơm và đeo vào một đôi găng tay màu trắng dài quá khuỷu tay vào. Nàng có hai khuỷu tay thật quá đáng yêu, không chút tì vết, chỉ hơi tròn trịa một cách hoàn hảo khiến người ta muốn cắn.

Anh tự hỏi trong trường hợp này những người đàn ông đã lập gia đình sẽ làm gì, nếu họ được phép nhìn thấy công cuộc chuẩn bị cuối cùng của những người vợ trước khi ra ngoài dự tiệc? Cảnh tượng đó đem lại cho anh cảm giác ấm cúng và mật thiết, và cũng khiến anh trũng sâu cả cõi lòng vì khao khát.

Bất chợt anh nghe thấy một tiếng thở gấp. Liếc thẳng về nơi phát ra âm thanh, Zachary nhìn thấy người hầu gái tóc vàng của Holly đang đứng ngay ở khung cửa mở, đôi mắt xanh tròn xoe như hai chiếc đĩa. Một đóa hồng đỏ rực rơi từ bàn tay chị ta xuống tấm thảm trên sàn. “Ôi... tôi không có...”

“Vào đi, Maude,” Holly điềm tĩnh nói, như thể sự hiện diện của Zachary trong phòng mình là chuyện bình thường vẫn diễn ra.

Tĩnh trí lại, người hầu gái lượm bông hồng vừa rơi xuống lên và đem tới cho phu nhân. Họ bàn bạc một lúc, rồi người hầu gái khéo léo ghim bông hoa thơm ngát lên giữa những lọn tóc sáng màu của Holly. Rất vừa lòng với thành quả, Holly liếc mình trong tấm kiếng soi, chạm nhẹ lên đóa hồng rồi quay lại hướng Zachary.

“Chúng ta đi chứ, ông Bronson?”

Anh vừa cảm thấy hối tiếc cũng như an lòng khi dẫn nàng ra khỏi phòng. Cuộc tranh đấu để làm chủ những khao khát điên cuồng trong lòng vẫn tiếp diễn, đặc biệt là với bàn tay đeo găng của nàng nép trong cánh tay mình, và cái chiếc váy lụa chết tiệt trêu ngươi cứ loạt xoạt quanh chân anh. Nàng không phải là người đàn bà quen cảm dỗ người khác, và anh cũng nhận ra rằng kinh nghiệm của nàng với đàn ông cũng giới hạn. Nhưng anh cứ muốn nàng còn hơn cả từng muốn một người đàn bà trước đây. Nếu nàng chỉ đơn thuần đặt một câu về tiền bạc, anh sẵn sàng mua cả đất nước này cho nàng.

Thật đáng tiếc khi vấn đề không hề đơn giản như vậy. Anh sẽ không bao giờ có thể trao cho nàng cuộc sống thanh nhã mà nàng cần và xứng đáng với nó, kiểu cuộc sống mà nàng đã từng có với George. Nếu vì vài phép màu nào đó mà nàng chấp nhận, anh biết mình sẽ luôn làm hư khoảng thời gian của nàng, cho tới lúc cuối cùng nàng dần trở nên ghét anh. Nàng sẽ phát hiện ra tất cả những bản tính lỗ mãng trong con người anh; càng lúc nàng sẽ càng thấy bản thân anh đáng ghê tởm. Và rồi sẽ tìm mọi lý do để giữ anh khỏi tới giường mình. Không cần biết khởi đầu tốt đẹp ra sao, cuối cùng rồi sẽ kết thúc trong thảm họa. Bởi lẽ, như mẹ anh đã chính xác chỉ ra, người ta không thể kết đôi một con ngựa thuần chủng với một con lừa. Tốt hơn hết là hãy buông tha nàng và dồn sự chú ý lên một người nào khác, một người phụ nữ thích hợp hơn nhiều.

Giá như anh có thể.

Ngăn Holly lại giữa đường xuống cầu thang chính, Zachary bước xuống hai bậc mà không bước cùng nàng và quay lại để tầm mắt hai người nhìn thẳng vào nhau. “Thưa phu nhân,” anh nghiêm giọng nói, “những điều tôi nói về những chiếc váy tang của bà... cho tôi xin lỗi. Tôi không có quyền đưa ra những câu bình phẩm như vậy.” Anh ngừng lại với một cái nuốt khó khăn và lo lắng. “Tôi có được tha thứ không?”

Holly quan sát anh với một nụ cười thật nhẹ. “Vẫn chưa đâu.”

Ánh mắt nàng trêu chọc, gần như tán tỉnh, và Zachary thành linh nhận ra với niềm vui sướng dâng trào rằng nàng thích được ở trên cơ anh. Nàng quá xấc xược và đáng yêu tới mức anh phải dồn hết sức để không cuốn lấy và hôn nàng rồi dãi. “Vậy thì bà sẽ muốn tôi làm gì đây?” anh dịu dàng hỏi, và cho giây phút quý giá nhất trong cuộc đời, hai người đứng đó và mỉm cười với nhau.

“Khi nghĩ ra điều gì đó tôi sẽ cho ông biết, ông Bronson à.” Nàng bước xuống bậc thang nơi anh đứng và đón cánh tay anh lần nữa.

Chỉ lúc đứng riêng một mình Holly mới thừa nhận mình bị bất ngờ bởi số lượng sự chú ý háo hức mà những người được nàng dẫn dắt nhận được ở buổi vũ hội Plymouth. Nàng run lên vì thành công của họ, và đặc biệt bởi sự thật rằng dường như họ dễ dàng hòa mình với đám đông. Có vẻ những lời chỉ dẫn đã khiến họ trở nên thoải mái hơn trong việc giao thiệp với *giới thượng lưu*, và *giới thượng lưu* rõ ràng đã ấn tượng. “Đó là ông Bronson,” nàng nghe trộm được một vị phu nhân đang nói với một người khác, “dường như đã được chau chuốt ít nhiều. Anh ta ngày một vươn lên, nhưng cho tới tối nay tôi không hề nghĩ lối ứng xử của anh ta có thể đồng hành cùng sự phát triển đó.”

“Chắc chắn là bà không định nói sẽ cân nhắc anh ta cho con gái bà đó chứ?” người kia ngạc nhiên đáp lời. “Ý tôi là, dù sao đi nữa anh ta vẫn chỉ là *thường dân* thôi.”

“Đúng vậy,” là câu trả lời nhấn mạnh. “Rõ ràng anh ta đã hoàn thành việc học cách hành xử lịch sự rồi, và kết quả phải nói là còn hơn cả hài lòng đó chứ. Và mặc dù người đàn ông này có thể xuất thân một chút tầm thường, thì gia tài của anh ta cũng *không* tầm thường chút nào.”

“Phải đó, phải đó,” một người khác điên cuồng đồng ý, khi tất cả bọn họ nhìn chằm chằm vào dáng đứng xa xa của Bronson bên dưới những chiếc quạt, giống như các chàng quân nhân ngắm bia để bắn vậy.

Trong khi Bronson hòa mình vào đám đông, Holly ở bên cạnh Elizabeth và Paula. Kể cả trước khi màn khiêu vũ được bắt đầu, Elizabeth cũng được giới thiệu ít nhất với một tá những chàng trai trẻ, nhìn bên ngoài thì tất cả đều nhận ra cô đủ lấp lánh xứng đáng với sự chú ý của mình. Tấm thiệp nhảy của cô, gấp bên trong lớp giấy phủ bạc mỏng bên ngoài được buộc quanh cổ tay đeo găng bởi một dải lụa màu hồng, đã hoàn toàn bị phủ kín, ngoại trừ một vài khoảng trống Holly dặn cô chừa lại. “Thỉnh thoảng em sẽ muốn nghỉ ngơi đó,” Holly lầm bầm thêm vào bên tai cô gái, “và bên cạnh đó, có thể em gặp một quý ông mà em muốn giữ thêm cho anh một điệu nhảy nữa.”

Elizabeth ngoan ngoãn gật đầu, biểu lộ một chút mơ màng bởi cảnh tượng sắp diễn ra. Đôi mắt trũng sâu của quý ngài và quý bà Plymouth kéo khắp căn phòng chứa ít nhất ba trăm vị khách, với hai trăm vị khách khác rải rác trong các căn phòng khác cùng những phòng trưng bày tranh. Ngôi nhà được gọi tên Điện Plymouth, bởi nó được bao quanh bởi một khoảng sân lát đá cẩm thạch vô cùng đẹp mắt được phủ đầy những hàng cây ăn trái và những loài hoa quý hiếm. Trước kia nơi đây tọa lạc một tòa lâu đài cổ kiên cố, và trong suốt thế kỷ gần đây đã được khuếch trương dần thành một tòa nhà rộng lớn đầy sang trọng. Trong phòng tranh, chùm sáng rực rỡ rọi xuống từ những ngọn chùy đài bên trên cùng ánh lửa đuộm hồng trong lò sưởi lát đá hoa cực lớn như hòa trong ánh vàng phản chiếu từ những bức tường sơn màu mơ chín. Đám đông như được tắm trong sắc màu rực rỡ, lấp lánh khôn cùng như phản chiếu từ thứ châu báu có thể chuộc lại tự do cho cả một vị vua. Những vị phu nhân cùng các thiếu nữ bồn chồn ngồi trên những chiếc ghế mạ vàng với phần đệm bọc bằng lụa thêu hoa, trong khi những nhóm người quen biết với nhau đứng tựa vào những tấm rèm đã bạc màu ngoại trừ cũng chính

là những tấm thảm Flemish vô giá.

Mùi Holly râm ran với thứ mùi thân thuộc chỉ có ở một buổi dạ hội. Nó là sự hòa trộn của nhiều mùi, phần nhiều là mùi của sàn nhảy đánh sập và sữa cùng với hương hoa, hòa lẫn với phảng phất mùi dầu thơm cologne, mồ hôi, sập thơm và những cây nến thoảng hương sập ong. Trong suốt ba năm vắng mặt khỏi tất cả các sự kiện xã hội, nàng đã quên mất mùi hương này, nhưng đồng thời nó cũng đem lại hàng trăm kỷ ức êm đềm của nàng và George.

“Mọi thứ dường như không thật,” Elizabeth thì thầm, sau khi một quý ông khác giới thiệu bản thân và thỉnh cầu có một chỗ trên tấm thiệp nhảy của cô. “Buổi vũ hội quá đẹp... và tất cả mọi người đều thật tốt với em. Em không thể tin lại có nhiều chàng trai thiếu thốn muốn đặt tay lên một phần gia tài của anh Zach tới vậy.”

“Em nghĩ đó là lý do để tất cả muốn khiêu vũ và tán tỉnh em à?” Holly hỏi với một nụ cười trêu mếu. “Bởi vì tiền của anh trai em?”

“Tất nhiên rồi.”

“Một số quý ông tiếp cận em không nghèo túng một chút nào,” Holly nói cho cô biết. “Ngài Wolriche là một ví dụ, hay cái cậu Barkham đáng mến kia nữa. Cả hai đều đến từ những gia đình giàu có lắm đó.”

“Vậy tại sao họ lại mời em khiêu vũ?” Elizabeth lẩm bẩm, rõ ràng là đang bối rối.

“Có lẽ bởi vì em là một cô gái xinh xắn, thông minh và tràn sức sống,” Holly gợi ý, và bật cười khi cô gái đảo tròn con mắt vì không tin.

Một người đàn ông khác lại gần, lần này là một người quen. Đó là em họ của Holly, Jason Somers, vị kiến trúc sư hàng tuần vẫn gặp Zachary để thảo luận về các kế hoạch và nguyên vật liệu cho điền trang đã được thiết kế. Trong suốt những chuyến thăm đó, Elizabeth thường xuyên tham gia để bày tỏ những kiến nghị không được yêu cầu với công việc của Somers, và cậu ta thì luôn đáp trả với sự mỉa mai cân xứng. Holly thầm thích thú trước những cuộc chạm trán, ngờ rằng những cuộc cãi vã chan chát của cặp này chỉ để che giấu sức hút lẫn nhau tiềm ẩn bên dưới mà thôi. Nàng đã tự hỏi không biết Bronson có đi tới chung kết luận đó không, nhưng nàng vẫn chưa đề cập chuyện đó với anh ta.

Mặc dù Bronson có vẻ lưu tâm và đánh giá cao tài năng thiết kế của Somers, anh ta cũng chưa lộ bất cứ ý kiến rõ rệt nào về nhân cách của chàng trai trẻ. Liệu Jason Somers có phải là kiểu đàn ông Bronson sẽ chào đón với tư cách là em rể không? Holly không thể tưởng tượng tại sao lại không. Jason là người đẹp trai, có tài và tới từ một gia đình tốt. Tuy vậy, cậu ấy chỉ là một trí thức và không sở hữu một gia tài lớn... vẫn chưa. Sẽ phải mất nhiều thời gian và thêm nhiều trọng trách có tầm cỡ được giao nữa thì cậu ấy mới có thể đạt được sự giàu có xứng với tài năng mà trời phú cho bản thân.

Jason lịch sự cúi đầu chào Holly, Paula và Elizabeth, nhưng ánh mắt thì cứ nấn ná không

thôi trên khuôn mặt bất chợt đỏ bừng của Elizabeth. Jason đẹp trai một cách nổi bật trong chiếc áo khoác đen, dáng cao lêu nghêu trong bộ quần áo dạ hội phẳng phiu, mái tóc màu hạt dẻ điểm chút ánh nâu và vàng bên dưới những ngọn chóc dài rực rỡ. Mặc dù đôi mắt xanh lá sinh động không lộ ra điều gì, Holly vẫn để ý thấy chút màu nhàn nhạt lan trên gò má và sống mũi khi cậu nhìn Elizabeth đăm đăm. Cậu đã mê mụ bởi cô gái, Holly nghĩ, và nàng liếc nhìn Paula để xem bà có để ý thấy không. Paula đáp lại ánh nhìn của nàng với một nụ cười yếu ớt.

“Tiểu thư Bronson,” Jason nói với Elizabeth với vẻ vô cùng là ngẫu nhiên, “Cô có thích buổi tối nay nhiều không?”

Elizabeth nghịch vợ vắn với chiếc thiệp nhảy màu bạc và giả bộ chỉnh lại sợi dây lụa quanh cổ tay mình. “Nhiều lắm, thưa công tử Somers.”

Nhìn chằm chằm khuôn mặt hơi cúi xuống của Elizabeth, với tất cả những dải tóc đen mượt như lụa kẹp trong những chiếc ghim, Jason nói với một chút cộc cằn. “Tôi nghĩ tôi nên tới chỗ tiểu thư trước khi mọi chỗ trống trong chiếc thiệp nhảy của tiểu thư đã bị lấp đầy – hay là đã quá trễ rồi?”

“Hmmm... để tôi xem đã...” Elizabeth giở chiếc thiệp và xem xét những trang giấy nhỏ xíu bên trong, chậm rãi kéo dài trong chốc lát. Holly nín lại một nụ cười, biết rằng Elizabeth đã nghe theo lời khuyên của nàng và giữ lại một vài chỗ trống cho tình cảnh như vậy. “Tôi nghĩ rằng tôi có thể chen anh vào chỗ nào đó,” Elizabeth nói, trầm ngâm mím nhẹ làn môi. “Điệu valse thứ hai, có được không?”

“Vậy thì điệu valse thứ hai,” cậu nói. “Tôi sẽ rất lấy làm thích thú nếu phát hiện ra kỹ năng khiêu vũ của tiểu thư tiến bộ hơn rất nhiều so với thị hiếu về kiến trúc.”

Elizabeth đáp lại cú đánh thành linh nhỏ đó bằng cách quay sang Holly và chọn ánh mắt to tròn ngây thơ mang vẻ bối rối. “Đó là một ví dụ về việc đối đáp dí dỏm, phải vậy không phu nhân?” cô hỏi, “hay tình cờ là anh ấy nên giữ điều đó cho lát sau?”

“Tôi tin là,” Holly nói với một nụ cười nhẹ, “cậu Somers đây đang thử khiêu khích em đó.”

“Thật ra thì,” Elizabeth quay lại phía Jason. “Mấy cái loại kỹ thuật đó có thường hấp dẫn nhiều cô gái không, công tử Somers?”

“Lúc nào tôi cũng cố gắng để nó không hấp dẫn nhiều người quá,” cậu nói với một nụ cười nhàn nhỡ đột ngột xuất hiện. “Chỉ một thôi, thực tế là vậy.”

Mỉm cười, Holly quan sát khi Elizabeth rõ ràng đang thầm tự hỏi *cô ấy* có phải là người mà cậu ta mong muốn lôi cuốn được hay không.

Jason quay sang Paula và hỏi xem mình có thể đem vài thứ tráng miệng lại cho bà không. Khi Paula từ chối với một nụ cười nhút nhát, Jason nhìn về phía Elizabeth. “Tiểu thư Bronson, liệu tôi có thể hộ tống cô đến bàn nghỉ để lấy một tách rượu pân trước khi màn khiêu vũ bắt

đầu được không?”

Elizabeth gật đầu, và một mạch máu đập rộn lên một cách rõ ràng khi cô đón lấy cánh tay của Jason.

Khi cặp đôi rời đi, Holly nghĩ họ cực kỳ đẹp đôi, cả hai đều có duyên, cao ráo và mảnh khảnh. Có lẽ Jason với tất cả sinh lực tuổi trẻ và vẻ đàn ông tự tin của mình, là nền tảng hoàn hảo cho Elizabeth. Cô gái cần được theo đuổi, được say mê, và được nâng lên khỏi đôi chân mình. Cô ấy cần ai đó xua đi những nét hoài nghi và ngò vực bản thân đã giữ cô không thể cảm nhận được mình xứng đáng với tình yêu của một người đàn ông.

“Nhìn họ kìa,” Holly thì thầm với Paula. “Một cặp đẹp đôi, phải vậy không?”

Paula có vẻ vừa trông lo âu lẫn hy vọng cùng một lúc. “Phu nhân à, cô có nghĩ một người đàn ông tốt như vậy sẽ muốn kết hôn với một cô gái như Lizzie không?”

“Tôi hy vọng – kỳ vọng – rằng bất cứ người đàn ông khôn ngoan nào cũng sẽ muốn một ai đó đặc biệt như Elizabeth. Và em họ của tôi không ngốc đâu.”

Phu nhân Plymounth, một người phụ nữ nặng nề, phấn khởi với nước da đỏ ửng lại gần hai người với tiếng la lên vui sướng. “Bà Bronson thân mến của tôi,” bà ta nói, nắm lấy đôi tay Paula trong đôi bàn tay mập mạp của mình và nài nỉ một cách thân thiện. “Tôi không muốn cướp đi sự bầu bạn của phu nhân Holland đâu, nhưng đơn giản tôi phải đánh cắp bà ra chỗ này một lát. Tôi có vài người bạn mà tôi muốn giới thiệu với bà, và sau đó, dĩ nhiên là chúng ta sẽ phải ghé thăm dãy bàn nghỉ rồi. Những sự kiện sẽ trở nên quá sức nếu nó không bổ sung đủ lượng dinh dưỡng cần thiết.”

“Phu nhân Holland,” Paula nói, bắt lực nhìn qua vai khi bị kéo đi, “nếu cô không phiền...?”

“Bà cứ đi đi,” Holly mỉm cười thúc giục. “Tôi sẽ để mắt Elizabeth khi cô ấy quay lại.” Nàng cảm thấy lòng biết ơn dâng đầy với phu nhân Plymounth, khi nàng bí mật nhờ bà ấy giới thiệu Paula với vài vị phu nhân sẽ cực kỳ vui lòng đón nhận bà. “Bà Bronson khá là nhút nhát,” Holly giải bày với phu nhân Plymounth, “nhưng bà ấy là vị phu nhân bản chất vốn dịu dàng nhất trên thế giới này, thương người và rộng lượng... Giá như bà có thể bảo bọc bà ấy dưới sự dìu dắt của mình và đưa bà ấy đi đây đó.” Lời thỉnh cầu của nàng dường như đã chạm vào trái tim nhân hậu của phu nhân Plymouth. Hơn nữa, phu nhân Plymouth cũng khó mà lại không thích nhận được sự biết ơn từ một người đàn ông như Zachary Bronson vì đã đối xử tốt với mẹ anh ta.

Nhìn thấy Holly không còn ai bên cạnh, ít nhất ba người đàn ông nhanh chóng hướng thẳng tới chỗ nàng từ những phía khác nhau của căn phòng. Không ngạc nhiên khi chiếc váy màu rượu vang đỏ đang thu hút nhiều sự chú ý hơn bất kỳ sự chú ý nào mà nàng nhận được trong cuộc đời mình. “Không, cảm ơn,” nàng lặp lại, khi bị bao vây bởi những lời đề nghị cho những vũ điệu khác nhau. Nàng chìa ra chiếc cổ tay đeo găng và nó không hề có một chiếc thiệp nhảy. “Tối nay tôi không khiêu vũ... cảm ơn ngài rất nhiều vì đã mời... thực sự tôi rất vinh hạnh, nhưng...” Dù sao đi nữa những người đàn ông cũng không hề rời đi, mặc cho nàng có kiên

quyết từ chối bao nhiêu đi nữa. Lại thêm hai người nữa tới, đem theo những tách rượu punch để làm dịu bớt cơn khát của nàng, và một người khác lại gần với một đĩa sandwich nhằm cảm dỗ cơn thèm ăn của nàng. Những cố gắng đạt được sự chú ý của nàng càng lúc càng tăng cao, những người đàn ông thúc khuỷu tay và xô đẩy những người khác để cố gắng được đứng gần nàng hơn.

Sự kinh ngạc của Holly trước nạn lụt những chăm sóc ân cần dần trở thành cơn tức giận với một chút báo động. Nàng chưa bao giờ lại bị xúm xít xung quanh như vậy. Khi còn là một thiếu nữ trẻ trung mặc váy trắng, những người đi kèm đã cẩn thận giám sát tất cả những đụng chạm với những người đàn ông, và khi là một người phụ nữ đã kết hôn, nàng được bảo vệ bởi chồng mình. Nhưng sự xuất hiện trong chiếc váy đỏ - và không nghi ngờ rằng những tin đồn và những lời bóng gió về việc có mặt của nàng trong ngôi nhà của Bronson - đã kết hợp với nhau để hút về một lượng lớn quan tâm của những người khác giới.

Chỉ có duy nhất một người đàn ông có thể xuyên qua đám đông hỗn loạn. Bất thành linh Zachary Bronson chen vai đi vào, nhìn to lớn và hăm dọa không thể tin nổi, và thêm một chút giận dữ nữa. Chỉ tới lúc này, khi thấy Bronson đứng giữa rất nhiều người đàn ông khác, Holly mới nhận ra anh ta có thể đe dọa tất cả bọn họ chỉ bằng kích cỡ của mình tới mức nào. Nàng cảm thấy một cơn run rẩy ngọt ngào nhưng cũng chẳng chút hợp lẽ khi anh ta nắm cánh tay mình một cách chiếm hữu và liếc mắt về đám người quanh họ. “Phu nhân à,” anh ta lơ đãng nói, ánh mắt lạnh lẽo tiếp tục trợn trừng với cái đám kia, “tôi có thể có đôi lời với bà được không?”

“Được, chắc rồi.” Holly trút một tiếng thở nhẹ nhõm khi anh ta kéo mình sang một góc tương đối riêng tư.

“Lũ chó rừng,” Bronson lầu bầu. “Và mọi người đều nói tôi không phải là một quý ông. Nhưng ít nhất tôi cũng không thở hỗn hển và nhều dãi lên người một người phụ nữ ở nơi công cộng.”

“Tôi chắc chắn là ông đang phóng đại, thưa ông Bronson. Tôi không nhìn thấy bất cứ ai nhều dãi hết.”

“Và cái cách thẳng khốn Harrowby nhìn bà chòng chọc,” Bronson cau kính tiếp tục. “Tôi nghĩ hẳn đã làm bong gân cái cổ khốn kiếp của mình để cố gắng nhìn xuống bên dưới mặt trước chiếc váy của bà đó.”

“Ngôn từ của ông, ông Bronson,” Holly gắt, mặc dù bên trong chỉ chực bùng miệng cười. Có phải anh ta ghen không? Nàng biết mình không nên cảm thấy hài lòng vì một ý nghĩ như vậy. “Và tôi không cần nhắc ông nhớ rằng lựa chọn thứ váy áo này của tôi hoàn toàn là lỗi của ông.”

Các nhạc công ở căn phòng nhỏ phía trên bắt đầu chơi nhạc, thứ âm nhạc vui tươi, sống động đầy tràn trong không khí. “Màn khiêu vũ sẽ bắt đầu sớm thôi,” Holly nói, trôi dạt theo công việc. “Ông đã viết tên lên tấm thiệp nhảy của các tiểu thư trẻ khác nhau chưa?”

“Chưa.”

“Ừm, vậy thì ông phải làm ngay lập tức đi. Tôi sẽ giới thiệu một vài người bỏ công tiếp cận nhé: tiểu thư Eugenia Clayton là một nê, và tất nhiên là cả quý cô Jane Kirkby nữa, và cả cô gái ở đằng kia – quý cô Georgiana Brenton. Cô ấy là con gái của một vị công tước.”

“Tôi có cần một bên thứ ba để giới thiệu làm quen không?” Bronson hỏi.

“Ở một buổi vũ hội công khai thì có. Dù sao đi nữa thì đây cũng là một buổi vũ hội cá nhân, và sự thật rằng ông được mời đã là bằng chứng đầy đủ cho tư cách của ông rồi. Hãy nhớ cuộc hội thoại không được quá nghiêm túc cũng như quá tầm thường. Nói về hội họa là một ví dụ, hoặc những tạp chí yêu thích của ông.”

“Tôi không đọc tạp chí.”

“Vậy thì hãy thảo luận về những con người lỗi lạc mà ông hâm mộ, hoặc những xu hướng xã hội mà ông quan tâm... ôi, ông biết rõ làm cách nào để duy trì một cuộc chuyện trò nho nhỏ mà. Ông nói với tôi suốt còn gì.”

“Nó khác,” Bronson lẩm bẩm, nhìn chăm chăm với sự báo động công khai không chút che giấu vào tùm thiếu nữ váy trắng trinh bạch lấp đầy căn phòng. “Bà là một người phụ nữ.”

Holly bất chợt phá lên cười. “Và tất cả những người ở đằng kia là gì, không phải phụ nữ sao?”

“Nếu tôi biết thì chết tiệt tôi đi.”

“Đừng chửi thề,” nàng nói. “Và đừng nói bất cứ điều gì khiếm nhã với những cô gái đó. Giờ ông đi nhảy với ai đó đi. Và nhớ lưu trong tâm trí rằng một quý ông thực thụ sẽ tới bên một trong những cô gái đáng thương ngồi trong những chiếc ghế tựa vào tường thay vì hướng thẳng những cô nổi tiếng nhất.”

Chòng chọc nhìn thẳng vào hàng dài những cô gái lơ thì buồn thảm, Zachary thở dài. Anh không hề hiểu được vì sao việc cưới ai đó non nớt chưa trưởng thành rồi nhào nặn theo ý thích của mình lại từng là một ý tưởng hay ho. Anh đã từng muốn một người đối ngẫu lù rù thuộc tầng lớp trên, một chiến tích sẽ đem về một vài thanh thế cho dòng dõi bình thường của anh. Nhưng ý tưởng dành cả phần đời còn lại với một trong những cô gái danh giá ở đằng kia dường như đã trở nên trì độn kinh khủng. “Nhìn họ hết như nhau,” anh lẩm bẩm.

“Ừm, không đâu,” Holly trách. “Tôi nhớ rất rõ cảm giác khi bị quăng vào chợ hôn nhân, đáng sợ lắm. Tôi không hề biết cuối cùng mình sẽ lấy một người chồng thuộc kiểu nào.” Nàng dừng lại và chạm nhẹ vào cánh tay anh. “Ở kia kìa, ông có nhìn thấy cô gái ngồi ở cuối hàng ghế không? Cái cô quyến rũ với mái tóc nâu và chiếc váy màu xanh đó. Cô ấy là tiểu thư Alice Warner – tôi rất thân với gia đình này. Nếu giống với các chị gái của mình thì cô ấy sẽ là một đối tượng tuyệt vời đó.”

“Vậy thì sao cô ta lại ngồi một mình?” anh âm ỉ cất tiếng hỏi.

“Cô ấy là một trong sáu chị em gái, và thực tế gia đình không thể chu cấp hồi môn được. Điều đó đã ngăn rất nhiều chàng trai... nhưng nó không là vấn đề với ông.” Holly đẩy nhẹ vào lưng anh. “Đi mời cô ấy khiêu vũ đi.”

Anh cự lại thúc giục của nàng. “Vậy bà định làm gì?”

“Tôi sẽ lo việc hộ tống em gái ông tới phòng nghỉ, tôi tin mẹ ông cũng đang tới đó. Có lẽ tôi sẽ tham gia với họ. Giờ thì đi đi.”

Anh trao cho nàng một cái nhìn chằm biếm rồi miễn cưỡng bước đi như có thể bị đâm nếu tham gia vào cuộc đi săn vậy.

Khi thấy Holly rõ ràng lại không được bảo vệ, vài người đàn ông bắt đầu lại gần. Nhận ra mình đang chuẩn bị bị bao vây thêm một lần nữa, ngay khi đó Holly liền quyết định một chiến lược rút lui. Tổ vẻ như không thấy bất cứ quý ông nào đang hướng về chỗ mình, nàng nhẹ nhàng đi về phía lối vào phòng tranh, hy vọng sẽ tìm thấy một nơi ẩn náu trong số những phòng trưng bày cùng các phòng khách xung quanh. Nàng quá chú tâm vào công cuộc chạy trốn tới mức không để ý thấy một cái bóng to lớn cắt ngang lối đi của mình. Thành linh nàng lao thẳng vào cơ thể chắc nịch của một người đàn ông. Nàng ngạc nhiên thở hổn hển. Một đôi bàn tay đeo găng nắm lấy hai khuỷu tay, đỡ cơ thể chực mất thăng bằng của nàng.

“Tôi xin lỗi,” Holly nói khi vội ngược nhìn lên người đàn ông trước mặt mình. “Tôi có hơi gấp một chút. Thứ lỗi cho tôi, đáng lẽ tôi nên...” Nhưng giọng nói tắt ngấm trong im lặng sững sốt khi nàng chợt nhận ra mình đã va vào ai.

“Vardon,” nàng thì thào.

Hình ảnh của chính Vardon Ravenhill hiển hiện ngay trước mắt khiến những ký ức dào dạt tràn về trong trí óc nàng. Trong giây lát cổ họng thắt mạnh khiến nàng không tài nào cất lời hay thở nổi. Đã ba năm kể từ ngày nhìn thấy anh, từ lúc chôn cất chồng nàng. Nhìn anh lớn tuổi hơn, chững chạc hơn, và đã có thêm những hằn trên đôi mắt mà trước đây chưa từng thấy. Và nhìn anh cũng đẹp trai hơn, nếu sự chín chắn khiến anh trông nghiêm khắc hơn thì nó cũng phần nào đem lại cho anh thêm sức hấp dẫn.

Mái tóc màu lúa mì vẫn như cũ, và đôi mắt xám như nàng nhớ, vẫn quá điềm tĩnh và sâu sắc cho tới khi anh nở nụ cười. Rồi ánh mắt bằng bạc của anh trở nên ấm áp. “Phu nhân Holland,” anh khẽ nói.

Hàng nghìn ký ức liền quay trở lại. Biết bao chiều mùa hè nhàn rỗi mà ba người chia sẻ cùng nhau, biết bao buổi tiệc và những buổi hòa nhạc họ đã cùng tham gia? Holly nhớ nàng và George đã tươi cười đưa ra lời khuyên cho Vardon về kiểu cô gái anh ấy nên cưới ra sao... hay George và Vardon đã tham gia những trận đấu bốc, rồi về nhà khi đã say khướt và nói lảm nhảm như vẹt... hay buổi tối ác nghiệt mà nàng thông báo cho Vardon biết George đã nhiễm

bệnh sốt thương hàn. Vardon đã là chỗ dựa vững chắc cho Holly trong suốt trận ốm và cuối cùng là cái chết của George. Hai người đàn ông gần gũi như anh em, và trong tâm trí Holly luôn coi Vardon như một thành viên trong gia đình. Giờ đây thấy Vardon như vậy, sau khi anh đã biến mất khỏi cuộc đời nàng quá lâu, đã đem lại một cảm giác ngọt ngào, say say như lúc George vẫn còn sống. Holly nửa mong chờ sẽ trông thấy George sải bước đằng sau anh với nụ cười vui vẻ và câu nói đùa chực trên môi. Nhưng tất nhiên là George không có ở đây. Chỉ còn lại nàng và Vardon mà thôi.

“Lý do duy nhất để tối nay anh tới đây là vì phu nhân Plymouth nói em cũng sẽ tham gia,” Ravenhill nói nhỏ.

“Đã quá lâu rồi, em...” Holly chột sững lại, tâm trí trống rỗng khi nàng lấp đầy anh vào tầm mắt. Nàng khao khát được nói với anh về George, và về những gì đã xảy ra giữa hai người trong suốt những năm đã qua.

Ravenhill mỉm cười, hàm răng trắng bóc lấp lánh trên khuôn mặt ánh vàng. “Tới đây với anh.”

Tay tự động trượt vào cánh tay anh, và nàng bước đi mà không hề suy nghĩ, cảm giác như thể mình vừa bước vào một giấc mộng. Ravenhill lặng lẽ dẫn nàng khỏi phòng khiêu vũ và vượt qua lối vào sảnh lớn tới một hàng dài những cánh cửa kiểu Pháp. Anh dắt nàng bước qua và đi vào khoảng sân nằm chính giữa phía sau ngôi nhà, nơi không khí thơm nồng hương trái cây và hoa thơm. Những ngọn đèn ngoài trời được tô điểm với những chùm hoa kim loại chạm trổ dát nhẹ ánh sáng lên thảm cỏ tươi tốt, và hắt ánh sáng lên phía bầu trời trên cao cho tới khi sắc màu dần chuyển thành màu mặn đen. Tìm kiếm một nơi đủ riêng tư, họ cứ dạo bước dọc theo khoảnh sân, nơi được dẫn tới một khu vườn vô cùng kiểu cách phía sau ngôi nhà. Họ tìm thấy một phiến đá nhỏ hình tròn nửa được giấu đi bởi bờ rào, và cùng nhau ngồi xuống đó.

Holly nhìn chăm chăm khuôn mặt bị bóng đêm che khuất của Ravenhill với một nụ cười run run. Nàng cảm nhận anh cũng đang có chung cảm giác giống vậy, ngượng ngùng nhưng háo hức, hai người bạn lâu năm bỗng chỗi nổi lại mối thâm tình xưa cũ. Nhìn anh quá thân thương, quá quen thuộc, khiến nàng trải qua một nỗi thôi thúc mạnh mẽ muốn được ôm anh, nhưng điều gì đó đã giữ nàng lại. Nét mặt dần lại với điều gì đó bí mật khiến anh trông có vẻ bứt rứt... không thoải mái... thẹn thùng. Anh bắt đầu với tay lấy bàn tay đeo găng của nàng, rồi rút lại, rồi đặt hai lòng bàn tay lên hai đầu gối sải rộng thay vào đó.

“Holland,” anh thì thầm, ánh mắt quét qua nàng. “Em đẹp hơn nhiều so với trước đây.”

Nàng hiểu Ravenhill rất rõ, đập vào mình ý thức anh dường như già dặn hơn trước nhiều chừng nào, vẻ đẹp trai đáng quý đã được tôi luyện bởi một nhận thức cay đắng về nỗi thống khổ trong cuộc sống mà đôi lúc vẫn phải xảy ra. Dường như anh đã đánh mất phần quan trọng nhất là lòng tự tin tới từ đặc ân mà việc giáo dục từ tấm bé đem lại, và lạ lùng làm sao khi anh còn trở nên thu hút hơn vì điều đó.

“Rose sao rồi?” anh khẽ hỏi.

“Hạnh phúc, xinh xắn, rạng rỡ... ôi, Vardon, em ước George có thể thấy con bé!”

Dường như Ravenhill không thể đáp lời, nặng nề nhìn chăm chăm vào điểm nào đó ở phía xa của khu vườn. Chắc cổ họng đang khiến anh đau, khi anh nuốt xuống vài lần.

“Vardon,” Holly hỏi sau một quãng im lặng thật dài, “anh có vẫn thường nghĩ tới George không?”

Anh gật đầu, nụ cười như sắc lại với vẻ tự chế giễu. “Thời gian không hề giúp đỡ anh được nhiều như mọi người vẫn quả quyết. Có, anh thường xuyên nghĩ về cậu ấy một cách đáng nguyên rủa. Cho tới khi cậu ấy chết, anh chưa bao giờ mất ai hay thứ gì quan trọng với mình.”

Holly cũng rất hiểu tất cả những điều đó. Với nàng, cũng vậy, cuộc sống đã gần như hoàn hảo đến diệu kỳ. Là một người phụ nữ trẻ, được bảo vệ khỏi những mất mát và nỗi đau, và nàng đã quá chắc chắn rằng mọi thứ sẽ luôn tuyệt vời như vậy. Trong tâm tưởng non nớt của mình, nàng chưa bao giờ từng nảy ra cái ý nghĩ rằng một ai đó mình yêu có thể bị cướp đi khỏi.

“Từ thời niên thiếu, tất cả mọi người đều cho George là người tinh nghịch, còn anh thì đầy trách nhiệm,” Ravenhill nói. “Nhưng tất cả là bề ngoài mà thôi. Thực tế George như chiếc mỏ neo vậy. Sâu trong cậu ấy là ý thức tự hào, và chính trực nhất mà anh từng được chứng kiến. Cha của anh là một kẻ nghiện rượu đạo đức giả, và em cũng biết là anh không nghĩ về các anh em trai của mình tốt hơn ông ta là bao. Những người bạn mà anh kết thân ở trường không có ai là không phải những kẻ đàn đúm cặn bã. Từ trước tới giờ George là người đàn ông duy nhất anh thực sự khâm phục.”

Nỗi khát khao đau đớn dâng đầy, Holly với bàn tay anh và xiết lại thật chặt. “Phải,” anh thì thầm với nụ cười thoáng chút tự hào, “anh ấy là người đàn ông rất tốt.”

“Sau khi cậu ấy ra đi,” Ravenhill nói, “anh gần như vỡ vụn. Anh làm bất cứ chuyện gì để mài mòn nỗi đau, nhưng không gì hiệu quả.” Miệng anh xoắn lại vì ghê tởm bản thân. “Anh bắt đầu uống rượu. Và uống triền miên. Anh trở thành một đồng lõa xộn xấu xa, và anh đã đi xa, đi vòng quanh Châu Âu để dành chút thời gian tự mình gạn rửa lại đầu óc. Nhưng thay vào đó anh lại làm những chuyện còn tồi tệ hơn. Những chuyện trước đây anh chưa từng tưởng tượng bản thân mình sẽ làm. Nếu em nhìn thấy anh bất cứ khi nào trong suốt khoảng thời gian ba năm trước đây Holland à, em sẽ không nhận ra anh nổi đâu. Và càng đi xa bao nhiêu thì anh lại càng thêm hổ thẹn để đối mặt với em. Anh đã bỏ rơi em, sau khi anh hứa với George...”

Bất chợt những đầu ngón tay đeo găng của Holly chạm nhẹ lên môi anh, làm im lìm dòng chảy những lời khốn khổ cứ chực trào ra. “Anh không có lỗi gì với em cả. Em cũng cần thời gian để để tang George.” Nàng nhìn anh dăm dăm đầy thương xót, chắc chắn không thể nào tưởng tượng việc anh cư xử theo những cách ít đáng trọng hơn thông thường. Ravenhill chưa bao giờ là người thích cư xử liều lĩnh. Anh chưa bao giờ nghiện rượu hay là một kẻ bám đuổi phụ nữ, cũng chưa từng cờ bạc hay đánh nhau, hoặc làm bất cứ chuyện gì vượt quá chừng mực. Nàng không thể nào bắt đầu nắm bắt nổi những gì anh đã làm trong suốt khoảng thời gian dài vắng

mặt ở nước Anh, nhưng điều đó không quan trọng.

Ý nghĩ chắc phải có rất nhiều cách để để tang một người bất chợt nảy ra trong đầu. Trong khi nàng hướng vào nỗi u buồn của mình, có lẽ sự đau khổ từ cái chết của George đối với Ravenhill đã khiến anh hơi mất trí trong chốc lát. Điều quan trọng là giờ anh đã quay về nhà, và nàng vô cùng vui mừng khi lại được gặp anh.

“Sao anh không tới thăm em?” nàng hỏi. “Em không hề biết anh đã quay trở lại.”

Một nụ cười tự chê trách thoáng qua trước mặt nàng. “Anh đã không thể giữ bất cứ lời hứa nào với người bạn thân nhất lúc cậu ấy hấp hối quá lâu rồi. Và nếu không bắt đầu thực hiện, anh sẽ không thể sống với chính mình thêm được nữa. Anh nghĩ cách tốt nhất để bắt đầu là hỏi xin sự tha thứ từ em.”

“Không có gì để tha thứ cả,” nàng nói đơn giản.

Anh lại mỉm cười và khẽ lắc đầu trước câu trả lời của nàng. “Em vẫn là một quý bà tới từng phân nhỏ, em có biết không?”

“Có lẽ không nhiều bằng quý bà đã một thời là em dâu,” nàng đáp với vẻ mỉa mai.

Ravenhill chăm chú nhìn nàng. “Holland, anh có nghe nói em đang làm việc cho Zachary Bronson.”

“Phải. Em làm người hướng dẫn giao thiệp cho ông Bronson và gia đình đáng mến của anh ta.”

“Đó là lỗi của anh.” Hình như Ravenhill không hề đón nhận tin tức này với cùng niềm vui thích nàng gởi gắm trong đó. “Em sẽ không bao giờ phải vướng vào hoàn cảnh này nếu anh ở đây và làm tròn những lời hứa.”

“Không, Vardon,” Holly vội vàng nói, “thực sự đó là một kinh nghiệm quý giá mà.” Nàng lúng túng chọn từ ngữ, tự hỏi quỷ thần nào có thể giúp nàng giải thích mối quan hệ của mình với gia đình Bronson cho anh. “Khi biết gia đình Bronson em học thêm được rất nhiều điều. Họ đã giúp em theo những cách mà em không dễ gì có thể giải thích.”

“Em không bao giờ được sinh ra để làm việc,” Ravenhill trầm tĩnh chỉ ra. “Em biết George sẽ nghĩ gì mà.”

“Em biết rất rõ George muốn điều gì cho em,” nàng đồng ý. “Nhưng anh Vardon...”

“Có nhiều chuyện chúng ta phải bàn, Holland à. Giờ không phải lúc cũng không phải nơi thích hợp, nhưng có chuyện này anh phải hỏi em. Lời hứa mà chúng ta trao cho George ngày đó – nó vẫn là điều em sẽ cân nhắc chứ?”

Trước tiên Holly có thể cảm nhận mình không còn chút hơi thở để trả lời. Nàng cảm thấy

chóng mặt khi định mệnh cứ xoay vòng vòng như cơn triều dâng không thể cưỡng lại. Và một cảm giác lạ lùng nhất đã tới với nàng, trộn lẫn giữa khuây khỏa và ảm đạm, như thể tất cả những điều nàng phải làm là chấp nhận một hoàn cảnh mình không hề có quyền kiểm soát. “Vâng,” nàng nhẹ nói. “Tất nhiên em vẫn cân nhắc. Nhưng nếu anh không mong bị bó buộc bởi nó...”

“Vậy thì anh đã biết mình đang làm gì.” Ánh mắt kiên quyết của anh giữ chặt ánh mắt nàng. “Lúc này anh biết mình muốn điều gì.”

Họ ngồi cạnh nhau trong im lặng không lời, trong khi nỗi đau đầy tiếc thương xoắn xung quanh. Trong thế giới của họ, một người không kiếm tìm hạnh phúc vì chính lợi ích nó đem lại, mà là chấp nhận nó – đôi khi – như một phần thưởng vì cách cư xử đáng kính. Thường xuyên thực hiện bốn phận bản thân đem lại cả niềm đau và bất hạnh, nhưng con người ta cũng chịu được tới sau cùng bởi hiểu được rằng anh ta hoặc cô ta đã sống mà không phải hổ thẹn.

“Vậy chúng ta để sau nói chuyện tiếp nha,” Holly cuối cùng cũng thì thầm. “Tới thăm em ở nhà Bronson nhé, nếu anh muốn.”

“Để anh dẫn em trở lại phòng khiêu vũ nhé?”

Nàng nhanh chóng lắc đầu. “Nếu anh không ngại thì làm ơn để em lại đây. Em chỉ muốn ngồi một mình và yên tĩnh suy nghĩ trong một lát thôi.” Nhìn thấy sự phản đối trong ánh mắt anh, nàng nở một nụ cười dễ dàng. “Em hứa, khi anh không ở đây đâu sẽ không để ai lại gần. Em chỉ là một hòn đá rơi ra khỏi ngôi nhà thôi mà. Làm ơn đi, anh Vardon.”

Anh miễn cưỡng gật đầu và nắm bàn tay đeo găng của nàng, ấn nhẹ một nụ hôn lên phần lưng bàn tay. Khi anh rời khỏi, Holly thở dài và tự hỏi tại sao mình lại cảm thấy quá đổi mơ hồ và khốn khổ về việc hoàn thành lời hứa cuối cùng mà George từng yêu cầu. “Anh yêu,” nàng thì thào, khép đôi mắt lại, “Anh luôn biết điều gì là phải cho em. Lúc này em cũng tin anh như đã từng tin, và em cũng nhìn thấy được sự khôn ngoan khi anh yêu cầu hai đứa em thực hiện lời hứa đó. Nhưng nếu anh có thể cho em một dấu hiệu rằng đó vẫn là điều anh muốn, em sẽ vui vẻ dành phần đời còn lại sống như anh mong muốn. Em biết em không nên coi đó như một sự hy sinh, nhưng ...”

Những dòng suy tư xúc động bất chợt bị đứt đoạn bởi một giọng nói giận dữ.

“Cô đang làm cái chết tiệt gì ngoài này vậy hả?” *á á ghê hông*

Là một người đàn ông chính hiệu, người mà sự cạnh tranh đã ăn sâu vào bản chất, trước đây Zachary đã từng ghen tị. Nhưng không có gì giống như vậy. Không phải thứ cảm giác hòa trộn giữa cuồng điên và báo động như cắt bên trong con người anh thành từng mảnh nhỏ. Anh không phải thằng đàn – anh đã trông thấy cái cách Holly nhìn Ravenhill trong phòng khiêu vũ, và ngay lập tức anh đã hiểu rõ tất cả. Có những mối ràng buộc giữa hai người họ, ký ức, và hơn nữa, sự thoải mái khi biết chính xác điều gì trông đợi từ người kia. Tất cả những điều đó khiến Zachary thành linh cảm thấy căm thù Ravenhill với xúc cảm dữ dội gần như là sợ hãi. Ravenhill

là tất cả những gì mà anh *không phải*... tất cả những gì mà anh không bao giờ có thể trở thành.

Giá như nơi này vẫn còn ở thời nguyên thủy, giai đoạn lịch sử mà thứ sức mạnh cục súc đơn giản đập lên tất cả những thứ khác và một người đàn ông có thể có được thứ mình muốn chỉ đơn thuần bằng cách đóng dấu chủ quyền lên vật yêu sách của anh ta mà thôi. Thực tế đó chẳng phải cũng chính là khởi đầu của hầu hết những dòng dõi cao quý chết tiệt kia sao. Chẳng qua họ cũng chỉ là lũ hậu duệ có dòng máu bị pha loãng của những chiến binh đã kiếm được địa vị thông qua chiến tranh và chém giết mà thôi. Chính nhờ quãng đời thanh thoi đủ đầy mà họ mới trở nên thuần hóa, ẻo lả và có học thức như vậy. Và giờ đây những kẻ quý tộc quen thói được nuông chiều đó mới có thể nhìn qua mũi mình với một người rõ ràng giống với tổ tiên đáng tôn sùng chính bản thân bọn họ rất nhiều. Đó chính là vấn đề của anh, Zachary chợt nhận ra. Anh đã sinh ra chậm vài thế kỷ. Thay vì phải tỏ ra ẻo lả và vênh vác bước vào cái giới thượng lưu rõ ràng đã trở nên quá loãng cho mình, đáng lẽ anh đã có thể đã có ưu thế... tranh đấu... và giành chiến thắng.

Khi Zachary nhìn thấy Holly rời khỏi phòng khiêu vũ, bàn tay bé nhỏ nép vào cánh tay của Ravenhill, đã khiến tất cả ý chí của anh đồng loạt xuất hiện. Gần như anh đã run lên với thôi thúc chớp lấy Holly vào vòng tay mình và vác nàng ra khỏi đây như một tên man rợ. *Bình thường anh có kém man rợ là mấy đâu anh*

Trong khoảnh khắc, phần ý chí còn sót lại trong đầu đã ra lệnh cho anh hãy tự nguyện để Holly ra đi. Nàng chưa bao giờ là của anh để mất. Hãy để nàng tự ra những quyết định đúng đắn cho bản thân, những quyết định không cần lo lắng. Hãy để nàng tìm được sự yên bình mà nàng xứng đáng.

Còn khuya, anh rờ dại nghĩ. Anh đã đi theo hai người đó, đeo bám như một con cạp đang rình mồi, không chút dao động trên con đường đạt được thứ mình muốn. Và lúc này anh đã tìm thấy Holly ngồi đây một mình trong khu vườn, đầy vẻ sững sờ và mụ mị, và anh muốn lắc nàng cho tới khi mái tóc rũ ra như suối và răng nàng va lập cập vào nhau.

“Chuyện gì đang diễn ra ở đây?” anh gặng. “Cô đã định dàn xếp ổn thỏa mọi việc cho Lizzie và nói với tôi những cô gái mà tôi sẽ khiêu vũ cùng, và thay vào đó tôi tìm thấy cô trong vườn mở to đôi mắt như bê nhìn Ravehill.”

“Tôi không mở to đôi mắt như bê,” Holly cảm phần nói, “tôi đang nhớ lại những điều về George, và... ôi, tôi nên quay lại chỗ Elizabeth...”

“Vẫn chưa đâu. Trước tiên tôi muốn một lời giải thích về chuyện xảy ra giữa cô và Ravenhill.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn, xanh xao của nàng ánh lên vẻ kinh hoàng. “Nó phức tạp lắm.”

“Thì dùng những từ thật ngắn gọn,” anh chua chát gợi ý, “và tôi sẽ cố theo cho kịp.”

“Tôi sẽ thích thảo luận nó sau...”

“Ngay bây giờ.” Anh túm khuỷu tay đeo găng của nàng khi nàng nhồm lên từ chiếc ghế, và trừng mắt nhìn khuôn mặt rộp ánh trắng của nàng.

“Không cần phải khó chịu như vậy.” Holly thở hơi gấp một chút trước cái cách anh thô bạo nắm mình.

“Tôi không khó chịu, tôi...” Chợt nhận ra mình đang ghì nàng quá chặt, Zachary bất ngờ buông ra. “Hãy nói cho tôi biết cô và Ravenhill đang nói chuyện gì, mẹ kiếp.”

Mặc dù sự kìm kẹp của anh không thể làm nàng đau, Holly vòng bàn tay ôm lấy khuỷu tay và chà nhẹ lên. “Ừm, nó liên quan tới một lời hứa trước khi tôi gặp ông.”

“Tiếp tục đi,” anh lẩm bẩm khi nàng ngừng lại.

“Ngày George mất, anh ấy bộc lộ nỗi sợ hãi về Rose và tôi sau khi anh ấy ra đi. Anh ấy biết mình để lại cho chúng tôi không nhiều, và mặc dù gia đình anh ấy đã nhiều lần cam đoan rằng họ sẽ chăm sóc hai chúng tôi, anh ấy vẫn bất an khủng khiếp. Không một điều gì tôi nói có thể xoa dịu được anh ấy. Anh ấy liên tục thì thào rằng Rose cần một người cha để bảo vệ con bé, và rằng tôi... ôi trời ơi...” Lấy bẫy trước ký ức tuyệt vọng, Holly ngồi thụp xuống chiếc ghế và chớp mắt thật mạnh để chống lại dòng nước mắt đang chực rơi. Cúi đầu thật thấp, nàng dùng những đầu ngón tay đeo găng để xóa nhòa vệt nước mắt cứ tuôn trào.

Zachary chửi thề và lục lọi trong häng hà sa số những chiếc túi trên áo khoác của mình để tìm chiếc khăn tay. Anh tìm thấy một chiếc đồng hồ bỏ túi, đôi găng tay dự phòng, những cuộn tiền, một hộp đựng thuốc lá bằng vàng và một cây bút chì nhỏ, nhưng còn chiếc khăn tay rõ ràng đã trốn tránh anh. Chắc Holly đã nhận ra anh đang kiểm thử gì, bởi nàng bất chợt nghẹn lại rồi cười khúc khích khi mắt vẫn còn đầm lệ. “Tôi đã nhắc ông đem theo một chiếc khăn tay,” nàng nói.

“Tôi không biết mình đã nhét cái thứ chết tiệt đó ở đâu.” Anh đưa cho nàng đôi găng dự phòng. “Đây, dùng cái này.”

Nàng chấm nhẹ vào đôi má ươn ướt và chấm lên mũi, rồi nắm chặt nó trong tay. Mặc dù nàng không hề mời anh ngồi xuống cạnh mình, Zachary sai bước tới đứng trước mặt nàng, nhìn chằm chằm vào mái đầu hơi cúi của nàng. “Tiếp đi,” anh cộc cằn nói. “Nói cho tôi biết George đã nói gì.”

Holly thở dài sâu hơn. “Anh ấy sợ sẽ có điều bất ổn xảy ra với tôi... khi không có một người chồng bên cạnh tôi sẽ trở nên đơn độc, rằng tôi cần tình cảm và sự dẫn dắt của một người đàn ông... anh ấy sợ tôi sẽ đưa ra những quyết định thiếu thận trọng, và những người khác sẽ nhân cơ hội với tôi. Và bởi vậy anh ấy đã yêu cầu Vardon... ừm, Ravenhill. Anh ấy tin Ravenhill hơn bất cứ ai trên thế giới này, và hoàn toàn tin cậy vào phán đoán cũng như danh dự của anh ấy. Mặc dù Ravenhill bề ngoài có hơi lạnh lùng, nhưng anh ấy là một người đàn ông tốt, vô cùng ngay thẳng và rộng lượng...”

“Đủ những điều tuyệt vời về Ravenhill rồi đó.” Lòng ghen tuông lại bị xúi bẩy phục hồi trong anh. “Chỉ cần nói cho tôi biết điều George muốn thôi.”

“Anh ấy...” Holly hít sâu và thở mạnh, như thể thật khó khăn để thốt từng câu chữ nên lời. “Anh ấy yêu cầu hai chúng tôi kết hôn sau khi anh ấy ra đi.”

Im lặng sục sôi kéo dài sau đó, trong khi Zachary rờ dại tự hỏi bản thân có phải mình nghe chính xác rồi không. Holly từ chối nhìn anh.

“Tôi không muốn bị ném vào Ravenhill, như một trách nhiệm không mong muốn,” nàng cuối cùng cũng thì thào. “Nhưng anh ấy kiên quyết với tôi rằng cuộc hôn nhân đó là hợp lý, và anh ấy cũng khao khát có nó. Nó vừa có thể giúp chúng tôi tưởng niệm những hồi ức về George, lại vừa có thể đảm bảo một tương lai tốt đẹp cho cả ba chúng tôi – tôi, Rose và cả anh ấy.”

“Tôi chưa bao giờ nghe nói về một cuộc sắp xếp ngu ngốc khốn kiếp như vậy,” Zachary gầm lên, mau chóng hướng quan điểm về phía George Taylor. “Rõ ràng cả hai người đã tỉnh trí lại và phá bỏ thỏa thuận đó, cũng là một điều tốt.”

“Ừm, chính xác chúng tôi vẫn chưa phá bỏ nó.”

“*Cái gì?*” Không thể ngăn nổi bản thân, Zachary xiết lấy quai hàm của nàng trong tay và ép nàng ngẩng đầu lên. Những giọt nước mắt đã khô, để lại đôi má loang lổ và đỏ bừng, còn đôi mắt nàng sáng lấp lánh. “Ý em là gì, em chưa phá bỏ nó? Đừng nói với tôi rằng em đang có vài ý định ngu ngốc về việc thực sự biến nó thành hiện thực.”

“Thưa ông Bronson...” Holly vịn vẹo khỏi anh một cách không thoải mái, dường như nàng bị bất ngờ bởi phản ứng của anh trước tin tức mới. Nàng đưa trả lại chiếc găng tay ướt, thứ anh nhét mạnh vào túi áo. “Chúng ta hãy quay trở lại buổi khiêu vũ, và sẽ thảo luận chuyện lại vào lúc thích hợp hơn...”

“*Quý tha ma bắt* cái buổi khiêu vũ này đi, chúng ta sẽ nói chuyện đó ngay bây giờ!”

“Đừng có lên giọng với tôi, ông Bronson.” Đứng thẳng, nàng rũ lại làn váy rực hồng đang chập chờn, và chỉnh lại vạt áo trên. Ánh trắng thơ thẩn trên làn da sáng như ngọc trai trên ngực nàng và gởi một mảng mờ e thẹn kéo xuống thung lũng căng tràn. Nàng quá xinh đẹp và trêu ngươi khiến Zachary phải nghiêng chặt hai bàn tay để khỏi vồ lấy nàng. Anh đứng dậy, uyển chuyển vắt một cái chân dài qua chiếc ghế trong một cử động dễ dàng. Trước đây anh chưa bao giờ tức giận và bị khuấy động cùng một lúc – đó là một xúc động lạ thường, và không lấy làm vui thích gì.

“Có vẻ như Ravenhill không muốn cuộc hôn nhân nhiều như anh ta tỏ vẻ,” anh chỉ ra bằng cái giọng chói tai, trầm khàn. “Ba năm rầy rà đã trôi qua từ khi George chết, và chẳng có đám cưới nào cả. Tôi dám nói đó là dấu hiệu rõ ràng khốn kiếp của sự không bằng lòng.”

“Tôi cũng đã nghĩ vậy,” Holly thú nhận, chà tay lên hai thái dương g. “Nhưng khi tôi nói

chuyện với anh ấy đêm nay, Vardon đã nói anh ấy phải mất một khoảng thời gian dài để đem vài điều ra khỏi đầu óc, và anh ấy vẫn muốn thực hiện những nguyện vọng của George.”

“Chắc rồi,” Zachary gật, “sau khi nhìn thấy em trong cái bộ váy đỏ đó.”

Đôi mắt Holly mở lớn, và đôi má rục lên vì phật ý. “Tôi cảm thấy xúc phạm vì lời nhận xét đó. Vardon không hề giống chút nào với loại đàn ông...”

“Vậy sao?” Zachary cảm thấy khuôn mặt mình đang kéo thành một nụ cười khinh bỉ tàn nhẫn. “Bà có sự cam đoan của tôi đó, phu nhân à, rằng tất cả bọn đàn ông trong căn phòng khiêu vũ đó, *kể cả* Ravenhill cũng hạnh phúc một cách chết tiệt được mò dưới váy của bà đó. Vinh dự chẳng là cái thá gì với điều hấn ta muốn từ bà hết.”

Ghê sợ bởi sự thô bỉ đó, Holly bước sang phần bên kia chiếc ghế và quắc mắt nhìn anh. Những ngón tay đeo găng xiết lại như thể nàng bị xúi giục tát anh. “Có phải chúng ta đang nói về Ravenhill không, hay đang nói về ông?” Chợt nhận ra điều mình vừa thốt, nàng bịt miệng lại và nhìn anh chăm chăm trong câm lặng.

“Giờ chúng ta sẽ đi nơi nào đó.” Anh bắt đầu theo sau nàng bằng một bước chậm rãi và thận trọng. “Phải đó, phu nhân Holly... từ lúc này việc tôi muốn em sẽ chẳng phải bí mật to lớn nữa. Tôi khao khát em, em hiểu rõ em... chết tiệt, tôi lại còn *thích* em nữa, là thứ mà tôi chưa bao giờ nói với một người đàn bà trước đây.”

Rõ ràng bị báo động, Holly quay người và chạy xuống con đường dẫn qua khu vườn – không phải về hướng ngôi nhà, mà là đi sâu hơn về phía lùm cỏ thấp ngập trong bóng tối, nơi không bị đe dọa bởi việc bị trông thấy hay nghe trộm. Tốt, Zachary nghĩ thầm trong sự thỏa mãn ban sơ, buông tất cả lý trí. Anh theo nàng không chút vội vã, những sải chân dài dễ dàng giữ khoảng cách với những bước ngắn điên cuồng của nàng.

“Anh không hiểu tôi chút nào,” Holly nói qua vai mình, hơi thở dần trở thành những tràng hỗn hển đứt quãng. “Anh không biết về điều tôi cần hay muốn...”

“Tôi biết em hơn cả nghìn lần Ravenhill.”

Nàng bật một tiếng cười không tin, mau chóng băng qua lối vào của một khu vườn cây cảnh. “Tôi đã biết Vardon nhiều năm rồi, thưa ông Bronson, trong khi tôi với ông chỉ quen biết bốn tháng rưỡi. Điều gì có thể khiến ông kiên quyết ông biết tôi còn anh ấy không biết chứ?”

“Bởi một điều, em là kiểu phụ nữ đã hôn một người lạ mặt ở một buổi khiêu vũ. Hai lần.”

Holly chết trân, cơ thể nhỏ bé trở cứng như cây nhồi thuốc súng. “Ôi,” anh nghe nàng khê thốt.

Zachary tiến lại gần nàng rồi dừng lại, đợi nàng lợm lặt đủ dũng khí để quay lại đối mặt với mình.

“Trong suốt thời gian qua,” nàng nói bằng giọng run rẩy, “anh biết tôi là người phụ nữ anh đã hôn đêm đó. Và anh vẫn không hề nói một điều gì cả.”

“Em cũng vậy.”

Rồi Holly quay lại, ép bản thân nhìn thẳng lên anh, khuôn mặt đỏ bừng vì xấu hổ. “Tôi đã hy vọng anh không nhận ra.”

“Tôi sẽ ghi nhớ cho tới ngày lìa đời. Cảm nhận về em, mùi hương và vị ngọt của em...”

“Đừng,” nàng hỗn hển khiếp sợ. “Im lặng đi, đừng nói những điều như...”

“Kể từ giây phút đó, tôi đã muốn em hơn bất cứ ai tôi từng muốn trong đời.”

“Anh muốn *tất cả* phụ nữ,” nàng hét lên. Rõ ràng đã quyết định chọn chiến lược rút lui, nàng lùi ra xa khỏi anh và lách qua một bức tượng đá bằng cẩm thạch trắng.

Zachary vẫn kiên quyết đuổi theo. “Em nghĩ điều gì đã giữ tôi ở nhà vào tất cả những tối trễ? Tôi nhận được nhiều thỏa mãn hơn khi ngồi trong căn phòng khách đáng nguyên rửa đó và lắng nghe em đọc thơ hơn là dành một đêm với những con điểm thạo nghề nhất Luân Đôn...”

“Làm ơn,” nàng nói giọng khinh bỉ, “hãy chừa tôi ra với những lời tán tụng đáng ghê tởm đó. Có lẽ một vài người phụ nữ có thể đánh giá cao nét quyến rũ hư hỏng của anh, nhưng tôi thì không đâu.”

“Nét quyến rũ hư hỏng của tôi không phải đều thất bại tất thảy trước em,” anh phản đối, với lấy nàng chỉ ngay khi nàng vấp chân vào một đám sỏi. Anh giữ nàng từ phía sau, đôi bàn tay khép lại quanh cánh tay nàng. “Tôi đã thấy cách em nhìn thôi. Tôi cảm nhận được cách em phản ứng khi tôi chạm vào, và đó không phải sự ghê tởm. Vào cái đêm ở nhà kiếng em đã hôn đáp lại tôi.”

“Tôi mất cảnh giác! Tôi đã bị bất ngờ!”

“Vậy nếu tôi hôn em lần nữa,” anh khàn khàn nói, “em sẽ không đáp lại chứ? Đó có phải là điều em chắc chắn không?”

Mặc dù không thể thấy khuôn mặt nàng, anh vẫn cảm nhận được sự căng thẳng trong những múi cơ ngày một gia tăng khi nàng nhận ra cái bẫy mà mình vừa mới sa vào. “Ông có sự đảm bảo của tôi, ông Bronson,” nàng run run nói. “Tôi sẽ không đáp lại. Giờ làm ơn hãy để tôi...”

Anh quay nàng lại và khóa nàng với cơ thể mình, và rồi cúi đầu xuống.

Chương 12

Holly bật một tiếng kêu giật mình rồi hoàn toàn nín lặng, tê liệt hết cả bởi những xúc động đang cuốn lấy mình. Bronson hôn nàng theo cách mà nàng nhớ trước đây, trọn vẹn, đói khát, với khao khát thô ráp khiến nàng không thể nào ngăn nổi bản thân không đáp lại. Màn đêm dường như vây kín hai người, bức tượng cẩm thạch đứng nghiêm như người lính gác im lìm ngăn cản bất cứ ai bước vào thế giới của họ. Mái đầu đen của Bronson chuyển động trên gương mặt nàng, miệng anh dịu dàng nhưng gấp gáp, lưỡi đảo sâu kiếm tìm nàng đầy nóng bỏng. Cả người nàng dường như bùng cháy. Bất chợt nàng có cảm giác như thể bản thân không đủ sát lại gần anh. Nàng với lấy phía bên trong áo khoác của anh, nơi hội tụ sức nóng của toàn thân thể, và những lớp vải lạnh đượm mùi hương đầy nam tính. Mùi hương của anh là thứ mùi hấp dẫn nhất mà nàng từng biết: vị muối trên làn da, nước hoa và thoảng chút hương thuốc lá. Cựa quậy và kích thích, nàng kéo môi mình khỏi môi anh và vùi mặt vào phần ngực áo của anh. Hơi thở rồi rạc trong khi hai cánh tay níu chặt quanh thắt lưng rắn chắc của anh.

“Holly,” anh thì thầm, cũng run rẩy như nàng. “Chúa tôi... Holly...” Nàng cảm thấy bàn tay to lớn của anh vòng qua gáy mình, rồi chậm chậm ôm lấy. Anh nghiêng đầu nàng ra sau, và miệng lại bao phủ miệng nàng thêm một lần nữa. Để anh chỉ khám phá miệng nàng là không đủ, nàng đáp lại, nếm hương vị của anh. Nàng ấn lưỡi mình vào cái miệng vị brandy nóng rực. Không đủ... hầu như là không đủ. Rên lên, nàng kiễng chân, đẩy mình lên với anh, nhưng anh quá lớn đối với nàng, quá cao khiến nàng thở hắt ra vì thất vọng.

Quấn nàng vào trong vòng tay mình như thể nàng không trọng lượng, Bronson đưa nàng vào sâu hơn vườn cây cảnh, nơi có thứ gì đó tròn và phẳng – có lẽ là một chiếc bàn đá, hoặc một chiếc đồng hồ mặt trời. Anh ngồi xuống với nàng trong lòng mình, một cánh tay to khỏe đỡ sau vai và cổ nàng, trong khi miệng vẫn tiếp tục ngấu nghiến, cướp phá miệng nàng đầy ngọt ngào. Trước đây nàng chưa bao giờ trải qua một khoái cảm nhục dục thô nháp tới vậy. Bị thúc đẩy phải chạm vào anh, nàng điên cuồng giật chiếc găng tay bên phải cho tới khi nó văng ra. Bàn tay run rẩy lần sờ mái tóc và trượt vào trong những gợn sóng dày phía sau cổ anh. Những múi cơ của anh giật giật bên dưới những ngón tay trần của nàng, phần gáy trở nên cứng như đá và anh rên lên bên miệng nàng.

Dứt khỏi nụ hôn, Bronson cúi xuống trên người nàng, dụi dụi làn da mềm mại bên dưới quai hàm của nàng, tìm thấy khu vực dễ bị tổn thương dọc xuống cổ họng. Nàng có cảm giác lưỡi anh chạm vào da mình, và cảm xúc đó khiến nàng vịn người và rùng mình trong lòng anh. Miệng anh nấn ná ở phần hõm cổ, nơi mạch đập đang rộn lên đầy kích động.

Chiếc áo dạ hội bắt đầu trở nên xáo trộn, vạt trên trượt xa tới mức chỉ gần như vừa che đủ hai đầu ngực. Cảm nhận được làn lụa đỏ trượt xuống một cách nguy hiểm, Holly dần thu lại ý thức với một tiếng lằm bằm thoáng thốt, vòng hai cánh tay đeo găng quanh phần da thịt chỉ chút nữa thôi đã bị hoàn toàn phơi bày. “Làm ơn...” Đôi môi có cảm giác phồng rât và sưng phồng, khiến nàng càng khó khăn cất tiếng. “Tôi không nên... ôi, chúng ta phải dừng lại!”

Dường như anh không nghe thấy, môi bắt đầu lang thang ghi dấu lên khắp ngực nàng. Anh gặm nhấm và liếm láp ở phần xương quai xanh, rồi chuyển tới thung lũng tròn trịa giữa ngực. Khẽ khép mi trong nỗi tuyệt vọng, Holly kìm lại một tiếng kêu phản đối khi nhận thấy anh giật tung vạt áo của mình, những ngón tay khỏe mạnh bện rộn trên lớp vải. Nàng sẽ sớm dừng anh lại thôi, sớm thôi, nhưng vào ngay giây phút này chỉ còn toàn sự ngọt ngào không thể chịu đựng nổi, và ngay cả sự ngưng ngừng lẫn lòng tự trọng cũng không thể tác động tới nàng.

Nàng thở hắt khi ngực thành linh vượt ra khỏi lớp lụa màu đỏ, núm vú e ấp trước sự vuốt ve của làn gió đêm mát lạnh. Bronson xé toạc găng tay, và bàn tay trần, to lớn dịu dàng khum lấy chiếc gò mềm mại, ngón tay cái quét qua phần đỉnh đã trở nên săn cứng. Holly giữ đôi mắt nhắm nghiền, không thể nào tin nổi chuyện đang diễn ra. Nàng cảm thấy miệng anh chạm vào mình, hôn tất cả mọi nơi quanh nụ hoa nhạy cảm, xoay tròn và trêu chọc nhưng tránh xa phần trung tâm của nó, cho tới lúc cuối cùng nàng phải rên lên và cong người đẩy nó vào miệng anh. Bờ môi anh khép lại quanh nàng, mút mạnh, lưỡi ve vuốt phần đầu đau nhức với kỹ năng vô cùng khéo léo.

Quần quai hướng người lên trên, nàng ôm mái đầu đen nhánh của anh trong tay mình, trong lúc cảm giác gọi tình dồn xiết ở từng phần nhạy cảm trên cơ thể. Hơi thở nàng dần trở nên ngắt quãng một chút lạ lùng, hai lá phổi như căng hết cỡ dưới sức ép của lớp áo lót. Quần áo dường như đang thắt nàng quá chặt. Nàng muốn cảm nhận làn da anh trên da mình. Nàng muốn vị ngọt, đung chạm của anh như thể nàng chưa bao giờ muốn một thứ gì mãnh liệt tới vậy trong đời.

“Zachary,” nàng hỗn hển trên tai anh, “làm ơn dừng lại. Xin anh.”

Bàn tay anh quay trở lại ngực nàng, bao phủ và nhẹ nhàng nhào nặn đôi gò tràn căng, lòng bàn tay nham nhám trên làn da mịn của nàng. Anh chà xát miệng mình lên miệng nàng trong những nụ hôn dữ tợn gấp gáo, cho tới khi môi nàng mềm mại và ẩm ướt, giãn ra một cách nhẹ nhàng bên dưới môi anh. Rồi anh nâng nàng lên đủ cao để thì thầm vào tai nàng, giọng nhẹ nhàng nhưng những lời đó mới thật hung dữ. “Em là người đàn bà của anh, và không người đàn ông nào, kể cả Chúa trời hay bóng ma nào có thể cướp em đi khỏi anh.”

Bất cứ ai chỉ mới nghe nói về Zachary Bronson và những gì anh dám làm cũng sẽ cảm thấy báo động. Holly cứng người vì kinh hãi, không phải chỉ bị tác động bởi cảnh tượng sẽ bị chiếm hữu hoàn toàn như vậy, mà còn bởi sự đáp lại đầy vui sướng đang dâng trào mãnh liệt trong thâm tâm. Nàng đã dùng cả đời phấn đấu để là một người tiết chế, hiểu biết và lễ độ, và chưa bao giờ nàng dám mơ chuyện này lại có thể xảy ra với mình.

Nàng vùng vẫy thoát khỏi lòng anh trong trạng thái hoang mang cực độ khiến anh buộc phải thả ra. Chân lấy lại được điểm tựa, và nàng loạng choạng đứng lên. Ngạc nhiên, chân yếu ớt tới mức nàng gần như ngã quỵ nếu Bronson không đứng dậy và ôm eo nàng. Đỏ mặt phừng phừng, nàng khép lại vạt áo, giấu đi phần da thịt trần trụi lấp lánh dưới ánh trăng.

“Tôi đã ngờ chuyện này có thể xảy ra,” nàng nói, chật vật tìm về một vài vẻ điềm tĩnh thông thường. “B... biết thừa cái danh tiếng của ông với phụ nữ, tôi biết ông một ngày nào đó có thể nhân cơ hội với tôi mà.”

“Chuyện vừa xảy ra giữa chúng ta không phải một dịp ‘nhân cơ hội’,” anh nặng nề cất tiếng.

Nàng không nhìn anh. “Nếu tôi còn lưu lại như một vị khách trong nhà ông, chúng ta phải quên chuyện bất ngờ này đi.”

“Chuyện bất ngờ,” anh lặp lại đầy khinh bỉ. “Nó đã bồi đắp hàng tháng trời, kể từ lúc chúng ta gặp mặt rồi.”

“Không đúng,” nàng phản đối, trong khi trái tim nện như búa tạ trong cổ họng, gần như khiến nàng mắc nghẹn trong cảm lặng. “Tôi không phủ nhận tôi thấy ông hấp dẫn, tôi... bất cứ người phụ nữ nào cũng vậy. Nhưng nếu ông quan niệm rằng tôi sẽ trở thành nhân tình của ông...”

“Không,” anh nói, đôi bàn tay to lớn dần tiến lại khuôn mặt nàng, những ngón tay ôm phía sau đầu nàng. Anh nâng mặt nàng lên, và Holly nao núng trước cái nhìn trong đôi mắt thăm sâu đầy say đắm của anh. “Không, anh chưa bao giờ nghĩ vậy,” anh nói, giọng dần trở nên cấp bách. “Anh muốn em nhiều hơn vậy. Anh muốn...”

“Đừng nói nữa,” Holly nài, nhắm nghiền hai mắt lại. “Cả hai chúng ta đều điên rồi. Hãy để tôi đi đi mà. Ngay bây giờ, trước khi ông khiến tôi không thể nán lại trang viên của ông thêm được nữa.”

Mặc dù nàng không hề mong đợi những lời đó có thể tác động anh, dường như chúng lại gây một ảnh hưởng cực kỳ. Im lặng căng thẳng cứ vậy kéo dài. Chầm chậm đôi bàn tay anh nói lỏng cái ôm đầy chiếm hữu rồi buông thõng xuống. “Không có lý do gì để em phải rời khỏi nhà tôi,” anh nói. “Dù gì chúng ta cũng sẽ thu xếp việc này theo ý em.”

Nỗi sợ hãi bám chặt trong cổ họng nàng dần nơi lỏng. “T... tôi muốn lờ chuyện này đi như thể nó chưa từng xảy ra.”

“Tốt thôi,” anh đáp ngay lập tức, mặc dù ánh mắt không giấu diếm hoài nghi. “Bà là người ra quyết tắc, thưa phu nhân.” Anh cúi xuống và nhặt lên chiếc găng tay vừa bị giật ra và đưa nó cho nàng. Đỏ mặt, nàng mò dẫm mẽ kéo nó lên.

“Ông phải hứa không được can thiệp những vấn đề giữa Ravenhill và tôi,” nàng cố gắng nói. “Tôi đã mời anh ấy tới thăm tôi. Khi anh ấy tới tôi không mong anh ấy bị đuổi đi hay bị đối đãi

một cách bất lịch sự. Tôi sẽ tự ra các quyết định cho tương lai của mình – và Rose – mà không cần sự giúp đỡ từ ông.”

Nàng để ý thấy anh nghiêng chặt răng khi quai hàm cứng lại. “Tốt thôi,” anh nói đều đều. “Nhưng tôi muốn chỉ ra vài điều. Ravenhill đã đi lang thang quanh Châu Âu suốt ba năm – và dùng cố gắng cho rằng lời hứa khốn kiếp của hắn với George được đặt lên tất thảy trong tâm trí hắn vào lúc đó. Còn những hành động của bà thì sao? Khi đồng ý làm việc cho tôi bà không hề nghĩ tới lời hứa chết tiệt đó – bà biết George sẽ không đồng ý. Quý thật, cả bà lẫn tôi đều thừa biết chắc chắn anh ta sẽ lẫn lộn trong cái mớ của mình.”

“Tôi đồng ý lời đề nghị của ông bởi vì tôi không biết Ravenhill có còn mong muốn thực hiện những lời thề với George hay không. Tôi có Rose và tương lai con bé nằm trong tay tôi. Lúc đó ông xuất hiện, và Ravenhill không biết ở đâu mà tìm, dường như đó là lựa chọn tốt nhất vào thời điểm đó. Và tôi không hề hối tiếc. Khi công việc hoàn thành, tôi sẽ được tự do để làm tròn những bổn phận với George, và mọi thứ sẽ quay về quỹ đạo vốn có.”

“Vô cùng hợp lý,” anh tiếp lời nàng trong cái giọng nhẹ nhàng mà châm chọc. “Hãy nói cho tôi xem: nếu chấp nhận cưới Ravenhill, bà sẽ để hắn chia sẻ giường với bà chứ?”

Nàng ứng hồng trước câu hỏi của anh. “Ông không có quyền hỏi một chuyện như vậy.”

“Bà không muốn hắn làm vậy,” anh nói thẳng toẹt.

“Còn rất nhiều thứ sau một đám cưới hơn những gì xảy ra trên chiếc giường hôn nhân.”

“Đó là những gì George đã nói với bà à?” anh đáp trả. “Tôi tự hỏi... liệu bà có từng đáp lại anh ta theo cái cách bà làm với tôi không?” :O: ông này điên quá hóa liều :lol:

Câu hỏi lấp đầy nàng với nỗi phẫn nộ. Holly chưa bao giờ đánh bất cứ ai trong cuộc đời, nhưng cánh tay tự động di chuyển theo nguyên vọng của chính nó. Như thể hoàn toàn đứng ngoài cảnh tượng đang diễn ra, nàng trông thấy cánh tay đeo găng trắng của mình xẹt qua khi tát thẳng vào mặt anh ta. Cú đánh vô nghĩa và nhẹ nhàng một cách đáng thương, ngoại trừ là cử chỉ của một sự khiển trách. Dường như nó chẳng thấm vào đâu đối với Bronson. Thực tế, nàng thấy tia nhìn thỏa mãn ánh lên trong mắt anh ta, và chợt nhận ra khi nỗi thất vọng lóe lên rằng nàng đã trao cho anh ta câu trả lời mất rồi. Với tiếng thốn thức đầy thống khổ, nàng gắng hết sức tránh xa khỏi anh ta.

Một lúc sau Zachary quay trở lại vũ hội, trình diện với bộ dạng điềm tĩnh nhất trong khi cơ thể quặn đau với nỗi khao khát vô vọng. Cuối cùng anh đã biết được cảm giác ôm nàng trong tay ra sao, và đã có thể cảm nhận được cái miệng ngọt ngào của nàng cử động bên dưới miệng mình. Cuối cùng anh cũng đã biết được vị của làn da nàng, nhịp đập rộn ràng trước làn môi anh. Lơ đãng lấy một tách đựng chất lỏng ngọt kinh hoàng nào đó từ người phục vụ đi ngang qua, Zachary đứng ở phần bên của căn phòng và nhìn trừng trừng vào đám đông cho tới khi định vị được chiếc váy đỏ rực rỡ của Holly. Nhìn nàng có vẻ bình tĩnh và thanh thoi một cách phi thường, dịu dàng tán gẫu với em gái Elizabeth của anh và đưa những lời giới thiệu với

những người sẽ-trở-thành-người-cầu-hôn khi có người tới gần họ. Chỉ có những vầng ung ứng hồng trên gò má mới để lộ sự rối loạn trong thâm tâm nàng.

Zachary xé toạc ánh mắt khỏi nàng, biết rằng thể nào cũng kéo theo những lời bình luận không hay khi cứ công khai nhìn chăm chăm vào nàng như vậy. Nhưng không hiểu bằng cách nào anh lại biết được rằng nàng cũng nhận thức được anh, mặc cho họ thật sự đang bị chia cách cả một phòng đầy ắp người những người. Anh vô thức quay sự chú ý vào tách rượu punch trên tay. Anh nôn nóng nuốt vài ngụm, rồi cảm giác như muốn bệnh vì cái vị ngọt giả tạo như thuốc nước. Những người quen tiến lại gần, hầu hết đều là bạn làm ăn trong các thương vụ kinh doanh mạo hiểm của anh, và anh ép mình duy trì một cuộc đối thoại lịch sự, mỉm cười trước những câu nói đùa mà anh chỉ nghe được phân nửa, liều lĩnh đưa ra ý kiến khi hầu như không biết chủ đề đang được nói tới là gì. Tất cả chú ý, tất cả ý nghĩ, lẫn tâm hồn ngoan cố đều dồn cả vào phu nhân Holland Taylor.

Anh yêu nàng mất rồi. Mọi giấc mơ, hy vọng và hoài bão trong cuộc đời mà kết hợp lại chỉ là một đốm lửa le lói khi đem ra so với thứ cảm xúc mãnh liệt đang hùng hực cháy lên trong lòng. Anh cảm thấy khiếp sợ khi nàng nắm giữ loại quyền lực to lớn tới mức đó đối với anh. Anh chưa bao giờ muốn yêu ai theo cách này – nó không đem lại cho anh chút an nhàn hay hạnh phúc, mà chỉ là nỗi thấu hiểu đau đớn rằng hầu như chắc chắn sẽ mất nàng. Ý nghĩ không có được nàng, phải buông nàng ra cho một người đàn ông khác, để thực hiện ước nguyện từ người chồng quá cố, gần như khiến anh quy ngã. Anh điên cuồng cân nhắc những biện pháp để chiếm được nàng... Những thứ mình có thể dâng hiến. Chết tiệt, thậm chí anh có thể đích thân xây một đài tưởng niệm cỡ bự về George Taylor nếu đó là cái giá để nàng chấp nhận anh.

Bận rộn với những ý nghĩ rồ dại, ngay lập tức Zachary không hề chú ý Ravenhill xuất hiện gần mình. Từ từ anh mới nhận thức được một người đàn ông tóc vàng dong dỏng cao đứng cách mình khoảng một mét, một dáng hình đẹp trai mà cô độc giữa buổi vũ hội ồn ào này. Ánh mắt họ chạm nhau, và Zachary bước gần lại anh ta.

“Nói với tôi xem,” Zachary nhỏ nhẹ nói, “loại đàn ông nào lại đi yêu cầu bạn thân nhất kết hôn với vợ mình sau khi anh ta chết? Và cái loại đàn ông nào lại đi xúi bẩy hai con người có vẻ khá là lý trí đồng ý một kế hoạch ngu đần khốn kiếp như vậy hả?”

Đôi mắt xám của người đàn ông bao trùm anh với cái nhìn đánh giá. “Một người đàn ông tốt hơn cả anh lẫn tôi.”

Zachary không thể ngừng bản thân thôi giễu cợt. “Dường như anh chồng mẫu mực của phu nhân Holland muốn bảo vệ cho cô ấy từ dưới nắm mồ thì phải.”

“Cậu ấy chỉ đang cố bảo vệ cô ấy,” Ravenhill lạnh nhạt nói, “từ những gã đàn ông như anh mà thôi.”

Sự bình tĩnh của thằng khốn đó làm Zachary sôi máu. Ravenhill tự tin một cách chết tiệt, như thể anh ta đã thắng một cuộc đấu mà Zachary không hề hay biết cho tới tận khi nó kết thúc. “Anh nghĩ cô ấy sẽ thực hiện điều đó sao?” Zachary lầu bàu. “Anh nghĩ cô ấy sẽ hy sinh cả

phần đời còn lại đơn giản chỉ bởi George Taylor đã yêu cầu cô ấy làm vậy à?”

“Phải, đó là điều tôi nghĩ,” Ravenhill lãnh đạm đáp. “Và nếu hiểu cô ấy hơn, anh sẽ không phải nghi ngờ về điều đó.”

Vì sao? Zachary muốn hỏi, nhưng không thể khiến bản thân cất lên câu hỏi đau đớn đó. Tại sao lại định trước rằng nàng sẽ thực hiện lời hứa của nàng? Nàng yêu George Taylor nhiều tới mức hẳn có thể tác động tới nàng ngay cả khi đã chết sao? Hay là đó đơn giản chỉ là vấn đề của lòng danh dự? Ý thức trách nhiệm về bốn phận và đạo đức thực sự có thể ép buộc nàng cưới một người đàn ông mà nàng không yêu sao?

“Tôi cảnh cáo anh,” Ravenhill êm ái nói, “nếu anh làm tổn thương hay khiến phu nhân Holland đau buồn dưới bất cứ hình thức nào, anh sẽ phải trả lời với tôi đó.”

“Tất cả những vấn đề liên quan tới hạnh phúc của cô ấy đều dính dáng vào đây hả. Vài năm trễ hện kia tới rồi phải không?”

Lời bình phẩm có vẻ đã khoảng được sự bình tĩnh nơi Ravenhill. Zachary cảm thấy niềm vui chiến thắng nhói lên khi thấy người đàn ông hơi đỏ mặt.

“Tôi đã mắc sai lầm,” Ravenhill cộc lốc thừa nhận. “Tôi cũng có nhiều lỗi ngang với người đàn ông kế bên, và tôi thấy viễn cảnh lấp đầy đôi giày của George Taylor khủng khiếp tới đáng nguyên rủa. Bất cứ ai cũng vậy thôi.”

“Vậy điều gì khiến anh quay lại?” Zachary lăm lăm, ước gì có cách nào đó để cưỡng chế gởi cái gã đàn ông này vượt trở lại qua eo Channel.

“Nghĩ rằng phu nhân Holland và con gái của cô ấy có thể cần tới tôi.”

“Họ không cần. Họ có tôi rồi.”

Lần ranh đã vẽ. Từ giờ nhìn chung có lẽ họ đã trở thành hai kẻ thù đối nghịch, đối mặt với người kia qua bãi chiến trường. Cái miệng mảnh, quý phái của Ravenhill cong lên trong nụ cười khinh khi. “Anh là điều cuối cùng mà họ cần,” anh ta nói. “Tôi ngờ rằng ngay cả bản thân anh cũng biết điều đó.”

Rồi anh ta bước đi. Zachary đứng nhìn theo, với gương mặt cứng đờ và nín lặng, trong khi trong lòng anh đang quần quai với nỗi tức giận thống khổ.

Holly cần rượu. Một ly brandy thật lớn, thứ sẽ giữ những dây thần kinh rã rời bình tĩnh lại và cho phép nàng chợp mắt được vài giờ. Nàng không cần dùng rượu mạnh kể từ năm đầu tiên để tang George. Bác sỹ đã lệnh cho nàng uống một ly rượu vang mỗi đêm trong những ngày rối loạn, nhưng không đủ. Chỉ có rượu thật mạnh mới đủ sức làm dịu nàng, và bởi vậy nàng đã dặn Maude bí mật đem cho mình những cốc whiskey hoặc brandy khi người làm đã đi nghỉ. Biết

rằng gia đình của George sẽ không chấp nhận một quý bà uống rượu, và ngoài ra nàng cũng nhận thức được rằng họ có thể phát hiện mực rượu cứ vơi dần trong những chiếc bình thon cổ đặt trong tủ búp phê, Holly quyết định lén giấu một chai ở trong phòng mình. Dùng Maude làm trung gian, Holly tìm được một người gác cửa mua brandy cho mình, và nàng đã cất nó trong ngăn kéo bàn trang điểm. Giờ nghĩ lại một cách khát khao chai brandy xa xưa của mình, nàng mặc quần áo ngủ và nôn nóng chờ những người hầu trong gia đình Bronson đi nghỉ.

Chiếc xe ngựa đưa mọi người trở về nhà từ buổi dạ hội không có gì để phàn nàn. May mắn thay khi Elizabeth quá kích động bởi thành công của mình, và sự chú ý đáng ngưỡng mộ Jason Somers dành cho nên cô không để ý được sự im lặng sôi sục giữa Holly và anh trai mình. Paula có nhận ra tình trạng căng thẳng này, tất nhiên, và bà tìm cách lấp liếm với một tràng những lời nói chuyện tầm phào. Holly phải ép bản thân lờ ánh nhìn đăm đăm đang phủ lên mình của Bronson và tán gẫu với Paula, mỉm cười và trêu đùa trong khi những dây thần kinh bên trong đứt đoạn hết cả. Theo nàng biết, nơi dễ dàng tìm brandy nhất là ở tủ búp phê đặt trong thư viện, nơi Bronson luôn dự trữ những chai rượu Pháp hảo hạng.

Chân trần đi xuống cầu thang chính, Holly giữ cây nến lên cao, hơi giật mình một chút khi ngọn lửa nhỏ hắt những chiếc bóng kỳ quái lên những bức tường mạ vàng. Ngôi nhà rất lớn, luôn luôn trong tình trạng bận rộn và hối hả cả ngày, giờ giống như một bảo tàng cô quạnh vào giữa đêm. Những ngọn gió đem theo hơi lạnh ban đêm quấn quýt quanh hai mắt cá chân, và nàng rùng mình, thầm cảm ơn hơi ấm từ chiếc áo choàng lông viền đăng ten màu trắng đã cuốn chặt quanh chiếc áo ngủ mỏng manh.

Tiến vào thư viện, Holly hít thứ mùi quen thuộc của đồ da và giấy da bê, và vượt qua trái địa cầu đồ sộ sáng mờ trên đường tới tủ đựng rượu. Nàng đặt cây nến lên mặt bàn bóng loáng và mở cánh cửa tủ để tìm một chiếc cốc.

Mặc dù không hề có âm thanh hay cử động nào trong căn phòng, có thứ gì đó báo động rằng thực tế nàng không ở một mình. Nàng bút rút quay qua nhìn xung quanh, và thở hổn hển khi thấy Bronson ngồi trong chiếc bành bọc da trũng sâu, đôi chân dài duỗi thẳng ngay trước mặt. Anh nhìn nàng chằm chằm, đôi mắt như loài rắn không chớp. Anh vẫn mặc bộ dạ phục, mặc dù áo choàng đã cởi và chiếc áo ghi lê cùng cravat đã rơi lỏng. Chiếc áo sơ mi trắng tháo khuy tới giữa ngực, để lộ lớp lông đen dày. Một cốc brandy rỗng không nằm hờ hững trong bàn tay, và nàng đoán chừng anh đã uống được vài lần rồi.

Trái tim Holly xoắn lại kịch liệt. Không khí dồn dập rời bỏ hai lá phổi, khiến nàng không sao nói được. Nàng loạng choạng dựa vào chiếc tủ, xiết phần gò trong hai tay làm điểm tựa cho mình.

Bronson chậm chậm đứng dậy và lại gần nàng. Anh liếc nhìn cánh cửa tủ mở ngỏ, ngay lập tức hiểu được thứ nàng muốn là gì. “Theo tôi,” anh nói, giọng thì thầm mượt như nhung trong không gian tĩnh lặng, và anh kéo ra một chiếc cốc và một bình đựng brandy. Rót cho tới khi chiếc cốc đầy một phần ba, anh cầm lấy phần chân và dùng ngọn nến để làm ấm phần thân cốc. Thành thạo lắc một hoặc hai lần, và đưa thứ rượu âm ập đó cho nàng.

Holly nhận chiếc cốc và uống ngay lập tức, ước gì tay mình không lấy bấy rõ ràng như vậy. Nàng không thể ngừng đắm nhìn vào nơi chiếc áo để mở cửa anh. George có một bộ ngực hấp dẫn, nơi mà nàng luôn thấy rất hấp dẫn, nhưng cảnh tượng Zachary Bronson trong một chiếc áo mở khuy cứ lấp đầy tâm trí nàng với những ý nghĩ bất an khủng khiếp. Nàng muốn chà xát miệng và khuôn mặt mình vào giữa những cuộn lông đen sẫm, muốn ép bộ ngực trần của nàng lên chúng...

Ánh đỏ rực lên khắp người, và nàng nuốt vội brandy cho tới khi phát ho.

Bronson quay trở lại chiếc ghế và nặng nề ngồi xuống. “Em sẽ lấy Ravenhill à?”

Cốc brandy gần như rơi khỏi tay Holly.

“Tôi hỏi em,” anh nặng nhọc nói. “Em sẽ lấy hắn ta à?”

“Tôi không biết câu trả lời.”

“Tất nhiên là em biết. Trả lời tôi, chết tiệt em đi.”

“Tôi...” cả cơ thể nàng dường như rũ xuống trong thất bại. “Có lẽ.”

Dường như Bronson không hề ngạc nhiên. Một tiếng cười nhẹ, thật đáng sợ vỡ ra. “Em sẽ phải giải thích vì sao. Tôi e rằng những võ sĩ quyền anh thô tục như tôi đây gặp khó khăn trong việc hiểu những cuộc dàn xếp của tầng lớp trên đó.”

“Tôi đã hứa với George,” Holly thận trọng nói, cảm thấy sợ hãi không nhỏ chút nào khi nhìn anh. Bronson trông quá... ưm, nguy hiểm... khi anh ngồi đó trong bóng tối. Đẹp trai, tóc đen và to lớn hơn lúc thường, anh cứ như là Lucifer ngồi trên ngai vàng. “Nếu thấy ở tôi bất cứ thứ gì đáng trọng hay đáng dành cho thiện chí, thì anh sẽ không muốn tôi cư xử theo cái cách kém ngay thẳng được. Tôi biết vài người nghĩ rằng ý thức danh dự ở phụ nữ không mạnh mẽ bằng đàn ông, nhưng tôi đã luôn cố...”

“Lạy Chúa, anh không hề nghi ngờ danh dự của em,” anh nói dữ dội. “Điều anh đang nói – điều đều rõ ràng với tất cả mọi người – rằng George không bao giờ nên yêu cầu ở em một lời hứa như vậy.”

“Nhưng anh ấy đã làm, và tôi đã hứa rồi.”

“Chỉ như vậy.” Bronson lắc đầu. “Thì anh sẽ không tin đó là em – em, người phụ nữ duy nhất tôi từng biết sẵn sàng đứng dậy đối chọi với anh trong cơn giận dữ.”

“George biết điều gì sẽ xảy ra với tôi nếu không có anh ấy,” nàng nói. “Anh ấy biết tôi sẽ không bao giờ tự nguyện kết hôn thêm lần nữa. Anh ấy muốn tôi có được sự bảo vệ của một người chồng, và quan trọng hơn, cho Rose có một người cha. Và lòng tin cũng như phẩm giá của Ravenhill tương tự với anh ấy, vì vậy George biết rằng Rose và tôi sẽ không bao giờ bị

ngược đãi bởi bạn thân nhất của anh ấy...”

“Đủ rồi,” Zachary cay nghiệt ngắt ngang. “Tôi sẽ nói cho em nghe điều tôi nghĩ về ông thánh George cổ lỗ tuyệt vời của em. Tôi nghĩ hẳn ta không muốn em yêu thêm lần nữa. Và khóa em vào cuộc hôn nhân với con cá lạnh lùng như Ravenhill là cách George chắc chắn sẽ giữ lại được tình yêu và là tình yêu duy nhất của em.”

Holly trắng bệch trước lời buộc tội của anh. “Đó là một điều kinh khủng để thốt ra. Anh hoàn toàn sai rồi, anh tuyệt đối không biết gì hết về chồng tôi và bạn của anh ấy...”

“Tôi biết em không yêu Ravenhill. Tôi biết em sẽ không bao giờ yêu hẳn ta. Nếu quá kiên quyết cưới một người đàn ông em không yêu như vậy thì hãy chọn tôi đi.”

Trong số tất cả những điều nàng cho rằng anh sẽ nói, thì đây là điều ngạc nhiên nhất trong tất cả. Lóng ngóng với nỗi kinh ngạc, Holly uống hết chỗ rượu brandy còn lại và đặt chiếc cốc rỗng vào trong tủ phía sau nàng. “Anh đang cầu hôn tôi đó à?” nàng hỏi trong tiếng thì thào.

Bronson tiến tới chỗ nàng, không hề dừng lại cho tới khi dồn nàng dựa vào cánh tủ. “Tại sao không? George muốn em được chăm sóc và bảo vệ. Anh có thể làm được điều đó. Và anh có thể trở thành cha của Rose. Con bé không biết Ravenhill là gã chết tiệt nào. Anh sẽ chăm sóc cho cả hai mẹ con em.” Anh trượt bàn tay bên dưới mái tóc nàng, khẽ khàng chải nhẹ giữa những lọn tóc nâu dài. Holly khép đôi mắt và nén một tiếng thút thít thỏa mãn khi cảm nhận được những ngón tay của anh ôm gáy mình. Cứ như là toàn bộ cơ thể nàng đều đáp lại đụng chạm của anh. Có một cú giật nhẹ, mất thể diện ở nơi riêng tư giữa hai đùi, và nàng xấu hổ bởi nhu cầu nhục dục rộ lên quá mạnh mẽ trong lòng. Nàng chưa bao giờ khao khát bị chiếm hữu theo cách tự nhiên nhất bởi một người đàn ông nhiều như giây phút này. “Anh có thể trao cho em những điều mà em chưa từng nghĩ rằng bản thân mình muốn trước đây,” Bronson thì thầm. “Quên những lời hứa chết chẫm đó đi Holly. Tất cả đều là quá khứ rồi. Giờ là lúc nghĩ về tương lai.”

Holly lắc đầu và tách môi ra định phản đối. Nhưng anh đã nhanh chóng hạ đầu xuống, và chiếm lấy miệng nàng, khiến nàng rên lên trong khoái cảm khi lưỡi anh chìm sâu vào bên trong miệng nàng. Anh hôn nàng với sự thành thạo đầy đam mê khiến tất cả lý trí đều tan chảy. Miệng anh trêu chọc và xoắn trên miệng nàng, trong khi nàng căng thẳng hướng lên trong sự đáp lại không sao cưỡng nổi. Đôi bàn tay ấm áp tách những tầng muslin mỏng manh khỏi cơ thể nàng, rồi trượt lên người nàng đầy táo bạo khiến nàng choáng váng, khum lấy bờ ngực tròn trịa, những đường dốc dọc hai bên hông, kể cả đường cong đầy đặn trên mông. Nàng hỗn hển khi anh xiết nhẹ mông mình, rồi kéo hông nàng dựa vào anh. Khi hôn nàng, anh chà xát nàng lên phần khuấy động đã cứng như đá của mỉnh, và Holly gần như ngất đi vì kích động. Ngay cả chồng nàng cũng không dám mơn trớn nàng quá trắng trợn như vậy.

Nàng lê môi khỏi anh. “Anh khiến em không thể suy nghĩ...”

“Anh không muốn em nghĩ.” Anh kéo tay nàng tới mặt trước chiếc quần của mình, khớp những ngón tay nơi lỏng lên phần đỉnh căng tức nóng nẩy đang nhói nhói kéo căng thớ vải. Đôi

mắt mở lớn trước cảm nhận về anh, và nàng dụi đầu vào ngực anh để tránh cái miệng tham lam đang chực lao xuống miệng mình. Anh đã hôn làn da mỏng manh bên dưới tai nàng thay vào đó, đôi môi rà xuống cổ họng nàng. Mặc cho phần lý trí trong tâm tưởng Holly – những gì còn sót lại – hét lên cảnh báo trước khoái cảm nhục dục liều lĩnh này, nàng vẫn ấn má vào những cuộn lông kích thích trên ngực anh. Nàng mê mết nét đàn ông cương nghị, tất cả những nét biểu cảm đầy sức mạnh và góc cạnh ở anh. Nhưng anh không dành cho nàng. Mặc dù những điều trái ngược có thể thu hút lẫn nhau, nhưng họ không thể làm nên một cuộc hôn nhân hạnh phúc. Chỉ có một cơ may duy nhất cho sự trọn vẹn tròn đầy ở những cuộc hôn nhân như vậy. Và nàng đã thực hiện một lời hứa ràng buộc với chồng mình trong những giây phút cuối đời của anh.

Ý nghĩ về George bất ngờ quăng nàng trở lại thực tại, và nàng vận mình để thoát khỏi vòng tay của Zachary Bronson.

Nàng va phải một chiếc ghế và ngồi xuống một cách khó khăn, đôi chân rũ rượi và run rẩy. Cho nàng thở khuây khỏa, Bronson không hề đi theo nàng. Trong suốt một lúc lâu những âm thanh duy nhất trong thư viện là tiếng hít thở rõ nét của hai người. Cuối cùng Holly cũng tìm thấy giọng mình. “Em không phủ nhận sự thu hút giữa hai chúng ta.” Nàng dừng lại và phát ra một tiếng cười yếu ớt. “Nhưng em chắc anh phải biết chúng ta sẽ không bao giờ phù hợp! Em chỉ định sống một cuộc sống nho nhỏ và yên tĩnh – cách sống của anh quá nhanh và quá lớn đối với em. Rồi anh sẽ nhanh chóng chán, và khao khát được giải thoát khỏi em...”

“Không đâu.”

“... và em sẽ thấy thật khổ sở khi cố gắng sống với một người đàn ông với những khao khát và hoài bão như anh. Một trong hai chúng ta sẽ phải thay đổi, và nó sẽ gây nên nỗi oán giận khủng khiếp, và cuộc hôn nhân sẽ phải kết thúc trong cay đắng.”

“Em không thể chắc chắn về điều đó.”

“Em không thể mạo hiểm như vậy được,” nàng đáp vô cùng dứt khoát.

Bronson nhìn nàng chằm chằm qua bóng tối, đầu hơi nghiêng một chút, như thể anh đang dựa vào giác quan thứ sáu để thâm nhập vào những ý nghĩ của nàng. Anh tới bên nàng và ngồi xổm trước chiếc ghế, ngón tay cái xát mạnh lên những khớp ngón tay nàng. “Có vài điều em chưa nói với anh,” anh lầm bầm. “Vài điều khiến em lo âu... thậm chí là sợ hãi. Có phải tại anh không? Tại quá khứ của anh, sự thật rằng anh là một võ sĩ hay là...”

“Không phải,” nàng nói với tiếng cười ghen cứng trong cổ họng. “Tất nhiên là em không sợ anh.”

“Anh biết sợ hãi là ra sao khi anh nhìn thấy nó,” anh khẳng định.

Holly lắc đầu, từ chối tranh luận với lời nhận xét của anh. “Chúng ta phải để đêm nay lại đằng sau,” nàng nói, “hoặc em sẽ phải đưa Rose rời khỏi đây ngay lập tức. Và em không muốn

rời xa anh hay gia đình anh. Em muốn ở lại càng lâu càng tốt và làm tròn thỏa thuận của chúng ta. Hãy đồng ý với em rằng chúng ta sẽ không nói về vấn đề này nữa.”

Đôi mắt anh long lên với ngọn lửa đen thẫm. “Em nghĩ có thể sao?”

“Phải như vậy,” nàng thì thào. “Làm ơn đi Zachary, hãy nói với em rằng anh sẽ cố gắng.”

“Anh sẽ cố,” anh nói một cách vô cảm.

Nàng trút một hơi thở run rẩy. “Cảm ơn anh.”

“Tốt hơn em nên đi bây giờ đi,” anh nói, không hề mỉm cười. “Nhìn thấy em trong chiếc áo ngủ khiến anh điên mất.”

Nàng đâu có ăn mặc nghèo nàn tới vậy, nên Holly đã cảm thấy vui trước lời lưu ý của anh. Những tầng xếp nếp trang trí trên áo ngủ cùng chiếc áo choàng khiến chiếc váy ít phô bày hơn nhiều so với những chiếc váy thường nhật. Chỉ có trạng thái kích động trong tâm trí của Bronson mới khiến nàng trở nên đáng khát khao như vậy. “Anh cũng sẽ đi nghỉ bây giờ luôn chứ?” nàng hỏi.

“Không.” Anh đi tới đỡ đầu chiếc cốc của mình, và trả lời nàng qua vai mình. “Anh sẽ uống thêm chút nữa.”

Bị giật mạnh với thứ xúc cảm không sao diễn tả thành lời, nàng cố gắng xoắn làn môi lại thành một nụ cười. “Vậy thì chúc anh ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.” Anh không hề liếc nhìn trở lại, hai vai cứng ngắc khi nghe những bước chân ngày một rời xa của nàng.

Chương 13

Trong vòng hai tuần hầu như Holly không thấy Bronson, và nàng nhận ra anh đã cố tình tạo khoảng cách giữa họ cho tới khi cả hai có thể khôi phục được mối quan hệ trước kia. Anh ném mình vào công việc cả ngày, tới những văn phòng ở thành phố và hiếm khi về nhà ăn tối. Anh ở lại bên ngoài tới trễ mới về và xuất hiện vào buổi sáng với đôi mắt đỏ ngầu và những nếp nhăn căng thẳng trên mặt. Không một thành viên nào khác trong gia đình Bronson đề cập tới những

sự kiện cứ liên tục tái diễn này, nhưng Holly cảm nhận rằng Paula đã hiểu được nguyên nhân.

“Tôi muốn đảm bảo với bà, bà Bronson,” Vào một buổi sáng, Holly cẩn thận nói, “rằng tôi sẽ không bao giờ cố tình gây khó khăn hay đem tới bất hạnh cho bất cứ ai trong gia đình của bà.”

“Phu nhân à, đó không phải là lỗi của cô,” Paula đã đáp với sự chân thực quen thuộc và với lên vỗ nhẹ vào tay Holly thật tình cảm. “Cô có thể là điều đầu tiên mà con trai tôi từng thực sự muốn mà nó không thể đạt được. Theo ý kiến của tôi, để nó cuối cùng cũng hiểu ra giới hạn của mình cũng rất tốt. Tôi đã luôn cảnh báo nó về việc cứ cố nhắm những điều ngoài tầm với của bản thân.”

“Anh ấy đã nói với bà về tôi có phải không?” Holly hỏi, đỏ ửng tới tận chóp tai.

“Không một lời,” Paula nói. “Nhưng không cần thiết. Một người mẹ luôn hiểu con mình mà.”

“Anh ấy thực sự là một người đàn ông tuyệt vời,” Holly bắt đầu nói thật rành mạch với bà, sợ rằng Paula có thể có quan niệm sai lầm rằng nàng nghĩ Zachary không đủ tốt cho nàng.

“Phải, tôi cũng nghĩ vậy,” Paula khẳng định rất hiển nhiên. “Nhưng điều đó không có nghĩa là nó phù hợp với cô, phu nhân à, cũng không nhiều hơn chuyện cô hợp với nó.”

Câu trấn an đó để nói lên rằng mẹ Bronson không đổ lỗi cho nàng trong tình huống này. Điều đó đáng lẽ ra phải làm Holly cảm thấy khá hơn. Nhưng không may, nó không vậy. Mỗi lần Holly thấy Bronson, dù chỉ là cuộc chạm trán ngắn ngủi hay thông thường, nàng vẫn bị lấp đầy bởi nỗi mong mỏi cứ đe dọa chôn vùi chính bản thân mình. Nàng bắt đầu tự hỏi liệu mình thật sự có thể sống như vậy trong toàn bộ thời gian còn lại của năm đã hứa tại nhà Bronson không. Dành hết thời gian cho Rose và cho những người phụ nữ nhà Bronson, nàng giữ cho bản thân bận rộn nhất có thể. Và cũng có rất nhiều việc phải làm, đặc biệt là giờ đây khi Elizabeth đã được ra mắt trước giới thượng lưu. Phòng khách lớn được phủ đầy những đóa hồng và các loại hoa xuân kết hợp liên tục được gửi tới, và khay bạc gần cửa mỗi ngày đều được chất đầy những tấm thiệp từ những người cầu hôn tiềm năng.

Đúng như Holly dự đoán, sự kết hợp giữa vẻ đẹp và tài sản thừa kế của Elizabeth, chưa kể đến nét duyên dáng nổi bật, đã thu hút rất nhiều người đàn ông dường như còn hơn cả sẵn sàng bỏ qua nguồn gốc xuất thân của cô. Việc này đòi hỏi tới nỗ lực của cả Holly và Paula để đi kèm ở các chuyến thăm hàng ngày, những chuyến dạo chơi trên xe ngựa và những buổi dã ngoại trong khi đủ loại các quý ông tới để theo đuổi Elizabeth. Tuy nhiên, có một người rất đáng được cân nhắc, dường như đã thu hút được sự quan tâm sâu sắc của cô gái đó, là kiến trúc sư Jason Somers.

Cũng có những đối tượng nổi bật với dòng dõi và sự sản giàu có hơn, nhưng không ai sở hữu được nét tự tin và quyến rũ của Jason. Cậu ta là một người đàn ông mạnh mẽ với sự kết hợp giữa tài năng và tham vọng, không có nét gì là không giống với anh trai của Elizabeth. Từ những gì Holly đã quan sát, Jason đã có thể cân bằng tinh thần sôi nổi của Elizabeth với chính

sự kiên định chắc chắn của riêng mình. Đó là một sự kết hợp tuyệt vời, và hứa hẹn sẽ có một mối ràng buộc hạnh phúc, nếu tất cả tiến triển như Holly hy vọng. Trong suốt chuyến viếng thăm buổi sáng của Jason, Holly tình cờ nhìn thấy đôi bạn trẻ khi anh ta và Elizabeth quay trở về từ một chuyến dạo chơi trong vườn.

“... bên cạnh đó, anh không đủ cao so với tôi...” Elizabeth nói, giọng nói chan chứa một điệu cười sôi nổi khi họ sỏi bước qua cánh cửa Pháp và vào trong khu trưng bày các tác phẩm điêu khắc bằng đá cẩm thạch. Holly dừng ở góc xa cuối khu trưng bày nơi cô tình cờ bước tới. Cô bị khuất đi bởi những đôi cánh vút lên đầy nghệ thuật của một số vị thần La Mã.

“Chúa nhân từ, ôi phụ nữ, tôi khó có thể là những gì mà người khác gọi là lùn”, Jason bắt bẻ. “Và tôi còn cao hơn em hai inch đoàng hoàng đó chứ.

“Anh không cao hơn!”

“Tôi có,” cậu ta nhấn mạnh, và kéo cô tựa vào mình với một lực dễ dàng khiến cô thở gấp. Chiều cao của họ khớp nhau, hình dáng thanh mảnh đo tựa vào khuôn người lớn hơn của Jason. “Thấy chưa?” Jason nói, giọng đột nhiên khàn lại. Nét thích thú vui đùa mờ đi trên khuôn mặt cô gái, và đột nhiên cô rơi vào im lặng, nhìn chăm chăm người đàn ông đang ôm mình, mắt cô tràn ngập sự e ngại nhút nhát. Holly cân nhắc chuyện ngắt ngang tình huống này một chút, biết rằng Elizabeth chưa quen với sự quan tâm như vậy từ một người đàn ông. Nhưng có một cái nhìn trên khuôn mặt của Jason mà Holly chưa bao giờ thấy được trước đó, hoàn toàn dịu dàng và khát khao. Cậu ta cúi đầu để thì thào một cái gì đó vào tai cô gái, và Elizabeth đỏ hồng mặt, nhắc một cánh tay lên vai cậu ta.

Và chính khuôn mặt Holly chuyển đỏ một chút khi nàng kín đáo lui đi, cho phép cả hai một chút riêng tư. Ôi, đó dường như đã lâu lắm rồi khi nàng cũng được George tán tỉnh giống vậy, và nàng đã cảm thấy thật ngây thơ và đầy hy vọng. Nhưng những kỷ niệm bây giờ đã phai dần, và nàng không còn tìm thấy niềm vui trong tưởng tượng được nữa. Cuộc sống của nàng với George đã trở thành một giấc mơ xa xôi.

Ngập trong vẻ đắm chiều, Holly đã dành phần còn lại của buổi sáng chơi với Rose, và sau đó đưa con gái lại cho Maude. Nàng từ chối ăn trưa, vì đã quá chán nản tới nỗi không ăn nổi một miếng. Thay vào đó, nàng chọn một cuốn tiểu thuyết từ thư viện và đem nó theo trong cuộc đi dạo băng qua vườn. Bầu trời u ám, và những cơn gió nhẹ hòa vào với một làn sương lạnh khiến Holly hơi rùng mình và kéo choàng cashmere màu nâu ôm sát hơn lên vai. Dừng lại trước hết ở chỗ một cái bàn đá, và sau đó là một băng ghế dài được viền bên bởi những cặp bình đầy hoa, cuối cùng nàng cũng tìm thấy một chỗ để ngồi đọc, một căn nhà mát rộng khoảng 12 feet. Các cửa sổ được đóng bởi những cánh chớp bằng gỗ, bên trong được lót viền dọc bằng những băng ghế nệm. Những chiếc ghế và lưng được phủ một màu xanh lá cây vải chèo nặng nề giữ một mùi cũ kỹ nhàn nhạt nhưng không hề gây khó chịu.

Co người lên trên một tấm nệm ghế và nhét chân mình xuống dưới, Holly nghiêng người và bắt đầu đọc. Chẳng bao lâu sau khi lạc mất vào câu chuyện tình yêu bất hạnh- có còn loại nào

khác nữa đâu? - Holly không nhận thấy những tiếng sấm bất ổn trên bầu trời . Ánh sáng tối hơn, chuyển từ sáng bạc sang xám, và mưa bắt đầu lộp độp nặng dần xuống các bãi cỏ và lối đi lát bên ngoài. Một vài giọt nước lang thang thổi qua cánh cửa chớp và rơi xuống vai Holly, cuối cùng cũng cảnh báo cho nàng biết thời tiết đang dần trở nên xấu hơn. Ngẩng lên khỏi cuốn tiểu thuyết, nàng cau mày.

“Phiền nhiều,” nàng thì thầm, nhận ra thời gian đọc tiểu thuyết đã kết thúc. Bây giờ chính là lúc phải trở về nhà. Nhưng mưa đã nặng hạt rồi, và nàng đang cân nhắc liệu cơn bão có thể thuyên giảm trong một vài phút nữa không. Thở dài, nàng gấp quyển sách trong lòng lại và tựa đầu vào tường khi nhìn những tấm màn mưa phủ lên mặt đất ngập cỏ và hàng rào. Mùi hương mạnh mẽ của mưa xuân nặng hạt tràn lấp trong ngôi nhà hóng mát.

Những suy nghĩ miên man nhanh chóng bị gián đoạn khi một ai đó giật cửa mở và lách vai vào bên trong.

Nàng giật mình khi thấy Zachary Bronson, khuôn người to lớn của anh được bao phủ trong một cái áo choàng đầm nước. Anh đem theo một cơn gió mạnh chở kèm mùi mưa trong lành, sau đó đóng cửa lại bằng đế giày. Lầm bầm chửi thề, anh vật lộn với một chiếc dù ngoại cỡ đang ướt nhỏ tong tong. Rút người tựa vào nệm, Holly nhìn anh với một nụ cười ngày càng rộng mở khi anh cố gắng gấp cái vật kỳ cục chẳng còn tích sự gì kia nữa. Anh đẹp trai như quý, nàng nghĩ với một niềm vui thích nhá lên, tia mắt uống lấy hình ảnh khuôn mặt bị nước mưa rửa sạch sẽ, đôi mắt đen màu cà phê, và mái tóc đen óng ánh đang dán theo khuôn dáng đầu tuyệt đẹp.

“Em tưởng anh đang trong thành phố,” nàng nói, tăng âm giọng lên át tiếng sấm ầm ầm.

“Về sớm thôi,” anh trả lời ngắn gọn. “Anh vừa vặn xoay sở về trước cơn bão chỉ ngay khi nó kéo tới trang viên.”

“Làm sao anh biết em ở đây?”

“Maude lo lắng, cô ấy nói em đang ở đâu đó trong vườn.” Thắng lợi, anh khiến chiếc dù đóng lại đánh tách một tiếng.

“Khá dễ để tìm ra em, không có nhiều nơi trú ẩn được che chắn lắm” tia nhìn thăm tối dừng lại trên mặt nàng và anh lấy lại nụ cười của nàng với một điệu cười nhá lên toe toét. “Vì vậy tôi ở đây để giải cứu bà, phu nhân à.”

“Thậm chí em còn không nhận ra mình cần được cứu,” Holly nói. “Em hoàn toàn bị quyển sách thu hút. Có lẽ mưa sẽ ngưng sớm phải không?”

Như thể một câu trả lời mỉa mai, bầu trời chuyển tối sầm hơn , và một đợt sấm xé tai kéo theo như tia sét vằn vện rạch ngang bầu trời đang xô vỡ... Đột nhiên Holly phá lên cười và liếc về phía Bronson, người cũng đang mỉm cười. “Hãy để anh đưa em về,” anh nói.

Holly rùng mình, nhìn chăm chăm vào những đợt mưa tuôn xối xả. Đường như con đường về nhà sẽ rất dài. “Chúng ta sẽ bị sũng nước,” nàng nói. “Và chắc chắn bãi cỏ đã trở lên lầy lội. Chúng ta không thể chỉ cần chờ cho tới khi nó dừng lại sao?” Rút một chiếc khăn tay khô từ tay áo của mình ra, nàng nhón chân lên và chấm chấm nhẹ lên những dòng nước mưa đang nhỏ giọt trên khuôn mặt của Bronson. Đột nhiên anh đỡ người lại, đứng yên dưới sự chăm sóc của nàng.

“Sẽ mưa trong hàng giờ. Và anh không tin tưởng bản thân khi được một mình với em hơn năm phút đâu.” Anh cởi bỏ áo choàng và khoác nó lên vai nàng. Thớ vải vóc đó rộng một cách kỳ quặc trên thân người nàng. “Vì vậy, trừ khi em muốn bị cưỡng bức ngay trong ngôi nhà hóng mát này,” anh sẵn sàng lại cục cằn, nhìn chăm chăm khuôn mặt hơi ngẩng lên của nàng, “chúng ta đi thôi.”

Nhưng không ai trong họ dịch chuyển.

Holly nâng khăn tay đặt lên hàm anh, làm khô những giọt nước cuối cùng bám vào làn da đã được cạo sạch sẽ. Nàng nghiêng chặt khăn bằng vải lanh ẩm viền ren đẹp đẽ trong nắm tay, và nắm chặt áo choàng giữ nó không rơi xuống sàn. Nàng không hiểu tại sao ở một mình với anh lại đem lại niềm vui nhức nhối tới vậy, tại sao hình ảnh và thanh âm giọng nói của anh lại dễ chịu nhưng lại quá khuấy động như vậy. Nhận biết rằng sự sống của họ chỉ cuốn được vào nhau trong một khoảng thời gian tạm thời làm trái tim nàng đau đớn. Anh đã trở lên quan trọng với nàng quá nhanh chóng mà chẳng cần chút nỗ lực nào hết.

“Em rất nhớ anh,” nàng thì thầm. Nàng không định nói to những lời đó, nhưng chúng bị đè nén và bật ra với lý lẽ riêng, lơ lửng nhẹ nhàng giữa tiếng mưa rơi ngắt quãng. Nàng cảm thấy gần như phát điên bởi một khao khát sâu hơn, đói khát hơn, sắc nét hơn cả một nỗi đau đớn.

“Anh phải tránh thật xa,” Bronson cộc lốc. “Anh không thể ở quanh em mà không...” Chìm vào im lặng, anh nhìn nàng chăm chăm với nỗi đau khổ dữ dội. Anh không di chuyển khi Holly đẩy áo choàng khỏi vai, hay khi nàng đưa cơ thể của mình tựa vào anh, hay thậm chí khi nàng nhắc cánh tay mình lên để ôm cổ anh. Nàng cọ sát khuôn mặt vào cổ áo ẩm ướt của anh và ôm ghì lấy anh. Đường như lần đầu tiên sau suốt những ngày dài nàng mới có thể thở được đúng đắn, nỗi đau đớn mờ mịt bởi sự cô đơn cuối cùng cũng được nhắc khỏi ngực.

Một tiếng rên bóp nghẹn thoát ra, và anh quay đầu lại để miệng vừa vịn tì vào nàng. Cánh tay vòng ôm lấy nàng, giữ thật chắc chắn. Căn nhà tan ra như khói quanh nàng, và mùi của cơn mưa đã được thay bằng mùi hương nam tính từ làn da của Zachary. Nàng đặt hai tay lên đôi má nóng rực của anh, cổ anh, và vòng tay anh xiết lại chỉ chút nữa nghiền nát nàng, như thể anh đang cố gắng đẩy nàng hòa nhập vào cơ thể mình.

Chỉ một lần này thôi... ý nghĩ tội lỗi đó cướp lấy nàng và không chịu buông tha. Chỉ một lần thôi... nàng sống vì nó, ghi nhớ, và nếm nấp ký ức này khi những năm tháng tuổi trẻ chỉ còn là dĩ vãng. Sẽ không một ai biết.

Cơn bão đập ầm ầm vào khung nhà gỗ quanh họ, nhưng sức mạnh của nó không là gì so với

nhịp đập mãnh liệt của trái tim nàng. Nàng điên cuồng kéo chiếc nút thắt trên cravat của anh, giựt cho nó rơi lỏng, rồi bận rộn với hàng nút trên chiếc áo ghi lê và áo sơ mi. Zachary vẫn đứng bất động, mặc dù bộ ngực rắn chắc vẫn dồn dập di chuyển theo những hơi thở sâu nặng nhọc.

“Holly...” giọng anh trầm và run rẩy. “Em có biết em đang làm gì không?”

Nàng liều lĩnh mở rộng áo sơ mi của anh, để lộ làn da trần từ cổ tới eo, và hơi thở ngưng đọng trước cảnh tượng đó. Anh là một tạo vật lộng lẫy, cơ thể là một kiệt tác của những múi cơ và cơ bắp cuộn cuộn. Holly chạm vào anh trong cơn ngỡ ngàng sợ hãi, rồi vuốt ve bề mặt cứng cáp gờn gợn trên bụng anh. Nàng nhận ra một chút lông rả rác quanh rốn, những đầu ngón tay dò dẫm một cách dịu dàng, và anh rên lên một âm thanh thỏa mãn nhuốm chút đau đớn. Tóm lấy cổ tay nàng, anh đẩy tay nàng ra xa, giữ nó sang bên cạnh khi nhìn nàng dăm dăm. “Nếu em chạm vào anh thêm lần nữa,” anh nói rời rạc. “Anh sẽ không thể dừng lại. Anh sẽ chiếm lấy em ngay tại đây, Holly... em có hiểu không?”

Nàng di chuyển về phía anh, ấn bản thân lên làn da trần của anh, dụi đầu vào những lọn rối quấn trên ngực. Nàng cảm nhận được sự kháng cự dần rạn vỡ của anh, cơ thể anh rung nhẹ khi vòng cánh tay ôm lấy nàng. Miệng anh gấp gáp kiếm tìm miệng nàng, bòn rút những cảm giác sỗ sàng ngọt ngào trọn vẹn của họ. Với một loạt những cú giật nhẹ nhàng, mau chóng và hàng dài những chiếc nút nhỏ xíu trên thân áo nàng đã được cởi bỏ, trượt chiếc áo dần xuống khuỷu tay. Sau khi mở hết hàng khuy, Zachary giữ sợi dây buộc phía trên đỉnh chiếc áo lót, cuốn nó quanh ngón tay mình, và kéo. Ngực nàng đổ tràn ra ngoài, trắng trẻo và hồng hào, với phần đỉnh đã nhả lại trước làn không khí mát lạnh trong căn nhà. Lấp đầy phần da thịt mềm mại, căng tròn nặng nề trong tay, Zachary đỡ cái núm nhạy cảm trong lòng bàn tay mình.

“Nhanh lên,” nàng nói trong cơn kích động. “Zachary, làm ơn, em... em cần anh.” Giờ nàng đã buông bản thân cho niềm say đắm, đã đánh mất tất cả sự thận trọng, tất cả sự kiềm chế. Nàng muốn chàng nằm trên, ở trong mình, sức nóng của chàng nấu giữa hai chân nàng.

Bịt kín miệng nàng bằng môi mình, Zachary nhún vai giữ khỏi áo ghi-lê và áo sơ mi, đôi vai sáng bóng như tạc của anh lộ ra. Anh ngồi lên tấm nệm xanh và kéo nàng vào lòng mình. Đưa tay vào dưới váy, anh tách hai đầu gối nàng ra và hướng chúng tới hai bên hông mình. Holly trở nên đỏ bừng vì phấn khích và e ngại khi ngồi trên và cảm nhận trạng thái cương cứng của anh đang cộm lên bên dưới quần. Nàng có thể cảm thấy hình dạng to lớn của anh nóng bỏng áp vào lớp quần đùi mỏng manh của mình. Móc hai bàn tay vào hai cánh tay nàng, Zachary đưa nàng ra trước và hôn lên khoảng trống ở giữa hai bầu vú. Nàng ôm vòng hai cánh tay quanh đầu anh, và thở gấp khi cảm thấy miệng anh khép lại quanh một bên đỉnh nhọn nhạy cảm. Những ve vuốt của lưỡi anh thật dịu dàng và khao khát. Anh chuyển qua bên bầu vú còn lại và nàng lại cảm thấy hàm răng cắn nhẹ lúc anh giật phần da thịt nhức nhối của mình.

Những âm thanh rời rạc, khe khẽ thoát ra từ cổ họng, và nàng trượt thấp dần trên cơ thể anh, ấn bầu ngực ẩm ướt vào đường cong rắn chắc của ngực anh. Đám cỏ cứng, mượt mà cọ

vào, kích thích nàng, và nàng chúí người tỳ vào anh cùng tiếng rên rỉ thích thú. Sau này nàng sẽ xấu hổ vì những hành động phóng đảng của mình... nhưng phải sau đó rất lâu. Còn bây giờ chỉ có Zachary, chỉ có hình dáng săn chắc bóng mượt, và cái miệng đói khát say đắm của anh, mà nàng sẽ nếm trải mỗi một khoảnh khắc cùng anh.

Bàn tay trượt vào dưới váy nàng, và anh mơn trớn những đường cong tròn trịa của mông nàng. Sự vuốt ve của anh nhẹ nhàng, gần như là uể oải, lướt chậm chạp trên thân thể nàng bằng sự chậm rãi đáng bực mình. Run rẩy nàng lại lần nữa nài nỉ anh nhanh hơn, trong khi tận sâu thẳm trong tâm trí, nàng lại sợ hãi trước ham muốn dữ dội của chính mình. Bất chợt Zachary bật cười, âm thanh êm ái và khàn khàn trong cổ họng. Anh tháo dải buộc quần và kéo xuống tới hông nàng. Nàng cử động một cách vụng về để giúp anh, và cảm thấy mù mịt khi chiếc quần bị tháo bỏ.

“N-nói em biết em phải làm gì đi,” nàng van vỉ, lo lắng cho sự thiếu kinh nghiệm của mình. Cuộc gặp gỡ liêu lĩnh vào giữa cơn bão chiều này hoàn toàn khác với ban đêm yên tĩnh mà nàng đã chia sẻ với George. Zachary Bronson từng trải – thậm chí còn rành rẽ - tới mức dường như không có cách gì nàng có thể làm anh thỏa mãn được.

“Em đang hỏi cách nào làm anh hài lòng à?” Môi anh khẽ mấp máy trên vành tai nàng. “Thậm chí em không phải cố làm gì.”

Nàng nép khuôn mặt đỏ bừng vào vai anh, nghệt thở khi anh tách đôi chân mình đặt lên hông anh. Những tròng sấm rền vẫn xé toạc bầu trời, nhưng tiếng động đó không còn làm nàng giật mình nữa. Tất cả người nàng đều tập trung vào người đàn ông đang ôm mình, cơ thể cứng cáp của anh ở bên dưới, bàn tay mạnh mẽ vuốt ve nàng thật dịu nhẹ. Mấy đầu ngón tay lướt qua nếp gấp mỏng manh của đùi nàng nơi giao nhau với làn da mềm mịn của háng. Anh vuốt những lọn cỏ xoắn nhẹ tựa như tơ, và tìm kiếm nơi da thịt kín đáo hé mở... Anh tìm lối vào nhỏ kín đáo đã ẩm ướt một cách khao khát vì đụng chạm của mình. Mọi bắp cơ đều xiết chặt, và nàng ngồi lắc lư trên anh trong cơn run rẩy đáng kinh ngạc. Trán nàng chìm vào đôi vai gân guốc của anh, và nàng rên rỉ gọi tên anh.

Chưa bao giờ được chỉ dẫn bất cứ khuôn phép phòng the nào, nhưng cả nàng và George đều đã chia sẻ sự hiểu biết theo bản năng giống nhau mà hầu hết những cặp vợ chồng đều làm – một người đàn ông đứng dẫn trao cho vợ mình sự tôn trọng ở mức cao nhất vào mọi lúc, kể cả trong khi ân ái. Anh ta sẽ không chạm vào vợ bằng những cách bất nhã, và anh ta sẽ không đòi hỏi để khuyến khích đam mê của vợ mình. Tính cách của người vợ được gìn giữ thật trong sáng, và dù cho người đàn ông có ân ái với người yêu của mình bằng sự đứng dẫn, anh ta sẽ không bao giờ vuốt ve hay nói những lời phóng túng.

Hình như không một ai từng hiểu hết Zachary Bronson về những điều này. Anh thì thầm những câu nói yêu đương và thèm khát vào tai nàng khi không ngót trêu chọc nàng, các ngón tay xoay tròn trên đỉnh nhỏ nhạy cảm nằm khuất giữa những nếp gấp của nơi nữ tính của nàng. Bị kích thích và đắm mồi hôi, nàng đẩy mình vào tay anh hơn nữa, rồi thở hổn hển khi cảm thấy ngón tay anh trượt vào trong.

Tâm trạng bối rối lạ lùng, như thiêu đốt trải khắp cơ thể, và nàng quần quai dựa vào anh, hai bàn tay mở ra nắm lại trên vai anh, miệng há ra ép vào cổ anh trong những nụ hôn khẩn cầu. Cổ họng anh ậm ừ với âm thanh nho nhỏ, và nàng cảm thấy sự căng thẳng lạ thường của cơ thể anh, những cơ bắp phồng lên rắn chắc vì sức mạnh bị dồn nén. Chậm rãi, như là thận trọng không làm nàng hoảng sợ, anh rút tay ra và giật mạnh nút quần. Nàng cảm nhận sự cứng cáp của phần da thịt được giải thoát của anh bật ra, và cơ thể nàng nảy bật khi cảm thấy sự đụng chạm nóng bỏng đầu tiên của anh. Anh chỉnh nàng mở rộng hơn và dẫn vào lối vào ẩm ướt.

Holly run lên khi cảm thấy anh dễ dàng vào trong, làm chặt căng phần da thịt nhạy cảm của mình. Nàng buông một tiếng rít yếu ớt giữa hai hàm răng.

“Anh làm em đau à?” Ánh mắt anh chăm chú, sẫm màu như đêm đen nhìn khắp mặt nàng. Tay lướt vào giữa, vuốt ve và điều chỉnh cơ thể họ sao cho người nàng căng ra để anh cọ thẳng vào cái nụ đau nhức ẩn giữa đám cỏ loạn xoăn. Khoảnh khắc đó thân tình đáng kinh ngạc khiến nàng chút nữa là khóc. Cơ thể nàng thư giãn dần quen với anh, tình trạng căng cứng đau tức dần đi, và rồi bất chợt sự chiếm hữu của anh không còn đau đớn nữa, mà chỉ còn lại cảm giác thích thú. Hoàn toàn buông thả, nàng quấn mình bao quanh anh, chân khóa vào hông anh.

Đôi mắt Zachary nhắm chặt, lông mày cau lại. Anh ôm sau đầu nàng rồi đưa nàng lại, miệng đói khát ngấu nghiến miệng nàng. Bàn tay còn lại mở rộng phủ lên hông nàng, thúc giục nàng dựa vào mình trong một nhịp điệu dứt khoát, ấn vào bằng những cú đẩy sâu khiến nàng vặn vẹo và quần quai không thể cưỡng lại. Anh luôn hôn nàng, miệng đưa đẩy, cảm dỗ, chi phối nàng bằng hơi nóng như phát sốt.

Nàng vùng vẫy trong mớ quần áo hỗn độn chần chừ giữa họ, mong muốn được thoát khỏi hoàn toàn cái áo dài, muốn được cảm nhận đôi chân trần của anh áp vào chân mình thay vì cái quần bằng vải pô-pơ-lin. Tình trạng căng thẳng tụ lại bên trong, trong khi tiếng hét ham muốn thoát ra từ họng nàng. Cơ sốt dữ dội, lạ lẫm đã phủ chụp lên, và nàng không thể ngăn mình thôi khổ sở cố gắng hết sức áp vào anh. Nàng yêu thân thể chắc nịch, chiều dài chôn sâu vào trong mình của anh, và hai bàn tay to lớn ôm lấy bầu vú nàng khi nàng cưỡi lên anh. Rồi đột nhiên nàng không thể cử động được nữa, những bắp thịt xiết lại khi cơn khoái cảm nóng bỏng bùng lên và truyền suốt cơ thể. Cảm giác tê liệt, nàng cắn môi rên lên khi những dây thần kinh bắt được ngọn lửa và các giác quan nổ tung.

Dù nàng không hoàn toàn hiểu được điều gì đang xảy ra, nhưng Zachary thì hiểu, vì anh thì thạo khe khẽ và ôm nàng trong vòng tay mình, hông vẫn cứ tiếp tục những chuyển động lên xuống đều đều. Nàng bắt đầu rung mình, cơ thể căng ra trong cơn co thắt dễ chịu bao bọc vật xâm nhập của anh, và bao nhiêu đó đã đủ để làm anh cũng tới đỉnh. Anh rung mình và thở dài rồi chôn vùi mình trong cú đâm sâu cùng. Bàn tay siết chặt hông nàng, kéo nàng áp thật sát vào khi anh đẩy thật sâu vào trong hết mức có thể.

Cảm thấy mê đắm, Holly nặng nề buông mình trên ngực anh, trong lúc nơi họ gắn kết vẫn

còn rung động và nóng rực. Nàng thật muốn vừa cười vừa khóc cùng lúc, rồi cuộc chỉ một âm thanh choáng ngợp e dè thoát ra. Zachary nhẹ xoa tấm lưng trần của nàng, và nàng dụi gò má vào vai anh.

“Điều này chưa hề xảy ra giữa em và chồng em đúng không,” anh thì thầm. Đó là một câu khẳng định, không phải là câu hỏi.

Holly kinh ngạc bối rối gật đầu. Thật khó có thể tin nổi họ lại có cuộc chuyện trò theo cách này, với sức nóng của anh vẫn trú sâu trong nàng. Nhưng cơn bão vẫn tiếp tục gào thét phía bên ngoài, vây lấy họ trong sự tăm tối đầy tách biệt của cơn mưa vun vút, và nàng nghe thấy bản thân ngai ngái đáp, “Em thích làm tình với George... luôn luôn dễ chịu. Nhưng có những chuyện anh ấy chưa bao giờ... và em cũng không... bởi vì nó không đúng, anh thấy đó...”

“Điều gì không đúng?” Zachary gỡ vài chiếc kẹp ghim ra khỏi mái tóc nàng và thả những lọn tóc nâu bóng ẩm áp đổ tràn, rót khắp lên đường cong trên tấm lưng trần của nàng.

Nàng chậm rãi nói, chọn lựa những từ thích hợp. “Một người phụ nữ sẽ tuân theo bản tính tự nhiên của người đàn ông, chứ không phải cổ vũ nó. Em đã từng nói với anh trước đây rằng chuyện ân ái sẽ là...”

“Một biểu đạt tối thượng của tình yêu,” anh nói, chơi đùa với mái tóc nàng. “Sự giao hòa của hai tâm hồn.”

Holly ngạc nhiên trước những gì anh còn nhớ. “Đúng, chính xác là vậy. Bởi vậy nó sẽ không hạ thấp thành những hành động dâm dăng.”

Nàng cảm thấy nụ cười của anh ở một bên đầu mình. “Anh chẳng thấy gì sai với một chút dâm dăng bây giờ và sau này cả.”

“Tất nhiên là anh không thấy rồi,” nàng nói, giấu nụ cười giữa thắm hồng dày trên ngực anh.

“Vậy thì lúc này chắc em phải nghĩ nhân cách của em bắt đầu suy đồi rồi,” anh dăm chiêu, và nụ cười của nàng nhạt dần.

“Em chỉ vừa có một mối quan hệ bất chính với ông chủ trong căn nhà hóng mát thôi. Em không nghĩ bất cứ ai sẽ cho đó là biểu lộ chân giá trị của một con người.” Nàng cố gắng di chuyển khỏi anh, thở hổn hển khi cả chiều dài nặng nề của anh kéo ra khỏi mình. Không sao chịu nổi nỗi xấu hổ quét qua khi nàng nhận thấy sự ẩm ướt đua nhau trào ra giữa hai đùi mình, nàng mò mẫm tìm thứ gì đó để xóa nó đi. Zachary với lấy chiếc áo khoác bị vứt sang một bên, và lần đầu tiên anh đã có thể tìm thấy một chiếc khăn tay. Anh đưa nó cho nàng, và nói với sự thích thú nhẹ nhàng len lỏi trong giọng nói của anh. “Trước đây anh chưa bao giờ nhìn thấy một người phụ nữ đỏ bừng từ đầu tới chân như vậy.”

Liếc xuống dưới, Holly nhìn thấy mình đã chuyển sang sắc hồng và đỏ khác nhau trên từng phân lộ ra của làn da. Vồ lấy chiếc khăn tay từ anh, nàng quay khỏi anh càng xa càng tốt khi

càng sử dụng nó. “Em không thể tin nổi chuyện em vừa mới làm,” nàng nghèn nghẹn nói.

“Anh sẽ áp ủ buổi chiều nay trong suốt phần đời còn lại,” Zachary đáp. “Anh sẽ cho mạ vàng toàn bộ căn nhà hóng mát này và treo một tấm biển lên trên cánh cửa.”

Holly quay phắt lại đối mặt với anh, kinh hoảng khi nghĩ rằng có thể anh đang nghiêm túc, và nhìn thấy nét cười cợt ánh lên trong đôi mắt anh. “Ôi, làm sao anh có thể đùa về chuyện này chứ?” Nàng kéo và giật chiếc váy của mình, cả một cơ sở những vải vóc được lót bông và nhàu nát lên quanh eo.

“Ở đây, yên một chút nào.” Anh khéo léo kéo chiếc áo lên và móc vào chiếc áo lót và giúp nàng trượt hai cánh tay trở lại trong tay áo. Bằng chứng về sự thông thạo của anh với quần áo phụ nữ thật đáng nản lòng. Tuyệt đối không nghi ngờ rằng anh đã hẹn hò theo cái kiểu này với rất nhiều nhân tình... Và nàng là người mới nhất trong cả dãy dài đẳng đặc.

“Zachary...” nàng bắt đầu, nhắm chặt hai mắt khi anh thu những lọn tóc của nàng trong một tay và hạ thấp miệng xuống phần bên cổ họng nàng. Đôi môi anh di chuyển thành một đường mượt mà dọc theo làn da, khiến nàng nổi da gà hết cả. Nàng buột ra một âm thanh tuyệt vọng và tựa lưng vào bộ ngực vững chãi của anh. “Em cảm thấy choáng bởi sự yếu đuối trong tính cách của mình mỗi khi có liên quan tới anh,” nàng nói. “Không nghi ngờ rằng đã có rất nhiều người phụ nữ khác nói như vậy với anh.”

“Anh không nhớ bất kỳ người phụ nữ nào khác,” anh nói.

Nàng cười nghi hoặc nhưng anh đã hướng nàng đối mặt với mình, bàn tay to lớn di chuyển một cách chiếm hữu trên eo nàng, hai bên hông và đằng sau lưng. “Những gì chúng ta vừa chia sẻ, Holly... Anh không biết liệu đó có phải là sự giao hòa của tâm hồn không, nhưng đó là những gì gần gũi chết tiệt nhất mà anh từng nhận được.”

“Đó là khoảng thời gian bị đánh cắp.” Nàng giữ tia nhìn của mình trên khuôn ngực trần của anh, tay di chuyển với sự hài lòng và vuốt ve những cơ bắp cứng chắc đẹp đẽ, được phủ một lớp lông dày dặn. “Chúng ta chẳng thể làm gì được trong cuộc đời thật của mình. Em đã không nên... nó chỉ... em muốn được ở bên anh ít nhất một lần. Em muốn nó khủng khiếp tới mức chẳng quan tâm bất cứ điều gì nữa.”

“Và bây giờ em nghĩ rằng chúng ta sẽ tiếp tục như không có gì xảy ra?” anh hỏi lại một cách thiếu tin tưởng.

Holly nuốt xuống và lắc đầu, chiến đấu với một nhu cầu khẩn thiết được cuộn tròn người lại tựa vào cơ thể trần một nửa của anh và khóc như một đứa trẻ. “Ừm, không, tất nhiên là không. Em-em không thể ở lại sau chuyện này.”

“Holly, tình yêu ngọt ngào của anh, em không thể cho rằng anh sẽ để em đi.” Anh kéo nàng tựa vào mình, phủ lên nàng bằng những nụ hôn. Trước đó Holly chưa bao giờ có thể biết được niềm vui và nỗi đau có thể hòa lẫn vào nhau như vậy. Nàng bám vào anh, và nhanh chóng cho

phép mình đáp trả, hôn anh với sự tôn thờ mãnh liệt, bám chặt anh để bù cho tất cả những lần sẽ không bao giờ có thể ôm anh nữa. Cuối cùng nàng tách mình ra và đứng lên, kéo những phần vải vóc của chiếc váy cho tới khi chúng yên vị trên người. Nàng sục sạo tìm đôi giày bị đá mất, thấy một chiếc ở giữa ngôi nhà hóng mát, chiếc còn lại ở dưới ghế. Zachary di chuyển phía sau, tìm kiếm quần áo của mình và mặc vào. Thở dài, Holly nhìn sững tại một số điểm xa bên ngoài cửa sổ vẫn còn vết nước mưa, nơi những hàng cây cao hòa tan vào một màn mưa mờ mờ. “Em đã biết từ trước rằng em sẽ phải đi,” nàng nói, giữ lưng mình xoay lại phía Zachary. “Bây giờ, sau chuyện này, em chắc chắn không thể sống chung dưới một mái nhà với anh được nữa.”

“Anh không muốn em đi.”

“Cảm xúc của em dành cho anh không thay đổi những gì em phải làm. Em đã giải thích lý do tại sao rồi.”

Anh im lặng cho suốt một phút căng thẳng, nắm bắt đầy đủ ý nghĩa lời nói của nàng. “Em vẫn có kế hoạch kết hôn Ravenhill,” giọng anh không thần sắc. “Thậm chí cả bây giờ.”

“Không, không phải.” Holly cảm thấy rất lạnh, tất cả sự ấm áp rợn rùng từ cuộc gặp gỡ của họ cuối cùng đã cạn đi. Nàng cố gắng kiểm lại sự lựa chọn của mình, nhưng tất cả những điều đó để lại trong lòng cảm giác trống rỗng, và sợ hãi kỳ lạ. Tất cả quá tự nhiên để rút lui trở lại cuộc đời của những thói quen, để theo các con đường đã được chọn cho nàng từ rất lâu trước đó, đầu tiên bởi cha nàng và sau đó là bởi George. “Em không biết điều gì sẽ xảy ra trong chuyện với Ravenill. Thậm chí em không biết liệu anh ấy vẫn tiếp nhận em hay không.”

“Ồ, hẳn ta sẽ tiếp nhận em.” Zachary quay nàng lại để đối mặt với mình. Anh to lớn và tăm tối, nhìn nàng chằm chằm với cơn giận dữ cam chịu. “Tôi đã phải chiến đấu cho mọi thứ mà tôi từng có. Nhưng tôi sẽ không chiến đấu vì em. Em sẽ đến với tôi bởi vì em muốn tôi. Quý bắt tôi đi nếu tôi bắt buộc em hay cầu xin em hãy tiếp nhận tôi. Tôi cho rằng theo quan điểm thượng lưu thì một Ravenhill đáng giá khoảng một trăm Bronson. Không ai đổ lỗi cho em khi kết hôn với anh ta, đặc biệt là khi nói rằng George muốn sự kết hợp đó. Và thậm chí em có thể được hạnh phúc một thời gian. Nhưng một ngày nào đó em sẽ nhận ra nó là một sai lầm, khi đó thì đã quá muộn cho một trong hai chúng ta làm một điều khốn kiếp gì đó để sửa chữa.”

Holly trở lên trắng bệch, nhưng xoay sở để trả lời một cách bình tĩnh. “Thỏa thuận của chúng ta... em sẽ trả lại tiền ...”

“Giữ số tiền đó cho Rose. Đảm bảo cho tương lai con bé sẽ không bị cắt nửa chừng một cách vô lý chỉ đơn giản vì mẹ nó là một kẻ hèn nhát.”

Nàng hạ thấp cái nhìn ngấn đầy nước mắt xuống nút áo thứ ba của anh. “Bây giờ anh thật ác độc,” cô thì thào.

“Tôi nghĩ rằng tôi có thể cư xử gần giống như một quý ông về bất cứ điều gì, ngoại trừ việc mất em. Đừng mong chờ tôi chấp nhận điều đó với sự vui lòng tử tế, Holly.”

Lấy tay quệt ngang mắt, cô xoay sở để thì thầm một câu cuối. “Em muốn trở lại ngôi nhà.”

Mặc dù được bao phủ bởi áo choàng của Zachary và ẩn nấp dưới chiếc dù, Holly vẫn hoàn toàn bị sững nước cho tới khi họ về tới nhà chính. Zachary đưa nàng qua cánh cửa kiểu Pháp dẫn tới khu trưng bày các những tác phẩm điêu khắc. Không gian dài hình chữ nhật được phủ bóng và vạch lên những sọc bạc từ hình dáng của cơn mưa chiếu hắt trên ô cửa sổ. Những bức tượng có đốm và được sơn phủ những dòng chảy màu xám. Nước nhỏ giọt, tóc bám dính vào da đầu, Zachary nhìn người phụ nữ ngoan cố đi phía trước mình. Nàng đang run lấy bầy và căng thẳng, tách xa khỏi anh vì những bốn phận của mình, và hứa hẹn một bức tường đá granite chắn giữa họ.

Khuôn mặt nhỏ nhợt nhạt được bao quanh bởi các sợi tóc nâu xoắn vào nhau, làm nàng trông giống một nàng tiên cá không hạnh phúc. Anh khát khao được đưa nàng lên gác, cởi hết áo quần ướt lạnh của nàng, và làm nàng ấm lên bằng hơi nóng của lò sưởi, và sau đó là bằng cơ thể mình. “Ngày mai em sẽ nói chuyện với mẹ và em gái anh,” Holly hơi run. “Em sẽ nói với họ rằng công việc của em ở đây đã xong và hầu như hết lý do để ở lại. Rose và Maude và em sẽ đóng gói hành lý và đi vào cuối tuần.”

“Ngày mai tôi sẽ đi Durham,” Zachary lầm bầm. “Tôi sẽ bị thiêu trong địa ngục trước khi phải giả bộ tiến biệt và chúc em sống tốt và làm như không có gì xảy ra giữa chúng ta.”

“Phải. Tất nhiên.” Nàng đứng trước anh, khung người nhỏ nhắn giữ cứng nhắc. Nàng khó nắm bắt một cách chết tiệt, bị tổn thương, hối hận, cứng đầu cứng cổ - và rõ ràng là yêu anh. Zachary tức giận vì sự kính trọng và tư tưởng thông thường của xã hội đối với nàng còn có ý nghĩa hơn cả anh. Nàng ép mình đáp lại cái nhìn của anh, và một ánh bối rối sợ hãi thoáng trong mắt. Nàng sợ phải đặt niềm tin cho bất kỳ loại tương lai nào với anh. Anh biết làm cách nào để dụ dỗ, quấy rầy và lôi kéo mọi người làm những việc họ không muốn làm, nhưng anh sẽ không sử dụng những kỹ năng đó đối với nàng. Nàng sẽ phải tự nguyện chọn anh, và rõ ràng rằng đó là một chuyện nàng sẽ không bao giờ cho phép bản thân làm.

Cái giá phải trả là thất bại cay đắng, Zachary đột nhiên mong mỏi được tách xa khỏi nàng, trước khi anh làm hoặc nói điều gì đó khiến cả hai sẽ phải hối tiếc mãi mãi. “Chỉ một điều nữa,” anh nói, giọng tuôn ra gay gắt hơn nhiều so với dự định. “Nếu em rời khỏi anh bây giờ, đừng quay trở lại. Sẽ không có cơ hội thứ hai.”

Những giọt nước rơi từ đôi mắt, và nàng quay đi vội vã. “Em xin lỗi”, nàng thì thầm, và bỏ chạy khỏi khu trưng bày.

Chương 14

“Em không hiểu,” Elizabeth buồn bã nói. “Có phải là do em đã làm cái gì, hay... có phải cuối cùng phu nhân đã quyết định là em không thể dạy dỗ nổi? Em sẽ cố gắng nhiều hơn, phu nhân, em hứa...”

“Em chẳng làm gì sai cả,” Holly vội vàng trấn an cô gái, vớ ra để giữ chặt lấy tay cô. Sau một đêm không ngủ, nàng đã xuất hiện với đôi mắt lơ mơ, quyết tâm hơn bao giờ hết theo đuổi con đường mình đã quyết định. Phải vậy thôi, trước khi nàng làm những điều thậm chí còn dại dột hơn những điều đã xảy ra. Cảm thấy không quen thuộc với cơ thể của chính mình, vẫn còn bị lấp đầy bởi cảm giác mãnh liệt nấn ná từ buổi gặp chiều hôm trước ở nhà hóng mát. Cho tới bây giờ nàng chưa bao giờ biết được sự quyến rũ của việc tư tình, chưa bao giờ hiểu được thứ sức mạnh đã hủy hoại cuộc sống của mọi người và phá vỡ gia đình và phá vỡ các lời thề nguyện thiêng liêng. Bây giờ nàng biết lý do tại sao lại có những cuộc tình giữa đàn ông và phụ nữ, và tại sao họ mạo hiểm mọi thứ vì những ham muốn của chính mình.

George sẽ không nhận ra người vợ yêu dấu, đức hạnh của mình ở bên trong người phụ nữ đã từ bỏ chính bản thân với Zachary Bronson. George sẽ khiếp sợ những gì nàng mà trở thành. Xấu hổ và sợ hãi, Holly hướng dẫn cho Maude bắt đầu đóng gói tất cả đồ đạc của họ càng sớm càng tốt. Nàng đã cố gắng giải thích cho Rose, nhẹ nhàng nhất có thể, rằng đã tới lúc phải trở về Taylors, và dĩ nhiên cô bé cảm thấy khó chịu bởi tin đó. “Nhưng con thích ở đây!” Rose giận dữ hét lên, đôi mắt nâu ngập nước. “Con muốn ở lại, Mama. Mẹ rời đi, Maude và con sẽ ở lại đây!”

“Chúng ta không thuộc về nơi này, Rose,” Holly trả lời. “Con biết rõ là chúng ta không dự định ở lại đây mãi mãi.”

“Mẹ nói là một năm,” Rose cãi lại, kéo giắt tiểu thư Crumpet lên và ôm con búp bê một cách đầy bảo vệ. “Chưa được tới một năm, còn chưa gần hết năm, và mẹ đã định dạy ông Bronson cách cư xử nữa.”

“Ông ấy đã học được tất cả mọi thứ cần từ mẹ rồi,” Holly nói chắc chắn. “Bây giờ không được làm toáng lên nữa, Rose. Mẹ hiểu tại sao con không vui, và điều đó làm mẹ buồn phiền khủng khiếp, nhưng con sẽ không gây rắc rối thêm cho gia đình Bronson về việc chuyện này nữa.”

Sau khi Rose dùng dằng lao đi và biến mất ở đâu đó trong căn nhà lớn, Holly đã miễn cưỡng đề nghị gặp những nữ chủ nhân nhà Bronson trong phòng khách gia đình sau bữa sáng. Thật không dễ dàng để nói với họ rằng nàng sẽ rời khỏi ngôi nhà trong một hoặc hai ngày nữa. Thật

bất ngờ, nàng nhận ra rằng mình sẽ nhớ Elizabeth và Paula nhiều hơn nàng từng nghĩ.

“Chắc là tại anh Zach,” cô gái kêu lên. “Gần đây anh ấy cư xử rất kinh khủng, xấu tính như một con gấu mắc bẫy. Anh ấy đã khiếm nhã với phu nhân phải không? Có đúng anh ấy là nguyên nhân của chuyện này phải không? Em phải đi gặp anh ngay giờ phút này và nhét một ít lý lẽ vào cái đầu anh ấy...”

“Trật tự nào, Lizzie.” Cái nhìn nhân hậu của Paula dừng lại trên khuôn mặt đau khổ của Holly khi bà nói. “Con sẽ không giải quyết bất cứ điều gì bằng cách buộc tội và làm mọi chuyện khó khăn hơn đối với phu nhân Holly. Nếu phu nhân muốn ra đi, cô ấy sẽ đi với tình cảm và lòng biết ơn của chúng ta, và chúng ta sẽ không đáp trả tất cả sự tốt bụng của cô ấy bằng cách dằn vò cô ấy.”

“Cảm ơn, bà Bronson,” Holly thì thầm, không thể nhìn vào mắt mẹ của người mình yêu. Nàng đã có một mối nghi ngờ khủng khiếp rằng Paula, với một tâm hồn đầy trực cảm, đã đoán ra được những gì xảy ra giữa nàng và Zachary.

“Nhưng con không muốn phu nhân ra đi,” Elizabeth bướng bỉnh. “Em sẽ nhớ phu nhân khủng khiếp... phu nhân là người bạn thân yêu nhất mà em từng có, và... ôi, em phải làm gì đây khi không có Rose bé nhỏ?”

“Em vẫn sẽ gặp chúng tôi mà.” Holly mỉm cười ấm áp với cô gái, trong khi đôi mắt nhức nhối vì nước mắt. “Chúng ta sẽ vẫn là bạn bè thân thiết, Lizzie, và em vẫn được chào đón tới thăm tôi và Rose bất cứ khi nào em muốn.” Cảm thấy một làn sóng cảm xúc nghẹn ngào dâng lên tận sâu trong mình, nàng đứng lên, xiết chặt tay run rẩy. “Xin thứ lỗi cho tôi, còn rất nhiều đồ cần sửa soạn...”

Nàng vội vàng rời đi, trước khi họ có thể nhìn thấy những giọt nước mắt, và hai phụ nữ bắt đầu cao giọng ngay khi nàng bước tới ngưỡng cửa. “Có phải đại loại là phu nhân Holly đã cãi nhau với Zach không?” nàng nghe Elizabeth hỏi. “Có phải vì vậy mà anh đi đâu mất còn phu nhân thì định rời đi không?”

“Chuyện không thật đơn giản như vậy đâu Lizzie...” Paula cẩn thận đưa ra câu trả lời.

Không, nó không đơn giản chút nào.

Holly đã cố gắng để xem xét những việc kiểu như là kết hôn với Zachary, trở thành vợ anh và lao mình vào vào cuộc sống phô trương hời hả của anh. Để lại đằng sau tất cả những gì mình biết... để thực sự trở thành một người phụ nữ khác. Nàng nhức nhối với niềm mong mỏi cay đắng, muốn anh ấy với tất cả bản thân đang hiện hữu của mình, nhưng một điều gì đó bên trong nàng giật lại và co cụm lại trong cái kén bảo vệ. Nàng mù quáng tìm kiếm lý do tại sao, cắt nghĩa nỗi sợ hãi của chính mình, nhưng bằng cách nào đó, sự thật vẫn từ chối không chịu kết tinh lại cho nàng nhìn rõ. Bên trong nàng vẫn tràn lấp và run rẩy.

Trước đây Zachary chưa bao giờ chấp nhận thất bại. Anh có thể dung thứ những chuyện nhỏ, có lẽ bởi, luôn luôn biết rằng trong những kế hoạch lớn hơn, anh sẽ có được điều mình muốn. Nhưng anh chưa bao giờ thực sự bị bại trận, chưa bao giờ biết một mất mát thật sự. Cho tới khi điều này xảy ra, một mất mát lớn hơn tất cả. Nó làm anh cảm thấy sâu hoắm và hơi điên loạn. Anh muốn giết ai đó. Anh muốn khóc. Và trên tất cả anh muốn cười nhạo bản thân thật to vì đã trở thành một thằng đại diện đần độn. Trong những câu chuyện vô nghĩa mà Holly đọc to trong những buổi tối về những người Hy Lạp và những vị thần đầy đam mê, độc ác tới bất cần, con người luôn bị trừng phạt vì vớ quá cao. Holly đã từng giải thích đó là sự xấc xược cao ngạo. Quá nhiều những tham vọng tự phụ.

Zachary biết mình đã bị kết tội ngạo mạn, và bây giờ anh phải trả giá. Đáng lẽ anh không bao giờ được cho phép bản thân ham muốn một người phụ nữ rõ ràng không được dành cho mình. Điều dầy vò anh nhất là nỗi nghi hoặc rằng có thể mình thực sự vẫn có cơ hội với nàng, nếu anh bắt buộc, dầy vò, và mua chuộc nàng. Nhưng anh sẽ không làm điều đó với nàng, hay với chính mình.

Anh muốn nàng yêu mình tự nguyện và vui vẻ như đã yêu George. Ý nghĩ có thể khiến hầu hết mọi người cười toáng lên. Thậm chí nó cũng làm anh tức cười. Holly sẽ nghĩ gì khi nàng so sánh người chồng thánh thiện của mình với anh? Zachary là một tên khốn, một kẻ cơ hội, một con kèn kèn ăn xác thối xấu tính – một định nghĩa hoàn toàn đối lập với một quý ông. Rõ ràng Ravenhill là một sự lựa chọn đúng đắn, sự lựa chọn duy nhất, nếu nàng muốn có một cuộc sống giống như đã có với George.

Cau có, Zachary đi thẳng tới thư viện để tìm kiếm những tập tài liệu và thư dự định đem theo tới Durham. Một loạt công việc đóng gói đang diễn ra trên lầu, Maude và những người hầu gái đang nhồi quần áo và đồ dùng cá nhân vào những vali và những túi hành lý lớn... cũng giống như người chạy việc của Zachary đóng gói lễ phục và cravat chuẩn bị cho chuyến đi của anh. Zachary sẽ bị nguyên rủa nếu anh đứng nhìn Holly rời khỏi ngôi nhà. Anh sẽ rời đi trước. Tiến tới bàn làm việc, anh bắt đầu vơ vét hết giấy tờ, mới đầu không nhận thấy đã có một ai đó đang ở trong phòng. Một cái gì đó lộ ra trong lòng cái ghế da lớn, và lập tức Zachary quay vòng nó lại, đã chực bật ra câu hỏi.

Rose đang ngồi đó với tiểu thư Crumpet, cả hai gần như chìm ngấm trong lòng ghế bọc. Trái tim chùng xuống, Zachary thấy khuôn mặt đứa trẻ vấy bẩn và ửng đỏ, cái mũi cần lau.

Dường như phái nữ nhà Taylor đều đòi hỏi một nguồn cung cấp khăn tay bất tận. Lầm bầm chửi thề, Zachary quả quyết tìm khăn trong áo khoác của mình, nhưng không thấy gì cả. Anh nói cravat vãi lanh ra, giật khỏi cổ và ấn vào mũi Rose. “Xì ra,” anh lẩm bẩm, và đứa bé ngoan ngoãn nghe theo. Nó cười khúc khích, rõ ràng thấy vui với tính năng lau mũi mới của cà vạt.

“Ông thật ngốc nghếch, ông Bronson!”

Zachary ngồi xổm xuống ngay trước mặt đức bé, nhìn chăm chăm mắt đối mắt, và kéo theo một nụ cười triu mến. “Có chuyện gì vậy, công chúa?” Anh hỏi nhẹ nhàng, dù đã biết tại sao.

Rose hăm hở trút bỏ gánh nặng. “Mama nói phải rời đi. Mọi người sẽ lại sống ở nhà bác của cháu, v-và cháu muốn ở lại đây.” Khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ cau lại bởi nỗi buồn trẻ con, và Zachary gần nghiêng ngả vì áp lực của cú đâm vô hình nơi ngực. Đau đớn... yêu thương... nhưng thống khổ còn nhiều hơn. Mặc dù nói lời chào tạm biệt với Holly có thể không giết anh ngay nhưng chắc chắn nó sẽ quật ngã anh. Trong suốt những tháng vừa qua, bằng cách nào đó, anh bắt đầu yêu thương đứa trẻ vô cùng đáng yêu này, với những nắm tay dính đường, chuối nút áo, những lọn tóc xoắn rối buông dài, và đôi mắt nâu quá giống mẹ. Sẽ không còn những bữa tiệc trà, không còn những buổi ngồi trong phòng khách trước lò sưởi và kể đi kể lại những câu chuyện về thỏ bông và cái bắp, những con rồng và nàng công chúa, không còn bàn tay nhỏ xíu bám lấy anh đầy tin tưởng nữa.

“Hãy nói với Mama là mọi người phải ở lại đây với ông,” Rose yêu cầu. “Ông có thể khiến mẹ ở lại, cháu biết ông có thể!”

“Mama của cháu biết được điều gì là tốt nhất cho cháu,” Zachary thì thầm, mỉm cười mờ nhạt mặc dù anh đang cảm thấy như chết trong lòng. “Cháu là một bé gái ngoan, hãy làm theo lời mẹ.”

“Cháu *luôn* là một cô gái ngoan,” Rose nói, và bắt đầu sụt sịt một lần nữa. “Ôi, ông Bronson... Vậy còn đồ chơi của cháu?”

“Ta sẽ gọi tới nhà Taylors từng cái một còn lại cho cháu.”

“Tất cả thì sẽ không vừa.” Cô bé đưa bàn tay mũm mĩm lên quệt ngang giọt nước trên má. “Nhà họ cực cực cực bé hơn nhà ông.”

“Rose...” anh thở dài và ép đầu cô bé vào vai mình, bàn tay to lớn ôm trọn toàn bộ phía trên đầu cô bé. Đứa trẻ tựa im vào anh, rúc lại gần, và chạm nhẹ vào quai hàm lộn xộn của anh. Được một lúc, nó lách ra. “Ông đang đê bẹp tiểu thư Crumpet!”

“Xin lỗi,” anh ân hận nói, vuốt thẳng cái nón màu xanh lam của con búp bê.

“Cháu sẽ còn gặp lại ông và cô Lizzie lần nữa không?” Rose buồn rầu hỏi.

Zachary không nỡ nói dối cô bé. “Ta e là không thường xuyên lắm.”

“Ông sẽ nhớ cháu khủng khiếp,” cô bé nói, thở dài nặng nề, và bắt đầu dò dẫm tìm thứ gì đó trong cái túi áo khoác không tay của mình.

Có gì đó xảy ra với đôi mắt của Zachary, một cảm giác mờ mờ và cay cay kỳ quặc mà dường như anh không thể chớp. “Ngày nào cũng vậy, công chúa à.”

Rose rút một vật nhỏ từ trong túi và trao vào tay anh. “Cái này cho ông,” cô bé nói. “Đó là cái nút dầu thơm của cháu. Khi buồn, ông có thể ngửi, và sẽ cảm thấy khá hơn. Nó luôn luôn hiệu nghiệm đối với cháu.”

“Công chúa,” Zachary nói, cố làm giọng mình mềm đi để khỏi vỡ òa. “Ta không thể lấy cái nút yêu quý của cháu.” Anh cố gắng trả lại cô bé, nhưng nó đẩy tay anh ra.

“Ông cần nó,” cô bé bướng bỉnh nói “Ông giữ nó đi, ông Bronson. Và đừng có làm mất đó nha.”

“Được rồi.” Zachary nắm chặt bàn tay bao lấu cái nút và gục đầu lên đó, đấu tranh với những cảm xúc ngang ngược của bản thân. Anh nghĩ chính mình đã gây ra điều này. Anh đã lập kế hoạch và lôi kéo cho tới tận khi có được phu nhân Holland Taylor sống trong nhà mình. Nhưng anh chưa bao giờ tính tới hậu quả. Giá mà anh mới chỉ được biết...

“Ông đang khóc à, ông Bronson?” Cô bé hỏi một cách đầy quan tâm, tiến lên đứng bên cạnh đầu gối anh, nhìn chằm chằm gương mặt đang cúi xuống.

Anh xoay sở cười với đứa trẻ. “Chỉ một chút ít trong lòng thôi,” anh nói gằn gắt. Anh cảm nhận được bàn tay nhỏ của cô bé đặt lên má mình, và anh hoàn toàn bất động khi cô bé hôn lên mũi mình.

“Tạm biệt, ông Bronson,” đứa trẻ thì thầm, và rời đi với tràng hạt nút ủ rũ kéo lê phía sau.

Vẫn là buổi sáng khi cuối cùng xe ngựa đã được chuẩn bị xong cho chuyến đi, và chẳng còn gì giữ anh lại ở gia sản này. Chẳng có gì ngoài trái tim bị dày xéo. Cân nhắc tất cả những điều đã nói giữa mình và Holly, anh nhận ra nói thêm nữa cũng chẳng đạt được gì. Mọi lựa chọn đã được đưa ra, Holly sẽ đi hoặc ở lại theo ý muốn của riêng nàng, mà không có sự can thiệp của anh.

Tuy nhiên, vẫn còn có chút việc dang dở. Biết rằng Holly đã dẫn Rose ra vườn, Zachary tới phòng ngủ của nàng. Người giúp việc tóc vàng, Maude ở đó, cánh tay giơ cao bê những quần áo đã gấp khi đi từ tủ đựng quần áo tới giường. Cô hơi nháy dưng lên khi thấy anh đứng ở lối vào phòng. “Th- thưa ông?” Cô ta hỏi cảnh giác, xếp sắp đồ đã gấp rồi vào rương.

“Tôi có điều cần nhờ cô,” anh nói cộc lốc.

Rõ ràng bối rối về những gì anh yêu cầu, Maude quay sang đối mặt với anh. Anh cảm nhận được sự khó chịu của cô ta khi ở một mình trong phòng với anh. Đặc biệt là căn phòng này, với quần áo và đồ đạc của Holly vương vãi khắp mọi nơi. Có một đồng các thứ trên giường: một cái lược tròn, một bộ lược bet, một hộp ngà voi, một khung nhỏ đặt trong một hộp da. Anh chẳng để ý cái khung, nếu Maude không cố gắng kín đáo chuyển ra khỏi tầm mắt của anh. “Liệu có việc vật nào mà tôi có thể làm được cho ông không, thưa ông?” Người giúp việc hỏi một cách không thoải mái. “cái gì đó tôi có thể đem tới hoặc vá lại hoặc...”

“Không, không phải những chuyện như vậy.” Cái nhìn của anh lạc tới cái khung hình. “Cái gì kia?”

“Ồ, đó là... à một vật riêng tư của phu nhân Holly, và... thưa ông, phu nhân sẽ không thích nếu ông...” Maude lấp bắp với sự phản đối hụt hơi khi Zachary với tới và giật cái hộp ra khỏi đồng đó.

“Một bức tiểu họa?” anh hỏi, khéo léo gỡ ra khỏi hộp bọc da.

“Vâng, thưa ông, nhưng... ông không nên, thực sự... ôi, Chúa ơi.” Đôi má đầy đà đỏ bừng, và cô ta thở dài đầy khó chịu khi anh nhìn chăm chăm vào bức chân dung nhỏ.”

“George,” Zachary nhẹ nhàng nói. Anh chưa bao giờ thấy hình ảnh của người đàn ông này, và trước đó cũng chưa bao giờ muốn coi. Cũng bình thường khi Holly đem theo một bức chân dung người chồng quá cố, vì Rose cũng như vì chính nàng. Tuy nhiên, Zachary chưa bao giờ yêu cầu xem ảnh chân dung của George Taylor, và chắc chắn Holly không bao giờ tình nguyện cho anh coi. Có lẽ Zachary tưởng rằng mình sẽ thấy một tâm trạng thù địch đối với hình ảnh khuôn mặt của Taylor, nhưng khi nhìn chăm chăm bức tiểu họa, anh chỉ nhận thấy duy nhất của một cảm giác ngạc nhiên của lòng thương hại.

Anh đã luôn luôn nghĩ George như là một người cùng tuổi, nhưng khuôn mặt này lại trẻ khó tin, điểm thêm chút tóc mai được xác định bằng chút lông tơ trái đào hai bên má. Zachary giật mình bởi ý nghĩ khi qua đời Taylor không thể mới chỉ 24, trẻ hơn Zachary hiện giờ gần tròn mười năm. Holly đã được tán tỉnh và được yêu bởi cậu bé đẹp trai này, với mái tóc vàng, đôi mắt xanh thẳng thắn, và một nụ cười bóng gió nghịch ngợm. George đã chết trước khi anh ta thực sự nếm trải cuộc sống, để lại một người vợ góa là người con gái thậm chí còn ngây thơ hơn cả anh ta.

Cố gắng hết sức, Zachary cũng không thể đổ lỗi cho George Taylor vì đã cố gắng để bảo vệ Holly, sắp xếp mọi thứ cho nàng, đảm bảo rằng cô con gái sơ sinh được chăm sóc. George, chẳng nghi ngờ gì, sẽ đau khổ khi xuất hiện ý nghĩa người vợ của mình bị Zachary Bronsons quyến rũ và làm khổ sở trên cái thế giới này. “Mẹ kiếp,” Zachary chửi thề, đẩy tiểu họa trở lại cái vỏ bọc da. Cau có, anh đặt vật đó lên giường.

Maude nhìn anh chăm chăm cảnh giác. “Có chuyện gì tôi có thể giúp ông, thưa ông?”

Anh gạt đúng một cái và với bên trong áo khoác. “Tôi muốn cô nhận thứ này,” anh lăm bắm, đưa ra một túi nhỏ nặng những xu vàng. Đối với địa vị của một người đầy tớ như Maude, đó là cả một gia tài. “Cầm đi, và hứa với tôi rằng nếu phu nhân Holly cần bất cứ điều gì, hãy báo cho tôi.”

Khuôn mặt của người giúp việc dờ ra vì bất ngờ. Cô ta nhận lấy cái túi, cảm nhận được sức nặng của nó trong tay mình, và mở mắt trừng trừng nhìn anh. “Ông không cần phải trả tiền cho tôi để làm điều đó, thưa ông.”

“Nhận đi,” anh khẳng định một cách cộc cằn.

Một nụ cười miễn cưỡng cong đôi môi của cô hầu, và cô thả cái bọc nhỏ vào túi túi tạp dề.

“Ông là một ông chủ rất tốt, thưa ông. Đừng băn khoăn về phu nhân Holly và tiểu thư Rose, tôi sẽ trung thành phục vụ họ, và báo cho ông nếu có bất cứ rắc rối gì xảy ra.”

“Tốt,” anh nói, và quay đi. Anh dừng lại và nhìn cô ta khi một câu hỏi nảy ra trong đầu. “Tại sao cô lại cố gắng giấu không cho tôi xem bức tiểu họa, Maude?”

Cô ta hơi đỏ mặt, nhưng ánh nhìn thẳng thắn và trực tiếp khi trả lời: “Tôi muốn giữ khoảng cách giữa ông và ông ấy, thưa ông. Tôi biết ông cảm nhận ra sao về phu nhân Holly, ông biết đó.”

“Cô biết?” anh nói chung chung.

Người giúp việc gật đầu mạnh mẽ. “Phu nhân là một quý bà thân quý và dịu dàng, một người đàn ông phải có trái tim bằng đá mới không quan tâm tới cô ấy.” Maude hạ thấp giọng một cách tin tưởng. “Giữa tôi với ông thôi, thưa ông, tôi nghĩ rằng phu nhân của tôi được tự do chọn lựa bất cứ một người đàn ông nào cho mình, thì cô ấy có thể sẽ chọn ông làm chồng. Rõ như ban ngày rằng phu nhân bị ông hấp dẫn. Nhưng ông chủ George đã đem theo phần lớn trái tim của phu nhân xuống mồ rồi.”

“Cô ấy có thường xuyên ngắm hình tiểu họa không?” Zachary hỏi, giữ mặt không cảm xúc.

Khuôn mặt tròn của Maude nhăn lại ngẫm nghĩ. “Không quá thường xuyên kể từ khi chúng tôi tới sống ở nhà của ông, thưa ông. Theo tôi biết, phu nhân đã không giở nó ra trong suốt cả tháng trước hoặc gần như vậy. Đó là lý do tại sao lại thậm chí có chút bụi đóng ở trên nó.”

Vì một vài lý do, thông tin này khiến anh cảm thấy thỏa mái.

“Tạm biệt, Maude,” anh đáp lời, và rút lui.

“Chúc ông may mắn, thưa ông” cô gái nói nhẹ nhàng.

Trở về từ vườn, Holly vào phòng mình và nhìn thấy người hầu của mình thông qua một đồng vớ cẩn thận gấp lại. “Xem toàn bộ những gì chị làm nè, Maude,” nàng nhận xét với một nụ cười uể oải.

“Vâng, thưa phu nhân. Thậm chí tôi còn có thể làm hơn nữa nếu ông chủ không tới và làm gián đoạn công việc.” Những lời nói buột ra tình cờ, và Maude lại tiếp tục bận rộn với công việc của mình.

Holly cảm thấy quai hàm mình trể ra vì ngạc nhiên. “Ông ấy đã tới à?” nàng thì thầm hỏi. “Vì điều gì? Ông ấy tìm tôi à?”

“Không, phu nhân à, ông ấy chỉ căn dặn tôi chăm sóc phu nhân và tiểu thư Rose, và tôi đã hứa với ông ấy là tôi sẽ vậy.”

“Ồ.” Holly nhặt một cái áo lót vải lanh và cố gắng gấp tử tế, nhưng cuối cùng nó thành một cuộn nằng cuộn chặt nhét vào bụng. “Ông ấy thật tử tế,” nằng thì thầm.

Maude trợn một cái nhìn thích thú, và tiếc rẻ lơ đãng lên nằng. “Tôi không nghĩ đó là lòng tốt thúc đẩy ông ấy, thừa phụ nhân. Nhìn ông ấy si tình như một thanh niên trẻ tuổi. Thực tế, ông ấy có những biểu hiện giống như cô bây giờ.” Xem xét những thiệt hại mà những ngón tay xiết chặt của Holly đã gây ra với chiếc áo lót đang bị ấn dẹt xuống, cô cười khúc khích và với tay ra để giải cứu nó. Holly từ bỏ cái áo mà không ý kiến phản đối gì. “Chị có biết bây giờ ông Bronson ở đâu không, Maude?”

“Trên đường tới Durham, tôi đoán vậy. Dường như ông ấy không có tâm trạng để nán lại, phụ nhân à.”

Holly bay tới cửa sổ, để tìm tầm nhìn mặt trước của dinh thự. Nằng khẽ kêu một tiếng khổ sở nho nhỏ khi thấy cỗ xe đen sơn mài rất lớn của Bronson lăn bánh dọc theo con đường lấp lánh sắc xanh của hàng cây dẫn ra đường chính. Tay nằng áp dẹt vào khung cửa, lòng bàn tay ấn chặt vào mặt kính lạnh lẽo. Miệng run lên dữ dội, và nằng chiến đấu để nén lại những cảm xúc của mình. Anh đã đi, nằng nghĩ, và nằng cũng đi sớm thôi. Như vậy là tốt nhất cho tất cả. Nằng đã làm điều đúng đắn cho bản thân mình, và cho cả anh nữa. Tốt nhất là để anh bắt đầu một cuộc hôn nhân với một cô gái trẻ ngây thơ, người anh có thể chia sẻ tất cả những lần "đầu tiên": lời thề nguyện đầu tiên, đêm đám cưới đầu tiên, đưa con đầu tiên...

Và cho chính mình, nằng biết rất rõ một khi quay trở lại nhà Taylors, có thể là số phận của nằng là ở lại đó mãi mãi. Nằng không có ý định trói buộc Ravenhill với lời hứa đó để anh cưới nằng, đó khó có thể là công bằng khi chặn hết tất cả các cơ hội để anh tìm kiếm một người anh thật sự yêu thương.

“Quay lại nơi mình bắt đầu,” Holly thì thầm với một nụ cười run run, nghĩ tới chuyện làm sao để tiếp tục cuộc sống với gia đình nhà chồng. Ngoại trừ bây giờ nằng buồn nhiều hơn một chút, khôn ngoan hơn một chút, và không còn bảo đảm là mình không thể phạm những sai lầm về mặt đạo đức được nữa.

Nằng nhìn chằm chằm dữ dội cỗ xe cho tới khi nó tiến đến cuối đường và dường như biến mất trong những tán cây.

“Tất cả cô cần là một chút thời gian, thừa phụ nhân,” giọng nói thực tế đầy dễ chịu của Maude tiến tới sau nằng. “Như cô biết đó, thời gian sẽ hàn gắn các vết thương rất nhanh.”

Holly nuốt vào và lặng lẽ gật đầu, nhưng nằng biết trong trường hợp này người giúp việc đã sai... Không có khoảng thời gian nào có thể làm dịu niềm đam mê nằng cảm thấy – một nhu cầu mù quáng của cơ thể và tâm hồn - dành cho Zachary Bronson.

Chương 15

Gia đình Taylor chấp nhận sự trở lại của Holly như chào đón đứa con gái hoang đường quay trở về với vòng bao bọc. Tất nhiên vẫn có những lời bình phẩm, khi không một ai trong số họ có thể chối từ việc phô trương quan điểm chung của tất cả rằng ngay từ ban đầu nàng đã sai lầm chết người khi lựa chọn việc rời đi. Nàng đã ra đi với thanh danh quý giá như vàng ròng cùng với sự khâm phục và lòng kính trọng của tất cả những người quen biết với gia đình Taylor, và giờ khi trở lại, ngẩng cao đầu với tiếng nờ không sao gột bỏ. Về mặt tài chính, mối quan hệ với Zachary đã đem lại cho nàng những mối lợi đáng kể, nhưng về phương diện đạo đức và xã hội, nàng đã ngã xuống bùn đen.

Holly không quan tâm. Gia đình Taylor có thể vào vệ nàng khỏi một số, nhưng không phải tất cả những chỉ trích hướng về phía nàng. Và tới lúc Rose mười tám tuổi và sở hữu một khoản hồi môn khổng lồ, sẽ tha hồ có những người cầu hôn tiềm năng cho con bé, và vụ tai tiếng đã lâu liên quan tới người mẹ đã dần nhòa theo thời gian.

Holly không chút cố gắng liên lạc với Ravenhill, bởi nàng biết những lời đồn thổi về vị trí mới của nàng sẽ vươn đủ nhanh tới chỗ anh. Không đầy một tuần sau anh đã tới thăm nàng khi nàng quay trở về nhà Taylor, và anh đã được đón tiếp rất nồng nhiệt bởi Thomas và William cùng những người vợ của họ. Cao ráo, tóc vàng với nét đẹp trai lịch lãm, Ravenhill có vẻ ngoài của vị hiệp sĩ sẽ đến để giải cứu người thiếu nữ khỏi nỗi u buồn. Khi gặp anh trong phòng khách chính của gia đình Taylor, Holly định nói với anh rằng nàng không cần được giải cứu. Dù sao đi nữa, anh đã mau chóng khiến nàng hiểu rằng về phía anh, những ước nguyện cuối cùng của George cũng là ước nguyện của chính anh.

“Vậy là em đã ra khỏi hang quỷ,” Ravenhill bình luận, khuôn mặt rất nghiêm túc ngoại trừ đôi mắt xám lấp lánh đang cười.

Holly không thể nín tiếng cười phá lên khi anh bất chợt trêu chọc mình. “Hãy cẩn thận khi tiếp xúc với tôi nha, thưa ngài,” nàng nhẹ nhàng cảnh cáo. “Thanh danh của ngài có thể bị hủy hoại đó.”

“Sau ba năm chè chén say sưa tới bảng bố ở Châu Âu, xin đảm bảo với phu nhân tôi chẳng còn sót lại chút thanh danh nào để cứu ra khỏi đám cháy đâu.” Vẻ mặt của Ravenhill như mềm hơn khi Holly mỉm cười với anh. “Anh không trách em khi em tới sống với gia đình Bronson,” anh nói. “Làm sao anh có thể khi em ở đó là lỗi của anh? Trong những năm trước anh nên tới, và chăm sóc cho em như đã hứa với George.”

“Anh Vardon à, về phần lời hứa...” Holly dừng lại và bắt lực nhìn anh chăm chăm, hai gò má đỏ bừng khi những ý nghĩ dần trở nên quá phức tạp để có thể cất thành lời.

“Ừ?” anh dịu dàng thúc giục.

“Em biết chúng ta đều tán thành,” nàng nói, đau khổ, “nhưng lúc này em nghĩ... không còn cần thiết... sau tất cả, em và anh...”

Ravenhill chạm khẽ những ngón tay dài lên đôi môi nàng, nhẹ nhàng như chiếc lông vũ thoảng qua. Holly không hề cử động khi anh xiết đôi tay nàng trong hai bàn tay chắc chắn, ấm áp của anh. “Hãy nghĩ về cuộc hôn nhân giữa những người bạn thân thiết,” anh nói, “những người luôn bằng lòng chân thành san sẻ với người kia. Một cặp đôi có cùng tư tưởng và sở thích. Những người cảm thấy khoan khoái khi kề bên người kia và đối xử tôn trọng với nhau. Đó là điều anh cần. Không có lý gì để chúng ta không có những điều đó cùng nhau cả.”

“Nhưng anh không yêu em, Vardon. Và em cũng không...”

“Anh muốn tên tuổi của anh bảo vệ cho em,” anh cắt ngang.

“Nhưng điều đó không đủ để xóa đi tai tiếng cùng những tin đồn...”

“Nhưng cũng tốt hơn những gì em có lúc này,” anh điềm tĩnh chỉ ra. “Bên cạnh đó, em đã sai về một số chuyện rồi. Anh có yêu em. Anh biết em từ trước khi em và George kết hôn. Anh chưa bao giờ tôn trọng và yêu thích một người phụ nữ nào hơn em. Hơn nữa, anh tin câu châm ngôn trong những cuộc hôn nhân thì hôn nhân giữa những người bạn tốt hơn bao giờ hết.”

Holly hiểu tình yêu anh ám chỉ không phải kiểu tình yêu nàng đã có với George. Và anh cũng không đề nghị sự gắn kết đầy đam mê mà nàng đã chia sẻ với Zachary Bronson. Đây thực sự là một cuộc hôn nhân tiện lợi, một cuộc hôn nhân sẽ đáp ứng đầy đủ những nhu cầu của họ cũng như thỏa mãn lời thỉnh cầu cuối cùng của George.

“Vậy nếu nhiều đó không đủ cho anh?” nàng lặng lẽ hỏi. “Anh sẽ gặp ai đó, Vardon... Có thể chỉ sau vài tuần chúng ta kết hôn, hoặc vài năm, nhưng chắc chắn một ngày nào đó cũng xảy ra. Một người phụ nữ mà anh sẽ vui lòng chết vì cô ấy. Và anh sẽ muốn liêu lĩnh được sống với cô ấy, lúc đó em sẽ chẳng là gì ngoại trừ cái cùm quanh cổ anh.”

Anh lắc đầu ngay lập tức. “Sẽ không như vậy đâu, Holly. Anh không tin còn có ai hoặc còn có tình yêu đích thực cho mỗi chúng ta. Anh đã có những quan hệ yêu đương rồi – ba năm cả thầy – và anh mệt mỏi khốn khổ với tất cả những trò tuồng, rồi nào là ám ảnh, nào là mê mụ, nào là sầu muộn. Anh muốn một chút bình yên thôi.” Một nụ cười tự giễu cong lên trên môi anh. “Anh muốn là một người đàn ông có gia đình đáng kính – mặc dù Chúa biết thừa rằng anh chưa bao giờ tưởng tượng nổi bản thân có thể thốt lên như vậy.”

“Vardon...” Nàng nhìn chăm chăm xuống đường chỉ thêu kim tuyến trên ghế, dùng một đầu ngón tay vạch theo mẫu hoa diên vĩ thêu bằng chỉ vàng và màu rượu vang đỏ. “Anh vẫn chưa

hỏi vì sao em lại bỏ việc chỗ ông Bronson một cách bất ngờ như thế.”

Một khoảng im lặng nghiền ngẫm kéo dài trước khi anh trả lời. “Em có muốn nói với anh không?” Đường như anh không đặc biệt hăm hở muốn biết câu trả lời thì phải.

Holly lắc đầu, trong lúc một tiếng cười giận dỗi nhen lên đau đớn trong cổ họng. “Không muốn lắm. Nhưng đứng trên phương diện là đối tượng cầu hôn của anh, em cảm thấy bắt buộc phải thú nhận vài điều. Em không muốn nói dối anh, và...”

“Anh không cần nghe những lời thú nhận của em, Holly.” Ravenhill nắm tay nàng và xiết nhẹ, thật kiên định và đầy an ủi. “Anh *không muốn* nghe,” anh tiếp tục, “bởi vì sau đó lại tới lượt anh phải thú tội. Điều đó không cần thiết, mà cũng không đem lại lợi lộc gì. Bởi vậy em hãy giữ lại quá khứ của em, và anh sẽ giữ lấy quá khứ của anh. Ai cũng được phép có trong mình một hoặc hai bí mật mà.”

Holly cảm thấy cơn sóng quý mến anh lại dấy lên trong lòng. Phải là người phụ nữ vô cùng may mắn mới có được một người chồng như anh. Ngay cả nàng cũng có thể tưởng tượng được cuộc hôn nhân giữa hai người. Họ sẽ thân hơn một chút so với những người bạn, và dù vậy tình cảm vẫn kém hơn so với những người tình. Nhưng tình cảnh đó đem lại cho nàng một cảm giác thật kỳ quặc và cứ như kiểu sản xuất dây chuyền tự động hóa sao đó, và nàng nhú mày khi nhìn anh chăm chú. “Em muốn làm một việc đúng đắn, nhưng giá như em có thể biết nó là gì,” nàng nói.

“Vậy chuyện gì sẽ khiến em cảm thấy đúng?”

“Không gì cả,” nàng thú nhận, và Ravenhill bật cười khe khẽ.

“Vậy hãy để anh theo đuổi em một thời gian. Chúng ta có thể dành ra chút thời gian. Anh sẽ đợi cho tới khi em tin chắc rằng đây là lựa chọn tốt nhất cho cả hai chúng ta.” Anh dừng lại và kéo đôi bàn tay nàng lên hai vai mình, trao cho nàng một nụ cười nửa miệng mờ mờ như thể thách thức nàng dám bỏ tay ra vậy. Nàng không dám, mặc dù trái tim bất chợt nhảy lên sợ hãi khi nhận thức được điều anh sắp làm.

Ravenhill ngả người về phía trước và trải một nụ hôn nhẹ lên môi nàng, chỉ kéo dài trong chốc lát. Chẳng có gì đòi hỏi trong nụ hôn của anh, nhưng nàng cảm nhận được kinh nghiệm nhục dục phong phú và cũng như sự tự tin vào bản thân mà anh sở hữu. Nàng tự hỏi George liệu có trưởng thành thành một người đàn ông như thế này không, liệu anh có có được vẻ phong trần lịch lãm như thế này không, liệu đôi mắt anh có ánh lên nét cười nhè nhẹ ở đuôi mắt kia không, và liệu anh có trút bỏ dáng vẻ cao lêu đêu của tuổi trẻ để sở hữu một thân hình khỏe mạnh, dày dặn như kia không.

Ravenhill lùi lại, nụ cười nhẹ của anh vẫn còn lưu giữ trên môi khi Holly vội vàng rút tay lại. “Liệu sáng mai anh có thể gặp em không?” anh hỏi. “Chúng ta sẽ đi cưới ngựa trong công viên.”

“Dạ được,” nàng thì thầm.

Những suy tư nhẩn chìm trong hỗn loạn, và nàng cứ vậy tạm biệt và tiễn anh ra ngoài một cách máy móc. Thật cảm tạ khi Ravenhill từ chối lời mời dùng bữa tối với gia đình Taylor, và anh đã trao cho Holly một nụ cười châm biếm chóng vánh để lộ đánh giá của mình về các chị em dâu quá nhiệt tình của nàng.

Olinda, người vợ mảnh dẻ tóc vàng của Thomas, đã đứng bên cạnh Holly khi nàng vẫn lưu lại trong sảnh lớn. “Ngài Ravenhill thật là một người đàn ông đẹp trai,” cô la lên đầy ngưỡng mộ. “Không ai thực sự chú ý vẻ ngoài của ngài ấy mỗi khi so sánh với anh George, nhưng giờ ngài ấy đã không còn phải đứng dưới cái bóng của anh George nữa thì...” Bất chợt nhận ra những lời bình luận của mình có vẻ khiếm nhã, cô rơi vào im lặng.

“Anh ấy vẫn còn đứng dưới cái bóng của George,” Holly nhẹ nói. Sau tất cả, không phải toàn bộ tình cảnh này là do George tạo nên sao? Tất cả đều theo sự sắp đặt của anh ấy. Ý nghĩ này đáng lẽ nên khiến nàng cảm thấy yên lòng, nhưng thực ra nó chỉ đem tới khó chịu cho nàng mà thôi.

“Ừm,” Olinda trầm ngâm cất tiếng, “Em tin rằng đối với chị, mọi người đàn ông trên thế giới này đều không bằng George được. Anh ấy quá xuất sắc ở tất cả mọi mặt. Không ai có thể làm anh ấy lu mờ.”

Nếu cách đây không lâu Holly sẽ ngay lập tức đồng ý với quan điểm đó. Nhưng bây giờ, dù sao đi nữa, nàng chỉ cắn môi và tiếp tục giữ im lặng.

Đêm đó giấc ngủ đã lảng tránh nàng. Khi Holly cuối cùng cũng dỗ ngủ được thì nó cũng chỉ là một giấc nông đầy mộng mị. Nàng đang bước qua một vườn hoa hồng, đôi chân lảo xạo trên con đường rải sỏi, đôi mắt nhắm lại trước ánh mặt trời chói chang. Như mê đi bởi những đóa hoa đỏ rực đầy sức sống vây quanh, nàng với tay lấy một bông, khế khum những chiếc cánh mịn như nhung và cúi xuống hít vào mùi hương thơm ngát của nó. Rồi bất chợt cơn đau nhói lên trên ngón tay khiến nàng giật nảy, rụt lại ngay lập tức. Máu rỉ ra từ vết thương trên đầu ngón tay, bị đâm bởi chiếc gai khuất sau phiến lá. Nhìn thấy vòi phun nước cách đó không xa, nàng bước lại gần để ngâm những ngón tay tê nhức của mình. Nhưng những bụi hồng tụ lại quanh nàng và đâm lên cao mạnh mẽ lạ lùng. Những đóa hoa héo dần rồi rụng xuống, và chỉ còn lại bức tường từ những chiếc gai nâu nhọn hoắt, chặn mọi lối thoát. Thét lên vì đau đớn, Holly co tròn người lại trên mặt đất trong khi những nhánh cây đầy gai vẫn tiếp tục sinh sôi, nàng ôm bàn tay thương tích ấn lên nơi trái tim vẫn rộn lên những nhịp đập đầy tuyệt vọng.

Và rồi giấc mơ thay đổi, và nàng phát hiện mình đang nằm trên con đường dày cỏ xanh mướt, trong khi thứ gì đó... ai đó... chặn tầm nhìn lên phía bầu trời và những áng mây trên cao. “Ai đó... là ai đó?” nàng khẩn cầu được biết, nhưng đáp lại chỉ là một nụ cười trầm thật khẽ vẩn vương quanh mình như làn khói thuốc. Nàng cảm nhận đôi bàn tay của một người đàn ông trên người mình. Rên lên, nàng thả lỏng bên dưới anh ta, và đôi mắt như nhòa đi bởi ánh mắt trời vẫn nhìn đủ rõ để khám phá ra một đôi mắt đen hư hỏng đang nhìn đăm đăm xuống nàng. “Zachary,” nàng thở đứt quãng, cả chân, tay lẫn cả cơ thể mở rộng để tiếp nhận anh, nàng xiết

lại trong niềm sung sướng khi cảm nhận sức nặng của anh hạ thấp dần xuống người mình. “*Ôi, Zachary, vâng, đừng đừng lại...*”

Anh mỉm cười và bọc lấy bầu ngực nàng bằng hai tay rồi hôn nàng, nàng rên rỉ trong kích động. “Zachary...”

Holly tỉnh linh thức giấc, giật mình khỏi giấc ngủ bởi âm thanh phát ra từ chính mình. Thở hổn hển, nàng choáng váng nhìn chăm chăm xung quanh. Nàng nằm một mình trên giường, với những chiếc gối chất đống quanh mình, khăn trải giường xoắn bện lộn xộn quanh đầu gối và mắt cá chân. Thất vọng ghê người quét qua người khi những ảo ảnh cuối cùng của giấc mơ nhạt nhòa. Nàng túm lấy một chiếc gối áp lên bụng rồi ôm nó nằm cạnh mình, run rẩy và thiêu đốt. Lúc này Zachary ở đâu? Liệu anh có đang chìm sâu trong cơn mơ trên chiếc giường đơn độc của mình, hay đang thỏa mãn những khao khát của bản thân trong vòng tay của một người đàn bà khác? Nỗi ghen tuông như chất độc nhấn chìm nàng. Nàng ấn hai tay lên hai bên đầu, cố gắng chặn lại những hình ảnh lan tràn trong tâm trí. Một người đàn bà nào đó khác có thể đang ôm riết lấy cơ thể cường tráng của anh, lùa những ngón tay vào mái tóc đen dày và cảm nhận cái rùng mình của anh khi anh nhận lấy niềm hoan lạc trong người cô ta.

“Giờ nó không quan trọng nữa, mình đã lựa chọn rồi,” nàng thì thào để khích lệ bản thân. “Và anh ấy đã nói đừng quay trở lại. Hết rồi... kết thúc rồi.”

Đúng như lời anh nói, Ravenhill đã tới để tán tỉnh Holly, thăm nàng gần như tất cả mọi ngày. Anh hộ tống nàng cưỡi ngựa qua công viên, đi picnic với gia đình Taylor, và tham gia những bữa tiệc bên sông với những người bạn thân thiết. Phải cảm ơn sự bảo vệ cương quyết của gia đình Taylor nên những cuộc tụ họp đều diễn ra yên ổn và Holly đã được che chở khỏi những lời châm chọc ác ý. Ai cũng phải thừa nhận rằng gia đình chồng cũ của nàng mang trong mình lòng trung thành đáng ngưỡng mộ. Họ tạo thành những vòng bảo vệ bao quanh nàng và sốt sắng che chở cho nàng, mặc cho việc phản đối của họ đối với những hành động trong quá khứ của nàng. Dù sao đi nữa họ đều tán thành việc nàng duy trì mối quan hệ với Ravenhill. Biết nguyện ước cuối cùng của George là muốn Holly và Ravenhill kết hôn, cả gia đình đều đảm bảo chắc chắn không gây ra bất cứ một trở ngại nào cho cuộc hôn nhân này.

“Khi thím và Ravenhill kết hôn,” William, người chủ gia đình nói với giọng thực tế-nó-vậy với Holly, “sẽ đặt dấu chấm hết cho những suy đoán ngày một lan tràn về rắc rối của thím với Bronson. Nếu là thím, tôi sẽ gắng hết sức để mau chóng hoàn thiện các thủ tục hôn nhân.”

“Em hiểu, anh William,” Holly đáp, mặc trong tâm tâm như muốn sôi lên để phản đối lời khuyên không hề mong muốn này. “Và em phải cảm ơn anh vì đã chia sẻ sự khôn ngoan với em. Nhưng dù sao cũng không hoàn toàn chắc chắn rằng Ravenhill và em sẽ lấy nhau.”

“Cái gì?” Đôi mắt xanh biển của William hẹp lại trong cái quắc mắt góm guốc. “Có phải cậu ta tỏ vẻ miễn cưỡng khi thảo luận về nó không? Tôi sẽ nói chuyện với cậu ta và sắp xếp lại mọi chuyện. Thím không phải buồn phiền đâu, cậu ta sẽ dậm đều chân tới bộ thờ cùng với thím dù

cho tôi có phải thúc nòng súng vào mông cậu ta đi nữa.”

“Không, không,” Holly vội nói, miệng nàng run lên vì buồn cười. “Không cần vậy đâu, anh William. Ravenhill không tỏ miễn cưỡng gì hết. Em là người miễn cưỡng, và anh ấy đang cho em thời gian em cần để đưa ra quyết định.”

“Còn quyết định nào ở đây? Có thể có lý do gì níu kéo chân thím chứ?” William sốt ruột nhìn nàng chăm chăm. “Để tôi đảm bảo với thím, nếu không vì gia đình này, ngay lúc này thím đã trở thành kẻ bị xã hội bỏ rơi rồi. Thím đang tiến thẳng tới bờ vực của sự hủy hoại đó thím biết không. Cưới Ravenhill đi, vì Chúa, và giữ gìn chút địa vị nhỏ bé trong xã hội thượng lưu mà thím còn sót lại.”

Holly lặng câm nhìn anh, trái tim mềm đi khi thấy nét giống nhau giữa anh và George, mặc dù mái tóc vàng một thời bông bênh của anh đã thưa hơn và đôi mắt xanh biển mang niềm vui ấm áp đã thay bằng vẻ nghiêm nghị đạo mạo. Khiến anh ngạc nhiên, Holly lại gần và trườ mền hôn lên má anh. “Ngài lúc nào cũng tốt với em, thưa ngài. Em sẽ luôn nhớ ơn cưu mang một kẻ ô danh như em.”

“Thím không phải kẻ ô danh,” anh càu nhàu, “thím chỉ lầm lỗi thôi. Thím cần một người đàn ông, Holland à. Giống như hầu hết phụ nữ, thím cần nhận được ý kiến cũng như óc phán đoán đáng tin cậy từ một người chồng. Và khoản đó Ravenhill vững vàng. Nè, tôi cũng có biết về khoảng thời gian điên khùng của cậu ta ở Châu Âu, nhưng tất cả các chàng trai đều phải chơi bời lúc này hay lúc khác, nhưng tất cả đã là quá khứ rồi.”

Holly bắt chợt mỉm cười. “Tại sao giao thiệp của em với ông Bronson lại bị gọi là bê bối, là báng bổ trong khi cách cư xử thậm chí còn tệ hơn của Ravenhill chỉ bị coi như chơi bời vớ vẩn?”

“Lúc này không có thời gian để thảo luận về mặt ngôn ngữ đâu,” William nói với tiếng thờ dài bức tức. “Sự thật là, Holland, thím cần một người chồng nếu vẫn muốn duy trì một vị thế tốt trong giới. Và Ravenhill là ứng cử viên sẵn lòng cũng như rất thích hợp. Hơn nữa, cậu ta lại là ứng cử viên mà George yêu quý của tôi đề cử, và nếu George nghĩ tốt về cậu ta như vậy, thì tôi cũng vậy.”

Suy ngẫm trong cuộc đối thoại sau này, Holly phải thừa nhận rằng William có lý. Cuộc sống với tư cách là vợ của Ravenhill sẽ dễ chịu hơn nhiều so với cuộc sống của một góa phụ tai tiếng. Những cảm xúc của nàng với Vardon rất rõ ràng. Nàng quý và tin anh, và họ đã có một mối quan hệ thân thiết lâu dài. Tình bạn gần gũi của họ đã được ngày ngày gắn kết qua những cuộc dạo chơi dài và thảnh thơi vào buổi chiều, những bữa ăn họ pha trò, giải bày tâm sự và mỉm cười với người kia qua vành những ly rượu bằng pha lê lấp lánh. Nhưng Holly đã chò trong vô vọng vài dấu hiệu sâu trong thâm tâm cho nàng biết rằng đã tới lúc... đã tới lúc xua Zachary Bronson ra khỏi tâm trí lẫn trái tim mình và làm theo những nguyện vọng của George.

Tuy nhiên, khao khát hướng về Zachary không hề phai nhạt. Thậm chí nó còn trở nên mãnh liệt hơn, dày vò hơn cho tới khi nàng chợt nhận ra thật khó để ăn với có một giấc ngủ an lành.

Nàng đã không ở trong tình trạng khốn khổ mức sâu sắc như vậy kể từ cái chết của George. Dường như tầm nhìn của nàng bị bao bọc bởi một cuốn phim đen trắng mờ xỉn, và ngoại trừ việc đọc sách và chơi với Rose, nàng chỉ còn lại một chút mục tiêu cho những ngày này. Một tuần đã qua, và thêm một tuần nữa, cho tới khi cả tháng đã trôi đi kể từ khi nàng rời khỏi nhà Bronson.

Holly trở mình dậy sớm sau một đêm nữa lại nằm thao thức và tới bên cửa sổ. Nàng kéo những tấm rèm bằng vải nhung dày sang một bên và nhìn trân trân xuống con đường bên dưới, được soi rọi bởi làn ánh sáng màu hoa oải hương của buổi bình minh. Khói nhà máy lững lờ trôi những dải nhạt màu phía trên thành phố, làm mờ những cạnh sắc nhọn của những tòa nhà. Bên trong căn nhà, những âm thanh của buổi sớm mai bắt đầu vang lên: những người hầu gái đang mở những cánh cửa chớp, đốt lửa, nhóm lò và chuẩn bị bữa sáng. Lại một ngày nữa, nàng nghĩ, và cảm thấy mệt mỏi đã rời bởi viễn cảnh tắm rửa, thay quần áo và sửa soạn mái tóc, và thần thờ ăn sáng khi không hề có hứng thú. Nàng muốn được quay trở lại trên giường, cuộn người lại và trùm kín những tấm mền qua đầu.

“Mình nên cảm thấy hạnh phúc,” nàng nói to, bối rối bởi sự trống rỗng cảm nhận sâu trong lòng. Loại cuộc sống sắp đặt đâu ra đó mà nàng luôn mong chờ và lên kế hoạch và thích thú hưởng thụ đã quá đơn giản nằm trong tầm với... nhưng nàng không còn muốn nữa.

Một ký ức ngăn ngui xẹt qua trí óc, là dịp khi nàng và Rose đi tới chỗ người thợ đóng giày, và Holly đã cố gắng thử một đôi giày đi bộ hợp thời kiểu mới rất thanh tú. Mặc dù người thợ đóng giày đã dùng những mẫu như mọi khi, một thứ gì đó ở đường khâu hoặc lớp da mới cứng đã khiến đôi giày bó đôi chân nàng một cách đau đớn. “Chúng quá chật,” Holly buồn bã bình luận, và Rose đã la lên với niềm tự hào đầy vui thích. “Vậy có nghĩ là mẹ đang lớn đó, Mama.”

Quay trở lại với cuộc sống cùng với nhà Taylor, và dự định cho cuộc hôn nhân với Vardon, chính xác giống như đang cố gắng đi những chiếc giày quá chật. Không biết tốt hơn hay tệ hơn, nhưng nàng đã trưởng thành mà vượt qua cả cuộc sống riêng biệt này mất rồi. Tất cả những tháng sống cùng gia đình Bronson đã khiến nàng trở thành như vậy, nếu như nó không biến nàng thành một người phụ nữ hoàn thiện hơn, thì ít nhất cũng đã biến nàng trở nên *khác biệt*.

Giờ phải làm gì đây?

Bị thúc đẩy bởi thói quen, Holly đi tới chiếc bàn đặt ở đầu giường và nhắc bức tiểu họa của George lên. Nhìn khuôn mặt anh sẽ trao cho nàng thêm vững tâm và sức mạnh, và có lẽ cả một chút phương hướng nữa.

Tuy nhiên, khi nhìn đắm đắm vào nét trẻ trung trong sáng của chồng mình, một hiện thực chợt tới khiến nàng giật nảy. Việc nhìn thấy George không hề đem lại cho nàng yên bình. Nàng không còn khao khát vòng tay, giọng nói, nụ cười của anh nữa rồi. Cứ như điều thần kỳ, nàng đã yêu một người đàn ông khác. Nàng yêu Zachary Bronson cũng sâu đậm như đã từng yêu chồng mình. Chỉ với Zachary nàng mới cảm thấy mình đang sống và trọn vẹn. Nàng nhớ những cuộc chuyện trò trần trụi và khiêu khích của anh, những ánh nhìn như đêm tối chứa đựng cả sự

châm chọc đầy thích thú hay cơn tức giận hay sự thèm muốn khiến nàng muốn khuy. Nàng nhớ cách anh như lấp đầy cả căn phòng với sự hiện diện đầy lôi cuốn của mình, những ý tưởng và những kế hoạch như dòng nước lũ ào ào thoát ra từ anh, nguồn năng lượng không có điểm dừng đã cuốn nàng theo trong những dòng chảy cứ chuyển động không ngừng. Cuộc sống không có anh thật chậm chạp, đen tối và ảm đạm khiến nàng không sao chịu nổi.

Chợt nhận ra rằng mình đang hít thở một chút gấp gáp đầy lạ lùng, Holly che tay ngăn lấy miệng. Nàng yêu anh, và điều đó khiến nàng kinh sợ. Hàng tháng trời trái tim nàng đã kháng cự lại sức mạnh không sao lay chuyển từ những tình cảm mỗi ngày một lớn thêm. Nàng đã sợ tới mức liều lĩnh rằng tâm hồn mình sẽ bị xé thành hai nửa bởi mất mát thêm một lần nữa, và để dễ dàng cũng như an toàn hơn khi ép bản thân không yêu ai thêm nữa. Đó chính là chương ngại thực tế đã ngăn cách nàng và Zachary... chứ không phải lời hứa của nàng với George, không phải sự khác biệt trong nền tảng của hai người, không phải bất cứ vấn đề không hợp lý nào được nàng ném vào giữa họ.

Đặt bức tiểu họa xuống, Holly gỡ từng sợi tóc và nhấn tâm chải mạnh bạo chiếc lược bạc lên những lọn tóc loăn quăn của mình. Thôi thúc chạy tới với Zachary quá mãnh liệt. Nàng muốn thay trang phục và có một chiếc xe ngựa được chuẩn bị sẵn sàng để tới chỗ anh ngay giây phút này, và cố gắng giải thích tại sao nàng đã gây nên một đồng hồ hỗn loạn như vậy.

Nhưng liệu có phải là lựa chọn tốt nhất khi chấp nối cuộc sống họ lại với nhau không? Quá khứ, mong ước, và ngay cả bản tính của chính họ cũng hoàn toàn khác biệt. Bất cứ ai có chút lý trí cũng liệu có khuyên họ kết hôn không? Quan điểm tình yêu sẽ khiến mọi thứ trở nên ổn thỏa là một câu nói sáo rỗng tức cười, một câu trả lời được đưa ra để đơn giản hóa quá mức một vấn đề phức tạp. Nhưng tuy vậy... đôi khi những câu trả lời đơn giản lại là những câu trả lời hoàn hảo nhất. Có lẽ sau đó những vấn đề nhỏ có thể được phân loại ra. Có lẽ tất cả những vấn đề thực thụ chính là sự thật đã tồn tại trong trái tim nàng.

Nàng sẽ tới với anh, nàng quyết định cương quyết. Nàng chỉ sợ mình đã đốt tất cả những cây cầu dẫn tới chỗ anh mà thôi. Anh đã nói rõ nàng đừng có cố quay trở lại. Anh sẽ không đón chào nàng đâu.

Đặt chiếc bàn chải lại chỗ cũ trên bàn trang điểm với cẩn thận cao độ, Holly nhìn chằm chằm tấm kiếng. Nhìn nàng xanh xao và mệt mỏi, với những thâm mờ dưới mắt. Khuôn mặt này thật khó mà đem so với những sắc đẹp đầy cám dỗ rõ ràng đã vây quanh Zachary. Dù sao đi nữa, dù chỉ còn một cơ hội rằng anh vẫn muốn nàng, thì cũng đáng giá với mạo hiểm bị chối bỏ.

Trái tim đập điên cuồng, và nàng cảm thấy như toàn thân không còn sức lực. Nàng tới chỗ chiếc tủ và tìm một trong số những chiếc váy anh đã mua cho mình, một trong những tác phẩm rung động lòng người mà nàng chưa bao giờ dám khoác lên. Nếu anh đón nàng trở lại, nàng thề trong tâm lạnh, nàng sẽ không bao giờ mặc một chiếc váy xám thêm lần nào nữa. Tìm thấy chiếc váy lụa Ý màu xanh ngọc bích, với hai cổ tay viền đăng ten kiểu cách, nàng giữ chiếc váy lụa óng ả và đặt cẩn thận lên giường. Chỉ ngay khi nàng bắt đầu lục tìm bộ áo lót bằng vải

lạnh mới thì một tiếng gõ trầm tĩnh vang lên và cánh cửa lách cách mở ra.

“Phu nhân à?” Maude khẽ gọi, bước vào căn phòng. Dường như cô bất ngờ và thêm chút nhẹ nhõm khi thấy Holly đã thức giấc. “Ôi, phu nhân à, tôi rất mừng khi thấy cô đã dậy. Bà quản gia vừa tới tìm tôi năm phút trước. Hình như có ai đó tới đây gặp cô, và cô ấy cứ khẳng khẳng ở đó cho tới khi cô xuống.”

Holly nhú mào tò mò. “Là ai vậy, Maude?”

“Là tiểu thư Elizabeth Bronson, phu nhân à. Cô ấy đã tự mình cưỡi ngựa từ trang viên Bronson... không biết vì sao, ít ra nhất cũng tới 13 km và chẳng có người giữ ngựa nào đi cùng cả!”

“Giúp tôi thay đồ nhanh lên, Maude. Ôi, hẳn phải có điều gì đó không đúng xảy ra, bởi Elizabeth đã tự mình đến đây vào cái giờ thế này!” Nàng mau chóng ngồi lên ghế và bắt đầu kéo tất lên, không chút bận tâm để giữ cho những đường may thẳng thớm.

Trong cơn sốt ruột, dường như việc mặc váy áo và ghim mái tóc lên kéo dài vô tận. Nàng vội vã chạy xuống phòng tiếp khách của gia đình Taylor, nơi một người hầu đã dọn sẵn một khay cà phê nho nhỏ cho vị khách. Phần còn lại trong gia đình vẫn chưa dậy, điều Holly rất mừng. Nếu có bất cứ ai trong nhà Taylor thức giấc thì việc giữ họ không xen vào là điều không thể. Nàng cảm thấy nổi vui mừng dâng tràn trong lòng khi nhìn thấy dáng người cao cao nổi bật của Elizabeth đang đi đi lại lại trong căn phòng. Nàng nhớ cô gái khủng khiếp. “Lizzie,” nàng kêu lên.

Vẫn sôi nổi, xinh đẹp và mạnh mẽ như mọi khi, Elizabeth quay lại và sải bước tới chỗ nàng. “Phu nhân...” cô ôm chầm lấy Holly và cả hai cùng phá lên cười.

“Lizzie, trông em khỏe lắm,” Holly nói, hơi kéo người lại để nhìn đôi mắt đen lấp lánh và khuôn mặt hồng hào của cô gái. Elizabeth ăn mặc ở đỉnh cao thời trang, với bộ quần áo cưỡi ngựa màu xanh đúng mốt với một chiếc khăn quàng bằng sa mỏng màu trắng quanh cổ, và một chiếc nón nhung nhỏ xinh với chiếc lông vũ nhuộm màu xanh biển. Nhìn cô khỏe hơn bao giờ hết, nhưng có những viền không mấy vui vẻ quanh đôi mắt và nỗi thất vọng rõ nét tới mức gần như có thể cầm nắm được.

“Em không khỏe đâu,” Elizabeth nói, rõ ràng rất háo hức được trút bỏ nỗi lòng. “Em không khỏe chút nào, em khổ sở và cáu gắt và sẵn sàng giết chết anh trai em, và...” Ánh mắt cô quét lên Holly. “Ôi, phu nhân ơi, trông phu nhân mệt mỏi quá, sụt ký nữa, ít nhất cũng phải hơn ba kg!”

“Đó là bởi tôi không còn lúc nào cũng được anh trai em gọi những đĩa bánh ngọt cho nữa,” Holly trả lời với một chút vui vẻ gượng gạo. Nàng phác tay cho cô gái tới ngồi với mình ở ghế trường kỷ. “Lại đây ngồi với tôi, và nói xem điều gì đã thúc đẩy em cưỡi ngựa qua thành phố một mình như vậy. Em có nhớ tôi thường nói rằng một tiểu thư trẻ không được đi đâu một mình mà không có ai đi cùng...”

“Ôi, mấy cái phép tắc chết tiệt,” Elizabeth la to, đôi mắt lóe sáng.

“Tôi chỉ lo lắng sự an toàn của em thôi,” Holly nói khô khốc. “Nếu con ngựa của em đụng phải một tảng đá hay bị trượt chân, em sẽ buộc phải yêu cầu sự giúp đỡ từ những người lạ mặt, những người có thể...”

“Quý bắt mấy cái an toàn đó đi,” cô gái ngắt ngang. “Mọi thứ tồi tệ khủng khiếp, và em không biết làm sao để sửa lại. Phu nhân là người duy nhất em có thể cầu cứu.”

Mạch đập của Holly dậy lên đầy lo lắng và run rẩy. “Có phải là ông Bronson không? Hay là mẹ của em?”

“Tất nhiên là do Zach.” Elizabeth cau mày và loạt xoạt trên chiếc ghế, rõ ràng đang mong được nhảy chồm lên và lại bước loanh quanh trong phòng chết đi được. “Em không thể tin mình từng thấy anh ấy không say khướt trong tháng vừa qua. Từ khi phu nhân đi, tự nhiên anh ấy trở thành con quái vật ích kỷ. Anh ấy không có nổi một từ tử tế với mọi người, và đòi hỏi khắt khe cũng như khó chiều kinh khủng. Anh ấy dành tất cả các tối với đám lưu manh với mấy cô gái bán hoa, và rồi dành cả ngày để say mềm và nhạo báng tất cả những ai lỡ bước ngang qua lối anh ấy đi.”

“Nghe có vẻ không giống anh em chút nào,” Holly trầm tĩnh nói.

“Em còn chưa bắt đầu miêu tả toàn tình cảnh. Dường như anh ấy chẳng thèm quan tâm bất cứ ai, không cả em hay Mama, không cả chính bản thân anh ấy. Em đã cố gắng kiên nhẫn, nhưng rồi điều cuối cùng xảy ra, và giờ em không...”

“Điều cuối cùng gì?” Holly hỏi, cố gắng phán đoán qua những tràng liên thoảng của Elizabeth.

Bất chợt một nụ cười phá vỡ bản tường trình tăm tối của Elizabeth. “Em họ của phu nhân, anh Somers đó, đã cầu hôn em.”

“Vậy à?” Holly mỉm cười trong niềm vui sướng tới ngay tức thì. “Vậy là em đã đưa cậu ấy tới vạch xuất phát, phải vậy không?”

“Dạ,” cô gái bi bô, rồi cười khúc khích vì niềm vui và chiến thắng. “Jason yêu em, và em đã đáp lại những cảm xúc của anh ấy hơn cả một trăm lần. Em chưa bao giờ nghĩ tình yêu lại quá đổi vinh quang như vậy!”

“Lizzie yêu quý, tôi rất mừng cho em, cũng như chắc chắn gia đình tôi cũng vậy.”

Lời bình luận dường như đã đưa Elizabeth lao thẳng trở lại với thực tại phũ phàng. “Có một thành viên trong gia đình em không mừng,” cô nói dứt khoát. “Anh Zach cấm em cưới anh Somers. Anh ấy nói cho dù dưới bất cứ hoàn cảnh nào anh ấy cũng sẽ không ủng hộ.”

“Anh ấy làm gì kia?” Holly lắc đầu hoài nghi. “Nhưng tại sao? Em họ tôi là một người đàn ông hoàn toàn đứng đắn với triển vọng vượt trội mà. Vì lý do gì mà anh trai em lại phản đối?”

“Zach nói rằng Jason không đủ tốt cho em! Anh ấy nói em phải kết hôn với một người đàn ông có tước vị và tài sản, và em có thể cưới một người tốt hơn một anh kiến trúc sư quèn từ một gia đình có dòng dõi tầm tầm. Đó là phần kinh hoàng nhất từ thói học đòi mà em từng chứng kiến, và từ anh trai của em, trong số tất cả mọi người!”

Holly bối rối nhìn chăm chăm cô. “Em đã phản ứng sao, Elizabeth?”

Khuôn mặt cô gái cứng lại đầy kiên quyết. “Em nói với Zach sự thật, rằng dù anh ấy có đồng ý hay không thì em vẫn định kết hôn với Jason Somers. Em không thêm quan tâm anh Zach có đưa một khoản hồi môn hay không – Jason nói rằng anh ấy có đủ khả năng chu cấp cho em, và em có là nữ thừa kế hay một cô gái khốn khó cũng chẳng là vấn đề với anh ấy. Em không cần một cỗ xe ngựa hay những đồ châu báu, hay một ngôi nhà lớn để được hạnh phúc. Nhưng phu nhân à, khởi đầu nào cho một cuộc hôn nhân như vậy đây? Mẹ thì quẫn trí, còn anh trai và hôn phu của em thì như kẻ thù... nhà đình em đang chia rẽ, và tất cả là bởi...” Cô dừng lại và vùi khuôn mặt vào hai lòng bàn tay, những giọt nước mắt thất vọng đã chực tuôn ra.

“Bởi vì sao?” Holly khẽ giục.

Elizabeth liếc nhìn qua những ngón tay, ánh nhìn đen thẫm mơ hồ. “Ừm,” cô lẩm bẩm, “em nghĩ là em sắp nói ‘bởi vì phu nhân,’ mặc dù nó nghe như thể một lời quy kết, và chắc chắn là em không hề có ý đó. Nhưng phu nhân à, sự thật là Zach đã thay đổi kể từ khi phu nhân đi. Em nghĩ mình đã quá mải mê nên mới không để ý có chuyện gì đang diễn ra giữa phu nhân và anh em, nhưng giờ em chợt nhận ra... anh em yêu phu nhân, có đúng không? Và phu nhân sẽ không lấy anh ấy. Em biết phu nhân có lý do chính đáng để rời chúng em, phu nhân rất khéo léo và sáng suốt, và chắc là...”

“Không đâu, Lizzie,” Holly cố gắng thì thào. “Tôi không khéo hay sáng suốt, không một chút nào.”

“... và em biết phu nhân đã quen với những kiểu đàn ông rất khác so với anh Zach, điều lý giải tại sao em sẽ không bao giờ dám cho rằng phu nhân có thể quan tâm anh ấy theo cách tương tự. Nhưng em tới đây để khẩn cầu phu nhân điều này.” Elizabeth cúi đầu xuống và thấm những giọt nước mắt nhòe nhoẹt với tay áo. “Làm ơn hãy tới chỗ anh ấy,” cô nói khàn khàn. “Hãy nói chuyện với anh ấy, nói điều gì đó để đem anh ấy về với trạng thái minh mẫn. Từ trước tới nay em chưa bao giờ thấy anh ấy cư xử như vậy. Và em nghĩ có lẽ phu nhân là người duy nhất trên thế giới này mà anh ấy chịu lắng nghe. Chỉ cần khiến anh ấy lấy lại được lý trí thôi. Nếu phu nhân không đi, anh ấy sẽ tự hủy hoại bản thân và xua đi tất cả những người quan tâm tới anh ấy mất.”

“Ôi, Lizzie...” Đầy thương xót, Holly trượt vòng tay quanh tấm lưng nhỏ của cô gái và ôm cô thật gần. Họ ngồi với nhau ít nhất khoảng một phút. Cuối cùng Holly nói bằng một giọng tĩnh lặng. “Anh ấy không muốn gặp tôi đâu.”

“Không,” Elizabeth đồng ý với tiếng thở dài. “Zach không cho phép ai nhắc tới phu nhân. Anh ấy đang vờ như phu nhân không hề tồn tại.”

Những lời đó khiến Holly cảm thấy trống rỗng và sợ hãi. “Tất cả những gì tôi có thể hứa với em là tôi sẽ cố. Dù sao đi nữa, có thể anh ấy sẽ từ chối nói chuyện với tôi.”

Elizabeth thở dài và liếc nhìn ra ngoài cửa sổ khi ánh sáng của ngày mới đang rạng rỡ dần. “Em phải đi đây – em phải quay lại nhà trước bữa sáng. Em không muốn Zach nghi ngờ em đã ở chỗ nào.”

“Em phải để một trong những người giữ ngựa ở nhà Taylor hộ tống em về,” Holly nói chắc nịch. “Quá nguy hiểm khi em cưới ngựa một mình.”

Elizabeth cúi đầu xuống với một nụ cười ăn năn và do dự. “Được rồi mà, phu nhân. Em sẽ để anh ta đi với em cho tới phút cuối, miễn là anh ta cẩn thận không để bị nhìn thấy từ nhà chính là được.” Cô liếc nhìn Holly đầy hy vọng. “Khi nào thì phu nhân sẽ tới gặp anh Zach vậy?”

“Tôi không biết nữa,” Holly thú nhận, trong khi sự kích thích, nỗi sợ hãi và cả niềm hy vọng mắc lấy nhau trong lòng. “Tôi nghĩ là khi tôi có thể tập trung đủ dũng khí.”

Chương 16

Trong những suy nghĩ quay cuồng, Holly quên mất rằng đã đồng ý cưới ngựa với Ravenhill, người sắp trở thành chồng chưa cưới của nàng, vào sáng nay. Rất lâu sau khi Elizabeth Bronson rời khỏi, Holly vẫn ngồi trong phòng khách với tách trà chỉ còn âm ấm trong tay. Nàng nhìn thứ chất lỏng màu sữa chầm chầm và dò dẫm tìm những giải thích hợp lý, những lời đúng đắn có thể thuyết phục Zachary tha thứ và tin nàng lần nữa. Dường như không hề có một phương pháp nào nhận được để đề cập tới chủ đề đó nữa rồi. Đơn giản là nàng sẽ phải ném bản thân ra trước lòng khoan dung của anh và hy vọng điều tốt đẹp nhất sẽ tới. Một nụ cười mỉa mai nhợt nhạt cong lên trên môi khi nàng nghĩ tới việc giao tiếp thường xuyên được rèn dũa của mình bao gồm cả trăm cách lịch sự để từ chối đề nghị của một quý ông, chứ không hề đề cập tới việc làm cách nào để giành lại một lời đề nghị như vậy. Hiểu rõ tất cả về niềm kiêu hãnh dữ dội cũng như những lá chắn phòng thủ ghê gớm của Zachary, nàng biết anh sẽ không dễ dàng chịu thua nàng. Anh sẽ khiến nàng phải trả giá cho cái cách nàng trốn chạy khỏi anh – anh sẽ đòi hỏi sự đầu hàng vô điều kiện.

“Lạy Chúa lòng lành, ý nghĩ nào làm khuôn mặt đáng yêu của em mang vẻ khắc khổ như vậy?” Ngài Vardon Ravenhill tiến vào căn phòng, dáng người dong dỏng, khỏe khoắn nổi bật trong bộ cưỡi ngựa màu đen. Mái tóc vàng óng, vẻ phôi trương vừa phải, những chuyển động tự tin và nhàn nhã, anh luôn là người đàn ông hoàn hảo trong giấc mơ của bất cứ người phụ nữ nào. Nhìn anh chăm chăm với nụ cười đắm chiêu, Holly nghĩ đã tới lúc bắt đầu để đốt cháy các cây cầu rồi.

“Chúc ngài buổi sáng tốt lành.” Nàng ra điệu bộ cho anh ngồi bên cạnh mình.

“Em không mặc quần áo cưỡi ngựa,” anh nhận xét. “Là anh tới quá sớm, hay là em đã thay đổi quyết định về sáng nay rồi?”

“Em đã đổi ý về rất nhiều chuyện đang yên ổn, em e là vậy.”

“À. Anh có cảm giác em đang hướng vào cuộc thảo luận nghiêm trọng chết người rồi đây.” Anh trao cho nàng một nụ cười trêu chọc, nhưng đôi mắt xám trở nên thận trọng.

“Vardon, em sợ là em sẽ mất tình bạn của anh sau khi anh nghe những điều em muốn nói.”

Anh dịu dàng nắm tay nàng, lật lại và cúi đầu xuống đặt một nụ hôn lên lòng bàn tay. Khi ánh mắt anh quay trở lại nhìn vào nàng, đó là một ánh mắt thành thực, ân cần và kiên định. “Bạn thân mến, em sẽ không bao giờ mất anh đâu. Dù cho em có nói gì đi chăng nữa.”

Một tháng vun đắp tình bạn đã xây dựng lên một thành trì niềm tin vững chãi giữa hai người họ, cho phép Holly có thể nói thẳng mà không cần giữ kẽ với Ravenhill. “Em đã quyết định sẽ không lấy anh.”

Anh không hề chớp mắt hay để lộ chút ngạc nhiên mờ nhạt nào. “Anh lấy làm tiếc khi nghe điều đó,” anh nhẹ nói.

“Không gì xứng đáng với anh hơn một cuộc hôn nhân từ tình yêu,” nàng vội vã tiếp tục. “Một tình yêu thực thụ, nồng nàn và tuyệt đẹp với người phụ nữ anh không thể sống thiếu cô ấy. Và em...”

“Em thì sao?” anh hỏi, vẫn tiếp tục xiết tay nàng đầy săn sóc.

“Bằng cách nào đó em sẽ thu hết can đảm để đi gặp anh Bronson và yêu cầu anh ấy lấy em làm vợ.”

Một khoảng im lặng hằn sâu giữa hai người khi anh hấp thụ lời nói của nàng. “Em biết rằng nếu tới với anh ta, rất nhiều người trong giới sẽ cho rằng cuộc hôn nhân đó không được chấp nhận. Sẽ có nhiều nhóm người không chịu chấp nhận em thêm nữa...”

“Không quan trọng nữa,” Holly kiên quyết với tiếng cười tắc nghẽn. “Danh tiếng đáng tiền hoàn hảo của em đã là nguồn an ủi lạnh lẽo suốt mấy năm trời từ khi George ra đi. Em sẽ vui

lòng dối nó lấy cơ hội được yêu. Em chỉ hối tiếc khi mất quá lâu em mới nhận ra điều gì mới thật sự quan trọng. Từ lúc George mất, em kinh sợ việc đánh cược con tim thêm một lần nữa, và cũng bởi vậy em đã tự dối lòng và dối tất cả mọi người.”

“Vậy em hãy tới với Bronson và nói cho anh ta sự thật.”

Nàng mỉm cười, ngạc nhiên bởi câu trả lời giản đơn. “Vardon, em cứ nghĩ anh sẽ nói với em về bốn phạm. Về niềm tự hào và những điều em còn nợ George kia.”

“Holland yêu quý,” anh nói, “em sẽ phải sống cả đời mà không có George. Hãy dùng những giác quan trời phú cho để quyết định điều gì là tốt nhất cho em và Rose. Nếu em quyết định rút lá thăm của Bronson, anh sẽ chấp nhận lựa chọn của em.”

“Anh làm em ngạc nhiên đó, ngài Vardon.”

“Anh muốn em hạnh phúc. Có quá ít cơ hội trong cuộc sống để có thể đủ tìm được hạnh phúc, và anh thì không đủ bản lĩnh để đứng ngáng đường em đâu.”

Những lời thực tế-phải-vậy, cùng với sự tán thành hào hiệp của anh cho những nguyện vọng của nàng, dường như dần xóa đi thiếu sót đau đớn vẫn kẹp chặt trái tim nàng. Holly nở nụ cười xòa đầy vẻ biết ơn. “Em ước gì mọi người đều phản ứng được như anh.”

“Họ sẽ không vậy đâu,” anh kiên quyết một cách khô khan, và cả hai cùng mỉm cười khi hai người nắm tay nhau trước khi Holly nhẹ nhàng rút tay ra.

“Anh nghĩ George có thích anh Bronson không anh?” nàng như nghe bản thân hỏi.

Nét cười hiện mờ mờ trong đôi mắt xám bạc của anh. “Ờ, không. Anh không nghĩ họ có đủ điểm chung tới mức thích nhau. Bronson thì hơi quá nhám và bất lương một chút để có thể hợp với khẩu vị của George. Nhưng điều đó thực sự là vấn đề với em sao?”

“Không,” nàng thú thật. “Dù vậy em vẫn muốn anh Bronson.”

Nắm hai tay nàng, Ravenhill kéo nàng đứng dậy. “Vậy hãy tới với anh ta đi. Nhưng trước khi em đi, anh muốn em hứa với anh điều này.”

“Sẽ không có thêm lời hứa nữa,” nàng nói với tiếng cười rên. “Chúng khiến em ra nông nổi như bây giờ đây nè.”

“Dù vậy anh vẫn sẽ có lời hứa này từ em. Hãy hứa với anh rằng nếu có điều gì không ổn xảy ra, bao giờ cũng vậy, em sẽ tới với anh.”

“Được,” Holly nói, khép đôi mắt lại khi nàng cảm nhận làn môi ấm áp của anh chạm vào trán mình. “Và anh Vardon nè, anh phải tin tưởng em, trong mắt em anh đã hoàn thành trọn vẹn lời hứa với George rồi. Anh là một người bạn thực thụ và vô cùng tốt với anh ấy, và còn hơn nữa đối với em.”

Anh vòng cánh tay mạnh mẽ quanh nàng và ôm nàng thật chặt thay cho câu trả lời.

Những dây thần kinh của Holly như xắt thành mảnh nhỏ lúc chiếc xe ngựa của nàng lọc cọc lăn tới lối chạy xe ngựa ở trang viên Bronson. Người gác cổng mở cánh cửa và đỡ nàng xuống đất, trong khi một người khác đi gõ cửa. Khuôn mặt của bà Burney chùng xuống trước cửa và Holly cố nín tiếng cười run run khi nghĩ mình chưa bao giờ lại chờ cảm xúc mừng vui tới vậy khi thấy bà quản gia. Ngôi nhà, và từng người giúp việc, dường như thân thuộc một cách đáng ngạc nhiên. Nàng có cảm giác như thể mình đang trở về nhà vậy. Nhưng dù sao đi nữa bụng nàng vẫn đang xoắn xuýt trong cơn đau đầy sợ hãi khi cân nhắc khả năng Zachary Bronson có thể đuổi mình đi khỏi trang viên ngay khi anh thấy nàng. Bà quản gia khoác lên vẻ mặt không lấy làm thoải mái rõ ràng khi Holly lại gần bà ta. Bà ta nhún gối rồi đứng với đôi bàn tay xoắn lại với nhau. “Phu nhân à,” bà ta nói, “thật là tốt khi được gặp phu nhân.”

“Bà Burney,” Holly thân mật đáp, “tôi chắc bà vẫn khỏe chứ?”

Bà quản gia trao cho nàng một nụ cười lảng tránh. “Đủ khỏe, dù vậy...” giọng bà ta trầm xuống. “Từ lúc phu nhân đi chẳng điều gì còn giống như trước. Ông chủ...” Bà ta bất chợt rơi vào im lặng, rõ ràng chợt nhớ ra một người giúp việc phải tôn trọng sự riêng tư của gia đình nơi mình phục vụ.

“Tôi tới gặp ông Bronson.” Trong nỗi khắc khoải nhớ mong, Holly đỏ bừng mặt và lắp bắp như một thiếu nữ. “Tôi... tôi rất lấy làm tiếc khi không báo trước cho bà việc viếng thăm của tôi và lại tới sớm như vậy, nhưng việc này gấp lắm, như bà thấy đó.”

“Thưa phu nhân,” bà Burney khẽ nói, lấy làm buồn rầu. “Tôi không biết nói sao với phu nhân, nhưng... ông chủ đã thấy xe ngựa của phu nhân từ cửa sổ, và ông ấy... ừm... lúc này ông ấy không tiếp khách.” Giọng bà ta nhỏ dần thành một tiếng thì thầm, và ánh mắt thận trọng khẽ quét về phía người gác cửa đang đợi cách một quãng. “Ông ấy không được khỏe, phu nhân à.”

“Không khỏe sao?” Holly giật mình. “Ông ấy bệnh sao bà Burney?”

“Không hẳn vậy.”

Vậy thì chắc rằng bà quản gia ý nói rằng anh ấy say rượu. Lo sợ, Holly nghiền ngẫm tình hình. “Có lẽ tôi nên quay lại vào lúc khác,” nàng dịu giọng nói, “khi ông Bronson tỉnh táo hơn một chút.”

Khuôn mặt bà Burney căng lên vì đau khổ. “Tôi không biết lúc nào sẽ thích hợp, phu nhân à.”

Ánh mắt họ gặp nhau. Mặc dù người quản gia sẽ không bao giờ dám để lộ ý kiến hay nguyện vọng của riêng mình, Holly vẫn có cảm giác bà Burney đang nài nỉ trong im lặng mong nàng ở

lại. “Tất nhiên là tôi sẽ không muốn làm ông Bronson náo động,” Holly nói. “Nhưng tôi sợ trong suốt quãng thời gian lưu trú trước ở đây, tôi đã để quên một vài, ờ... vài thứ linh tinh trong phòng tôi. Liệu để tôi vào tìm thì có phiền không?”

Rõ ràng bà quản gia đỡ căng thẳng thấy rõ bởi lời gợi ý. “Không đâu, thưa phu nhân,” bà ta nói ngay lập tức, tóm vội lý do trên, “không phiền chút nào. Tất nhiên phu nhân phải tìm lại những thứ thuộc về mình nếu phu nhân để quên ở đây rồi. Để tôi dẫn đường cho phu nhân, không thì phu nhân có nhớ đường không?”

“Tôi nhớ mà.” Holly nở nụ cười rạng rỡ. “Tôi có thể tự mình lên tầng. Bà làm ơn nói với tôi ông Bronson đang ở đâu, để tôi có thể tránh làm ông ấy mất yên tĩnh?”

“Tôi tin rằng ông ấy đang ở trong phòng mình, phu nhân à.”

“Cảm ơn bà Burney.”

Holly bước vào ngôi nhà, nơi bầu không khí ảm đạm như trong lăng tẩm. Sảnh chính đồ sộ, với những cột trụ bằng vàng cao sừng sững và trần nhà khảm đầy bạc cùng bầu không khí đượm hương hoa, giờ đây chỉ mờ sáng. Không một linh hồn nào hiện hữu giữa nơi u ám bủa vây như vậy. E có thể chạm mặt Paula hoặc Elizabeth và bị lãng khỏi sứ mệnh của bản thân, Holly lên thẳng cầu thang chính nhanh nhất có thể. Nỗ lực của nàng, không đề cập sự rối bời trong lòng, khiến trái tim nàng đập rộn rã trong lồng ngực, cho tới khi nàng cảm thấy mỗi nhịp đập như dội lại từng bước chân mình leo lên bậc thang. Ý nghĩ gặp mặt Zachary lần nữa khiến sự kích động tràn căng nàng gần như có cảm giác mình đang bệnh. Run rẩy toàn thân, nàng bước tới cửa phòng anh, nơi hơi mở hé về phía trái. Nàng nghĩ tới việc gõ cửa, rồi quyết định không gõ nữa, bởi nàng không muốn cho anh cơ hội đóng sập cửa vào mặt mình.

Nhẹ nhàng đẩy cửa mở, và thật khế, gần như không gây một âm thanh nào. Trong suốt khoảng thời gian ở tòa trang viên chưa bao giờ nàng thực sự bước vào phòng ngủ của Zachary. Chiếc giường bằng gỗ gụ (mahogany) đồ sộ phủ màn thêu kim tuyến màu xanh sẫm và nhung dày. Ván đóng tường bằng gỗ anh đào màu tối phản chiếu ánh sáng còn sót lại hắt ra từ hàng bốn cửa sổ hình chữ nhật cao ngất. Zachary đang đứng trước một khung cửa sổ, được vén lên những chiếc tua bằng nhung trên rèm cửa nhìn chằm chằm xuống lối xe chạy phía mặt tiền. Anh cầm ly rượu trong tay. Mái tóc vẫn còn ướt và hơi óng lên sau khi tắm sáng, và hương xà bông vẫn còn phảng phất trong không khí. Anh mặc một chiếc áo choàng lụa màu mận chín rủ xuống gần chạm sàn, đôi chân trần thò ra bên dưới viền áo. Holly đã quên mất anh nhìn to lớn không tưởng tượng nổi ra sao. Nàng mừng vì anh vẫn chưa quay lưng lại, bởi vậy anh sẽ không nhìn thấy cơn rùng mình vì khao khát chạy xuyên qua nàng.

“Cô ấy nói gì?” anh hỏi bằng giọng gầm gừ trầm trầm, rõ ràng đang nghĩ nàng là bà Burney.

Holly gắng hết sức giữ giọng mình vững vàng. “Tôi e rằng cô ấy vẫn khẳng khẳng muốn gặp ông.”

Tấm lưng rộng của Zachary cứng ngắc, những bắp thịt phồng dần lên bên dưới lớp lụa

mỏng manh khi anh nhận ra người vừa bước vào là ai. Dường như phải mất vài giây anh mới có thể tìm lại được giọng mình. “Ra ngoài đi,” anh điềm tĩnh nói, không kèm theo bất cứ tình cảm nào. “Quay trở lại với Ravenhill đi.”

“Ngài Ravenhill chẳng có quyền gì với em hết,” nàng thì thào, cổ họng xiết chặt lại, “cũng giống như em với ngài ấy.” Có những quầng thâm bên dưới mắt, và làn da màu đồng thiếc khỏe mạnh của anh đã chuyển thành màu tro xám do dùng quá nhiều thời gian uống rượu trong nhà. Ánh mắt Holly khao khát quét khắp người anh, và nàng nhúc nhối muốn chạy tới với anh, vuốt ve, xoa dịu và ôm anh. *Làm ơn, lạy Chúa, đừng để anh ấy đuổi con đi*, nàng liều lĩnh nghĩ. Nàng ghét cái cách anh nhìn mình, đôi mắt đen đã từng một thời lấp đầy vẻ ấm áp chọc ghẹo cùng đam mê giờ lại quá phẳng lặng và thờ ơ. Anh đang nhìn nàng như thể nàng là một người xa lạ... như thể anh chẳng còn chút cảm xúc nào đọng lại nơi nàng.

“Vậy nghĩa là sao?” anh nói đều đều, như thể chủ đề chẳng có chút hứng thú với mình. Tập trung lại hết can đảm, Holly khép cánh cửa lại và tiến về phía anh, rồi dừng lại cách xa anh vài bước chân. “Ngài Ravenhill và em đều đồng ý tiếp tục làm bạn, và sẽ không có đám cưới nào hết. Em đã nói với anh ấy rằng em không thể giữ trọn lời hứa với George, bởi vì...” Nàng ngừng lại và gần như héo hon vì mất tinh thần khi thấy Zachary hoàn toàn không chút phản ứng trước tin tức nàng đem tới.

“Bởi vì,” anh vẫn đều đều nói.

“Bởi vì trái tim em đã gắn kết với người khác rồi.”

Một khoảng im lặng dài, chực vỡ òa theo sau lời thú nhận của nàng. Ôi, tại sao anh chẳng nói gì? Tại sao nhìn anh lại quá nhẫn tâm và dừng dừng tới vậy?”

“Đó là một sai lầm,” cuối cùng anh cũng nói.

“Không.” Nàng chú mục nhìn anh đầy khẩn nài. “Sai lầm của em là rời khỏi đây... rời khỏi anh... và em tới để giải thích mọi thứ và thỉnh cầu anh...”

“Holly, dừng.” Zachary buột một tiếng thở căng thẳng và lắc đầu. “Em không phải giải thích một điều chết tiệt nào hết. Anh hiểu vì sao em đi.” Nụ cười tự chê trách chạm trên môi anh. “Sau một tháng tự xem lại mình – và nốc rượu như heo ăn trong máng – anh đã chấp nhận quyết định của em rồi. Em đã đưa ra lựa chọn tốt nhất. Em đã đúng – mọi chuyện rồi sẽ đi tới một cái kết tồi giữa hai chúng ta. Chúa biết rằng tốt hơn hết cứ giữ lấy vài ký ức đáng quý ít ỏi và để yên mọi thứ như chúng vẫn vậy.”

Sự dứt khoát trong giọng nói của anh khiến Holly trân người. “Xin anh,” nàng run rẩy nói, “đừng nói thêm gì nữa cả. Chỉ cần nghe em thôi. Em nợ anh sự thật trọn vẹn, và sau khi nghe hết – nếu anh vẫn muốn em đi – vậy thì em sẽ đi. Nhưng em sẽ không rời cho tới khi nói phần của em, và anh sẽ đứng ngay ở đó và lắng nghe, và nếu anh không...”

“Nếu anh không gì?” anh hỏi với nụ cười như thể lâu lắm mới tới với anh.

“Thì em sẽ không bao giờ cho anh một giây phút bình yên,” nàng hăm dọa khi cố ghì lại nỗi sợ hãi. “Em sẽ theo anh khắp nơi, sẽ lấy hết sức bình sinh mà hét cho anh nghe.”

Zachary uống nốt rượu và đi tới chiếc bàn ở đầu giường, nơi một chai brandy đang đợi. Cảnh tượng đó khiến Holly hơi rùng mình vì hy vọng. Anh sẽ không tiếp tục uống nếu như anh đánh mất tất cả những xúc cảm về nàng, có đúng không? “Được rồi,” anh nói cộc lốc, đổ đầy cốc của anh. “Nói phần của em. Em có sự chú ý của tôi trong vòng năm phút, sau đó tôi muốn cái mông bé nhỏ phiền phức của em ra khỏi trang viên của tôi. Đồng ý chứ?”

“Đồng ý.” Holly cắn môi và hạ tay sang hai bên. Thật khó để lột trần tâm hồn mình trước anh, nhưng nếu muốn lại có anh thì điều đó là hoàn toàn đúng đắn. “Em đã yêu anh ngay từ khi bắt đầu,” nàng nói, ép mình nhìn thẳng vào anh. “Em có thể thấy rõ điều đó ngay lúc này, mặc dù lúc đó em không hề nhận ra chuyện gì đang diễn ra. Em không muốn đối diện với sự thật, sự thật rằng em chính xác là người anh đã gọi em – một kẻ hèn nhát.” Ánh mắt nàng tìm kiếm trên khuôn mặt tối tăm của Zachary phản ứng trước lời thú nhận đó, nhưng chẳng thu được chút dấu hiệu cảm xúc nào hết. Anh rót thêm và uống với từng ngụm thông thả chậm rãi. “Khi George chết trong tay em,” Holly tiếp tục trong rờ rạc, “em cũng muốn chết theo anh ấy. Em không bao giờ muốn cảm nhận một nỗi đau như vậy thêm lần nữa, và em biết điều an toàn nhất là đừng bao giờ để bản thân yêu ai theo cách đó nữa. Và vì vậy em đã dùng lời hứa với George như một cái cớ để giữ khoảng cách với anh ngay từ ban đầu.”

Holly ngừng lại một cách không chắc chắn, khi nàng thấy vì lý do nào đó những lời của mình đã khiến nét đỏ ửng lan khắp từ cổ họng lên tới hai tai của Zachary. Thu hết can đảm khi phát hiện dấu hiệu đó, nàng ép bản thân tiếp tục. “Em sẵn sàng dùng bất cứ lý do nào để giúp em có thể khỏi yêu anh. Và rồi sau đó... khi em với anh... trong căn nhà hóng mát...” Quá mất trí để có thể nhìn anh lâu thêm nữa, Holly cúi đầu xuống.

“Trước đây em chưa bao giờ có cảm giác như vậy,” nàng nói. “Em đã hoàn toàn chìm đắm. Em không còn chút kiểm soát với trái tim hay ý thức của mình, và bởi vậy em đã điên cuồng tìm cách rời anh. Kể từ đó em đã cố gắng quay trở lại cuộc sống cũ, nhưng cuộc sống đó đã không còn phù hợp với em nữa. Em đã thay đổi. Vì anh.” Đột nhiên nàng không thể nhìn rõ anh qua làn nước mắt nóng hổi cứ vậy tuôn trào. “Cuối cùng em cũng nhận ra rằng có việc còn tồi tệ hơn việc có thể mất anh... và đó là sẽ không bao giờ có thể có được anh.” giọng nói dồn nén và vụn vỡ, và nàng chỉ có thể thì thầm. “Làm ơn hãy để em ở lại, Zachary – anh muốn điều kiện nào cũng được. Chỉ đừng để em sống mà không có anh thôi. Em yêu anh tới mức tuyệt vọng.”

Căn phòng tĩnh lặng như trong năm mờ, không có âm thanh hay cử động nào của người đàn ông đứng cách nàng vài bước chân. Nếu anh vẫn muốn nàng, nếu anh vẫn còn quan tâm nàng, nàng thầm nghĩ, ngay lúc này anh sẽ ôm nàng trong vòng tay. Nhận thức đó khiến nàng muốn tan vào hư vô. Nỗi đau trĩu nặng cứ tỏa ra từ lồng ngực. Nàng tự hỏi sẽ làm gì sau khi anh đuổi nàng đi, nơi nào nàng sẽ đi, và làm sao nàng có thể xây dựng một cuộc sống mới cho mình và Rose, khi tất cả những gì nàng muốn là co mình thành một trái banh và gào khóc với nỗi tiếc hận đầy cay đắng. Đờ đẫn nhìn xuống sàn nhà, nàng rùng mình với nỗ lực không vỡ ra tiếng

khóc thổn thức bề bâng.

Rồi đôi bàn chân trần của Zachary tiến dần tới trước tầm mắt, nàng giật mình kinh ngạc, bởi anh đã âm thầm tiến tới như một chú mèo. Anh nắm tay trái của nàng, ngừng trong chốc lát và lặng nhìn nó chăm chú. Thành linh Holly chột hiệu anh nhìn thứ gì – chiếc nhẫn cưới bằng vàng nàng chưa từng tháo rời kể từ khi chồng nàng đeo nó lên ngón tay nàng. Thoát một âm thanh khốn khổ, nàng giật tay ra khỏi tay anh và kéo mạnh chiếc nhẫn. Muốn di chuyển được nó thật không dễ, nàng nhăn nhó trong nỗi sợ hãi trước khi ngón tay cuối cùng cũng được giải thoát. Thả rơi chiếc nhẫn xuống nền nhà, nàng nhìn vào vết tai tái còn sót lại trên ngón tay và ngược đôi mắt mong nước lên khuôn mặt như nhòe đi của Zachary.

Nàng thấy anh lẩm rầm gọi tên mình, và sau đó, khiến nàng kinh ngạc, nàng thấy anh quỳ xuống và cảm nhận được đôi bàn tay to lớn của anh giữ chặt những nếp gấp lụa trên hông nàng. Anh vùi mặt vào bụng nàng như một đứa trẻ mệt mỏi rồi.

Choáng váng, Holly với tay chạm mái tóc đen của anh. Những dải tóc hơi quăn ẩm ướt dưới những đầu ngón tay nàng, và nàng đã vuốt chúng đầy yêu thương. “Anh yêu,” nàng thì thầm hết lần này tới lần khác, chạm khẽ vào phần gáy bông rạt sau cổ anh.

Rồi anh đột ngột đứng lên một cách khoan thai và nhìn khuôn mặt hơi hướng lên của nàng dăm dăm. Anh mang vẻ mặt của người đàn ông đã băng qua cả lửa địa ngục, và đã phải mang những vết phỏng trong suốt quá trình.

“Chết tiệt em đi,” anh lẩm bẩm, dùng những ngón tay chùi nước mắt cho nàng. “Anh có thể bóp chết em vì đã đẩy cả hai chúng ta phải trải qua chuyện này.”

“Anh đã nói em đừng quay lại,” nàng nức nở khi nỗi đau đã vơi đi phần nào. “Em quá sợ để thử... A-anh nghe chừng dứt khoát lắm...”

“Anh nghĩ rằng anh sắp mất em. Anh không biết anh đang nói cái quỷ gì nữa.” Anh áp mạnh nàng vào trái tim đang rộn rã của mình, chạy đôi bàn tay khắp mái tóc và khiến chúng hoàn toàn rối bời.

“Anh đã nói sẽ không có cơ hội thứ hai.”

“Một nghìn cơ hội cho em. Cả trăm nghìn lần.”

“Em xin lỗi,” nàng ứa nước mắt. “Em thật xin lỗi...”

“Anh muốn em lấy anh,” Zachary nói bằng giọng trầm thấp. “Anh sẽ trói buộc em với tất cả những thỏa thuận, hợp đồng và những lễ nghi được biết bởi một người đàn ông.”

“Được, được...” Nàng hăm hở kéo đầu anh xuống, hôn anh với tất cả những khao khát nhức nhối mà nàng cảm nhận trong cả tháng qua. Anh rên lên dữ dội và cướp phá miệng nàng với niềm say mê tàn bạo, khiến nàng đau một chút nhưng nàng cũng quá buông mình theo những xúc động đong đầy để có thể quan tâm.

“Anh muốn em trong giường anh,” anh nói một cách khó khăn. “Ngay bây giờ.”

Màu đỏ thắm quét khắp người, và Holly chỉ xoay xở vừa đủ để gật đầu trước khi anh nhấc nàng lên và bế về phía chiếc giường với chỉ một mục đích mãnh liệt duy nhất của một con mèo rừng háu đói với con mồi của nó. Có vẻ như trong trường hợp này nàng không có nhiều lựa chọn lắm – mà nàng cũng không có ý định từ chối. Nàng đã yêu anh vượt xa khỏi khuôn phép, vượt xa khỏi luân lý hay tư tưởng hay bất cứ chừng mực nào. Nàng toàn toàn thuộc về anh, cũng như anh thuộc về nàng.

Anh nhanh chóng cởi quần áo của nàng, tích cực giựt mạnh những hàng nút và móc áo, xé toạc quần áo khi chúng không đáp ứng đủ nhanh trước những ngón tay cướp bóc của mình. Thở hổn hển trước sự gấp rút đó, Holly cố gắng giúp anh, ngồi lên chiếc giường để tháo dây buộc giày, cởi nịt bít tất cùng với đôi vớ, nâng hai cánh tay lên khi anh lôi chiếc áo lót qua đầu mình. Lúc hoàn toàn trần trụi, cả cơ thể ửng hồng của nàng nằm tựa lên tấm nệm, Zachary thả rơi chiếc áo choàng và hạ thấp người xuống bên cạnh nàng.

Nhìn thấy cả cơ thể lộ liễu của anh, thon dài, đầy sức mạnh và vô cùng đàn ông, khiến đôi mắt của Holly nói rộng. “Ôi, Zachary, anh thật là một người đàn ông tuyệt đẹp.” Nàng kéo cả người dựa lên lớp thảm dày lạ kỳ trên ngực anh, chơi với những lọn xoắn màu tối, trái miêng và những ngón tay qua chúng.

Một tiếng rên rỉ thoát ra phía trên đầu nàng. “Em mới là người tuyệt đẹp.” Đôi bàn tay anh nhẹ nhàng di chuyển khắp lưng và hông nàng, thưởng thức làn da như lụa dẹt của đó. “Từ ánh mắt đầu tiên hướng tới em anh chưa bao giờ có thể tỉnh trí, ở vũ hội nhà Bellemont.”

“Vậy là anh đã thấy em sao? Nhưng ở bên ngoài tối lắm mà.”

“Anh đã đi theo em sau khi hôn em trong nhà kiếng.” Anh đẩy nàng nằm ngửa, ánh mắt ôm cả cơ thể khóa thân của nàng. “Anh đã dõi theo em khi em tới xe ngựa, và anh đã nghĩ em là tạo vật đẹp đẽ nhất thế gian mà anh từng thấy.” Anh ấn một nụ hôn lên bờ vai nàng, lưỡi anh chạm nhẹ lên đường gò mong manh khiến Holly run rẩy.

“Và anh bắt đầu lên kế hoạch,” nàng nói hụt hơi.

“Đúng rồi đó. Anh đã nghĩ hàng trăm cách để có thể mò dưới váy em, và anh quyết định kế hoạch hay nhất là thuê em. Nhưng ở đâu đó giữa công cuộc quyến rũ, anh đã thật sự phải lòng em.”

“Và những ý định của anh dần trở nên đáng trọng,” nàng nói, rất lấy làm vừa lòng.

“Không, anh vẫn muốn mò dưới váy em mà.”

“Zachary Bronson,” nàng la lên, anh cười nham nhở, rồi tựa hai cẳng tay sang hai bên đầu nàng. Holly cảm thấy mạch đập gia tốc với sự mong chờ khi một chiếc chân rắn chắc, đầy lông chen vào giữa đùi mình, và sức nặng của vật đàn ông nóng bỏng đè một cách thân mật lên hông

nàng.

“Buổi chiều trong căn nhà hóng mát đó là thứ tuyệt vời đáng chết nhất từng xảy ra với anh,” anh nói. “Nhưng ngay sau đó cách em rời bỏ anh ... giống hệt như bị ném thẳng từ thiên đường xuống địa ngục.”

“Em sợ,” nàng ân hận nói, kéo đầu anh xuống và hôn lên má cùng cái miệng đượm hương brandy của anh.

“Anh cũng vậy. Từ lúc gặp em anh không biết làm cách nào để có thể bình phục.”

“Anh nói em cứ như thể bệnh tật vậy,” nàng nói với nụ cười chập chờn trên môi.

Đôi mắt đen thẫm của anh nóng rực. “Anh phát hiện ra chẳng có thuốc nào trị được bệnh do em đem lại cả, thừa phụ nhân. Anh đã nghĩ tới chuyện đi tìm một người đàn bà khác, nhưng anh không thể. Quý bắt nó đi chứ em là người duy nhất anh muốn.”

“Vậy là anh không...” Holly được lấp đầy với cảm giác nhẹ nhõm. Những ý nghĩ về Zachary âu yếm một người phụ nữ khác khi mình không ở bên khiến nàng đau đớn, và nàng như bị nhấn chìm trong nỗi vui mừng khi anh không làm vậy.

“Không, anh không có,” anh nói cho nàng biết, giọng nói trầm xuống thành tiếng gầm gừ mà chỉ có một nửa là phỉnh phờ. “Anh đã phải chịu cả một tháng mà chẳng được khuây khỏa chút nào, và em sẽ phải đền bù cho anh,” đôi mắt Holly nhắm chặt, và tất cả dây thần kinh của nàng như phải lửa khi nghe thấy lời thì thào đầy hăm dọa của anh bên tai mình. “Trong vài giờ tới, em sẽ bận rộn trong việc chăm lo cho nhu cầu của anh tới đọa đầy đó, phụ nhân của anh à.”

“Vâng,” nàng thì thào. “Vâng, điều em muốn đó, quá –” Lời nói bị nghẹn lại khi Zachary cúi đầu lên ngực nàng. Hơi thở nóng hổi của anh thổi lên núm vú mềm mại tới khi nó sít lại, và rồi anh nuốt nó vào miệng. Toàn thân Holly căng lên khi anh dùng đầu lưỡi cuộn và cọ vào phần đỉnh nhạy cảm đó. Nàng vòng tay quanh vai anh, các ngón tay xò rộng trên những chỗ cơ bắp nhô lên rắn chắc. Anh kéo núm vú cứng cáp vào sâu hơn trong miệng mình, mút một lúc thật lâu, tới khi cảm thấy hai đùi nàng nhịp nhàng khép lại cạnh chân mình.

Tay anh trượt xuống giữa chân nàng, thành thạo tìm chỗ ẩm ướt núp giữa những lọn quần loãn xoắn. Thì thầm êm ái, anh tách phần da thịt nữ tính mềm mại và tìm cái đỉnh đau nhức quá đổi ngọt ngào. Anh trêu ghẹo nàng, lướt đầu ngón tay quanh cái núm nhỏ nhưng hoàn toàn không chạm vào, tới khi nàng thở hắt ra và rướn hông van nài. “Xin anh,” nàng khẽ mấp máy đôi môi sưng phồng hấp dẫn. “Xin anh, Zachary...”

Nàng cảm thấy miệng anh quét lên miệng mình, một sức ép dễ chịu khiến nàng trào dâng trong tìm kiếm khát khao nhiều hơn nữa. Anh hôn nàng lần nữa, lưỡi thăm dò miệng nàng trong khi nàng hoàn toàn buông thả hưởng ứng lại. Cơ thể anh chuyển nằm lên trên nàng, và nàng cảm thấy vật của anh thúc vào, phần đầu to lớn rúc vào nơi tam giác loãn xoắn. Bị kích thích bởi tiếng thì thầm khàn khàn của anh, Holly đưa tay xuống hình hài nặng nề ấy, và bàn

tay khẽ run khi khép lại quanh khối cứng cáp đó. Nàng ngập ngừng vuốt ve anh, khuôn mặt đỏ như gấc khi tay anh phủ lên nàng và di chuyển vào trong sự mơn trớn mãnh liệt và dữ dội hơn.

“Em không nên nhẹ nhàng với anh sao?” nàng hỏi, không biết sao cùng lúc lại vừa xấu hổ vừa phẫn khích.

“Đàn ông không giống đàn bà,” anh khàn giọng nói. “Đàn bà các em thích sự nhẹ nhàng... còn bọn đàn ông các anh lại cần sự bạo dạn.”

Không nói lời nào Holly chứng minh sự bạo dạn của mình cho tới khi anh đẩy tay nàng ra cùng tiếng rên rỉ lâu bầu. “Đủ rồi,” anh cố gắng nói. “Anh không muốn chuyện này kết thúc quá sớm.”

“Em cũng vậy.” Holly quăn cánh tay quanh anh và rải những nụ hôn lên ngực và họng anh. “Em muốn anh ... ô, Zachary, em muốn...”

“Cảm giác như vậy anh đã cho em lúc trong nhà nghỉ mát phải không?” anh thì thầm, đôi mắt ánh lên với vẻ hiểu biết xấu xa.

Holly gật đầu dựa vào cổ anh, và duỗi người ra dưới anh, cơ thể nàng căng lên và run rẩy với nhu cầu được chiếm giữ, được đòi hỏi và được sở hữu. Anh kéo rê bàn tay thành một đường dò dẫm chậm rãi lên ngực, lên bụng nàng, và nàng phát ra một âm thanh kích động khi lòng bàn tay anh lướt lên khu vực nhỏ bé ở đỉnh đùi nàng. Mấy ngón tay anh lảng tránh tài tình một cách đáng bực bội, chìm vào những lọn quăn bằng những đụng chạm nhẹ nhàng, mà không hề vươn tới nơi đã trở nên nóng bỏng và sưng ướm đầy ngượng ngùng. Hông nàng rướn lên một cách nài nỉ, tìm kiếm sự kích thích mà anh đã từ chối không trao, vậy rồi nàng cảm thấy miệng anh trượt lên da thịt mình thành một vệt kéo từ ngực xuống bụng. Hai bàn tay anh khép lại trên hông nàng, xiết chặt và chắc chắn, và Holly giật mình kinh ngạc khi cảm thấy miệng anh lướt lên những lọn quăn ẩm ướt. Nàng kêu lên câu gì đó, một âm thanh rời rạc có thể là lời phản đối mà cũng có thể là lời khuyến khích, và cái đầu tóc sẫm màu của Zachary ngẩng lên khi anh liếc nhìn gương mặt ửng đỏ của nàng.

“Phu nhân ngọt ngào, đoan trang của anh ời,” anh dịu dàng nói, “anh làm em giật mình sao?”

“Phải,” nàng thút thít.

“Gác chân em lên vai anh đi.”

Nàng nhìn anh chăm chăm trong nỗi xấu hổ không ngăn nổi. “Zachary, em không thể...”

“Đi nào.” Và anh thối vào giữa hai đùi nàng, khiến toàn thân nàng run rẩy.

Nàng nhắm mắt lại và làm theo, đặt bắp chân và gót chân lên tấm lưng rắn chắc của anh. Ngón tay anh mơn trớn và mở nàng ra, và rồi nàng cảm thấy miệng anh, chuyển động nhịp nhàng của lưỡi anh, và cảm giác đó chụp lấy nàng trong một cơn lốc gấp gáp, nóng cháy. Điều

này dường như không thể xảy ra với nàng, sự thân mật ngọt ngào quá đỗi này đã ném nàng vào mớ hỗn loạn triệt để. Nàng cảm thấy anh đang nhấm nháp, liếm láp, và cảm giác này mạnh hơn và trải suốt bên trong cho tới khi nàng thốt ra những âm thanh mà trước đây chưa hề có. Lời cầu xin và hơi thở hỗn hển rên rỉ dường như còn kích thích người tình táo bạo của nàng. Anh gầm gừ nhỏ nhỏ và xiết chặt hông nàng trong hai bàn tay, đẩy nàng lên cao hơn áp vào miệng mình. Lưỡi xoay tròn và khiêu khích tới khi nàng cảm thấy khoái cảm trào lên quá nhanh và mãnh liệt không chịu nổi... nàng thét lên điên cuồng, cơn dày vò chuyển thành sự giải thoát run rẩy. Miệng anh vẫn còn ở trên nàng tới lúc cơn rung động tuyệt vời cuối cùng mất dần, bỏ lại nàng yếu ớt và choáng váng.

Hạ đôi chân run lấy bầy của nàng khỏi lưng, Zachary di chuyển lên trên nàng, cơ thể mượt mà khỏe mạnh đặt vào đỉnh hông nàng. Nàng cảm thấy hình dạng to lớn, cứng rắn của anh nhấn vào mình. “Zachary, thương xót em với,” nàng thì thầm qua đôi môi khô ran.

“Với em thì không thương xót gì hết, em yêu à.” Anh ôm đầu nàng trong tay, và hôn nàng khi thúc vào trong da thịt sưng phồng, ẩm ướt đó. Nàng căng thẳng hít vào, oằn người để điều chỉnh cho khớp với anh, sự xâm nhập cưỡng đoạt đang kéo căng nàng hết mức. Anh kéo chân nàng bằng chân mình và lấp đầy sâu hơn, cho tới tận khi nàng rên rỉ chìm sâu trong miệng mình. Cảm giác về anh làm nàng phấn khích, và bất chấp tình trạng kiệt sức, nàng lại uốn người đón nhận. Anh bắt đầu một nhịp điệu đều đặn, hông chìm sâu trong nàng, mớ lông trên ngực chạm vào đỉnh ngực cứng cáp của nàng. Nàng ngửa đầu ra sau trong mê mẩn khi cảm thấy anh phủ lên cổ mình những nụ hôn và cắn nhẹ nhàng.

“Em là của anh,” anh thì thầm, thúc vào nhanh hơn, nhịp điệu đang trở nên gấp rút. “Em thuộc về anh... Holly... mãi mãi.”

“Phải,” nàng rên rỉ khi anh đưa khoái cảm lên đỉnh lần nữa.

“Nói đi.”

“Em yêu anh, Zachary... ôi... em cần anh biết bao... chỉ mình anh thôi...”

Anh tưởng thưởng cho nàng bằng một cú đâm mạnh chạm tới tận tử cung, và nàng rung động vì khoái cảm, run rẩy, rộn ràng, và tràn ngập một niềm sung sướng mà cho tới lúc này, là không thể tưởng tượng nổi. Cơ thể anh căng ra khó tin trên nàng, các bắp cơ xiết lại thành các đường cong cứng như thép, cổ họng vuột ra một tiếng rên. Da thịt nàng ngọt ngào tác động lên da thịt anh, bao bọc quanh vật xâm nhập rắn chắc khi anh rung lên và phun trào vào trong nàng.

Thở một hơi dài, Holly quấn tay chân quanh anh, ôm anh thật chặt khi khi những cảm giác rút đi thành niềm hạnh phúc ấm áp. Nàng thấy anh cố nhích người ra, và nàng lăm bằm phản đối.

“Anh sẽ đè bẹp em mất,” anh thì thào.

“Em không quan tâm.”

Mỉm cười, anh di chuyển sang bên cạnh và giữ nàng theo cùng mình, cơ thể hai người vẫn hòa làm một.

“Lần này còn tuyệt hơn lần ở căn nhà hóng mát,” Holly cảm khái.

Tiếng cười trầm trầm lục khục thoát ra khỏi lồng ngực Zachary. “Còn rất nhiều thứ anh sẽ cực kỳ thích thú dạy cho em.”

Nụ cười yếu ớt tan dần khi nàng nghĩ tới cả chặng đường phía trước. “Zachary,” nàng nghiêm túc nói, “em không thể ngừng tự hỏi một người đàn ông như anh liệu có thể vừa lòng với việc chỉ ở bên một người phụ nữ.”

Anh khum lấy khuôn mặt nàng trong đôi bàn tay và ấn môi lên trán nàng. Lùi ra sau một chút, anh nhìn chăm chú đôi mắt nâu nhuộm đầy nghi vấn đó. “Anh có cảm giác như đã dành cả đời để kiếm tìm em,” anh nói nghiêm trang. “Em là người duy nhất anh muốn, bây giờ và mãi mãi về sau. Nếu em không tin anh, anh sẽ...”

“Em tin anh,” nàng vội nói, chạm ngón tay lên môi anh. Nàng mỉm cười trước khuôn mặt sạm đen của anh. “Không cần thiết bằng chứng hay những lời hứa đâu anh.”

“Sẽ chẳng vấn đề gì để chứng minh cho em thấy thêm lần nữa.” Anh thúc sâu hơn vào nàng, khiến nàng thở gấp một chút và thu mình lại với anh theo tiếng rên khoái cảm.

“Không, em muốn nói chuyện,” nàng hụt hơi nói. “Em muốn hỏi anh điều này...”

“Mmmm?” Anh vuốt ve hông nàng, dường như rất vui thích với dáng hình mềm mại trong tay mình.

“Tại sao anh lại đuổi Somers đi khi cậu ấy tới xin phép được cưới Elizabeth?”

Câu hỏi làm anh rối trí, và anh nhanh chóng nhìn thoáng vào gương mặt nàng. Hàng lông mày đen nhánh hơi cau lại. “Làm sao em lại biết về chuyện đó?”

Vòng hai cánh tay quanh cổ anh, nàng hơi lắc đầu với nụ cười yếu ớt. “Trả lời câu hỏi của em đi mà.”

Anh lẩm bẩm chửi thề và hạ đầu xuống chiếc gối. “Anh khiến cậu ta đi bởi vì anh đang thử cậu ta.”

“Thử cậu ấy sao?” Holly lặp lại. Xem xét kỹ càng những lời của anh, nàng tránh xa khỏi Zachary, hơi co người lại khi phần đàn ông nặng nề của anh trượt khỏi cơ thể mình. “Nhưng vì sao? Anh không thể cho rằng cậu ấy muốn cưới Elizabeth chỉ vì... vì... khoản hồi môn của em anh chứ?”

“Không nằm ngoài khả năng đó.”

“Zachary, anh không thể thao túng người ta như thế họ là quân tốt trong trò cờ vua được. Đặc biệt là những người trong chính gia đình anh!”

“Anh chỉ đang cố gắng bảo vệ quyền lợi cho Lizzie mà thôi. Nếu Somers vẫn muốn con bé mà không cần sự chấp thuận của anh – cũng như món hồi môn đi kèm theo – vậy thì cậu ta sẽ vượt qua cuộc kiểm tra.”

“Zachary.” Holly lắc đầu với tiếng thở dài chê trách. Nàng kéo tấm khăn trải giường bao lấy mình và lặng ngắt anh trong khi anh uể oải nằm khỏa thân một cách rất tự nhiên bên cạnh nàng. “Em gái anh yêu chàng trai đó. Anh phải tôn trọng lựa chọn của cô ấy. Và kể cả khi em gái anh cùng Somers vượt qua được thử thách của anh, họ cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho anh vì chuyện đó, khi ấy anh sẽ tạo nên căn nguyên dẫn tới vết nứt trong gia đình mình.”

“Vậy em muốn anh làm gì?”

“Anh biết mà,” nàng lẩm bẩm. Dụi mình gần lại anh, thổi nhẹ vào đám lông quăn trên ngực anh.

“Chết tiệt, Holly, anh đã dành cả đời để thực hiện một việc một cách chắc chắn, và anh không thể thay đổi điều đó. Đó là bản năng bảo vệ bản thân và gia đình khỏi tất cả những tên khốn thủ lợi dụng tội anh, và anh thừa nhận là cách làm đó đã ăn sâu vào anh. Nếu em đang cố gắng hướng anh thành cái loại hèn nhát nào đó...”

“Tất nhiên là không phải.” Nàng kéo chiếc lưới trên phần xương đòn của anh, và rúc mình xuống sâu hơn vào hõm nơi mạch máu đang đập rộn rã của anh. “Em không muốn thay đổi anh theo bất cứ cách nào.” Ấn mặt vào cổ họng anh, nàng để những sợi lông mi thật dài của mình cù vào làn da anh. “Nhưng em vô cùng muốn em gái anh được hạnh phúc, Zachary à. Anh sẽ từ chối không chấp nhận cho cô ấy thứ hạnh phúc mà cả em lẫn anh đều đã tìm được sao? Hãy quên cuộc kiểm tra xấu xa đó đi và cho gọi Somers tới đi mà.”

Nàng cảm giác được cuộc vật lộn đang diễn ra trong anh, khao khát muốn được kiểm soát thứ tình thế mâu thuẫn này với phần dịu dàng hơn trong bản tính của anh. Khi nàng tiếp tục khấn khoản và vuốt ve, dù sao đi nữa, anh đã buột một tiếng cười miễn cưỡng. Đôi bàn tay vươn tới bờ vai mềm trắng mịn của nàng, đẩy nàng trở lại chiếc gối bằng phẳng. “Anh không thích bị điều khiển chút nào,” anh cắn nhằn.

Nàng mỉm cười. “Em không cố gắng để điều khiển anh, anh yêu. Em chỉ đang kêu gọi bản chất tốt đẹp hơn ở anh thôi.”

Sự âu yếm này khiến vẻ mặt anh trở nên đói khát và mê say hơn, và cuộc tranh luận dường như đã mất đi hứng thú nơi anh. “Như anh đã từng nói với em, phu nhân của anh, anh chẳng có thứ bản chất tốt đẹp hơn đó đâu.”

“Nhưng anh sẽ cho người gọi Somers tới chứ?” nàng thúc giục. “Và sắp xếp mọi thứ cho Elizabeth nữa?”

“Được rồi. Mà để sau đi.” Anh lôi tấm ga trải giường quấn quanh người nàng ra, và đặt tay lên một bên ngực của nàng.

“Nhưng Zachary,” nàng nói, thở gấp một chút khi anh tách hai bên đầu gối của mình. “Anh không thể làm chuyện này lần nữa... không khi... quá sớm... sau...” Cảm nhận cả chiều dài cứng rắn của anh đã trượt vào trong mình làm tắt cả những từ ngữ tan vào một tràng rên rỉ kinh ngạc.

“Chết tiệt anh đi nếu anh không thể,” anh lăm bầm dịu dàng trên ngực nàng, giữ chặt chiếc núm ửng hồng giữa hàm răng, và cuộc nói chuyện của họ đã ngừng một lúc rất lâu sau đó.

Holly nín lấy tay Zachary khi hai người chậm rãi bước dọc theo con đường cô tịch trong khu vườn của trang viên. Làn váy nàng loạt xoạt qua những bụi huệ tây trắng lẫn tím, trong khi làn gió nhẹ mùa xuân hiu hiu thổi qua những bông diên vĩ vàng cùng khóm giọt tuyết trắng mờ mịt rải rác hai bên lề con đường phủ cỏ. Những cánh hoa to của bông phụ tử vàng mảnh mai trải đầy tới tận chỗ của một vạt lớn những cây kim ngân cùng mai Nhật. Hít thật sâu bầu không khí thơm ngát, Holly cảm thấy như hạnh phúc dâng đầy trong lồng ngực cho tới khi cười phá lên sảng khoái. “Kiến trúc nhà của anh có lẽ là một thảm họa,” nàng nói, “nhưng khu vườn này, thật là một góc của thiên đường.”

Bàn tay Zachary xiết lấy tay nàng, và nàng thấy nụ cười vương trên khuôn mặt anh. Buổi chiều nay đã trở thành quãng thời gian hạnh phúc nhất mà cả hai người từng được biết, với những giờ ân ái cùng những tiếng cười dịu dàng, và cả những giọt nước mắt khi cả hai chia sẻ cho nhau những bí mật trong trái tim họ nữa. Giờ đây hai người đã hòa hợp, dường như họ có cả hàng nghìn điều để nói, và thời gian thì chẳng đủ chút nào. Tuy vậy, Holly háo hức muốn quay trở lại nhà Taylors và chia sẻ với con gái về cuộc hôn nhân sắp tới của mình. Có thể gia đình Taylor sẽ tổn thương, đương nhiên là vậy, và thêm vào đó cảm giác không vui chút nào trước cuộc hôn nhân này sẽ càng được hoàn thiện hơn khi họ chợt nhận ra rằng vợ George đã chối bỏ những nguyện vọng cuối cùng của anh ấy. Họ sẽ khó mà hiểu được quyết định này không phải là một quyết định phóng túng. Nàng đơn giản chẳng có lựa chọn nào khác. Sự thật là, nàng không thể sống thiếu Zachary Bronson.

“Ở lại với anh đi,” Zachary điềm tĩnh nói. “Anh sẽ cho người đón Rose, và cả em và con bé sẽ sống ở đây trong khi chúng ta chuẩn bị cho lễ cưới.”

“Anh biết là em không thể làm vậy mà.”

Anh nhíu mày và cẩn thận dẫn nàng vòng qua một khối đá cẩm thạch cùng chiếc đồng hồ mặt trời bằng đồng đặt trên mặt đất. “Anh không muốn để em ra khỏi tầm mắt.”

Holly đã làm xao lãng sự chú ý của anh bằng cách đem lại chủ đề về lễ cưới, đồng thời cũng nhấn mạnh rằng nàng muốn nó được thực hiện với sự thận trọng cũng như thật thiết thực. Nhưng cũng không may rằng dường như Zachary lại đòi hỏi về một điều còn vượt xa hơn cả cái gọi là phô trương nhiều. Bằng việc lắng nghe những ý tưởng của anh về một nhà thờ lớn, một nghìn chú chim bồ câu, một tá những người thổi kèn, một tiệc chiêu đãi năm trăm khách mời và hàng đống những kế hoạch khác, Holly tuyên bố chắc nịch rằng nàng sẽ không làm bất cứ chuyện gì với một lễ cưới như vậy.

“Chúng ta sẽ có một buổi lễ riêng tư, yên tĩnh, và hơn hết là, nhỏ thôi,” nàng nói. “Đó là lựa chọn duy nhất, em nói thật đó.”

“Anh đồng ý,” anh nói vẻ sẵn sàng. “Bổ sung thêm thì, chúng ta không cần mời hơn ba trăm vị khách.”

Holly liếc anh đầy ngờ vực. “Khi em nói là ‘nhỏ,’ em đã có một con số khác rồi. Có lẽ là sáu người thôi.”

Quai hàm anh hằn lên ngoan cố. “Anh muốn cả Luân Đôn biết rằng anh đã thắng được em.”

“Họ sẽ biết,” nàng khô khan nói. “Em chắc chắn là người ta sẽ nói thêm một số thứ khác nữa... và chắc chắn những người bạn cũ luôn-tránh-xa-bê-bối của em sẽ chẳng có ai tới dự lễ cưới, dù nó có phung phí hay không đi nữa.”

“Hầu hết bạn của anh sẽ tới,” anh phấn khởi.

“Rõ ràng rồi,” nàng đồng ý, biết rằng anh đang đề cập tới những kẻ côn đồ, đúng mốt, và những kẻ hăm hờ được gia nhập giới thượng lưu – những kẻ đi từ một hàng mang tiếng xấu dần ngang tới những đàn anh đàn chị đỉnh cao. “Tuy vậy, lễ cưới sẽ kín đáo hết mức có thể. Anh có thể để dành đàn bồ câu, đội kèn với mấy thứ kiểu như vậy cho lễ cưới của Elizabeth.”

“Được cái nếu vậy thì sẽ mau chuẩn bị,” anh miễn cưỡng nói.

Holly dừng lại trên con đường rải sỏi và mỉm cười nhìn lên anh. “Vậy thì lễ cưới của chúng ta sẽ nhỏ thôi nha anh.” Nàng vòng tay ôm ngang eo anh. “Em không muốn chờ lâu hơn để thuộc về anh.”

Không còn cần thêm khuyến khích nào xa hơn nữa, Zachary cúi đầu xuống hôn nàng thật nồng nàn. “Anh cần em,” anh lẩm bầm, ép nàng cọ vào nơi đang khuấy động của mình để thêm nhấn mạnh. “Quay vào nhà với anh đi, em yêu, và để anh...”

“Sẽ không cho tới khi chúng ta kết hôn.” Thở gấp gáp, nàng ghé tai vào trái tim đang rộn rã của anh. Mặc dù cũng khao khát được ân ái với anh, nhưng nàng muốn chờ cho tới khi họ chính thức thuộc về nhau. “Em nghĩ là hôm nay em trả đủ rồi mà.”

“Ồ, không, chưa đâu.” Tay anh lang thang trên khắp vạt áo trên, và hôn nhẹ lên một bên cổ họng của nàng. Với một tiếng thì thầm ngon ngọt, anh dẫn nàng tới bức tường đá đã mòn theo

thời gian thừa thớt phủ những đóa hoa trà màu vàng, và bắt đầu với tay tới tà váy.

“Anh dám thật đó hả,” Holly cảnh cáo với tiếng cười run rẩy, rồi vượt khỏi anh. “Một quý ông nên đối xử một cách tôn trọng với người yêu của mình, mà anh thì...”

“Kích cỡ bao nhiêu mới là bằng chứng hùng hồn về lòng tôn trọng của anh với em,” anh ngắt ngang, rồi kéo tay nàng tới cái nơi “bao nhiêu” đó của mình.

Holly biết nàng nên mắng anh, nhưng thay vào đó nàng lại thấy mình dịch lại gần hơn cơ thể cường tráng cao sừng sững của anh. “Anh đúng là hư không tưởng tượng được,” nàng khẽ nói vào tai anh.

Zachary ép tay nàng mạnh hơn. “Đó là một trong những điều em thích nhất ở anh kia mà,” anh thủ thỉ, và nàng thì không thể ngừng mỉm cười.

“Phải.”

Anh rúc mình vào hõm vai mềm mại, ấm áp của nàng. “Để anh đưa em vào nhà hóng mát nha. Chỉ vài phút thôi mà. Không ai biết đâu.”

Nàng miễn cưỡng lách ra khỏi anh. “Nhưng em biết.”

Zachary lắc đầu với tiếng cười trữu hẩn xuống, quay lại để chống hai tay lên bức tường phủ hoa. Thấp đầu xuống, anh hít sâu một cái, cố gắng làm chủ dục vọng như muốn chồm lên của mình. Khi Holly ngập ngừng tiến lại gần, anh liếc về một bên với đôi mắt đen nung nấu. “Thôi được rồi,” anh nói bằng chất giọng nhẹ nhàng nhưng chẳng kém ám muội với hăm dọa là bao nhiêu. “Anh sẽ không chạm em cho tới đêm tân hôn. Nhưng em sẽ phải thấy hối tiếc vì bắt anh chờ đó.”

“Em hối tiếc rồi đây,” nàng thú nhận, và ánh mắt chan chứa nụ cười của hai người khóa chặt với nhau mãi một lúc lâu sau đó.

Mặc dù Zachary đã định cho người mời Jason Somers tới vào ngày hôm sau, thì chàng trai trẻ đó đã làm anh ngạc nhiên với một cuộc viếng thăm vào sáng sớm. Zachary đã ngủ thật ngon đêm đầu tiên sau cả tháng không yên và thức giấc vào tám giờ sáng, cái giờ vẫn thường trễ so với anh lúc thường. Anh không thể nhớ lúc nào mình cảm thấy quá đổi thư giãn tới vậy. Dường như sau tất cả những năm cố gắng và đấu tranh, cuối cùng anh cũng vươn tay tới được đỉnh cao mà mình tìm kiếm. Có lẽ đây là lần đầu tiên trong cuộc đời có thể thật sự hạnh phúc... và nguyên nhân cũng đồng thời là ở một vị trí thật giản dị mà cũng thật lạ kỳ. Anh đang yêu. Cuối cùng anh cũng trao trọn trái tim cho một người và cũng nhận được tình yêu nàng trao lại cho mình. Điều đó dường như quá mức phi thường để trở thành hiện thực.

Giữa bữa sáng đơn độc, tên vị khách viếng thăm được thông báo, và Zachary biểu người quản gia đưa chàng trai trẻ đó vào. Cương quyết, đẹp trai, trông hơi xanh xao và mặc như thể

đang phải tham dự một đám tang, Somers xuất hiện cứ như chàng nam chính của một vở bi kịch tình yêu sắp đi tới hồi kết nào đó. Thực sự Zachary cảm thấy cảm giác tội lỗi chích vào người khi nhớ lại cuộc gặp không lâu với chàng trai này, lúc anh đáp lại lời thỉnh cầu được cưới Elizabeth hết sức tha thiết của Somers bằng một lời từ chối chí mạng vô cùng điềm tĩnh. Không nghi ngờ là Somers đều nhớ từng chi tiết của cái cảnh không quên nổi đó, vậy nên bản mặt cậu ta mới biểu cảm vậy kia. Đó là vẻ mặt, thực tế là của chàng hiệp sỹ quả cảm dám xông vào hang ổ của con rồng ác ôn.

Mặt mày rậm rì râu là râu và vẫn mặc áo choàng ngủ, Zachary ngồi trong phòng dùng bữa sáng và ra hiệu mời Somers ngồi với mình. “Thứ lỗi vì bộ dạng của tôi,” anh hòa nhã, “nhưng giờ vẫn còn hơi sớm hơn bình thường để tiếp khách. Cậu dùng cà phê chứ?”

“Không, cảm ơn ông.” Somers vẫn tiếp tục đứng.

Thư thái trên ghế, Zachary uống một ngụm cà phê. “Vừa hay cậu chọn hôm nay để tới gặp tôi,” anh lưu ý, “sáng nay tôi cũng đang định cho người mời cậu tới.”

“Vậy à?” đôi mắt xanh lá của Somers hẹp lại đầy chăm chú. “Sao vậy ông Bronson? Có phải có vấn đề gì với điền trang Devon không?”

“Thật ra thì không. Việc này liên quan tới vấn đề chúng ta thảo luận hôm trước.”

“Như những gì tôi nhớ, chẳng có cuộc thảo luận gì hết,” Somers nói toẹt. “Tôi đã xin phép được cưới Elizabeth và ông đã từ chối.”

“Ừ,” Zachary húng hắng. “Ờ, tôi...”

“Ông chẳng cho tôi cơ hội nào hết, thưa ông.” Mặc dù rõ ràng Somers hơi hồng lên vì bực tức, giọng vẫn vững vàng khi cậu ta tiếp tục. “Bởi vì kính trọng ông, tôi tự mình tới đây báo cho ông biết tôi sẽ cưới Elizabeth dù cho có được ông đồng ý hay không. Và tôi bất chấp việc người khác hay ông nghĩ gì, tôi không làm vậy vì tôi để mắt đồng của cải đáng nguyên rủa của ông. Tôi làm vậy vì yêu em gái ông. Nếu cô ấy chấp thuận lấy tôi, tôi sẽ lo cho cô ấy, làm việc kiệt sức vì cô ấy và đối xử với cô ấy với tất cả tôn trọng và ân cần mà một người đàn ông có thể trao cho vợ mình. Và nếu ông đòi hỏi hơn vậy ở bất cứ người đàn ông nào, ông có thể xuống địa ngục mà tìm.”

Zachary cảm giác lông mày mình hơi nhướn lên. Anh không thể ngăn bản thân không bị ấn tượng bởi chàng trai này –thường không có ai đó dám đứng nói ra rả trước mặt anh như vậy. “Nếu tôi có thể hỏi,” anh điềm đạm cắt lời, “thì lý do nào khiến cậu yêu em tôi?”

“Cô ấy là người vợ hoàn hảo trên mọi phương diện.”

“Không địa vị xã hội,” Zachary nhấn mạnh.

“Tôi đã nói,” chàng trai trầm trầm trả lời, “là hoàn hảo trên mọi phương diện. Tôi cóc thèm quan tâm địa vị xã hội của cô ấy ra sao.”

Câu trả lời hoàn toàn thỏa mãn Zachary. Bản năng mách bảo rằng Somers là một người đàn ông tử tế, và cậu ta thật sự yêu Elizabeth. “Vậy thì cậu có sự tán thành của tôi – nếu để tôi làm một việc cho cậu.” Somers có vẻ quá choáng tới mức phải buột miệng hỏi. “Việc gì vậy?” bằng cái giọng ngờ vực.

“Tôi có một dự án khác cho cậu.”

Somers lắc đầu ngay lập tức. “Tôi sẽ không dùng phần còn lại của sự nghiệp để nhận các nhiệm vụ từ ông và để bị buộc tội thành công nhờ người nhà đầu. Tôi quá tôn trọng năng lực bản thân để làm việc đó. Tôi sẽ hết lòng thiết kế cho những người khác – và tôi sẽ tiến cử một kiến trúc sư khác phù hợp với ông.”

“Thật ra thì dự án đó cũng nhỏ thôi,” Zachary nói, lơ biếng câu trả lời mình vừa nhận. “Tôi đang cho phá vài khu nhà ổ chuột ở một lô bất động sản mà tôi sở hữu ở mạn đông thành phố. Tôi muốn cậu thiết kế một tòa nhà mới, không khác so với mấy tòa hiện tại. Một tòa nhà lớn làm nơi cư trú cho hàng chục gia đình – các phòng với nhiều cửa sổ - một ngôi nhà tao nhã nơi họ có thể nấu nướng, ăn uống và ngủ nghỉ. Và có bề ngoài đủ thu hút để một người đàn ông có thể ra vào mà không cảm thấy xấu hổ. Hơn hết, tôi muốn nó phải có tính kinh tế, để những người khác sẽ thấy hứng thú và làm theo. Cậu có thể thực hiện việc như vậy không?”

“Có, tôi có thể,” Jason đáp không màu mè, dường như đã hiểu được tầm quan trọng của ý tưởng, của con số những cuộc đời vì nó mà sẽ thay đổi. “Và tôi sẽ làm được, mặc dù tôi không muốn tên mình gắn liền với dự án này. Ông thấy đó...”

“Tôi hiểu,” Zachary nói mà chẳng cảm thấy chua chát. “Cậu sẽ không bao giờ được giới quý tộc tin dùng nếu họ nghe nói cậu cũng thiết kế cho những người bình dân.”

Somers tò mò nhìn anh, một nét gì đó thật lạ ăn nhập trong đôi mắt xanh lá của cậu ta. “Tôi chưa bao giờ gặp một người đàn ông ở vị trí như ông có chút để tâm đời sống của người ở tầng lớp dưới.”

“Tôi là người ở tầng lớp dưới,” Zachary thích thú. “Tôi chỉ có chút may mắn hơn phần lớn những người khác thôi.”

Một nụ cười mỉm nảy trên môi Somers. “Tôi sẽ bảo lưu ý kiến về chuyện đó, thưa ông.”

Cho đó là câu công nhận rằng thỏa thuận đã được dàn xếp ổn thỏa, Zachary buông lỏng những ngón tay và nhịp nhịp chúng lên bàn. “Cậu biết không, Somers, công việc có thể sòng gió hơn nhiều nếu cậu không chấp nhận các dự án tôi giao cho sau này đó. Với tài năng của cậu và tiền của tôi...”

“Ồ không đâu.” Tiếng cười bất chợt buột khỏi chàng trai và cậu ta chăm chú nhìn Zachary với nét thân thiện đầu tiên. “Tôi kính trọng ông, thưa ông Bronson. Nhưng tôi sẽ không làm việc cho ông. Tôi không muốn tiền của ông. Tôi chỉ muốn em gái của ông thôi.”

Hàng trăm biển báo xuất hiện trong tâm trí Zachary, liên quan việc anh muốn em gái mình được đối xử ra sao, về tất cả những gì Elizabeth cần và xứng đáng được nhận, về những hậu quả thảm khốc nào sẽ tới nếu Somers dám làm em anh thất vọng. Nhưng khi trừng trừng nhìn khuôn mặt trẻ trung, tự tin và đẹp trai của Somers, những lời đó khóa lại bên trong anh. Zachary chợt nhận ra mình không thể kiểm soát lâu hơn mọi chi tiết liên quan tới các thành viên trong gia đình hay điều khiển từng phút trong đời của họ được nữa. Đã tới lúc cho mỗi người – kể cả anh – tự dẫn dắt cuộc đời mình rồi. Một cảm giác lạ lẫm cuốn lấy khi anh tưởng tượng tới tương lai sẽ giao em gái mình cho người ta chăm sóc, và tin rằng chắc chắn con bé sẽ được hạnh phúc và được yêu trọn vẹn.

“Được rồi,” anh nói, đứng dậy khỏi chiếc bàn và vươn tay ra. “Chú hãy đem theo Lizzie với lời chúc phúc của tôi.”

“Cảm ơn anh.” Hai người bắt tay nhau nồng nhiệt, và dường như Somers không thể ngăn nổi nhe răng cười.

“Về phần hồi môn,” Zachary nói, “tôi muốn...”

“Em nói rồi,” Somers ngăn lại, “em không cần hồi môn.”

“Đó là cho Elizabeth,” Zachary nói. “Một người phụ nữ nên có một chút tự chủ trong hôn nhân.” Đó không chỉ là cái nhìn từ phía cá nhân, mà anh đã được chứng kiến những tình huống tương tự trong các cuộc hôn nhân của những người xung quanh, khi những người vợ nhất trí để của cải cũng như tiền của mình thống nhất với của chồng vượt xa ngoài cái gọi là chỉ để những người chồng để ý họ. Hơn nữa, những người phụ nữ có quyền nhận về phần tài sản của mình khi chồng mất, không kể những ước định khác từ bản di chúc.

“Vậy được. Tất nhiên em cũng muốn những gì tốt nhất cho Elizabeth. Nếu anh không phiền, anh Bronson, em phải đi bây giờ. Dù vẫn còn nhiều chuyện phải bàn nhưng em muốn chia sẻ tin vui với em gái anh.”

“Cảm ơn chú,” Zachary thành thật đáp. “Tôi mệt khốn khổ vì bị coi như một tên quý vô lương tâm như em gái tôi cáo buộc suốt mấy ngày qua.” Khi Zachary trao đổi cái nhún mày với Somers và quan sát anh chàng kiến trúc sư sải bước về phía cánh cửa, một ý nghĩ nảy ra với anh. “Ồ, Somers nè... tôi tin rằng chú sẽ không phản đối nếu để tôi chuẩn bị lễ cưới.”

“Cứ chuẩn bị theo ý anh,” Somers trả lời mà không gián đoạn những sải dài, vô cùng hào hứng để tìm Elizabeth.

“Tốt,” Zachary lẩm bẩm đầy thỏa mãn, và ngồi vào bàn. Lợm cây viết lên, anh nhúng vào lọ mực và bắt đầu lập danh sách. “Một nghìn chim bồ câu ở nhà thờ, năm dàn nhạc cho tiệc chiêu đãi... pháo hoa, mười hai người thổi kèn – không, tốt hơn là để hai mươi tư người...”

Chương 17

Như Holly tin chắc, không người nào trong gia đình Taylor tới dự lễ cưới ở nhà nguyện nhỏ trong điền trang Bronson. Thấu hiểu cảm giác của họ về cuộc hôn nhân của mình với Bronson cũng như nỗi thất vọng của họ khi nàng không thực hiện theo nguyện vọng của George, Holly không có gì để trách cứ. Tới lúc nào đó, nàng nghĩ, có thể họ sẽ tha thứ cho nàng, nhất là khi thấy những gì Rose được hưởng từ cuộc hôn nhân này. Và Rose, chắc chắn cũng có một chút niềm vui bí mật.

“Giờ chú sẽ trở thành papa của cháu à?” đứa trẻ đã hỏi Zachary khi đang ngồi với đôi cánh tay ôm lấy cổ anh. Cô bé đã chạy tung tăng theo anh với tiếng nói lanh lảnh đầy vui thích khi Holly đưa tới trang viên, và anh thì đu dây cho cô bé tới tận khi đôi vớ trắng cùng chiếc váy nhỏ của cô bé lấm tấm những vết dơ. Xúc động bởi niềm hạnh phúc hiển nhiên của hai người trước mặt mình, Holly cảm thấy dường như đã quá mỹ mãn và an bình. Nếu còn sót lại chút nghi ngờ về ảnh hưởng của cuộc sống mới này đối với con gái nàng, thì chúng sẽ tan biến ngay lập tức khi nàng thấy khuôn mặt rạng rỡ của Rose. Con bé chắc chắn sẽ được nuông chiều tới hư, nhưng đồng thời cũng sẽ được yêu thương bằng cả tấm lòng.

“Đó có phải là điều cháu muốn không?” Zachary đáp lại câu hỏi của Rose.

Cô bé hơi nhăn mặt lại suy nghĩ, rồi ánh mắt lưỡng lự hướng về phía Holly trước khi quay lại phía Zachary. “Cháu rất thích được sống trong ngôi nhà lớn của chú,” cô bé trả lời với tất cả sự thật thà của một đứa trẻ nhỏ, “và cháu cũng không khó chịu khi Mama cưới chú. Nhưng cháu không muốn gọi chú là Papa đâu. Việc đó sẽ khiến papa ở trên thiên đường sẽ buồn lắm, cháu nghĩ vậy.”

Những lời đó khiến Holly khựng lại, và nàng luống cuống tìm câu trả lời. Bất lực, nàng nhìn Zachary chạm vào cái cằm tròn của con gái mình và quay mặt con bé về phía anh. “Vậy thì hãy gọi chú sao cũng được, miễn là cháu thích,” anh nói kiểu thực tế nó vậy. “Nhưng tin chú đi, công chúa, chú sẽ không thay thế papa của cháu đâu. Chú sẽ là một kẻ ngốc nếu cố gắng làm điều đó, cha cháu là một người đàn ông tuyệt vời. Chú chỉ muốn chăm sóc cho cháu và mẹ cháu

thôi. Chú hình dung – hy vọng – rằng papa của cháu sẽ an tâm khi thấy ở dưới này có người quan tâm tới mẹ con cháu khi cha cháu không thể.”

“Ồ,” Rose nói với vẻ cực thỏa mãn. “Vậy thì cháu nghĩ tất cả đều ổn rồi ha, miễn là chúng ta không quên cha cháu. Phải không Mama?”

“Phải rồi con yêu,” Holly thì thầm, họng nghẹn lại vì xúc động, đôi má ửng hồng lên với niềm hạnh phúc. Nàng liếc nhìn về phía Zachary với đôi mắt nâu lấp lánh. “Con hoàn toàn đúng, Rose à.”

Vào ngày tổ chức hôn lễ, những người tới dự gồm có Elizabeth, Paula, Jason Somers, và cả cha mẹ vẫn còn ngỡ ngàng của Holly. Họ đã tới đây từ Dorset và trong khi hai người dường như không có vẻ là phản đối cuộc hôn nhân này thì rõ ràng họ cũng bối rối bởi con gái lớn của mình đã làm dâu trong một thế giới quá khác biệt so với nơi trước đây đã từng được định sẵn cho nàng. “Cậu Bronson có vẻ là một người đàn ông lịch thiệp,” mẹ nàng thì thầm với nàng trước buổi lễ, “và lối cư xử của cậu ta cũng được lắm, mặc dù hơi thiếu tao nhã một chút... và mẹ cho rằng vẻ ngoài của cậu ấy rất ưa nhìn, ngoại trừ hơi quá góc cạnh để được coi là thực sự đẹp trai...”

“Mama à,” Holly hỏi với nụ cười gượng, từ lâu đã quen với sự rụt rè của mẹ mình, “mẹ đang cố gắng nói rằng mẹ tán thành anh ấy phải không?”

“Mẹ tin là vậy,” mẹ nàng thừa nhận, “mặc dù chắc chắn là cậu Bronson này không giống cả về mặt hình thức lẫn tính cách so với người chồng trước của con.”

“Mama à...” Holly vội ôm mẹ và mỉm cười trên chòm lông vũ nhẹ rũ xuống trên nón bà. “Một lúc nào đó mẹ sẽ nhận ra, giống như con, rằng anh Bronson là một người đàn ông tuyệt vời trên mọi mặt. Tính cách của anh ấy có một chút tăm tối ở vài điểm, nhưng ở những điểm khác dường như còn tỏa sáng hơn cả của George hay của con nữa.”

“Nếu con đã nói vậy,” mẹ nàng nghi ngại, và Holly thì bật cười.

Khi mọi người đã tụ tập đầy đủ trong nhà thờ, Holly được hộ tống bởi Elizabeth và Rose, và Zachary có Jason Somers đi cùng, người đã đồng ý làm phù rể cho anh, và tất cả mọi người đều bất ngờ bởi người tới dự lễ cưới vào phút chót. Holly mỉm cười rạng rỡ khi thấy ngài Blake, bá tước Ravenhill tiến vào nhà thờ. Sau khi dừng lại để cúi đầu chào theo đúng nghi thức, Ravenhill bước tới đứng cạnh cha mẹ Holly. Đôi mắt xám ấm áp dường như chứa một nụ cười thanh thản khi anh liếc mắt về phía Holly và sau đó là Zachary.

“Hắn ta làm cái gì ở đây vậy?” Zachary khẽ hỏi.

Holly vươn tay tới cánh tay căng thẳng của anh và xiết nhẹ. “Đó là thiện ý cực kỳ lớn đó anh,” nàng thì thầm trở lại. “Bằng việc tham dự lễ cưới, ngài Blake công khai bày tỏ sự ủng hộ của anh ấy với cuộc hôn nhân của chúng ta.”

“Có mà giống như tận dụng cơ hội cuối cùng để liếc mắt đưa tình với em hơn thì có.”

Holly ném cho Zachary một cái nhìn xấu hổ, nhưng dường như anh không để ý tới vẻ phật ý của nàng khi ánh mắt say sưa chu du khắp chiếc váy đó. Nàng mặc một chiếc váy màu vàng nhạt của Ý, bằng lụa thượng hạng với một khóm hoa xuân dính vào chính giữa dải lụa viền trên cổ áo. Tay áo phồng kiểu ngắn được phủ một lớp sa mỏng. Tất cả những thứ đó khiến nàng trông tươi trẻ và mong manh hơn, chẳng cần thêm bất cứ trang sức nào ngoại trừ vài đóa hoa cam gắn vào mái tóc sẫm màu búi cao.

Vị mục sư bắt đầu nói: “Con có nguyện ý lấy người phụ nữ này làm vợ, chung sống với cô ấy dưới sự chứng giám của Chúa, yêu thương, chăm sóc, tôn trọng và bảo vệ cô ấy ngay cả khi bệnh tật lẫn khi khỏe mạnh; và từ bỏ tất cả những người phụ nữ khác, để bản thân chỉ thuộc về riêng cô ấy, cho tới khi lìa đời không?”

Câu trả lời của Zachary điềm tĩnh và kiên định. “Con nguyện ý.”

Và trong quá trình diễn ra buổi lễ, Holly đã biến đổi từ một quả phụ thành một cô dâu thêm lần nữa. Họ trao cho nhau lời thề, đeo nhẫn cho nhau và cùng nhau quỳ xuống khi vị mục sư bắt đầu lời cầu nguyện dài lê thê. Holly cố gắng tập trung vào những lời của vị mục sư, nhưng khi liếc nhìn vào khuôn mặt nghiêm nghị của Zachary, thế giới này dường như đã hoàn toàn biến mất ngoại trừ hai người họ. Bàn tay anh xiết lấy tay nàng thật ấm áp và mạnh mẽ khi đỡ nàng đứng dậy, và nàng lờ mờ nhận ra vị mục sư đang nói những lời kết thúc: “... với sự tác thành của Chúa, từ giây phút này không ai có thể chia lìa được hai con.”

Vậy là giờ họ đã là vợ chồng, Holly kinh ngạc thầm nghĩ, nhìn về phía chồng mình trong im lặng bao trùm, những ngón tay đan lấy ngón tay anh. Bất chợt giọng nói của Rose phá vỡ không gian tĩnh mịch, khi cô bé thấy có vẻ cần phải thêm vào những lời kết thúc của vị mục sư. Giọng cô bé bắt chước chính xác giọng nói đều đều trầm trọng của ông ta. “Và từ đây hai người sống hạnh phúc mãi mãi về sau.”

Tiếng cười khúc khích vang khắp không gian ấm cúng, và Zachary ấn một nụ hôn ngắn, nhưng thật mạnh lên đôi môi đang mím cười của Holly.

Tiệc chiêu đãi diễn ra thân mật, với âm nhạc du dương do các nhạc công violon đem lại, cùng với câu chuyện được thêm gia vị bởi những chai rượu đắt tiền. Rose được cho phép ngồi cùng bàn với những người lớn trong một lúc. Rõ ràng cô bé rất thất vọng khi thấy Maude xuất hiện vào khoảng tám giờ để đưa lên phòng trẻ, nhưng những lời phản đối đã bị chặn lại khi Zachary thì thầm và đặt thứ gì đó nho nhỏ vào lòng bàn tay cô bé. Hôn chúc ngủ ngon với Holly xong, đứa trẻ vui vẻ chạy lên tầng với Maude.

“Anh đã đưa cho con bé thứ gì vậy?” Holly hỏi Zachary, và đôi mắt đen của anh chớp lên tinh quái.

“Nút áo.”

“Nút áo,” nàng kinh ngạc nói khẽ. “Từ đâu kia?”

“Một chiếc từ bộ lễ phục của anh và một chiếc từ lưng áo cưới của em. Rose muốn có chúng làm kỷ niệm.”

“Anh lấy một chiếc nút từ lưng áo cưới của em?” Holly thì thào, ném cho anh một ánh nhìn xấu hổ khi nàng tự hỏi không biết anh làm cách nào để đạt được chiến công nho nhỏ đó mà không khiến nàng chú ý.

“Hãy cảm ơn vì tôi chỉ lấy một chiếc nút của bà đi, thưa phu nhân,” anh khuyên.

Holly không trả lời, hai má nóng rát theo phản xạ khi nàng đã liệu trước đêm tân hôn của hai người được hoàn thành trọn vẹn ra sao.

Cuối cùng bữa ăn dài cùng những câu chuyện tưởng chừng như vô tận dần tới hồi kết, và những người đàn ông lưu lại bàn ăn để thưởng thức rượu vang. Holly bước nhanh lên tầng vào phòng ngủ kề với phòng của Zachary, với sự giúp đỡ của Maude, nàng đã có thể tháo bỏ bộ áo cưới cồng kềnh. Nàng thay một chiếc áo ngủ làm bằng vải lạnh mỏng màu trắng mịn với những đường diềm xếp phức tạp trên phần thân và tay áo. Cho người giúp việc đi nghỉ với một nụ cười cảm ơn, Holly chải mái tóc cho tới khi nó buông lơi trên bờ vai mình.

Cảm nhận thêm một lần nữa cảm giác chờ đợi cuộc viếng thăm đặc thù của người chồng thật khác lạ - thật khác lạ nhưng cũng thật tuyệt vời. Nàng thật may mắn làm sao khi được ban cho những hai tình yêu trong đời. Ngồi trước bàn trang điểm, nàng cúi đầu để thì thầm một lời tạ ơn thầm lặng.

Cuối cùng âm thanh chốt cửa nhảy lên khẽ khàng làm đứt đoạn không gian im lặng, và nàng liếc nhìn lên để thấy Zachary đang lại gần.

Anh chậm chậm cởi áo lễ phục và ném lên lưng ghế. Anh tiến tới bên nàng và đặt hai tay lên bờ vai nàng trong khi ánh mắt họ gặp nhau trong kiếng. “Chắc chắn là anh nên đợi lâu hơn.” Những ngón tay anh trượt lên trên mái tóc óng ả của nàng, rồi khẽ chạm lên chiếc cổ nghiêng nghiêng. Holly rùng mình thích thú trước đụng chạm dịu dàng từ những ngón tay anh. “Nhưng càng nghĩ tới việc em đang ở trên đây... người vợ ngọt ngào, xinh đẹp của anh... thì anh càng không thể ở xa lâu hơn nữa.” Tiếp tục nhìn hình ảnh phản chiếu của nàng trong kiếng, Zachary cẩn thận cởi những chiếc nút nhỏ xíu bao quanh cổ họng nàng, rồi cả một hàng dài kéo xuống dưới cho tới khi làn vải tuột xuống bờ ngực. Bàn tay xấu xa của anh luồn vào bên trong, dấp dấp đôi bàn tay gờ hằn lên qua làn vải khi âu yếm đôi gò căng mềm của nàng.

Hơi thở của Holly sâu thêm khi nàng dựa hẳn vào ghế. Hai đỉnh hoa rút lại trước hơi nóng phả ra từ lòng bàn tay anh. Anh dùng ngón cái cùng ngón trỏ để kéo nhẹ, cho tới khi khoái cảm chạy xuống tận những ngón chân nàng.

“Zachary,” nàng run rẩy, “Em yêu anh.”

Anh quỳ xuống bên cạnh chiếc ghế nàng ngồi và thúc giục nàng ngã về trước, miệng giam cầm một nụ hoa qua làn vải và giật giật đầy cấp bách. Nàng rung mình, hai bàn tay giữ đầu anh, và nàng chà sát miệng lên mái tóc đen dày của anh. Thả ngực nàng ra, Zachary mỉm cười và khum khuôn mặt nhỏ bé của nàng giữa hai lòng bàn tay. “Nói cho anh nghe coi,” anh nói, “em vẫn nghĩ những người vợ chuẩn mực có thể thỏa mãn khao khát của người chồng nhưng không bao giờ được khuyến khích họ à?”

“Em chắc là em nghĩ vậy,” nàng buồn rầu nói.

“Vậy thì quá tệ,” anh nói với nàng, niềm vui lấp lánh trong đôi mắt. “Vì anh không gì thích hơn là được ngắm em đấu tranh với khao khát sai trái của mình.” Anh nâng nàng lên dễ dàng, nàng vòng hai tay quanh cổ anh khi anh đưa nàng tới chiếc giường. Ánh sáng phản phát từ những ngọn nến buong một lớp ánh sáng dịu dịu lan khắp căn phòng, khiến làn da của Zachary ánh lên như đồng khi anh cởi áo. Anh giật mạnh chiếc váy của Holly xuống hông, rải những nụ hôn lên từng phân da thịt để lộ của nàng, rồi kéo ra hoàn toàn. Nàng quay về phía anh, dồn cả người về anh với âm thanh hòa lẫn giữa thiếu thốn và thỏa mãn khiến anh bật cười. Nhưng vẻ thích thú sáng bừng của anh mau chóng lụi tàn khi nàng chạm vào anh, đôi tay nàng vụng về tìm kiếm bờ vai và lưng anh rồi vuốt dọc theo bờ đốc đầy cơ bắp. Ngực nhấp nhô đầy khó nhọc, và anh ấn khuôn mặt lên mái tóc nàng.

“Zachary,” nàng khe khẽ gần bên tai anh, “chỉ em mọi thứ anh thích đi. Nói em biết anh muốn gì đi. Em sẽ làm bất cứ điều gì vì anh... bất cứ điều gì.”

Anh ngẩng đầu lên và nhìn vào đôi mắt nâu tin tưởng thân thiện của nàng. Vẻ mặt trở nên say đắm mãnh liệt, và anh cúi xuống cướp lấy môi nàng một cách đói khát. Nắm tay nàng trong tay, anh chậm rãi rê mấy ngón tay nàng lên trên thân mình, kéo dài lên những nơi tạo cho anh khoái cảm, chỉ cho nàng thấy những cách vuốt ve và mơn trớn mà nàng chưa bao giờ tưởng tượng nổi.

Thì thầm thật khêu gợi bên cổ nàng, anh tách đùi nàng ra và trượt ngón tay vào trong, rồi hôn lên bụng và rốn nàng, rồi đặt nhẹ ngón tay lên cái đỉnh nấu mình trong những lọn xoắn ẩm ướt giữa chân nàng. Nàng căng rướn người lên cùng một tiếng rên rỉ nghiền nghệt, và anh xoay tròn ngón tay một lần, rồi hai lần, trong lúc các ngón tay kia co lại sâu hơn trong cơ thể nàng. Anh chú ý đầu xuống nơi thầm kín của đó và lướt lưỡi lên phần da thịt sung phồng, và nhẹ nhàng nhắm nháp bằng môi và răng, mấy ngón tay nàng điên cuồng tóm lấy phía sau cổ anh.

“Xin anh,” nàng rên lên, nóng bừng và sẵn sàng, mọi thớ cơ trong cơ thể căng ra trông đợi. “Zachary –”

Nhưng anh đã lặn khỏi và kéo tay chân cứng đờ của nàng lên trên, và khiến nàng ngồi dạng chân lên hông anh sao cho vật của anh cọ sát vào nơi anh đã khiến nó quá đói ẩm ướt và nóng bỏng. Hiểu được điều anh muốn làm, Holly với bàn tay run run xuống dưới và đẩy chiều dài cương cứng của anh vào nơi ấy. Nàng cố nhấn xuống, nhưng vì thiếu kinh nghiệm nên không thể tìm ra vị trí thích hợp. Anh hướng dẫn nàng nghiêng người hơn nữa, tới khi ngực nàng lắc

lư trước mặt anh. Rồi vật cứng cáp đó trượt vào dễ dàng hơn, và nàng thở hắt ra vì sự xâm chiếm ngọt ngào đó.

Nhướng mảy lên, Zachary kéo một bên núm vú vào miệng, rồi tới bên kia, thực hiện những cái cắn nhẹ mà nhức nhối khiến hông nàng giật nảy lên áp vào hông anh. Holly ép mình vào anh một cách đòi hỏi, rồi nâng người lên và lên nữa, khám phá ra một nhịp điệu làm đôi chân mạnh mẽ của anh run lên dưới nàng. Anh nghiêng chặt răng và chụp cả năm vài trái giường, trong khi mồ hôi lấm tấm trên mặt. Anh không chạm vào hay hướng dẫn nàng, chỉ để nàng làm theo mong muốn, tới khi khoái cảm nơi sâu kín của nàng tràn lên trong một đợt sóng rộn ràng tuyệt vời. Bật ra một tiếng thét trầm, Holly nhấn mình vào anh, ép miệng lên miệng anh, khớp thân thể mình với thân thể anh, trong khi khoái cảm bùng cháy phóng qua nàng. Chỉ khi đó anh mới chạm vào, ôm xiết hông nàng trong tay để kéo nàng nhấn xuống mạnh hơn khi đam mê của chính anh vỡ ra.

Holly dựa vào vai anh một lúc lâu sau đó, thỉnh thoảng đưa tay lên vuốt ve mặt anh bằng những đầu ngón tay mềm mại. Khi hơi thở của Zachary trở lại bình thường, anh đi thổi tắt mấy ngọn nến, rồi quay lại trong vòng tay nàng. Nàng không biết họ đã thiếp đi hàng phút hay hàng giờ đồng hồ, nhưng nàng tỉnh dậy trong bóng tối khi cảm thấy tay anh trên người mình một lần nữa. Anh hôn lên miệng và bầu ngực nàng, trong lúc bàn tay ve vuốt trên chốc nơi nhạy cảm giữa đùi tới khi nàng lại sẵn sàng lần nữa. Nàng hơi giật mình khi anh lăn nàng nằm sấp và chèn một cái gối vào dưới hông nàng. “Tin anh không?” giọng thì thầm quái ác của anh vang bên tai nàng. Nàng thả lỏng và thốt ra tiếng rên khuyến khích, tự để mở bản thân hoàn toàn trước mọi thứ anh thêm muốn. Nàng cảm thấy chân anh trượt vào giữa chân mình, và anh chiếm lấy nàng từ đằng sau, chĩa cho bản thân vào sâu trong cơ thể nàng. Nàng choáng váng tự hỏi liệu chuyện này có phải là phóng dăng không, liệu nàng có nên cho phép không, và ngay lúc đó nàng không còn quan tâm được nữa. Những cú đâm dài của anh làm những tiếng hét từ yết hầu dâng lên cổ, và nàng cảm thấy hàm răng anh cạ nhẹ lên sau cổ khi đỉnh điểm của anh tiếp nối sau đỉnh điểm của nàng.

Họ yêu nhau lần nữa trước khi bình minh ló dạng, mỗi một cử động đều uể oải và mơ hồ, miệng gấn vào nhau trong những nụ hôn không ngừng khi Zachary ôm nàng trong vòng tay. “Em không bao giờ muốn rời khỏi chiếc giường này nữa rồi,” nàng thì thào, duỗi ra dưới sự ve vuốt của bàn tay anh ở thấp dưới lưng mình.

“Anh e là em sẽ phải thôi, phu nhân của anh ời. Nhưng từ lúc này trở đi, luôn luôn có thêm một đêm nữa cho chúng ta.”

Nàng vạch những ngón tay trên vòm ngực rậm rì của anh, tìm thấy điểm nhạy cảm nho nhỏ và cọ nhẹ vào nó. “Anh Zachary?”

“Sao hả tình yêu của anh?”

“Anh thường, ừm... cái đó đó, anh muốn...”

Cố gắng định hình câu hỏi sao cho tế nhị của nàng dường như khiến anh muốn cười. “Vậy

em thích bao nhiêu?” anh hỏi lảng, vuốt dọc đầu ngón tay qua đôi má đỏ bừng của nàng.

“Ờ, với George, em... chuyện đó, chúng em... ít nhất là một tuần một lần.”

“Một tuần một lần,” anh lặp lại, và bên dưới nét cười trong đôi mắt là luồng hơi nóng khiến những ngón chân nàng co lại. “Anh sợ là anh sẽ đòi hỏi bốn phận làm vợ của em nhiều hơn vậy rất nhiều, phu nhân Holly à.”

Trong nỗi xấu hổ ngứa râm ran, Holly nghĩ anh là người đàn ông có ham muốn mạnh mẽ - nàng không nên bị bất ngờ bởi bản năng hung hăng của anh. Và viễn cảnh chia sẻ hầu hết các đêm với anh thì không chính xác là gay go cho lắm. “Em đã được dạy dỗ cả đời để sống sao cho thật điều độ,” nàng nói. “Và em đã thực hiện y như vậy... ngoại trừ những việc có liên quan tới anh.”

“À, phu nhân Holly,” anh lẩm bẩm, đôi vai rộng nhướn lên, “anh nghĩ điều đó báo hiệu khá chính xác cho tương lai của chúng ta đó, phải không em?” Và anh hôn nàng trước khi nàng có thể trả lời.

Holly nghĩ mình đã biết và hiểu Zachary Bronson khá rõ sau khi ngụ dưới cùng mái nhà với anh để giúp gia đình anh có một Mùa lễ hội hoàn hảo hơn. Nhưng dù sao đi nữa nàng cũng sớm phát hiện ra sự khác biệt vô cùng giữa đơn giản chỉ là ở cùng so với việc làm vợ của anh. Sau tháng đầu tiên của cuộc hôn nhân qua đi, nàng dần dần trở nên quen với việc chia sẻ sự thân thiết đáng ngạc nhiên với anh. Nàng học rất nhiều điều về Zachary: mặc dù anh có thể nhẫn tâm và cộc cằn với những ai khiến mình khó chịu, thì anh cũng chưa bao giờ thiếu lòng khoan dung. Rằng anh không phải là một người đàn ông ngoan đạo, mà cũng không tin theo bất cứ một tôn giáo đặc thù nào, nhưng anh có một nguyên tắc sống đáng kính trọng, thứ hướng tới sự chính trực không phải hổ thẹn trước bất cứ ai. Rằng anh thấy bối rối khi được khen ngợi bởi những người khác, và vui bởi những điều anh làm được cho họ.

Mặc dù Zachary cố gắng che giấu dữ dội, song anh sở hữu lòng trắc ẩn khiến anh đối xử ân cần với những ai anh cảm thấy họ dễ bị tổn thương và yếu đuối. Anh ép giá không thương tiếc trong các hợp đồng kinh doanh, nhưng lại trả hậu hĩnh cho những người bán hàng rong và những cô bé bán diêm, và tài trợ bí mật cho vô số những nhà chính trị. Khi một trong số những công việc từ thiện bị phát hiện, anh không nhận việc đó xuất phát từ lòng tốt mà lại làm ra vẻ tất cả mọi việc mình làm hoàn toàn là do người khác thuê làm mà thôi.

Khó hiểu bởi hành động đó, Holly tới với anh trong thư viện vào một ngày anh chọn làm việc ở nhà. “Tiền lương hưu cho công nhân, những tiêu chuẩn an toàn mới ở các nhà máy, và cả quỹ mà anh tài trợ cho trường đại học của những người lao động,” nàng nói lớn, “tất cả những việc anh đã làm chỉ bởi duy nhất lý do để đem lại thêm nhiều lợi nhuận hơn thôi à?”

“Phải. Khiến những người làm công trở nên thông minh và khỏe mạnh sẽ đem lại năng suất gấp nhiều lần.”

“Và dự luật mà anh âm thầm vận động trong Nghị viện để cấm thuê những đứa trẻ mồ côi trong các công xưởng và nhà máy,” Holly tiếp tục, “cũng đơn thuần vì các lý do kinh doanh à?”

“Làm sao em biết chuyện đó?” anh hỏi mà hơi nhăn nhó.

“Em đã nghe anh nói chuyện với ông Crafill hôm trước,” nàng nói, điểm ra tên của một trong những người bạn trong giới chính trường của anh. Ngồi lên lòng anh, Holly nói chiếc cravat cứng ngắc và nghịch nghịch lớp tóc đen sau gáy anh. “Tại sao khi người khác biết anh làm việc tốt lại là điều đáng xấu hổ?” nàng dịu dàng hỏi.

Anh nhún vai không thoải mái. “Chẳng hay ho gì cả. Em biết họ sẽ nói gì rồi đó.”

Holly gật đầu tư lự, nàng nhớ bài báo được in trên tờ Times hôm trước đã chỉ trích việc hỗ trợ trường đại học cho những người lao động của Zachary:

Ông Bronson đã tỏ ra tham vọng khi muốn được thấy những người ở tầng lớp trung lưu và thập chí là hạ lưu được chấp nhận vận hành đất nước này. Những người không có một chút hiểu biết sơ sài về trách nhiệm và đạo đức đã được trao thứ quyền lực hơn hẳn phần còn lại trong chúng ta. Ông ta muốn những con cừu được dẫn thẳng tới chỗ kẻ chăn cừu, và trong chính thứ mưu cầu đó, ông ta làm việc rất nhanh nhẹn cho những kẻ cục súc không được giáo dục tử tế cũng như chính bản thân ông ta, để được đứng cao hơn những người đàn ông của trí tuệ và tinh túy.

“Tất cả mọi việc anh làm đều gây tranh cãi,” Zachary nói kiểu thực tế nó vậy rồi. “Thật ra, có những lúc việc đỡ đầu gần như trở thành một trách nhiệm để anh phải cố gắng. Anh đã từng bị cáo buộc về tất cả những việc đại loại như cố gắng cầm đầu một lượng lớn những kẻ hạ lưu có âm mưu lật đổ nền quân chủ.”

“Điều đó thật không công bằng,” Holly lẩm bẩm, cảm giác như bị cuốn đi bởi tội lỗi vì nàng chợt nhận ra rằng có cả những người đàn ông ở tầng lớp quý tộc mình quen biết đang đấu tranh tích cực để chống lại những dự luật tạo điều kiện học tập cũng như bảo vệ những người kém may mắn rất nhiều so với họ như vậy. Thật lạ khi nàng và Georhe chưa bao giờ nói tới những vấn đề như vậy, thậm chí chưa từng có nhận thức về chúng. Hai người chưa bao giờ lo nghĩ chuyện những đứa trẻ bị buộc phải làm việc trong các công xưởng khi độ tuổi chỉ khoảng ba, bốn... rằng có hàng nghìn góa phụ đang cố gắng hỗ trợ gia đình mình bằng cách bán diêm hoặc kết nón rơm... rằng có cả một lớp người không có cơ hội vươn lên thoát khỏi số phận trừ khi có ai đó đấu tranh cho họ. Thở dài, nàng tựa đầu lên vai chồng. “Em đã từng ích kỷ và mù quáng biết bao nhiêu trong gần hết cuộc đời,” nàng thì thầm.

“Em à?” Zachary nghe có vẻ ngạc nhiên. Anh cúi xuống hôn lên gò má nàng. “Em là một thiên thần.”

“Em sao?” nàng nhăn nhó hỏi. “Em dần sáng tỏ rằng mình đã làm quá ít để giúp đỡ những người khác... còn anh... anh làm rất nhiều nhưng chẳng nhận được bất cứ tuyên dương nào mà

anh xứng đáng.”

“Anh không muốn tuyên dương.” Anh nâng nàng lên và hôn nàng.

“Vậy anh muốn gì?” nàng dịu dàng hỏi, một nụ cười nghịch ngợm nở trên môi.

Tay anh khum lấy đầu gối nàng và bắt đầu luồn lên xa hơn bên dưới váy. “Anh nghĩ là giờ em khá rõ ràng rồi đó.”

Song chắc chắn một điều, Zachary bị các vị thánh vượt một khoảng tương đối xa. Đó là anh không hề đứng từ trên thiên đường vận động những người khác để đạt được những kết quả mong muốn. Holly vừa thích thú lẫn phần nộ khi khám phá ra chứng cứ động tay động chân rõ ràng của anh, ví dụ như lời mời họ nhận được tham dự buổi tiệc cuối tuần ở miền quê thường niên được diễn ra sau khi mùa lễ hội kết thúc tổ chức bởi vợ chồng bá tước Glintworth. Lời mời này Holly hoàn toàn không ngờ tới, vì ngài Glintworth là một thành viên có tầm ảnh hưởng trong giới, và gia đình Bronson đã trở nên vô cùng nổi danh khi kiếm được một vị trí trong danh sách khách mời chọn lọc này. Nhưng một khi được tiếp đón ở một buổi vũ hội công khai do nhà Glintworth tổ chức, thì về sau sẽ khó có ai có thể đứng ra từ chối họ.

Holly đã đem giấy mời tới cho Zachary với cái nhú mày đầy thắc mắc trên gương mặt. Anh đang ngồi trể nải trong phòng nhạc trong khi Rose đang gõ tung tung xuống cây đàn tí hon bằng gỗ gụ được đặt riêng cho con bé. Vì vài lý do nào đó mà Zachary cứ yêu cầu được thưởng thức những cố gắng của con bé trong giờ học nhạc, và anh luôn dành ít nhất hai buổi sáng mỗi tuần để lắng nghe.

“Người đưa thư vừa đem tới cái này,” Holly khẽ khàng nói, rồi cho anh thấy tấm thiệp mời trong khi anh vẫn lắng nghe điệu nhạc nhúc tai của Rose, như thể đó là bài đồng ca của các thiên sứ trên thiên đường vậy.

“Gì vậy em?” anh hỏi, vươn vai cho thoải mái trên chiếc ghế cạnh cây đàn, trong khi Rose bắt đầu trình diễn một bản nhạc khác.

“Một lời mời từ bá tước Glintworth cho dịp nghỉ cuối tuần ở miền quê.” Holly ngờ vực nhìn chằm chằm anh. “Anh đã làm gì rồi phải không?”

“Sao em lại hỏi vậy?” anh phản đối có chút uể oải hơn bình thường.

“Bởi vì chẳng có lý gì mà chúng ta được mời cả. Glintworth là kẻ hợm hĩnh nhất giới quý tộc, và ông ta sẽ chẳng bao giờ tự nguyện hạ mình mời chúng ta tới làm gì đâu, kể cả chỉ cho chúng ta thấy đôi giày ống của mình được đánh bóng loáng đi nữa!”

“Trừ khi...” Zachary lẩm bẩm, “ông ta muốn thứ gì đó anh có thể làm cho ông ta.”

“Nghe nè, dưỡng Zach,” Rose hạ lệnh. “Đây là lần đàn hay nhất của con!” Cả cây đàn như

rung lên bản bật trước nhiệt tình chơi nhạc của con bé.

“Dượng đang nghe đây, công chúa,” Zachary quả quyết với con bé, rồi nhỏ giọng dịu dàng nói với Holly. “Anh nghĩ em sẽ thấy sớm thôi, tình yêu của anh, rằng rất nhiều người trong giới buộc phải ghé mắt nhìn xuống chút tội lỗi của chúng ta. Có quá nhiều quý tộc bị dây dưa về tài chính với anh – hoặc muốn dây dưa. Và tình bằng hữu, hay cái gì tương tự, đều có một cái giá phải chăng.”

“Zachary Bronson,” Holly la lên trong vẻ kinh sợ không tin nổi, “anh đang định nói với em rằng bằng cách nào đó anh đã ép buộc bá tước và nữ bá tước Glintworth phải mời chúng ta tới buổi tiệc cuối tuần của họ đó phải không?”

“Anh đã cho họ lựa chọn,” anh phẫn nộ nói. “Sự thật là, Glintworth nợ nần ngập tận tai, và gã đã chạy theo anh hàng tháng trời để anh cho hắn đầu tư...” Anh ngừng lại để vỗ tay tán thưởng Rose khi con bé bắt đầu lao vào màn biểu diễn có lẽ là biến thể của “Ba chú chuột mù,” rồi quay sang Holly. “Gã ta nhằng nhặng đuổi theo như chó bắt chuột cốt để anh cho hắn đầu tư vào dự án đường ray xe lửa. Nên hôm trước anh đã nói với gã rằng anh sẽ đồng ý để gã có một chân trong dự án, vì vậy anh không phiền biểu diễn công khai tình bạn với một kẻ được trọng vọng như gã ta. Rõ ràng Glintworth đã thuyết phục bà vợ rằng việc gợi lời mời chúng ta tới dự buổi tiệc là có lợi nhất cho cả hai vợ chồng gã thôi.”

“Vậy là anh cho họ lựa chọn giữa việc tiếp đãi chúng ta hoặc là đối mặt với việc phá sản đó hả?”

“Anh nào có trắng trợn mức đó.”

“Ôi, Zachary, anh đúng là ăn cướp mà!”

Anh cười nhả nhỏ trước vẻ mặt chê trách của nàng. “Cảm ơn em nha.”

“Đó không phải lời khen! Em ngờ rằng nếu có ai đó chết lún trong cát thì anh cũng phải cố moi bằng hết cả đồng hứa hẹn trước khi ném cho người ta sợi dây thừng mất thôi.”

Anh thản nhiên nhún vai. “Tình yêu của anh ời, vấn đề ở chỗ anh là người có sợi dây mà.”

Nên vậy đó, họ đã tham dự buổi tiệc cuối tuần, và được nhận một tảng kiêu thái độ lộ vẻ sát khí trong chừng mực để thể hiện một điều rất rõ ràng là: họ không hoàn toàn được chào đón, nhưng cũng không bị tẩy chay. Tiên đoán của Zachary rất chính xác. Anh có vô số mối liên hệ về tài chính với những vị quý tộc đầy tham vọng, những kẻ phải hàm ơn mình – nên người ta chẳng đại mà lỗ miệng làm anh tức giận. Một người đàn ông có thể có một món hồi môn đáng kể, và một vùng đất rộng lớn, nhưng nếu không có tiền duy trì diện trang cũng như lối sống của mình, cuối cùng anh ta cũng đi tới ranh giới mất hết mọi thứ. Vì nền kinh tế đang dần thoát ra khỏi nền tảng đi lên từ nông nghiệp, xuất hiện rất nhiều quý tộc bản cùng buộc phải bán tài sản cùng những đất đai được thừa kế từ xa xưa của dòng họ cho những món tiền cần kíp, và chẳng

có ai trong số những bạn làm ăn của Zachary Bronson phải lo bản thân bị vướng vào một hoàn cảnh như vậy.

Đã có một khoảng thời gian Holly cảm thấy đau buồn vì thái độ thờ ơ mà những người bạn cũ tiếp đón mình, nhưng rồi nàng cũng phải ngạc nhiên khi chợt nhận ra điều đó chẳng khiến mình bận tâm chút nào. Nàng biết những điều người ta nói về mình: rằng nàng đã là nhân tình của Zachary Bronson trước khi hai người kết hôn, rằng đám cưới của nàng phải vội vã tiến hành là thành quả mà bào thai trong người đem lại, rằng nàng cưới anh vì hàng trăm lý do vụ lợi, rằng nàng đã tự coi rẻ bản thân khi về làm dâu trong một gia đình có dòng dõi tầm thường. Nhưng những tin đồn nhảm nhí cùng thái độ chê trách nàng nhận được từ phía xã hội, cũng như những lời kết tội vô căn cứ nhằm vào nàng cũng chẳng hơn gì những mũi tên vô hại trước một bộ giáp sắt. Nàng chưa bao giờ cảm thấy quá an toàn, được ấp ủ và được yêu nhiều tới vậy, với nàng, hạnh phúc dường như chỉ biết lớn lên mà không hề suy suyển qua từng ngày vậy.

Để nàng không căng thẳng, Zachary đã từ từ thực hiện những bước dài táo bạo trong cuộc đời mình, và mặc dù vẫn bận rộn liên miên, nguồn sinh lực không biết cạn của anh không hề rút cạn nàng như nàng từng sợ hãi. Ngay cả Paula cũng chú ý thấy thay đổi nơi anh, bà rất hài lòng vì giờ anh thường xuyên ngủ đủ tám thay vì năm tiếng, và anh dành những buổi tối ở nhà thay vì đi ăn chơi trong thành phố. Trong rất nhiều năm, anh đã đi qua cuộc đời mình như thể nó là một trận chiến, và giờ đây, anh đã bắt đầu nhìn thế giới quanh mình với một cảm giác mới mẻ nhưng cũng đầy ấm cúng một cách rất an bình.

Zachary uống ít đi và chút thời gian ít ỏi vẫn dùng để ngồi nhà nghiên cứu những bản hợp đồng và những con số thay bằng việc đưa Holly và Rose đi dã ngoại hoặc ngắm cảnh bằng xe ngựa mui trần. Anh mua một chiếc du thuyền xinh xắn để anh và hai mẹ con có thể tổ chức những buổi tiệc trên sông nước, hộ tống hai người đi xem diễn kịch câm ở Drury Lane và mua một “mái nhà tranh” bên bờ biển với mười hai phòng ngủ ở Brighton cho những chuyến du ngoạn vào mùa hè. Khi bạn bè trẻ chọc anh đã trở thành một người đàn ông của gia đình ra sao, Zachary chỉ cười nhẹ và trả lời rằng anh không còn cảm thấy điều gì quý giá hơn, tuyệt vời hơn được dành thời gian ở bên vợ và con gái mình. Rõ ràng giới thượng lưu cũng lúng túng bởi lối xử sự của anh. Nói chung thì mọi người đều cho rằng việc công khai yêu chiều vợ, không kể tới cả đứa con là một điều vô cùng ủy mị và làm kém đi chí khí nam nhi, tuy vậy không ai dám nói những bình luận mang tính chỉ trích trong trường hợp của Zachary. Dáng dấp của anh không còn gì để bàn cũng như rất nhiều những khí chất khác có trong con người anh vậy. Tới bản thân Holly cũng phải bất ngờ trước sự tận tụy hết lòng của anh nữa, nhưng nàng cũng không thể ngừng cảm thấy nhen lên đầy hạnh phúc trước vẻ ghen tị rõ ràng của những người phụ nữ khác, những người đã hỏi đùa nàng đã dùng thứ ma thuật nào để khiến chồng mê mết mình tới mức như vậy.

Zachary cũng thường xuyên đưa bạn bè về dùng bữa tối, và vậy là bàn ăn của họ được lấp đầy bởi những nhà hoạt động chính trị, luật sư, thương nhân giàu có, những người tới từ một vùng quan hệ rất khác biệt với thói quen của Holly. Họ nói chuyện rất thoải mái về tiền, thương mại, chính sách mới, nói chung là tất cả những điều không bao giờ được đề cập ở bàn ăn của những nhà quý tộc. Những con người này thật lạ lẫm đối với nàng, với những góc cạnh

thô nhám và phiêu bạt, nhưng nàng thấy họ thật tuyệt vời.

“Cứ như một băng cướp ấy”, nàng la lên với Zachary vào một tối muộn, sau khi những vị khách cuối cùng đã rời nhà. Nàng bước lên tầng vào phòng ngủ của họ, trong khi Zachary vòng tay nhẹ ôm lấy eo nàng. “Rõ ràng là cái ông Cromby và ông Whotton không phù hợp với mấy nơi đứng đắn trang nghiêm”.

“Anh biết”. Zachary hạ thấp đầu về ân hận, nhưng nàng đã tóm được nụ cười nhả nhở của anh rồi. “Cứ nhìn họ khiến anh nhận ra mình đã thay đổi cỡ nào từ khi gặp em thì rõ”.

Nàng khịt mũi hoài nghi. “Ngài ấy, thưa ngài, là tên tướng cướp trùm sò trong tất cả”.

“Thì công việc của em là cải tạo anh mà”, anh uể oải đáp lại, ngừng lại cách nàng chỉ một bậc cầu thang để gương mặt họ ngang với nhau.

Holly vòng tay quanh cổ và hôn lên chóp mũi anh. “Nhưng em không muốn vậy. Em yêu anh như anh hiện giờ, ông chồng hư hỏng cướp bóc của em à”.

Anh chộp lấy miệng nàng bằng miệng mình, và hôn thật nồng nàn. “Vì câu nói đó, tôi sẽ trở nên đặc biệt hư đó”. Môi anh lê qua gò má mềm mại và xuống thẳng quai hàm của nàng. “Đêm nay bà sẽ không có một quý ông trong giường của bà đâu, thưa phu nhân”.

“Nói theo cách khác, là có một đêm điển hình”, nàng mơ màng, và cười thét lên khi anh bất chợt quăng nàng lên vai và vác lên cầu thang. “Zachary, thả em xuống, chuyện này thật quá... ối, anh là đồ dã man, ai đó sẽ nhìn thấy mất thôi!” Anh vác nàng vượt qua một cô hầu gái đang há hốc hết cả miệng, không thềm đếm xỉa những lời cầu xin vớt vát lại thể diện của Holly, và hướng thẳng vào phòng ngủ của mình, nơi anh tiến hành khiêu khích và quấy rầy nàng trong hàng giờ. Anh khiến nàng bật cười, đùa giỡn, rồi khiến nàng vùng vẫy và rên lên đầy khoái lạc. Sau đó, khi nàng đã mệt lử và thỏa mãn, anh yêu nàng với tất cả nhẹ nhàng và dịu dàng, thì thầm với nàng trong bóng tối rằng anh sẽ yêu nàng đời đời kiếp kiếp. Nàng như se lại khi được yêu quá nhiều tới vậy, và nàng cũng không thể hiểu vì sao anh lại cho rằng nàng thật sự đặc biệt khi nàng lại quá đổi bình thường. “Có rất nhiều phụ nữ như em, anh biết đó,” nàng thì thầm bên tai anh khi bình minh sắp ló dạng, khi nằm với mái tóc xõa tung trên cổ và ngực anh. “Những người phụ nữ được giáo dục như em, những người với tước hiệu lâu đời hơn, với khuôn mặt cùng dáng hình đẹp hơn nữa.”

Nàng cảm nhận được nụ cười của anh trên má mình. “Em đang cố nói điều gì vậy? Rằng em muốn anh cưới một người khác hơn à?”

“Đương nhiên là không rồi.” Nàng giật lấy một búi lông ngực anh về khiển trách. “Chỉ là em không phải giải thưởng tuyệt vời như anh thể hiện trước mắt mọi người thôi. Anh có thể có bất cứ người phụ nữ nào mà anh đặt trọn trái tim kia mà.”

“Trong cả đời anh, chỉ có mỗi mình em thôi. Em là tất cả giấc mơ, ước vọng, và khao khát mà anh từng có.” Bàn tay anh khẽ khàng vuốt mái tóc nàng. “Lúc chưa gặp em, anh chưa bao

giờ cảm giác được thứ hạnh phúc tới mức chết tiệt như vậy... Có chút gì đó giống như làm vua cả một trái núi ấy.”

“Giờ anh đã với tới đỉnh cao nhất rồi, anh sợ bị hất xuống phải không?” nàng mẫn cảm hỏi.

“Gần gần như vậy.”

Holly hiểu chính xác cảm giác của anh. Đó cũng là lý do nàng từng từ chối lấy anh, sợ rằng một ngày nào đó sẽ mất đi thứ gì đó quá đổi trân quý, cho tới khi nỗi sợ hãi phải ngừng lại khi nó chặn ngang con đường để nàng có được thứ mà mình muốn nhất trong đời. “Ừm, hai đứa mình sẽ không sao đâu,” Holly thở thê, rồi hôn lên bờ vai trần của anh. “Chúng mình sẽ tận hưởng từng giây phút đủ đầy nhất bên nhau, và để mặc ngày mai tự giải quyết những vấn đề của nó, được không anh?”

Để tâm tới một trong những hoạt động phúc lợi xã hội mà Zachary tham gia, Holly dự một buổi gặp gỡ với của các mệnh phụ đã thành lập nên hội này. Khi càng hiểu thêm về hội, nơi chuyên giúp đỡ các trẻ em nghèo, nàng dần trở nên háng hái hơn để có thể giúp đỡ bằng nhiều cách khác nhau hơn chỉ đơn thuần quyên góp tiền. Những người phụ nữ trong hội bận rộn tổ chức các hội chợ bán đồ quyên góp, vận động hành lang luật pháp và tìm kiếm những tổ chức mới có thể chung tay chăm lo cho vô số trẻ mồ côi mới đây đều mắc lao phổi và sốt phát ban. Khi hội quyết định sẽ viết một cuốn sách nhỏ mô tả về hoàn cảnh của các em bé phải lao động trong các nhà máy, Holly đã tự nguyện xin một vị trí trong ủy ban. Ngày hôm sau, nàng và sáu người phụ nữ nữa tới thăm một nhà máy sản xuất chổi, nơi phải thấy là một trong những chỗ bóc lột sức lao động tàn tệ nhất. Ngờ rằng Zachary sẽ không tán thành về chuyến viếng thăm nhà máy, Holly quyết định không đề cập với anh.

Mặc dù đã chuẩn bị tư tưởng cho một cảnh tượng khủng khiếp, Holly vẫn thấy bản thân mình chưa hề sẵn sàng cho những điều kiện làm việc cùng cực của nhà máy. Nơi đó dơ dáy và hệ thống thông gió hầu như không hoạt động, với vô số những đứa trẻ đang còng lưng làm việc với tuổi đời rõ ràng vẫn nhỏ hơn chín. Holly như lặng đi, di chuyển một cách nặng nhọc trước cảnh tượng của những đứa trẻ bất hạnh, còm cõi với gương mặt trống rỗng, đôi bàn tay nhỏ chuyển động không ngừng theo một trình tự nhát nhẽo, thậm chí một vài trong số đó còn không đủ ngón tay vì những tai nạn trong khi dùng những con dao sắc lẹm cắt rơm. Các em là những đứa trẻ mồ côi, một trong những công nhân trưởng thành giải thích, được tập hợp lại từ các trại tế bần và chuyển tới một phòng ngủ tập thể chật hẹp, tắm tối cạnh nhà máy. Các em đều phải làm việc mười bốn giờ một ngày, đôi khi còn lâu hơn, và đổi lại cho những công việc hành hạ đó, các em chỉ được trả một lượng quần áo và thức ăn tối thiểu cùng vài xu một ngày.

Những người phụ nữ trong ủy ban giúp đỡ trẻ em đã ở lại trong nhà máy tắm tối đó và đặt rất nhiều câu hỏi cho tới khi sự hiện diện của họ bị người quản đốc phát hiện. Họ nhanh chóng bị đưa ra ngoài, nhưng bao nhiêu đó cũng đủ để họ biết được điều mình muốn biết. Buồn bã vì những gì đã nhìn thấy, nhưng lại được lấp đầy với quyết tâm, Holly quay trở về nhà và viết bản báo cáo của ủy ban sẽ được công bố vào buổi họp tiếp theo.

“Đi họp về mặt hả em?” bữa tối hôm đó Zachary hỏi, ánh mắt nhạy bén đã chú ý những dấu hiệu căng thẳng trên gương mặt nàng.

Holly gật đầu, cảm giác thêm một chút tội lỗi vì đã không nói với anh nơi mình ở ngày hôm trước. Nhưng dù sao, nàng khá chắc về không hài lòng kia đồng nghĩa với việc anh đã biết, vì vậy nàng cho rằng có tự thú cũng là điều không cần thiết.

Không may cho Holly, Zachary phát hiện ra chuyến viếng thăm nhà máy ngày hôm trước không phải từ chỗ nàng mà là từ chính một trong những người bạn của anh – người cũng có vợ đi tới đó. Và càng không may hơn nữa, người bạn kia cũng thuật nhà máy kia nằm trong khu vực đặc biệt mất an toàn mức nào trong thành phố, nơi với những con đường đặt tên kiểu như “Hẻm chó đẻ”, “Bãi xác chết” và “Đường trinh tiết”.

Phản ứng của Zachary khiến Holly vô cùng ngạc nhiên. Anh dẫn nàng vào góc tường ngay khi vừa về tới nhà, và trái tim nàng lọt thỏm xuống bụng khi nhận ra anh không đơn giản chỉ là không hài lòng. Nổi trận lôi đình. Anh cố gắng ghìm giọng xuống một cách kiểm soát, nhưng thực tế thì nó run lên với cơn thịnh nộ khi anh ép từng chữ một ra khỏi hàm răng nghiến chặt của mình. “Mẹ kiếp, Holly, anh không bao giờ tin nổi em lại có thể làm một điều liều lĩnh tới vậy. Em không biết tòa nhà đó có thể đổ sập xuống đầu em cùng mấy người đàn bà kia bất cứ lúc nào à? Anh biết tình trạng của những nơi đó ra sao, và anh sẽ không để chó của mình ra khỏi ngưỡng cửa chứ đừng nói tới vợ mình. Và lũ đàn ông – lạ Chúa, khi nghĩ tới mấy thằng khốn hạ lưu đó đang ở lân cận quanh chỗ em, máu anh như muốn đông cục em biết không hả! Lũ thủy thủ và những tên say sạo ở khắp mọi nơi – em có biết chuyện gì sẽ xảy ra nếu một trong số chúng mưu đồ nhảy xổ ra để tiếp đón một người như em không?”

Khi ý nghĩ đó dường như nhất thời làm anh mất khả năng nói, Holly vội tóm lấy cơ hội để bào chữa. “Em không đi một mình, và...”

“Các phu nhân,” anh cáu tiết. “Được trang bị với những cây dù, không còn gì để nghi ngờ. Vậy em nghĩ họ có thể làm được gì khi em gặp phải kẻ xấu?”

“Vài người đàn ông tại em gặp ở gần đó đều nhìn có vẻ vô hại,” Holly phản bác. “Sự thật là, đó cũng là nơi anh sống suốt thời thơ ấu, và những người đàn ông đó chẳng có gì khác biệt so với anh...”

“Nếu còn ở giai đoạn đó, anh sẽ chơi trò thân thiện trá hình với em, nếu như có ý định đặt tay lên người em”, anh đay nghiến. “Không cần ảo tưởng, thưa phu nhân... kết thúc sẽ là gương mặt bà bị ép chặt vào tường ở Đường trinh tiết với váy bị tốc lên ngang eo. Đúng là phép màu đã xảy ra khi ngày hôm qua em không gặp phải trường hợp đó với tên thủy thủ dâm dăng nào đó.”

“Anh phóng đại quá rồi đó,” Holly thủ thế, nhưng chỉ càng làm kích động cơn giận của anh tăng vọt mà thôi. Anh tiếp tục làm rộp da tai nàng với bài diễn thuyết thuyết hết la hét rồi lại chửi thề, liệt kê ra cả loạt bệnh tật nàng có thể bị nhiễm và lũ vô lại nàng có thể gặp phải, cho tới khi Holly không thể chịu thêm nổi một từ nào nữa.

“Em nghe đủ rồi,” nàng kịch liệt hét lên. “Em đã rõ là em không được tự ý quyết định mà không xin lệnh cho phép từ anh – em bị anh đối xử như một đứa trẻ, và anh thì đang thể hiện không khác gì một kẻ độc tài.” Lời buộc tội đó rất không công bằng, và nàng biết vậy, nhưng nàng quá điên tới mức thêm vào mà chú ý tới nó.

Bất chợt cơn giận dường như tan biến, và anh nhìn nàng chăm chú với một ánh nhìn không sao diễn tả nổi. Một khoảng lặng lâu sau đó anh cất tiếng. “Em sẽ không dẫn Rose tới một nơi như vậy đó chứ?”

“Đương nhiên rồi! Nhưng nó còn bé, và em...”

“Cuộc sống của anh,” anh điềm tĩnh cắt ngang. “Em là toàn bộ cuộc sống của anh. Nếu có bất cứ chuyện gì xảy ra với em, Holly à, anh sẽ không còn lại gì hết.”

Những lời anh nói khiến nàng bất chợt cảm thấy bản thân mình thật nhỏ mọn, và như anh đã cáo buộc, vô trách nhiệm. Dù cho xuất phát từ mục đích tốt đi chăng nữa. Hay nói cách khác, nàng biết rằng chuyển viếng thăm nhà máy không phải là điều thông minh nhất nên làm, hoặc nàng không nên cố gắng giữ bí mật điều đó với anh. Nuốt xuống những lý lẽ bào chữa, nàng nhìn chăm chăm vào một điểm cố định trên bức tường với vẻ tư lự không vui.

Nàng nghe Zachary chửi thề, một từ khó nghe tới mức khiến nàng rúm người lại. “Anh sẽ không nói thêm gì nữa trừ khi em hứa với anh điều này.”

“Sao kia?” nàng cảnh giác hỏi.

“Kể từ giờ, em đừng đi tới bất cứ đâu mà em không cảm thấy tuyệt đối an toàn nếu dẫn theo Rose. Trừ khi anh đi với anh.”

“Em thấy vậy cũng không có gì vô lý,” nàng miễn cưỡng. “Thôi được rồi, em hứa.”

Zachary gật đầu cụt lủn, miệng mím lại thành một đường dữ tợn. Holly chợt nảy ra ý nghĩ đây là lần đầu tiên anh sử dụng quyền làm chồng. Nhưng dù sao đi nữa, anh đã vận dụng vị trí này khác hơn rất nhiều so với George. George đã đặt ra những giới hạn với nàng nhiều hơn vậy rất nhiều, dù chúng được thể hiện theo những cách nhẹ nhàng và kiểu cách hơn vậy. Nếu đứng trong cùng hoàn cảnh, chắc chắn George sẽ yêu cầu nàng rời khỏi ủy ban ngay lập tức. Các quý phu nhân thực thụ, anh sẽ chỉ ra, sẽ không tới mức phải đem theo thạch và súp tới cho người nghèo, hoặc đóng góp đồ thừa thừa đem bán ở hội chợ. Zachary, với tất cả cơn lửa giận phùng phùng cùng sấm sét của anh, thật ra lại chỉ yêu cầu một chút từ bốn phận biết vâng lời của người vợ từ nàng. “Em xin lỗi” nàng khiến bản thân mở miệng cứng ngắc. “Em không định làm anh lo lắng.”

Anh chấp nhận lời xin lỗi với một cái gật đầu. “Em không làm anh lo lắng,” anh cầu nhàu. “Khi phát hiện ra việc em đã làm, anh sợ chết khiếp.”

Mặc dù cuộc cãi vã đã dàn xếp ổn thỏa và bầu không khí cũng trở nên dễ thở hơn, Holly

nhận ra hai người vẫn có chút gương ép trong suốt phần còn lại của bữa tối và cả thời gian sau đó. Lần đầu tiên trong cuộc hôn nhân của họ, tối đó Zachary đã không tới phòng nàng. Nàng thao thức rồi lăn lộn hoài mà không ngủ được, cho tới khi chợp được mắt lại thường xuyên choàng tỉnh, để nhận ra nàng chỉ có một mình. Sáng hôm sau nàng thức dậy với tâm trạng hăng hực và một đôi mắt lò dò, và cố gắng nén sự bất mãn của bản thân, nàng biết được là Zachary đã rời nhà tới văn phòng của mình trong thành phố. Thật khó có thể tập trung lấy lại sinh khí thường có của nàng trong suốt cả ngày, và ý nghĩ tới thức ăn bỗng nhiên trở nên không hấp dẫn một cách lạ thường. Sau khi xem xét qua tấm kiếng vẽ mặt mỗi của mình, Holly rên lên và tự hỏi liệu có phải Zachary đã đúng, rằng thật sự nàng đã mắc phải căn bệnh nào đó trong chuyến thăm nhà máy.

Nàng ngủ trưa muộn hơn so với mọi ngày, kéo hết các tấm rèm khép kín căn phòng để xua đi mọi vết tích của ánh sáng. Sau khi thả người vào một giấc ngủ kiệt quệ, nàng thức giấc rồi thấy dáng hình của Zachary đang ở ngay cạnh mình khi anh ngồi lên chiếc ghế cạnh giường.

“Mấ... mấy giờ rồi anh?” nàng mơ màng hỏi, vật lộn để có thể nâng khuỷu tay lên.

“Bảy rưỡi tối.”

Nhận ra mình đã ngủ lâu hơn dự định, Holly rên lên về xin lỗi. “Em khiến mọi người phải chờ ăn tối sao?... Ôi, em phải dậy...”

Zachary khẽ lấy tay chặn miệng nàng, chuyển người lên trên, anh ấn nàng trở lại gối. “Em đau đầu à?” anh thì thầm nho nhỏ.

Nàng lắc đầu. “Không đâu, em chỉ mệt thôi. Tối qua em ngủ không ngon. Em muốn anh... chuyện đó... muốn anh gần bên em...”

Anh cười dịu dàng trước lời thú nhận lúng túng đó. Đứng dậy, anh cởi áo ghi lê và thả xuống sàn, rồi giắt cravat. Âm thanh khàn đục của giọng anh trong bóng tối cứ như tự lại rồi mơn man dọc theo sống lưng nàng. “Chúng ta sẽ gọi người đem bữa tối lên cho em.” Chiếc áo trắng của anh tung lên phấp phới trước mắt nàng, khi nó được ném xuống sàn. “Trong một lúc nữa,” anh thêm vào, và cởi sạch phần còn lại trên người để tới với nàng trên giường. *e hèm, đoạn còn lại tùy trí tưởng tượng của mỗi người...*

Qua suốt hai tuần lễ tiếp theo, Holly cứ cảm thấy mình không khỏe, sự mệt mỏi mỗi lúc một đè nặng lên tủy sống, mặc cho nàng có dành thêm bao thời gian để ngủ. Để tiếp tục duy trì sự hài hước thường có là cần cả một nỗ lực lớn lao, và vào cuối mỗi ngày nàng thường có cảm giác cáu kỉnh và sầu muộn. Cân nặng bắt đầu sụt, điều ban đầu nàng còn cảm thấy vui mừng hơn cả, nhưng đôi mắt ngày một trũng sâu là điều nàng không muốn chút nào. Bác sỹ gia đình đã được mời tới, nhưng ông ta cũng không thể tìm ra có gì không ổn ở nàng.

Zachary đối xử với nàng bằng sự dịu dàng và kiên nhẫn cao độ, anh luôn đem tới những món quà nho nhỏ cho nàng, là kẹo, tiểu thuyết hoặc những bản khắc thú vị. Khi rõ ràng nàng không còn đủ sức cho việc ân ái, dù ngược lại với ý nguyện của nàng, anh liền gần gũi nàng theo cách khác, như dành hầu hết các buổi tối để tắm, thoa kem lên làn da khô của nàng, rồi ôm ấp và hôn nàng như thể nàng là một đứa trẻ quý báu. Thêm một bác sỹ nữa được mời tới, và lại thêm một người khác, nhưng không một ai có thể chuẩn đoán được điều gì hơn “xuống sức,” cái cụm từ mà tất cả các thầy thuốc đều sử dụng khi họ không thể nhận ra bệnh tình của bệnh nhân.

“Em không hiểu sao em lại thấy mệt mỏi như vậy,” một tối Holly cầu nhàu, trong khi Zachary chải mái tóc dài cho nàng khi hai người ngồi trước lò sưởi. Bầu không khí ấm áp – và hầu như khó thở – nhưng vẫn khiến nàng có cảm giác lạnh hết tay chân. “Chẳng có lý do nào cho việc xuống sức này cả - em vẫn luôn hoàn toàn khỏe mạnh, và từ trước tới nay cũng chưa từng xảy ra chuyện như giờ nữa.”

Động tác tay của anh ngừng lại, và rồi lại tiếp tục với sự dịu dàng vốn có. “Anh nghĩ em đã qua được giai đoạn tệ nhất rồi,” anh thủ thỉ. “Hôm nay nhìn em khỏe hơn một chút rồi đó.” Trong khi chải đầu cho nàng, anh hứa hàng trăm điều về tất cả những việc họ sẽ làm khi nàng khỏe lại: những nơi họ sẽ đi du ngoạn, những hoan lạc lạ thường mà anh sẽ chỉ cho nàng. Nàng ngủ thiếp đi trong lòng anh với một nụ cười cong lên trên bờ môi, mái đầu nặng nề tựa lên vòng tay anh.

Nhưng sáng hôm sau tình hình lại tồi tệ hơn, cả cơ thể nàng run lên không ngừng, như không trọng lượng và thiêu đốt, như thể từng phần đã được chuyển từ da thịt sang lửa vậy. Nàng chỉ mơ hồ phân biệt được các giọng nói, được bàn tay dịu dàng của Zachary trên trán mình và những ngón tay mát lạnh, khẽ khàng của Paula khi bà lau khăn ướt lên làn da nóng rẫy của nàng. Dường như những hành động làm dịu đi cơn nóng cho nàng chưa từng ngưng nghỉ, nàng sẽ không thể chịu đựng nổi nếu như sức nóng đó hoàn toàn chiếm cứ mình. Nàng nghe thấy bản thân thều thào những lời vô nghĩa, rồi tự nhiên có đôi lúc mọi thứ lại trở nên đủ rõ ràng tới mức nàng có thể cất tiếng. “Giúp con với, mẹ ơi... đừng ngừng lại, xin mẹ...”

“Holly yêu quý,” đến từ giọng nói ân cần, thân thuộc của Paula, và chiếc khăn vẫn sốt sắng di chuyển trên nàng, không ngừng nghỉ, không mệt mỏi. Đâu đó giữa cơn mê sảng, nàng nghe thấy tiếng Zachary khi anh gầm lên gọi người giúp việc và sai một người gác cửa tới chỗ bác sỹ, và trong giọng nói của anh đã có thêm những âm điệu khản đặc mà nàng chưa bao giờ được nghe thấy. Anh đang sợ hãi, nàng mờ mịt nghĩ... Nàng cố gắng gọi anh, để cam đoan với anh rằng chắc chắn mình sẽ khỏe lại. Nhưng giờ đây hy vọng đó sao mà khó nắm bắt. Dường như lò lửa khủng khiếp này sẽ luôn giam cầm, nung cháy nàng thành than cho tới khi nàng không còn lại gì ngoại trừ một thân xác trống rỗng.

Một bác sỹ mới đã đến, đó là một người đàn ông tóc vàng đẹp trai không lớn tuổi hơn nàng là bao. Vẫn luôn được chăm sóc bởi những vị thầy thuốc có tuổi, tóc muối tiêu, nổi tiếng với kinh nghiệm và sự khôn ngoan, Holly tự hỏi liệu bác sỹ Linley có chút năng lực nào không. Nhưng dù sao đi nữa, khả năng và sự điềm tĩnh của anh ta mau chóng được thể hiện, và trong

suốt quá trình thăm bệnh, nàng cảm giác như cơn mê sảng đã lui dần về một nơi nào đó, như thể những bóng mây báo hiệu bão sắp về đã được xua đi ngay trước mắt khi mặt trời dần lộ dạng. Với thao tác nhanh nhẹn và nhẹ nhàng không hiểu sao lại càng thêm khiến nàng vững tâm, Linley rót một ít rượu thuốc bổ và biểu người đem lên một chút súp thanh đạm, và khuyên nàng phải chịu khó ăn để duy trì sức khỏe. Rồi anh ta rời đi để bàn bạc với Zachary, người vẫn đợi ở bên ngoài phòng.

Cuối cùng Zachary cũng tới với nàng. Anh cẩn thận nhắc chiếc ghế cạnh giường và chuyển nó tới chỗ rìa tấm nệm.

“Em thích bác sĩ Linley đó,” Holly thì thầm.

“Anh biết mà,” Zachary khô khan nói. “Xém chút nữa anh đã đá hấn ta ra khỏi cửa ngay khi anh nhìn thấy vẻ ngoài đó. Chẳng qua là vì danh tiếng xuất sắc nên anh mới cẩn rằng để hấn vào đó thôi.”

“Ờ thì...” Ráng sức nói, Holly gạt chủ đề về vị bác sĩ đẹp trai với một điệu bộ yếu ớt. “Em nghĩ anh ta cũng khá là hấp dẫn... với những người thích kiểu của chàng Adonis tóc vàng.”

Zachary cười toe toét. “May mà em thích kiểu của Hades* hơn.”

(Hades: vị thần cai quản địa ngục)

Nàng thoát ra một tiếng hầu như nghe không rõ, nhưng có lẽ là tiếng cười khúc khích. “Và lúc này, anh đang ở vị trí của thần địa ngục... chẳng lệch đi đâu chút nào,” nàng nói với anh. Nàng quan sát gương mặt anh, vẫn luôn bình tĩnh và tự tin, ngoại trừ không thể giấu giếm làn da tái tái của mình. “Bác sĩ Linley đã nói gì vậy anh?” nàng khản tiếng thì thào.

“Chỉ là trường hợp xấu của bệnh cúm thôi,” anh nói vẻ đương nhiên. “Với thêm nhiều thời gian nghỉ ngơi, em sẽ...”

“Là bệnh thương hàn,” Holly cắt ngang, một nụ cười yếu ớt đọng trên môi nàng trước sự lừa gạt của anh. Tất nhiên bác sĩ đã khuyên anh giữ tin tức mới này khỏi nàng, để ngăn lại những lo lắng có thể gây trở ngại cho khả năng nàng có thể hồi phục. Nàng nhắc một cánh tay thon mảnh và cho anh thấy những vết hồng nhỏ phía trong khuỷu tay mình. “Em còn có nhiều hơn ở bụng và ngực. Giống hệt như George.”

Zachary trầm trọng nhìn chằm chằm xuống giày của mình, hai bàn tay thọc sâu trong túi quần như thể anh đang chìm trong sự tập trung. Dù sao đi nữa, khi ánh mắt của anh nâng lên, nàng thấy chút tia sợ hãi ghê gớm trong đôi mắt đen đó, và nàng than lên một tiếng cam đoan. Nàng vỗ nhẹ lên phần nệm ngay cạnh. Từ từ anh tới với nàng, và gục đầu lên ngực nàng. Ôm lấy bờ vai mạnh mẽ của anh, Holly thì thầm giữa mái tóc đen dày, “Em sẽ khỏe lại thôi mà, anh yêu.”

Anh run rẩy hết cả người và rồi nhanh chóng trở lại bình thường với một cái giật nảy, ngồi

thẳng dậy và tròng mền nhìn nàng với một nụ cười còn u ám. “Đương nhiên rồi,” anh khẽ nói.

“Anh hãy đưa Rose đi đi anh,” nàng nói nhỏ. “Tới chỗ gia đình em. Cả Elizabeth và mẹ nữa...”

“Họ sẽ đi trong vòng một giờ nữa. Ngoại trừ mẹ – bà muốn ở lại và chăm sóc em.”

“Nhưng nguy hiểm...” nàng nói. “Nói mẹ đi đi, Zachary.”

“Những người trong nhà Bronson đều dày dạn chết tiệt cực à,” anh nói với một nụ cười. “Tất cả những lần bệnh dịch càn quét qua các xóm nghèo, tụi anh đều vượt qua mà không sút mẻ chút nào. Ban đỏ, sốt phát ban, dịch tả...” Anh vẫy tay như vẫn thường làm để xua đi một con muỗi. “Chúng chẳng thể làm ai trong nhà anh đổ bệnh.”

“Trước đây không lâu em cũng nói điều tương tự.” Nàng ép làn môi nức nở thành một nụ cười. “Trước đây em chưa bao giờ bị đau bệnh gì nghiêm trọng. Tại sao giờ lại như vậy? Em đã chăm sóc George trong thời gian anh ấy bị thương hàn và chưa bao giờ có một triệu chứng nhỏ nào cả.”

Việc đề cập tới người chồng cũ của nàng khiến Zachary trở nên trắng bệch, nếu da của anh bớt đen hơn, Holly lăm bắm trong ăn năn, nàng hiểu nỗi kinh hãi đó, rằng mình sẽ có kết cục y như George. “Em sẽ khỏe mà,” nàng thì thầm. “Chỉ cần nghỉ ngơi thôi. Hãy đánh thức em khi sắp được đem lên nha. Em sẽ uống không còn giọt nào... để cho anh xem...”

Nhưng nàng không hề có ký ức về món súp, hay bất cứ thứ gì rõ ràng, khi những giấc mơ ngàn ngút nhấn chìm nàng và toàn bộ thế giới tan vào cơn bão nhiệt. Ý thức rã rời cố gắng phá vỡ bức tường lửa đang cháy phừng phừng, nhưng chúng lại vượt khỏi tầm với như những cánh bướm, và nàng trơ trọi lại đây không cảm giác, không ngôn ngữ, không còn lại gì ngoại trừ những âm thanh rên rỉ rời rạc mãi thoát ra khỏi cổ họng. Nàng mất sức vì chính những tiếng o o không ngừng của mình, và dường như nàng vẫn chưa thể khiến nó ngừng lại. Nàng chẳng có chút sức lực để kiểm soát chuyện gì, không có chút cảm giác về ngày hay đêm.

Có những lúc nàng biết Zachary đang ở bên mình. Nàng níu chặt đôi bàn tay to lớn, dịu dàng, và lắng nghe giọng nói thì êm dịu của anh, trong khi cả cơ thể thống khổ với cơn đau. Anh quá vững chãi, quá mạnh mẽ, và nàng hão huyền cố gắng được hấp thụ chút sức sống mãnh liệt của anh cho mình. Nhưng anh không thể trao sức mạnh cho nàng, cũng như không thể bảo vệ nàng khỏi những cơn sóng lửa. Đây là cuộc chiến của một mình nàng, và với nỗi tuyệt vọng mệt mỏi, nàng cảm thấy ý chí muốn khỏe lại đã héo rũ, cho tới khi tất cả những gì còn lại chỉ là ước mong được kéo dài sự sống. Có lẽ George cũng trải qua giống như vậy. Tâm hồn dịu dàng của anh có lẽ cũng đã úa tàn trước những sức ép ác nghiệt mà bệnh thương hàn đem lại, và để rồi chẳng còn chút sức chiến đấu nào. Nàng không hề hiểu điều đó cho tới lúc này, tới lúc này nàng mới biết đã khó khăn dường nào đối với anh, và cuối cùng từ sâu thẳm trái tim, nàng tha thứ cho anh vì đã buông tay. Giờ nàng cũng đã rất gần với việc muốn buông xuôi mất rồi. Ý nghĩ về Rose và Zachary vẫn còn có sức mạnh lôi kéo, nhưng nàng mệt quá, và cơn đau cứ dục dõ, hấp dẫn nàng trôi xa khỏi họ.

Đã ba tuần trôi qua kể từ lúc Holly nằm liệt giường – những tuần rã rời và khốn khổ này cứ như thể không bao giờ chấm dứt trong tâm trí Zachary. Những thời điểm tồi tệ hơn những lúc Holly mê sảng đó là khi nàng tỉnh táo, khi nàng mỉm cười âu yếm với anh và làm bầm những lời quan tâm. Anh đã không ăn uống và ngủ nghê đầy đủ, nàng nói. Nàng muốn anh chăm sóc bản thân tốt hơn. Nàng sẽ khỏe lại sớm thôi mà, nàng đã nói với anh như vậy... nhưng bao lâu?... à, sốt thương hàn không bao giờ kéo dài hơn một tháng đâu anh. Và chỉ khi Zachary tự cho phép mình vui sướng và tin chắc rằng nàng đang thật sự phục hồi, nàng liền chìm sâu vào những lời mê man trong cơn sốt, và anh thì bị quăng vào nỗi thất vọng còn tồi tệ hơn trước rất nhiều lần.

Cũng đã mấy lần anh ngạc nhiên khi một tờ báo thi thoảng được đặt trước mặt mình cùng một đĩa thức ăn. Sau vài miếng cắn máy móc với bánh mì hoặc hoa quả, anh liếc nhìn trang nhất tờ báo, không phải để đọc mà là để thất vọng nào nề khi phần còn lại của thế giới vẫn diễn ra bình thường. Các biến cố xảy ra trong căn nhà như trong một cơn ác mộng, chi phối tất cả tâm hồn anh, và thương mại, chính trị, cùng các sự kiện xã hội vẫn tiếp tục diễn ra với nhịp điệu sôi nổi thông thường vốn có. Tuy vậy không phải việc thử thách sức chịu đựng của toàn bộ gia đình anh không được người ta chú ý. Khi tin tức về bệnh của Holly lan rộng, các lá thư bắt đầu được gửi tới.

Dường như tất cả mọi người trong giới thượng lưu từ cao tới thấp đều muốn bày tỏ sự lo âu và tình bạn thân thiết với vị phu nhân ốm yếu. Những quý tộc đã từng đối xử với cặp đôi mới cưới với tất cả các kiểu coi thường thì giờ dường như lại khao khát chứng minh sự tận tụy của mình. Cũng gần giống như bệnh trạng của Holly, tiếng tăm của nàng tăng mạnh, và tất cả mọi người đều tự nhận mình là bạn thân nhất của nàng. Đúng là một lũ đạo đức giả rác rưởi, Zachary giận dữ nghĩ, khi anh nhìn trùng trùng vào sảnh lớn ngập lẳng hoa cùng những giỏ thạch và rượu trái cây, và những khay bạc chất đống những bức thư bày tỏ nỗi thương cảm đầy thống thiết. Thậm chí còn có vài cuộc ghé thăm, mặc cho sự lây truyền của sốt thương hàn, và Zachary đều thỏa mãn ác độc khi được đuổi họ đi. Chỉ có duy nhất một người mà anh cho phép bước vào ngôi nhà, người mà anh đang mong đợi: ngài Vardon Ravenhill.

Khi thấy Ravenhill không đem thêm gì khác như một giỏ đồ ăn vô dụng hoặc một bó hoa thừa thãi Zachary không hiểu sao lại thấy thích Ravenhill hơn. Một buổi sáng Ravenhill tới thăm một cách bất ngờ, với quần áo chỉnh tề, mái tóc vàng óng ánh ngay cả trong ánh sáng mờ dịu của sảnh lớn. Zachary sẽ không bao giờ có thể kết bạn với người đàn ông này – anh không thể để bản thân tha thứ cho bất cứ kẻ nào đã từng là địch thủ muốn tranh giành Holly với mình. Nhưng dù sao đi nữa, anh vẫn cảm thấy biết ơn một cách bất đắc dĩ kể từ lúc Holly nói với anh rằng Ravenhill đã khuyên nàng nên nghe theo tiếng nói của con tim hơn là trung thành với những lời hứa của George Taylor. Sự thật là Ravenhill có thể khiến Holly quyết định khó khăn hơn, nhưng đã chọn việc không ép nàng, khiến Zachary cảm thấy có thêm chút tình cảm thân thiết với anh ta.

Ravenhill lại gần, bắt tay, rồi nhìn anh chăm chú. Đôi mắt xám rạng người của Ravenhill

không để lỡ chút nào khi chúng lướt qua đôi mắt vằn đỏ, cùng những góc cạnh hốc hác của Zachary. Rồi bất chợt Ravenhill ngừng nhìn và đưa bàn tay lên cầm mình với vài cử động chậm rãi, như thể đang đo độ nghiêm trọng của vấn đề. “Ôi, Chúa ơi,” cuối cùng anh ta la lên. Zachary có thể dễ dàng đọc được suy nghĩ của anh ta: rằng vẻ ngoài của Zachary sẽ không tàn tạ mức này nếu Holly không bệnh nghiêm trọng, hoặc có lẽ nguy hiểm cả tính mạng.

“Lên với cô ấy đi nếu anh muốn,” Zachary cộc cằn.

Một nụ cười chua chát, tự giấu nở trên chiếc miệng quý tộc của Ravenhill. “Tôi không biết nữa,” anh ta nói, giọng nói gần như không thể nghe thấy. “Tôi không biết mình có thể vượt qua được lần thứ hai hay không.”

“Vây cứ làm như anh muốn.” bất ngờ Zachary bỏ mặc anh ta đứng đó, anh không thể chịu đựng nổi nỗi đau xoắn vặn trên gương mặt của một người đàn ông khác, đặc biệt là nỗi sợ hãi lóe qua đôi mắt anh ta. Anh không muốn chia sẻ cảm xúc, hay ký ức, hay những lời vô vị. Anh đã lạnh lẽo nói với mẹ mình, Maude – bà quản gia và bất cứ người hầu nào trong tầm nghe rằng nếu họ để thoát ra bất cứ tiếng khóc lóc hay phô bày thứ cảm xúc nào khác, họ sẽ bị đuổi ngay lập tức. Vì vậy cả bầu không khí trong ngôi nhà đều rất bình tĩnh, yên ắng và trầm lắng khác thường.

Không hề dẫn Ravenhill tới nơi, hoặc quan tâm anh ta sẽ làm gì hay làm cách nào có thể xác định được phòng của Holly mà không có ai chỉ dẫn, Zachary lang thang vô định cho tới khi đến phòng khiêu vũ. Nó tối đen, những cánh cửa sổ được bao phủ trong những tấm màn nặng nề. Anh đẩy một trong những tấm màn nhung sang một bên rồi cố định lại, cho tới khi những vệt nắng dài vạch qua qua sàn lát gỗ bóng loáng và rọi sáng bức tường phủ lụa xanh. Nhìn chăm chăm vào một tấm kiếng thật lớn có khung bằng vàng, anh nhớ những bài học khiêu vũ ngày xưa, cái cách Holly đứng trong vòng tay mình và nghiêm túc rì rầm những chỉ dẫn, trong khi tất cả thời gian đó anh chỉ nghĩ làm cách nào để quyến rũ được nàng, yêu nàng.

Đôi mắt nâu ấm áp của nàng lấp lánh hơn khi trêu đùa anh: Tôi không nghĩ kỹ năng trong môn quyền anh của ông lại có thể áp dụng quá nhiều vào bài học khiêu vũ của chúng ta như vậy, ông Bronson à. Nếu vậy tôi sẽ không thích bản thân bận rộn trong việc đấm đá với ông đâu...

Zachary khụy chân rồi ngồi bệt xuống sàn nhà, lưng dựa vào khung cửa sổ, và hồi tưởng – đôi mắt khép hờ và mái đầu mệt mỏi gục xuống. Anh đã quá nhọc nhằn, và dường như không thể ngủ nổi vào ban đêm, cả người như bị giam cầm trong tình trạng chờ đợi thống khổ. Khoảng lặng duy nhất chỉ tới khi anh trông nom Holly và có thể đảm bảo với mình từng giây phút rằng nàng vẫn còn thở, mạch vẫn đập, và đôi môi vẫn chuyển động không ngớt khi nàng trôi nổi giữa những mảnh mờ của giấc mơ.

Sau một lúc có thể là năm hoặc năm mươi phút, Zachary nghe thấy tiếng nói dội lại trong căn phòng sáng lập lờ. “Bronson.”

Anh ngược đầu lên và thấy Ravenhill đang đứng ở khung cửa. Vị bá tước trông xanh xám và

dữ tợn, gần như tự chủ một cách không tự nhiên. “Tôi không biết có phải cô ấy sắp chết không,” Ravenhill nói cụt lủn. “Nhìn cô ấy không héo hon và hốc hác như George. Nhưng tôi biết cô ấy đang lên cơn sốt, và tốt hơn hết anh nên cho gọi bác sỹ đi.”

Zachary đã bật dậy trước khi anh ta có thể kết thúc câu nói cuối cùng.

Dường như Holly vừa được đánh thức trong một giấc mơ mát lành thần thánh nào đó, cơn đau và hơi nóng đã bay hơi, để nàng được thư thái và tỉnh táo hơn bao giờ hết trong suốt mấy tuần qua. Mình đã khỏe rồi, nàng kinh ngạc nghĩ, và hăm hở nhìn xung quanh, nàng muốn chia sẻ tin tức tuyệt vời này với Zachary. Nàng muốn nhìn thấy anh, và Rose, và cho hai người đó thấy rằng cuối cùng nỗi dày vò thống khổ của những ngày qua cũng chấm dứt rồi. Nhưng nàng lúng túng khi nhận ra mình đang ở một mình, đang đứng trên một bãi cỏ mát rượi vãn vương chút vị mặn, làm nàng nhớ tới biển. Nàng ngập ngừng, không chắc chắn xem nên đi đâu hoặc tại sao mình lại ở đây, nhưng nàng bị quyến rũ bởi những âm thanh ngọt ngào thoảng lại từ phía trước... giống như tiếng sóng nước vỗ bờ, tiếng chim hót líu lo, và những hàng cây xào xạc. Nàng thả bộ về phía đó, đôi chân hăng hái, và các giác quan như lạnh lợi thêm bởi bầu không khí dịu dịu xung quanh. Dần dần màn sương mù nhạt dần, và nàng thấy mình đang đứng ở một vùng nước biển sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời và những rặng núi xanh ngọc thoai thoải, với những bông hoa đẹp kỳ lạ ở khắp mọi nơi. Nàng hiếu kỳ cúi người xuống chạm vào một trong những bông hoa màu đào mịn như nhung, và hương thơm của nó như vây lấy và khiến nàng mê say. Mặc cho tình trạng bối rối của mình, nàng muốn cười to trong sung sướng. Ôi, nàng đã quên mất hạnh phúc thuần khiết cảm nhận ra sao, đó chính là qua lăng kính của một đứa trẻ ngây thơ.

“Thật là một giấc mơ tuyệt đẹp,” nàng nói.

Một giọng nói như chứa cả tiếng nhạc đáp lại. “Ừm, nó không hoàn toàn là một giấc mơ đâu.”

Nàng quay lại với cái nhú mày ngờ ngẩn, tìm kiếm xung quanh nơi đã phát ra giọng nói trên chóc thân thuộc đó, và thấy một người đàn ông đang tiến lại gần. Anh ngừng lại và nhìn nàng đắm đắm với đôi mắt xanh biển mà nàng chưa bao giờ quên.

“George,” nàng nói.

Làn da trắng ngà, tươi tắn của Holly giờ tím tái như trái mận, và hơi thở khan của nàng gấp gáp một cách đáng lo ngại. Cơn sốt nóng rát không thể tin nổi, và đôi mắt đóng hờ trợn trừng bất động một cách khác thường. Mặc trên người chiếc áo choàng trắng, với chỉ một tấm chăn mỏng phủ hai chân, nhìn nàng nhỏ bé như một đứa trẻ khi nằm một mình trên giường. Nàng sắp chết, Zachary điếng người thầm nghĩ, và anh dường như không thể nghĩ thêm nổi điều gì sẽ diễn ra sau đó. Đối với anh khi chẳng còn hy vọng, chẳng còn trông mong, chẳng còn tương

lai, chẳng còn hoan hỷ, chẳng còn hạnh phúc, như thể cuộc đời cũng chết theo nàng. Anh đợi trong một góc của căn phòng tĩnh mịch, trong khi bác sỹ Linley khám cho Holly. Paula và Maude cũng đã vào phòng ngủ, rõ ràng cả hai người đang phải đấu tranh để che giấu nỗi đau khổ.

Vị bác sỹ bước tới bên Zachary và nói thật khẽ. “Ông Bronson, tôi đã được dạy vài phương pháp, và hầu hết chúng tôi tin là có thể giúp vợ ông giải thoát nhanh hơn là cố gắng cứu bà nhà. Điều duy nhất tôi có thể làm là giúp bà ấy được ra đi thanh thản hơn.”

Zachary không cần cậu ta giảng giải. Anh biết chính xác điều Linley đang gợi ý: tiêm thuốc cho Holly để giúp nàng ngủ trong yên bình trong suốt cơn đau đớn cuối cùng mà bệnh thương hàn gây. Anh nghe thấy hơi thở hỗn hển của chính mình, quá nhanh, rồi theo kiểu quá khẽ, không hề giống tiếng thở của Holly. Rồi anh nghe thấy âm thanh thay đổi, anh đưa mắt nhìn về phía giường khi hơi thở của Holly dần khó khăn hơn, rồi trút từng cơn.

“Con hấp hối,” anh nghe thấy Maude kêu lên sợ hãi.

Zachary cảm thấy cơn giận chực xông lên, và anh phải nao núng trước ánh mắt điềm tĩnh đầy vẻ quan tâm của Linley. “Ra ngoài,” anh khản giọng, gần như bị xúi giục gương nanh gầm gừ và xô vào tất cả bọn họ như một con thú hóa điên. “Để một mình tôi với cô ấy. Ra ngoài, ngay lập tức!”

Zachary gần như sửng sốt khi thấy tất cả mọi người đều nghe theo mà không một lời phản đối, mẹ anh vùi mặt khóc nức lên trong một chiếc khăn tay khi bà đóng cánh cửa lại. Anh khóa trái ngay khi họ ra ngoài, nhốt mình trong phòng với vợ, và mất hồn bước về phía giường. Không chút do dự, anh ngồi lên tấm nệm và thu cả người Holly vào trong lòng mình, bất chấp tiếng rên rỉ yếu ớt như muốn phản đối của nàng. “Anh sẽ đuổi theo em cho đến kiếp sau nếu em cứ vậy ra đi,” anh thì thầm vào tai nàng. “Em sẽ không bao giờ thoát được khỏi anh đâu. Anh sẽ săn lùng em qua cả thiên đường, địa ngục hay phải đuổi tới tận chân trời góc bể cũng vậy.” Anh tiếp tục thì thầm mà không hề ngừng lại – đe dọa, dỗ dành, nguyên rủa – trong khi hai bàn tay xiết cả người nàng lại thật sát như thể nếu làm vậy, anh có thể ngăn chặn không cho sự sống trôi dạt ra khỏi nàng. “Hãy ở lại với anh, Holly,” anh lẩm bẩm trong hoang dại, miệng trượt dần lên khuôn mặt nóng bừng, dẫm mồ hôi và cổ nàng. “Đừng làm vậy với anh. Hãy lưu lại, mẹ kiếp.” Và cuối cùng khi không còn một từ nào có thể thoát ra được từ chiếc cổ họng khản đặc đó, anh lả người xuống tấm đệm cùng với nàng, chôn vùi gương mặt vào khuôn ngực đã trở nên bất động.

Đó thực sự là George, nhưng diện mạo vẫn có nét không giống với khi còn sống. Nhìn anh thật trẻ trung, với làn da, đôi mắt và mái tóc rục rờ, từng đường nét đều như đang tỏa sáng với sinh lực tràn trề. “Holly, em yêu,” anh nói với tiếng cười trầm, dường như rất lấy làm thích thú trước vẻ ngạc nhiên của nàng. “Em không biết anh sẽ tới gặp em sao?”

Mặc cho niềm vui không sao diễn tả khi được gặp anh, Holly lùi lại, nhìn anh chăm chú, và vì

vài lý do nào đó, sợ hãi không dám chạm vào anh. “Anh George, làm sao chúng ta lại có thể gặp được nhau như vậy? Em...” Nàng ngẫm lại, và niềm hạnh phúc như triều cường rút xuống khi nàng nhận ra có thể mình đã đánh mất cuộc sống mà nàng vẫn luôn nhận thức cho tới lúc này. “Ôi,” nàng kêu lên, đôi mắt nhức nhối và bất chợt đau đớn quá. Không hề có giọt nước mắt nào rơi xuống, nhưng nàng như bị lấp đầy với cảm giác trống rỗng tan hoang.

George cúi xuống và nhìn nàng với nỗi thương cảm ưu thương. “Em không hề sẵn sàng cho chuyện này, phải không?”

“Em không,” nàng nói với nỗi tuyệt vọng mỗi lúc một lớn dần. “Anh George ơi, em không có lựa chọn nào khác sao? Em muốn được trở về ngay lập tức.”

“Để cầm tù bản thân, với tất cả đau đớn và vật lộn đó sao? Thay vì vậy sao em không đi với anh. Còn rất nhiều nơi thậm chí còn đẹp hơn vậy nhiều.” Anh duỗi tay ra mời gọi. “Để anh chỉ cho em coi.”

Nàng điên cuồng lắc đầu. “Ôi, George ơi, anh có thể tặng cho em cả nghìn thiên đường, nhưng em sẽ không bao giờ có thể... Có một người, một người đàn ông, cần em, và em cũng cần anh ấy...”

“Ừ, anh biết.”

“Anh biết sao?” Nàng bất ngờ khi không hề thấy sự buộc tội hoặc lời kết án trên gương mặt anh. “George à, em phải quay lại với anh ấy và Rose! Xin anh đừng trách em, anh phải hiểu rằng em không hề quên anh, hay đã hết yêu anh, nhưng, ôi... em yêu anh ấy biết bao nhiêu!”

“Anh hiểu mà.” Anh mỉm cười, và cho lòng nàng lặng xuống, bàn tay anh đã rơi trở xuống. “Anh sẽ không bao giờ trách em vì điều đó đâu, Holly.”

Mặc dù nàng không hề cố gắng bước lùi về sau nữa, nhưng dường như mối lo âu đã đẩy nàng ra xa một vài thước khỏi anh.

“Em đã tìm được nửa kia của tâm hồn em,” anh nhận xét.

“Phải, em...” Một luồng nhận thức rõ ràng, sáng sủa quét qua, và nàng nhẹ lòng biết bao nhiêu khi dường như anh đã thông cảm cho nàng. “Phải.”

“Điều đó rất đáng mừng,” anh lẩm bẩm. “Thật đáng mừng khi em đã nhận ra được bản thân mình quý giá dường nào. Anh chỉ cảm thấy hối tiếc khi tới đây. Khi còn sống anh đã làm được quá ít cho người khác. Và rất nhiều trong số những điều khiến chúng ta lo lắng thật ra lại chỉ là những điều vụn vặt. Chỉ có duy nhất một tình yêu trong đời thôi Holly... vì vậy em hãy lấp đầy tình yêu với cuộc sống của em khi còn có thể.”

Xúc động cứ trào lên, trào lên mãi khi nàng nhìn anh ra đi. “George,” nàng run run gọi tên anh, chất chứa trong lòng bao điều muốn hỏi.

Anh ngừng lại và nhìn xuống với nụ cười yêu thương. “Hãy nói với Rose là anh lúc nào cũng dõi theo con bé.” Và rồi anh biến mất.

Nàng nhắm mắt lại và cảm giác như mình đang chìm xuống, và rơi, thật mau, thật mau, quay trở lại nơi của sức nóng và bóng tối, nơi bầu không khí dội lại với những lời nói găm gù hoang dại như xiềng xích cùm lấy nàng. Sự dữ dội ban đầu khiến nàng sợ hãi, cho tới khi nàng hiểu được căn nguyên. Nàng cử động, cánh tay nặng trĩu, như thể chúng bị chôn ngập trong quặng sắt. Sau những hình ảnh bồng bềnh nhẹ bẫng như trên thiên đường vụt qua tầm mắt, thật khó khăn để bản thân quen với cơn đau và bệnh tật mỗi lúc một trở nên trầm trọng. Nhưng nàng vui mừng chấp nhận, vì nàng biết phần thưởng cho cố gắng của mình sẽ là càng nhiều thời gian được ở bên người mình yêu thương nhất, ở kiếp này hay tới tận kiếp sau. Nàng yếu ớt với tay ra và vẫn là những câu chữ trên môi chồng nàng, và cảm nhận được làn môi anh run rẩy trên những ngón tay nàng. “Suýt,” nàng thì thào, thật mừng vì lời cầu nguyện dữ dội của anh đã lắng xuống. Khó khăn làm sao khi cố gắng cất tiếng nói, nhưng nàng tập trung hết sức để có thể khiến anh hiểu được. “Suýt... ô... ồ...n rồi mà anh.”

Nàng lờ mờ mở mắt và nhìn chăm chăm vào gương mặt hoang vu, xanh xao của chồng mình. Đôi mắt đen không chạm nổi đáy kinh ngạc sững sờ, hàng mi vẫn động lại những giọt nước mắt như bông tuyết mùa đông. Chậm rãi nàng vuốt ve gương mặt cứng ngắc, đôi má, và nhìn anh khi sự tỉnh táo và nhận thức lan dần trên gương mặt anh.

“Holly,” anh nói, giọng run run và hoàn toàn mất đi vẻ tự tin thường có. “Em... em sẽ ở lại với anh chứ?”

“Tất nhiên rồi.” nàng thở dài và cười nhẹ, vẫn giữ nguyên tay trên má anh, mặc cho cố gắng đó rút đi toàn bộ sức lực của mình. “Em sẽ không đi đâu hết... Zachary thương yêu của em.”

Phần kết:

“Cao hơn, Mama, cao hơn nữa đi!”

Holly thả thêm dây và con điều hình chú chim bồ câu bay vút lên bầu trời điểm xuyết những dải mây, dải lụa xanh ở phía đuôi con điều phấp phới giữa cơn gió mạnh. Rose líu ríu chạy theo bên cạnh nàng, cười thét lên đồng tình. Bằng cách nào đó tà váy và chân của họ vướng vào nhau và họ cùng ngã nhào xuống đất, trong một tràng cười rúc rích không tài nào ngăn nổi. Bật

dây ngay lập tức, Rose cầm lấy cuộn dây và tiếp tục chạy, mái tóc nâu quăn quăn của cô bé tung bay theo những đoạn lụa buộc tóc sặc sỡ phía sau. Holly nằm ngửa lưng trên mặt đất. Mỉm cười, nàng thư giãn trên bãi cỏ xanh mướt trong khi ánh mặt trời tràn căng chiếu rọi trên gương mặt nàng.

“Holly.” Âm điệu lo âu trong giọng nói của chồng nàng xuyên qua trạng thái mơ màng của nàng. Nàng lăn sang một bên với nụ cười tò mò trên môi. Anh đang tiến đến với nàng từ phía căn nhà, những bước dài của anh quả quyết, gương mặt rắn rỏi hằn lại với một cái nhíu mày.

“Anh hẳn đang quan sát từ cửa sổ thư viện,” Holly lẩm bẩm, uốn cong ngón tay để anh tham gia với nàng trên bãi cỏ.

“Anh đã trông thấy em ngã,” anh nói cụt lủn, ngồi xổm bên cạnh nàng. “Em không sao chứ?”

Holly dịch lưng, không để ý đến những vết bẩn lớp cỏ mang lại, biết rằng nàng trông còn giống một cô thôn nữ rồi bù hơn một mệnh phụ uy nghi mà nàng đã từng thể hiện rất nhiều. “Đến gần hơn đi và em sẽ chỉ cho anh xem,” nàng khàn khàn cất giọng.

Một tiếng cười miễn cưỡng thoát ra khỏi anh khi ánh mắt anh chu du trên khắp tư thế mời gọi của nàng, tà váy tung lên để lộ hai mắt cá chân đi tất trắng. Holly nằm yên dưới quan sát kỹ lưỡng của anh, hy vọng sự dè dặt của anh với nàng cuối cùng cũng sẽ nhòa đi. Trong sáu tuần hồi phục khỏi bệnh thương hàn, nàng đã lấy lại được toàn bộ sức khỏe, cho đến khi đôi má nàng còn hồng hào và tràn đầy sức sống hơn trước, và còn thêm chút tròn trịa nữa. Nàng biết rằng nàng chưa bao giờ trông hoặc có cảm giác tốt hơn hiện giờ, và theo cùng với sức khỏe là tất cả những khao khát tự nhiên muốn được gần gũi về mặt thể xác với chồng nàng.

Trớ trêu làm sao, sự hồi phục của Zachary dường như chậm chạp hơn của nàng. Mặc dù anh vẫn âu yếm và trêu chọc nàng như trước đây, vẫn có một sự kiềm giữ không thể phá vỡ trong lối cư xử của anh với nàng, sự thận trọng quá mức trong cái cách anh chạm vào nàng, như thể nàng vẫn còn quá mong manh đến mức anh có thể ngẫu nhiên gây tổn hại cho nàng. Dù cho anh đã dành lại được những cân nặng đã mất, anh vẫn trông quá gầy, quá thận trọng và căng thẳng, cứ như anh đang chờ đợi một kẻ thù vô hình nào đó chực nhào xuống.

Anh đã không ân ái với nàng từ trước khi cơn sốt thương hàn phát tác. Chẳng có gì có thể nghi ngờ ham muốn của anh với nàng, và sau hai tháng sống trong kiêng khem, một người đàn ông với thèm muốn nhục dục như của anh hẳn đang trải qua nỗi đau đớn mãnh liệt mới phải. Nhưng anh đã chào đón những bước tiến tới gần đây của nàng với những chối từ dứt khoát một cách dịu dàng và cẩn thận, đồng thời hứa hẹn rằng họ sẽ lại có nhau khi nàng khỏe hơn. Rõ ràng đánh giá của anh về sức khỏe của nàng khác biệt quá xa với đánh giá của nàng, hay kể cả của chính bác sĩ Linley. Vị bác sĩ đã khéo léo cho nàng hay rằng nàng có thể tiếp tục tất cả những sinh hoạt vợ chồng bình thường ngay khi nàng cảm thấy bản thân đã sẵn sàng. Dù sao đi nữa, nàng dường như không thể thuyết phục Zachary rằng nàng còn hơn cả đủ khỏe để tiếp đón anh trong giường của nàng.

Muốn anh bớt căng thẳng, muốn anh hạnh phúc, và đánh mất kiểm chế của bản thân trong

vòng tay nàng, Holly trượt về phía anh một ánh nhìn khiêu khích. “Hôn em đi,” nàng thì thầm. “Không có ai ở đây ngoại trừ Rose... và con bé chắc chắn sẽ không để tâm đâu.”

Zachary ngáp ngừng rồi cúi mình xuống với nàng, chải miệng dịu nhẹ trên miệng nàng. Nàng trượt một bàn tay ra sau cổ anh, những ngón tay vòng ôm trên những múi cơ đã cứng lại như thép. Ôm anh lại thật gần, nàng chạm lưỡi lên môi anh, nhưng anh đã không chia sẻ hương vị của anh với nàng. Anh thận trọng nắm lấy cổ tay và đẩy bàn tay nàng khỏi cổ anh.

“Phải quay lại,” anh nói giật cục, và buông một hơi thở hỗn hển. “Có việc phải làm.” Rùng mình và cười nhanh, anh đứng dậy trong một chuyển động đơn giản và ném cho nàng một ánh nhìn yêu thương khổ sở. Anh quay lại ngôi nhà trong khi nàng kéo mình ngồi dậy và lặng ngẫm dáng hình cao to đang vội vã thoái lui của anh.

Rõ ràng có điều gì đó phải xảy ra, Holly nghĩ với sự vui thích lẫn trong bức dọc. Trong số tất cả đàn ông, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng Zachary Bronson lại quá khó khăn để quyến rũ như thế. Anh có vẻ gần như sợ hãi chạm vào nàng. Nàng không có chút nghi ngờ về chuyện anh sẽ lại làm tình với nàng một ngày nào đó, khi anh cuối cùng cũng nhận ra rằng anh không hề tình cờ gây đau đớn nào cho nàng. Nhưng nàng không muốn đợi. Nàng muốn anh ngay bây giờ, người tình cường tráng mãnh liệt sở hữu những lần tới dữ dội khiến nàng phát điên lên với niềm hoan lạc – chứ không phải quý ông quá đổi ân cần, thận trọng này, người dường như quá hoàn toàn tự chủ đối với chính lợi ích của bản thân mình. *Dịch xong câu này mà em muốn xỉu =))*

Quay trở về nhà từ cả một ngày dài dành hết thời gian trong những văn phòng trong thành phố, Zachary bước vào ngôi nhà với một tiếng thở dài khuây khỏa. Đó đã là một cuộc đàm phán khó khăn không như mong đợi, nhưng anh cuối cùng đã dành được phần lợi tức lớn nhất trong nhà máy đúc kim loại ở Birmingham sản xuất dây xích, đinh tán và kim khâu. Phần khó khăn không nằm ở các điều khoản tài chính, mà ở trong việc thuyết phục những người sẽ trở thành đối tác với anh kể từ lúc này rằng nhà máy sẽ được vận hành bởi những quản đốc của anh, theo cách của anh. Sẽ có những giờ nghỉ ngơi cho các công nhân, không thuê trẻ em và một phần lợi nhuận sẽ được tái đầu tư theo những cách các đối tác của anh đã gọi là ngu ngốc và không cần thiết. Anh đã gần như bước ra khỏi toàn bộ thỏa thuận, và khi họ nhận ra anh sẽ không nhượng nhịn một phần nào, họ đã phải đồng ý với tất cả các điều khoản của anh.

Một ngày của kiên nhẫn, khẳng khẳng bàn cãi đã để lại trong anh nhiều kích động. Anh vẫn còn căng thẳng với sự sẵn sàng bước vào cuộc chiến, khao khát được giải phóng thứ năng lượng bị dồn nén của mình. Nhưng không may cho anh, phương pháp ưa chuộng nhất của anh, đó là nhào người vào vợ mình, vẫn chưa được cấp phép cho anh. Anh biết Holly sẽ chào đón anh nếu anh đến với nàng theo cách đó. Nhưng tuy vậy, nàng dường như vẫn còn quá nhỏ bé và mong manh, và anh thì sợ hãi rằng sức khỏe của nàng có thể trở nên xấu hơn nếu anh thúc bách nàng quá mạnh. Hơn nữa, những xúc cảm của anh về nàng giờ đang khiến anh không thờ nổi. Đã quá lâu kể từ lần cuối anh ân ái với nàng, và điều đó khiến anh nửa lo sợ rằng anh sẽ

xông lên người nàng như một con thú bị bệnh dại khi cuối cùng anh cũng lại gần nàng.

Vào thứ ba, buổi tối được nghỉ theo thường lệ của những người hầu, nhưng cả tòa nhà dường như yên lặng và trống không hơn lúc thường rất nhiều. Khi Zachary lưỡng lự bước từ sảnh lớn đến phòng ăn của gia đình, anh phát hiện ra rằng bữa tối nguội lạnh mà bà nấu bếp luôn để đây mỗi tối không cánh mà bay. Kiểm tra lại chiếc đồng hồ bỏ túi, anh thấy anh chỉ muộn có mười lăm phút mà thôi. Chẳng nhẽ cả nhà đều đã ăn tối và đi nghỉ hết rồi? Kì lạ là, không có đến một bóng người xuất hiện trước mắt anh, và cũng không có ai đáp lại tiếng gọi của anh. Cả ngôi nhà cứ như bị bỏ hoang vậy.

Nhiều mày, Zachary sai chân vội vã về phía cầu thang lớn, khi anh tự hỏi có phải đã có điều gì đó không ổn xảy ra... và anh phải tận mắt chứng kiến. Một bông hoa hồng với những cánh hoa đỏ thắm, được đặt cẩn thận ở bậc thang dưới cùng. Anh nhặt bông hoa lên, đó là một cành hoa đã được tỉ mỉ bỏ hết gai. Khi anh bước lên cầu thang, anh tìm thấy thêm một đóa hoa nữa trên bậc thứ sáu, và một đóa nữa ở bậc thứ mười hai. Ánh mắt anh hướng hẳn lên trên, để rồi phát hiện cả một con đường hoa hồng để dẫn lối cho anh.

Một nụ cười thắng lên từ sâu tận trong lòng, và anh nhẹ lắc đầu. Anh từ tốn đi dọc con đường hoa hồng, không một chút vội vã khi cách vài bước anh lại thêm một bông hoa vào bộ sưu tập mỗi lúc một đồ sộ của mình. Những đóa hoa trông tươi như mới hái và thơm nức, mùi hương ngọt ngào của chúng khuấy động những giấc quan của anh khi anh ôm chúng vào lòng. Sau khi đã ôm phải hơn một tá hồng, anh chợt nhận ra bản thân đang đứng trước chính phòng ngủ của anh, với một bông hoa cuối cùng đang du nhẹ trên một sợi lụa đỏ buộc quanh nắm đấm cửa. Cảm giác như đang bước giữa một giấc mơ, anh mở cửa ra, rồi băng qua ngưỡng cửa để mỗi lúc một tiến sâu hơn vào căn phòng.

Một chiếc bàn nhỏ chất đầy với những chiếc đĩa chụp cẩn thận cùng những cây nến châm trong chân đỡ bằng bạc được đặt lên một góc bàn. Ánh mắt anh quét khắp từ bữa tối ấm cúng cho hai người đến người vợ xinh đẹp tóc nâu của anh, người đang mặc một thứ gì đó trong trong, mờ mờ có màu đen. Cả cơ thể nàng như ẩn như hiện qua chiếc áo choàng gợi mở những liên tưởng thật tội lỗi trong anh, và anh thì cứ thế dờ dẩn nhìn nàng trong câm lặng.

“Mọi người đâu hết cả rồi em?” cuối cùng anh cũng khó khăn lên tiếng.

Holly vẫy vẫy một cành hoa như thể nó là chiếc đũa thần. “Em làm cho tất cả họ biến mất rồi.” Mỉm cười bí ẩn, nàng lại gần để choàng ôm lấy anh. “Giờ thì anh muốn dùng gì trước nào?” Nàng hỏi. “Bữa tối? ... hay em?”

Những cánh hoa hồng xào xạc rớt xuống sàn thành một đồng thơm ngào ngạt. Anh đứng giữa những cơn lũ hoa khi nàng ép vào anh, mịn màng, thơm ngát và hoàn toàn nữ tính. Cánh tay Zachary quấn quanh nàng. Cảm thấy da thịt ấm áp của nàng bên dưới lớp vải tơ đen trong suốt đủ để khiến miệng anh cạn khô và vùng thắt lưng nhức nhối của anh bị khuấy động nhanh chóng. Anh cố gắng điều khiển tình trạng kích thích bùng lên lấp đầy anh, nhưng anh khát khao mãnh liệt, cơ thể anh quá thiếu thốn đến nỗi tất cả điều anh có thể làm là đứng đó và hít sâu

vào. Bàn tay nhỏ nhắn, khéo léo của nàng bận rộn lang thang phía dưới áo khoác của anh, giật mạnh hàng nút, kéo lớp vải dạt ra đến khi áo sơ mi mắc lỏng lẻo ở quần anh. Lòng bàn tay nàng quét nhẹ lên vật cứng như đá của anh, nấn ná trong một cái vuốt ve ôm siết, và nàng mỉm cười phía trước áo anh. “Em cho rằng đây là giải đáp cho câu hỏi của em,” nàng khẽ nói, và giải phóng anh thoát khỏi sự bó sát của lớp vải pơlin.

Không biết vì sao giữa lúc rối loạn, Zachary lại có thể khiến khuôn miệng mím chặt của mình bật ra lời nói. “Holly, anh e rằng ... ôi, Chúa ơi ... anh không thể giữ nổi.”

“Vậy thì đừng giữ,” nàng trả lời một cách đơn giản, và kéo giật đầu anh xuống.

Anh cưỡng lại, mặt anh co rúm vì đau khổ. “Nhỡ anh lại làm em ốm...”

“Anh yêu.” Nàng vuốt gò má anh bằng bàn tay thanh tú, nhẹ mỉm cười với anh. “Anh không biết chỉ có tình yêu của anh mới cho em sức lực sao?” Nàng chạm một đầu ngón tay mềm mại vào góc miệng căng thẳng của anh. “Hãy trao em điều em cần, Zachary,” nàng thì thầm. “Đã quá lâu rồi.”

Rên rỉ, anh chiếm khuôn miệng ngọt ngào của nàng bằng miệng anh, lưỡi anh đẩy sâu vào, và cảm giác của nó làm anh điên dại. Anh hôn nàng không ngớt, liếm mút, vuốt ve, ngẫu nhiên, trong lúc đôi bàn tay anh phủ chụp lên hai bầu vú, hông và mông tròn trịa của nàng nằm dưới lớp vải tơ. Cảm giác về nàng làm anh mê mẩn. Anh kéo nàng vào giường và đặt nàng nằm trên tấm nệm, và giật mạnh quần áo của mình đến khi hầu hết quần áo bị cởi tung. Anh trườn lên trên nàng, tay và miệng anh tìm kiếm làn da trắng ngần bị hở ra bởi lớp vải tơ đen, khi nàng thì thầm van vỉ anh cởi bỏ áo dài nàng ra. “Có mấy cái nút,” nàng thở gấp. “Không ...không phải ở đó, ở trên kia ...đúng rồi, còn một dải ruy băng buộc trên ... ôi, đúng rồi ...”

Sự tuyệt vọng đang lớn dần làm anh thật khó tháo gỡ toàn bộ những nút buộc rắc rối. Cuối cùng anh cũng đã kéo ra hết đám váy áo mỏng manh quấn quanh eo nàng và hạ người vào giữa hai bắp đùi tách ra của nàng. Anh đẩy mình vào trong nàng, lao tới và trượt vào, để mình bị bao bọc sâu trong hơi nóng lụa là của nàng. Nàng rên lên và vòng tay chân quanh anh, hông nàng nảy lên một cách dứt khoát áp vào anh. Giữ mặt nàng trong tay, anh hôn lên khuôn miệng hé mở của nàng và bắt đầu đâm vào không kiềm chế, chiếm lấy nàng trong những chuyển động nôn nóng, nguyên thủy khiến nàng thút thít bên môi anh. Những móng tay hình bầu tròn thanh tú của nàng bấm vào lưng anh, và anh rùng mình rồi thúc vào mạnh hơn, đến khi sự rung động bùng nổ trong anh. Trong khoảnh khắc ấy sự giải thoát dường như quá mãnh liệt không chịu đựng nổi, rực sáng và ám ảnh khi nó cháy bùng xuyên qua người anh. Chỉ khi cực điểm của anh bắt đầu giảm đi, anh cảm thấy những bắp cơ bên trong nàng siết lại quanh anh thành một đợt sóng dài mê đắm. Anh nuốt tiếng hét của nàng vào miệng mình và giữa bản thân sâu hết mức có thể trong nàng, nhấp vào đến khi cơn rùng mình cuối cùng cũng đã mờ đi.

Họ nằm cùng nhau, hết hơi, thả lỏng và đắm mình trong vui sướng. Zachary rà mấy ngón tay lên thân hình duyên dáng của vợ anh, tháo những gì còn lại của cái áo ngủ và cởi nó ra. Thấy một đóa hồng nằm sẵn gần gối, anh nhặt đóa hoa yếu ớt đã nở và rê nó lên làn da lông

lánh ước của nàng, cọ vào vú và rốn nàng, dịu dàng mơn man nó giữa đùi nàng. “Zachary,” nàng phản đối, làm anh thích thú khi thấy nàng đỏ mặt.

Anh chậm rãi mỉm cười, lần đầu tiên cảm thấy thanh thản trong hàng tháng trời. “Ồ phù thủy,” anh lẩm bẩm. “Em biết anh muốn đợi lâu hơn rồi mới làm thế này mà.”

Holly đẩy mình lên trên anh với nụ cười đắc thắng. “Anh không lúc nào biết điều gì là tốt nhất đối với em cả.”

Anh đan tay vào tóc nàng và đẩy nàng lên để anh hôn. “Vậy điều gì là tốt nhất đối với em nào?” anh lẩm bẩm khi môi họ đã tách ra.

“Là anh,” nàng nói với anh. “Em có anh càng nhiều thì càng tốt.”

Tràn ngập yêu thương, Zachary say đắm nhìn ngắm khuôn mặt tươi cười của nàng. “Anh tin là anh chỉ có thể vâng theo em thôi, em yêu.” Và anh kéo nàng đắm mình vào vòng ôm và yêu nàng thêm lần nữa.

HẾT

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>